

Sidney Sheldon

Eliminare definitiva

Mulumiri

Doctorilor C.E.D. Hearn de la Overtone și A.P. Baranovski de la Spitalul St Thomas din Londra, pentru generoasele informații oferite cu privire la "psihoamputarea" mâinii

Căpitanului Dan Huntington, din Regimentul 2/2nd King Edward VII's Own Goorkhas, care n-ar fi putut fi de mai mare ajutor și care, pentru păcatele sale, era cât pe ce să aibă un scriitor mort în brațe, pe Crest Hill, versantul Șenzhen;

Căpitanului David Wombell, din Regimentul Wth Princess Maty s Own Gurkha Rifles, care, așa ca întotdeauna, a făcut totul pentru a mă iniția în aspectele militare tehnice ale pazei de frontieră și a cărei amenințare că va trece pe la mine pentru un pahar de vin, ca răsplată, mă unple de fiori.

Informatiile oferite gratuit , sunt automat ...

Deng Xiaoping, 1978

Prolog

Johor, Malaia¹, 1953

Locotenentul Peter Fylough se uită în jos la țeava scurtă a carabinei M1 care îi stătea în echilibru pe genunchi și o îndreptă spre urma de picior din noroi, aflată la câțiva metri în fața lui. Nu i se mișcaseră decât ochii. Restul corpului îi stătea înțepenit de mai bine de trei ore, de când luase poziția aceasta și își sprijinise spatele de un copac.

Atunci era beznă, dar acum se crăpa de zi și, pentru câteva minute, fusese înconjurat de o răcoare plăcută. Dar ploaia timidă se rărise și soarele roșu începea să transforme iarăși noaptea înghețată de junglă într-o zi înăbușitoare, sufocantă și cu mirosuri putrede.

Insectele se treziseră de aproape o oră și țipetele lor triumfătoare - pentru că supraviețuiseră încă unei nopți - sfîșiau aerul inert. Undeva, departe, un tigru își dregea vocea, iar un porc mistreț alerga panicat pe peticul lui de junglă, în timp ce un parlament întreg de maimuțe, aflate în siguranță în adăposturile lor înalte, scoteau strigăte de încurajare.

1 - Stat în Malaezia, situat în peninsula cu același nume din Asia de SE, cunoscut și sub numele de Malacca (n.t.)

Fylough alungă o muscă insistentă de pe buze și-și dezlipi privirea de la cătarea puștii. Se uită în dreapta. Caporalul

Togom, abia vizibil prin vegetația abundentă, se lăsase pe vine, după obiceiul malaiez - pe călcîie - cîțiva metri mai încolo.

Simțurile lui erau perfect treze. Ochii săi migdalați se mișcară abia perceptibil spre Fylough și, după o scurtă privire interogativă, Togom deschise ușor gura, lăsînd să se vadă dinții galbeni, ca de cal. Perii țepoși de pe buza de sus se depărtară

precum cei ai unei omizi subdezvoltate - aceasta era versiunea "Togom" a unui zîmbet larg, care pieri însă imediat își strînse buzele în ceea ce se voia a fi un avertisment și se uită fix peste umărul lui Fylough.

Fylough întoarse încet capul în direcția privirii lui Togom și atinse ușor umărul soldatului ghemuit lîngă el, pipăind întruna patul unei puști Bren. Își miji ochii în încercarea de a zări ceva prin lumina slabă și văzu o umbră dispărînd în tufele din stînga lui. Imaginea ce i se înfățișa era întunecată de junglă, dar străbătută de scînteieri și scurte reflectări ale soarelui, care începea să se întrezărească printre frunzele de deasupra.

Ceva se mișcase.

O ramură? Nu era vînt, nici măcar aer nu era. Și nu auzise nici un zgomot - doar o senzație. Togom văzuse ceva. Sau avusese doar o impresie? Nu. Iată, se simțea din nou. Fylough își roti repede ochii. Togom privea inexpresiv peste umărul locotenentului, spre cărarea îngustă. Fylough își mișcă privirea, căușnd în zadar vreun semn care să trădeze poziția celui de-al patrulea om din echipă. Ar fi avut o imagine mai bună din partea cealaltă a pîriului și, cu bărbia spijinită pe patul de lemn al celeilaltei puști, un Bren, ar fi văzut încotro se îndreaptă urmele de pași. Tovarășul lor nu se vedea însă nicăieri. Fylough spera că nu adormise, moleșit de soarele cald care îi încălzea spatele.

Dar căldura umedă, încărcată de aburi, nu dură mult. Într-o liniște sinistră, nori negri se apropiaseră și se întrepătrunseseră, ascunzînd soarele ca o cortină mare de catifea. Fără veste, cerul se deschise dintr-o dată și ploaia se prăvăli nemilos prin

6

acoperișul șubred al frunzelor, înecînd sunetele; nu se mai.

- dea decît pînă la cîțiva pași.

Fylough clipi des, jenat de ploaie, și-și aruncă printr-o mișcare bruscă din cap picătura care îi atîrna în vîrfurile nasului.

Întru a suta oară, cercetă pîrîl cu privirea. Apa amenința să nsa din matcă; la suprafață apăru burțile argintii ale peștilor Rari cît palma, vreo douăzeci la număr, amețiți de praful de rădăcină tuba.

La zece kilometri de marginea junglei - un marș de trei zile de la cel mai apropiat zid de cărămidă - cineva omora pești ca să aibă ce mînca.

Kim Cheong deschise ochii și ascultă ropotul ploii pe frunzele late ce țineau loc de acoperiș deasupra adăpostului său de

bambus. Lîngă el, întinsă pe un "pat" de frunze vărgate de bambus, Ah Lian gemu încet și își strînse pe trup sarongul, încercînd să se apere de aerul rece al junglei. Se străduia să își ascundă tremurul și se ruga să vină mai repede ziua. Pentru că

aducea cu ea căldura dătătoare de viață, apoi arșița și apoi sudoarea lipicioasă, binecuvîntată. O scutură încă un fior. Urma apoi munca — și frica. Frica de fiecare zi, care începea în zori și continua în amurg, rămînînd și noaptea în subconștient, pînă cînd somnul o micșora, fără însă a o alunga. Ah Lian își trăia teama chiar și în vis.

Kim Cheong dădu la o parte cearșaful subțire de bumbac și se întinse, fără să o deranjeze pe fata adormită. Nu putea să-și dea seama după nimic ce oră e; era prea întuneric să își vadă ceasul, dar simțea orele din obișnuință. Mai erau numai zece minute pînă la deșteptare, iar tabăra era cufundată în liniște. Mai erau încă cincisprezece bărbați ca el, întinși în pat, trezi, ascultînd, și alți trei care se chinuiau să își stăpînească frica.

Trupurile lor abia dacă erau ferite de ploaie, iar ochii li se înroșiseră de efortul de a vedea în nimicul negru, umed și impenetrabil. Se ridică și își strînse cordonul de la chiloții albaștri.

Deși nu prea era nimic de strîns în cordon.

Kim Cheong era slab, slab și înfometat, și avea o cavitate acolo unde ar fi trebuit să îi fie burta. Pielea palidă, cenușie, era întinsă pe oase și plină de urme ale malnutriției și ulcerății

7

nevindecate - semne ale lipsei de proteine.

La douăzeci și cinci de ani, arăta așa cum urma să arate pentru tot restul vieții: niciodată mai bătrîn; războiul junglei va avea grijă de lucrul acesta. Scoase vechiul Sten de sub pat și împinse husa murdară de ulei într-o gaură din perete. Piedica nu era trasă. Își trecu peste umăr cureaua, se lăsă pe vine, în colț, și luă o gură de apă rece. Scurpă în noroiul de la picioare, luă încă o gură de apă și, fără să guste, înghiți. Se ridică și veni lîngă pat. Nu era nevoie să spună nimic, fata se trezise.

— S-a făcut ora? șopti ea.

Nu vorbea decît în șoptă. Acum avea paisprezece ani; trăise aproape un an într-o lume a tăcerii și nu cunoștea alt fel de a vorbi.

— Șst... îmbracă-te.

Ah Lian își scoase sarongul și se îmbrăcă într-o pereche de pantaloni largi. Își strînse o fișie de bumbac neprelucrat în jurul sinilor ei micuți, presîndu-i nemilos, și-și trase peste cap o cămașă mare, neagră. Era o ființă fără sex. Apucă o pușcă încărcată, cu o singură țeava, și ieși după Kim Cheong să își ocupe poziția pe perimetrul taberei. Fata așeză țeava puștii în V-ul unui copăcel, așa cum o învățase Kim Cheong. Era nece sar. Pușca nu avea decît un cadru de metal în loc de pat, iar ea era prea mică. O mîină de fată. Cînd ar fi tras - Doamne ferește să fie nevoită - reculul ar rupt-o în două. Dar nimeni nu o avertizase. I se spusese doar să-și așeze țeava în V-ul unui copăcel, iar ea

făcea ce i se spunea.

Stăteau în liniște și priveau în noaptea aflată pe ducă, așa cum făceau în fiecare zi de când instalaseră tabăra aceasta, cu câteva luni în urmă, și așteptau tremurînd pînă cînd noua zi alunga umbrele negre, înlocuindu-le cu umbre cenușii, umede. Și apoi, ca prin minune, se făcea lumină și, pentru o clipă bine cuvîntată, ploaia se oprea și soarele se strecura printre nori, pentru a le arăta jungla pe care o cunoșteau chiar prea bine, iar păsările și insectele sărbătoreau trecerea a încă unei nopți lungi de douăsprezece ore.

În timp ce tabăra revenea la viață, Ah Lian intra din nou în rutina zilnică. Se așeză în locul santinelei care păzise pînă

8

Bunei dealul pe versantul căruia stăteau, de parcă ar fi fost țiljUte în loc de glodul roșiatic, colibeile răsfirate ale plutonului 7

Regimentului 5 al Armatei Malaieze de Eliberare Rasială: i'pisprezece bărbați, toți chinezi, plus o fată de paisprezece ani.

Cînd veni schimbul ei, Ah Lian își spălă în apa adîncă pînă li brîu și se așeză la coadă pentru a-și lua cele două mîini de i irez rece (gătit cu o seară în urmă, înainte ca ploaia să stingă focul), jumătatea de peștișor și bucata umedă de aluat de tapio CH. Kim Cheong se apropie de ea, în colțul colibeii comune, și (lăsă pe vine, în timp ce ploaia, întunecînd scurta apariție a ' >arelui, se întorcea cu forță sporită. Nu era plăcut. Și nici l ald. Ploaia cădea oblic, micșorînd bucata cît de cît ferită de l iire acoperișul de frunze late, și culca la pămînt plantele din grădina de legume de dincolo de gardul taberei.

Kim Cheong își aruncă pe umeri un prosop uzat și murdar, dar nu făcu nimic pentru a scăpa de pielea de găină care i se fă cuse pe brațele osoase și nici să-și înceteze clănțănitul dinților.

— Termin în dimineața asta, îi șopti el lui Ah Lian. Rîul e plin, o să avem mîncare destulă. Tu'ești la grădină..., zise el și o privi cu coada ochiului. Să stai în susul pantei. Cine știe...

— Mai bine vin cu tine să culeg peștele. Nu suport să stau la grădină.

— O să faci ce-ți spun! se răsti el, dar fără răutate.

Apoi îi atinse piciorul cu un gest afectuos.

— Oricum n-ai putea căra tot peștele pe care am să-1 strîng.

— Nu te mai lauda, șînt sigură că ai să te întorci iarăși cu mîna goală și ai să mănînci tot varza și chili-ul meu.

Ah Lian se uită la bila de orez pe care o frămînta între de gete, apoi ridică privirea spre Kim Cheong. Nu era nici o urmă

de veselie în ochii ei; avea o privire seacă. Dacă a știut vreodată ce înseamnă să fii vesel, atunci a uitat cu desăvîrșire. A

uitat să rîdă, iar să plîngă nu avea voie. Să rîdă și să plîngă! Ah

Lian nu se gîndise vreodată la așa ceva. La îngrozitoarea și

înaintata vîrstă de paisprezece ani și ceva, Ah Lian, o revoluți onară devotată, nu avea dreptul la emoții de proletariat, nici chiar dacă și le amintea.

— Și soldații?

— Ce-i cu ei? făcu Kim Cheong fără să o privească.

Tînărul continua să mestece aluatul de tapioca, ce se dezlipea cu greu de cerul gurii, și se uită în gol în direcția podelei de glod din dreptul lui Hang Lee, membru al Comitetului de District și comandantul plutonului.

Hang Lee era bătrîn, avea cel puțin patruzeci de ani. Luptase împotriva japonezilor pînă s-au retras pe unde veniseră, dar - așa cum îi spunea mereu plutonierului - erau o pradă ușoară în comparație cu englezii.

Rămăseseră la liziera pădurii, nu-i deranjaseră niciodată pe adevărații soldați ai junglei; fusese un război civil bun. Dar aici era altceva, era un război care te ducea în mprmint; chinezii malaiezi împotriva forței Imperiului Britanic. Și armata britanică era foarte hotărîtă, de parcă încerca să demonstreze că în

'42, cu japonezii, nu și-au pus mintea Acum erau peste tot; ei și cîinii lor descopereau, pufnind pe nas, chiar și cele mai ascunse colțuri ale junglei.

Probabil, că Hang Lee simțise ochii lui Kim fixîndu-l. Își ridică privirea din castronul de lemn, ca și cum ar fi auzit între barele șoptite a lui Ah Lian. Se uită la Kim Cheong, își șterse

cu mîna o firimitură de mîncare din barbă, băgă degetul în gură și-l supse pînă rămase curat. Înghiți, apoi dădu din cap ca un om ce-și scutură mașinal picăturile de ploaie de pe față și se întoarse la orezul său.

— Sîntem în siguranță aici, pînă ne mutăm mai aproape de satul Cha'ah.

Deschise gura, lăsînd să se vadă orezul și varza pe jumătate mestecată, și-și lăsă privirea asupra lui Ah Lian.

— Gîndește-te, tovarășe, Cha'ah... mîncare! Carne, ouă, pui...

— Și came? șopti Ah Lian.

Deasupra capetelor lor explodă încă un tunet, iar ploaia se îndesi. Sunetul ridică privirile tuturor și îndepărtă expresia de aprobatoare de pe chipul lui Kim Cheong. Zgomotul metalic

al ploii care lovea jungla din jur și ropotul infernal de pe acoperișul din frunze de atap al colibeii făceau inutilă orice încercare de a vorbi. Hang Lee coborî castronul din dreptul feței și

«rată cu degetul spre Kim Cheong. Tînărul dădu tăcut din cap și făcu același lucru spre alți doi bărbați. Toți trei se ridicară în picioare, se uitară o secundă la torențele care se scurgeau de pe acoperiș și, parcă resemnîndu-se să sară de pe cea mai înaltă ramură, pășiră prin cascadă direct în ploaie.

Kim Cheong făcu un gest vag să protejeze de ploaie meca nismul Sten-ului său, dar, acceptînd realitatea, îl luă sub braț și

îl lăsa să meargă spre ieșirea din tabără, în căutarea cărării pe care mergea cu două zile în urmă, la operațiunea de îndiguire a pîrîului.

Mergea cu capul plecat, iar ceilalți doi tovarăși ai săi - unul rărind un sac făcut din prelată unui camion părăsit și celălalt cu o mitralieră japoneză atîmată pe umăr - călcau pe urmele pașilor lui. Păreau niște fantome. De fapt, acesta era motivul

pentru care se mai aflau încă în viață. După un timp, Kim (lieong înainta singur cincizeci de metri și așteptă. Ceilalți doi îl urmară. Apoi, repetară figura exact în același fel. Kim (lieong studia terenul și înjura ploaia Putea să se fi plimbat pe acolo toată blestemata de armată britanică, fără să lase nici o urmă. Se uita în jur, căutând ramuri rupte, asculta, adu-meca. Nu se simțea fum; nici qfter-Şave, nici mîncare, nici fecale la naiba cu ploaia asta! Se întoarse pe urmele propriilor pași, scoase un mîrîit animalic și, cînd îi întîlni iarăși pe însoțitorii săi, o luă spre luminișul dinspre pîrîul zăgăzuit

Fylough își întoarse privirea spre uima de noroi.

Kim Cheong stătea nemișcat în ploaia care-i șiroia pe față și pe trup și studia ultima urmă care ducea spre locul de prins pește. Ceilalți doi dispăruseră în urma lui, la o distanță destul de mare. Se uita suspicios și foarte, foarte atent la Fylough.

Kim Cheong se încruntă, se aplecă pe vine spijinindu-se cu degetele unei mîini de pămînt și-și așeză Stett-ul pe genunchi.

Țeava era îndreptată spre caporalul Togom.

Avusese un noroc orb. Kim nu văzuse nimic altceva decît urma deformată de picior și o recunoscuse ca fiind chiar a lui. Se ridică, reprimîndu-și suspiciunea și fiorul din ceafă, și făcu un pas înainte. Togom și Fylough apăsară pe trăgaci în același timp și, după o fracțiune de secundă, țevile celor două mitraliere

11

Bren trîrniseră o flamă imensă către trupul lui Kim.

Fylough sări în picioare.

•—OK! Lasă-1, e mort, strigă el celorlalți. Hei, tu - ia-o de-a lungul urmei! ordonă el celui care stătea ghemuit alături. Repe de. Togom, după mine.

Înșfacă arma lui Kim și o aruncă în josul pantei, spre pîrîu. Își cobori vocea și strigă printre dinți celui alt din echipă, care nu se vedea:

— Stai acolo unde ești, acoperă urma. Tokachil, continuă el, hai cu noi.

Cu Tokachil alături și cu arma în spate, Fylough pomi alu necînd și împiedicîndu-se de-a lungul pantei înglodate. Știa că,

doar dacă nu există vreo tabără destul de mare prin împrejurimi, orice alt terorist s-ar fi topit printre tufe. Un atac ar fi puțin probabil, iar o șezătoare la strîns de pește s-ar face fără arme. Vor pleca destul de repede de pe aici și se vor feri de orice atac armat venit să răzbune moartea chinezului!

Avea dreptate. Reacția însoțitorilor lui Kim Cheong veni prea tîrziu. Unul din ei ridică țeava mitralierei și trase lung, fără țintă, în direcția împușcăturilor, apoi îl ajunse din urmă pe celălalt, care, aruncîndu-și sacul, o luase la goană pe cărarea îngustă. Dar nu înainte de a vedea fața albă a lui Fylough.

— Dua orang, Tuan! Doi oameni, domnule, șopti Togom și își schimbă carabina cu Bren-ul celui alt.

Se strecură pe lângă Fylough și, mișcând țeava de la stînga la dreapta, goli încărcătorul în direcția zgomotelor. Fylough clătină din cap și zîmbi văzînd expresia hotărîtă a lui Togom, apoi o luă înainte, ceva mai repede. Urmele chinezilor se vedeau clar în noroi, pline cu apă de ploaie, dar era greu să țină pasul cu ei. Impiedicîndu-se, alunecînd și gîfîind, nu mai au zeu nimic altceva decît zgomotul propriilor pași care împrôșcau în lături apă și noroi.

Doar maimuțele, acolo sus, în copaci, începeau să-și revină după șocul zgomotului asurzitor. Își regăseau vocile și umpleau aerul biciuit de ploaie; păreau un cortegiu de bocitoare.

Cînd făcură o pauză, să-și tragă sufletul, Fylough se opri și ascultă. Nu se auzea nimic din față. Nici prăbușirea vreunui trup

12

pe frunze, nici vreun geamăt de durere. Numai o tăcere grea.

Ajunseseră.

Togom îi atinse cotul și se aplecă pe vine, arătînd cu degetul în sus. Fylough cobori la nivelul caporalului și, urmînd diucția arătată, văzu o gaură în umbrarul imens al copacilor, prin care pătrundea lumină. Se uită unul la celălalt. Nu departe era o tabără. Una mare.

Fylough strînse mai puternic patul carabinei și-și plimbă nervos degetul pe piedică. Era trasă. Pipăi fundul încărcătorului; îl schimbă, era nou, plin, și îl simți prins bine, solid, în locașul lui. Nu încercă să își oprească ticul nervos - contracția tutui mușchi de la ochiul stîng. O dată, îi căzuse încărcătorul din carabină chiar în toiul unui atac; întîmplări ca acestea dau naștere la idiosincrazii.

' Pac! Pac! Pac! Tr-r-r-r-r-r! Pac! Pac! Era mitraliera japo neză. Focurile se auzeau neregulat, vîjîiau și loveau cu sunet

ecrengile de deasupra capului lui Fylough. Cei doi ajunseseră în tabără.

Togom răspunse împușcăturilor cu o rafală rapidă de focuri și se repezi de-a lungul potecii. Cu siguranță, în apropiere trecea o capcană: o groapă mascată, plină de bețe de bambus ascuțite ca niște spade, care așteptau un novice să se înfigă în ele.

— Tuan!

Fylough dădu din cap fără să se uite în jur și se sprijini de trunchiul unui copac mare.

— Vino încoace, spuse el printre dinți și, lăsîndu-se în jos, aruncă o crenguță spre Togom.

Poc!

Se auzise un foc de la o armă diferită. Un singur foc. Mitraliera se deplasase; acum îi urma altcineva și, totuși, încă nu se vedea nimic. Doar sunetul, reverberația ultimului foc de armă care năștea ecouri în junglă și se îndepărta ca un tunet, dintr-un copac în altul. Fylough trecu prin scutul de ramuri care îi

tăiau calea. Crengile fuseseră tăiate și se aplecau deasupra potecii pentru a masca intrarea în tabără. De-a latul cărării era

asezat un buștean peste care fuseseră puse cîteva crengi. După

el se afla o groapă plină de bețe de bambus ascuțite, lungi de un metru - o capcană cu dublă funcționalitate: pentru porci sălbatici și pentru englezi. Iar alături, o îngrămădire de lemne adăpostul unei santinele. Acum nu era nevoie de precauții.

Dacă ajunseseră pînă aici, nu mai conta. Sări peste groapă, urmat de caporalul care își ținea strins arma sub braț. În spatele lui Togom venea celălalt bărbat, care pipăia întruna patul puștii sale Sten și își croia drum printre crengi și peste buștean.

Acum erau în cîmp deschis.

De partea cealaltă a grădinii de legume care se întindea pe o latură a pantei, cei doi teroriști se tîrau cu greu, încercînd să se țină pe picioare. Santinela plecase în altă direcție. Tabăra părea părăsită. Din fericire, ploaia torențială se transformase într-o burniță caldă. Dar nimeni nu observase.

Fylough se opri, se înfipse bine pe picioare și ținti silueta celui din față.

Pac! Pac! Pac!

Se opri și privi atent. Apoi trase încă patru focuri. Nimeni nu țipase. Nimeni nu căzuse. Schimbă încărcătorul și înjură, în timp ce silueta se strecură în prima colibă. Al doilea bărbat aruncă o privire scurtă peste umăr, alunecă și căzu în patru labe, lovindu-se rău la picior. Pierduse teren. Se mai uită o dată peste umăr, îngrozit, se întoarse pe jumătate și trase de la nivelul șoldului. Arma grea 303 scoase un tunet, dar glonțul plecă inofensiv spre copaci. Fylough clipi des să-și alunge apa de pe ochi și scutură din cap. Nu era suficient. Pe față îi șiroia apă în continuare. Ii era greu să țintească. Lîngă el, mitraliera Bren răpăia fără încetare, iar în spate, din stînga, se auzeau împușcă turile ca de pistol-jucărie ale Sten-ului.

Chinezul căzu iarăși în genunchi, sâpînd panicat în glod. Aproape ajunsesese la coliba de bambus. Știa că, o dată intrat în ea, va fi în siguranță sau aproape. Doar cîțiva metri... Aruncă o privire în spate, peste umăr. Bărbatul alb era la poalele pantei pline de clisă. Ii vedea picioarele alunecînd și luptîndu-se să rămîină în echilibru.

Se simțea aproape în siguranță. Apoi Fylough se opri, se propti bine pe genunchi și pe coate și privi cu ochii inundați de

14 ' ploaie prin cătare. Chinezul se încadra perfect

Asiaticul abia apucase să se liniștească și glonțul grăbit al lui Fylough îl lovi în braț. Dar șocul impactului nu îl opri. Apoi al doilea și al treilea glonț îi intrară cu un zgomot surd în spate. Lovitura îl zgudui, dar reușise să ajungă. Apucă pragul colibei, se împletici, se întoarse sfidător și trimise încă un foc la întîmplare spre Fylough, care era din nou în picioare. Făcuse o greșeală. Trebuia să fugă mai departe. Auzi rafala Bren-ului lovind bambusul de alături, chiar cînd reușise să se agate de peretele firav. Dar întârziase o fracțiune de secundă. Următorul

foc al lui Fylough trecu pe lângă frunzele de bambus și i se înfipse în șira spinării, jos. Fără să-și dea seama că a fost lovit din nou, se trezi cu fața în pământul clisos. Încercă să se șteargă la ochi; era vag conștient de faptul că pușca, pe care o strîngea cu putere în mână, era trasă de cineva. O auzi cum cade la câțiva metri de el și se simți tîrît de brațe, pe spate. O mână îi șterse glodul de pe față, iar ploaia curată îi splăla ochii. Și, totuși, nu simțea durere; doar frica.

Togom puse piciorul pe burta chinezului și îi studie fața

— Deschide ochii, bangkal! spuse el.

Caporalul nici măcar nu gîfîia. Teroristul făcu ce i se spusese și văzu zîmbetul lui Togom, care își arăta toți dinții. Dar

zîmbetul caporalului nu trecea de dinți, era unul superficial.

— Îl cunoști? întrebă Fylough întors din scurta recunoaștere a taberei goale.

— Lam Lee, răspunse Togom. Făcea curat pe lângă bucătăria plutonului 10 la Geylang, în '44. Nici măcar nu știa să gătească!

Togom cîștigase Haji Hașim, George Medal și alte medalii în cel de-al doilea război mondial din partea unui guvern britanic recunoscător și luptase într-un război adevărat cu cei pe

care îi vîna acum. Fiind malaiez, se bucurase de războiul cu japonezii. Iar acum se bucura de războiul împotriva celor alături

de care luptase și trăise timp de trei ani. Togom avea inspirația de a alege partea învingătoare.

— Ești sigur?

Togom confirmă printr-o mișcare din cap.

15

Lam Lee tresări la auzul numelui său, deoarece chipul lui Togom nu-i spunea nimic. Apoi făcu o grimasă și, o dată cu primul val de durere, simți nevoia să țipe. Dar sunetul nu-l deranja pe Togom. Caporalul se lăsa cu toată greutatea pe burta chinezului și, cînd țipătul se stinse într-un geamăt încet, spuse pe un ton de conversație:

— Unde ți-s chinezii? Cîți sînteți, Lee? Unde vă întîlniți?

Togom propti țeava firei în gîtul celui alt și îi arătă dinții. Totuși, nu părea prea binevoitor.

— Hai, băiete, zise el punctînd fiecare cuvînt cu o lovitură cu mitraliera. Salvează-ți viața. Repede.

Lam Lee închise ochii și își adună toate puterile ca să scuipe. Scuiatul nu ajunsese mai departe de bărbie, dar nu conta:

dăduse un răspuns. Începu să țipe.

Fylough și Togom schimbă rapid o privire. Locotentul ridică din umeri, își șterse apa de pe ochi și apoi, fără să se uite

în jos, la omul de pe pământ, se îndreptă spre cea mai apropiată

colibă și își aprinse o țigară. Așeză alte două țigări uscate pe

masa primitivă de lângă așa-zisul pat al lui Kim Cheong, se

așeză pe marginea de bambus și, trăgînd cu plăcere fum în plămîni, începu să studieze harta desfăcută pe genunchi.

Togom, care își ținea încă piciorul pe burta chinezului, mișcă mitraliera așa încât țeava se sprijinea acum pe pieptul rănitului lui, chiar sub claviculă. Lam Lee se opri din țipăt. Caporalul strîmbă din nas, ridică țeava cinci centimetri și apăsă pe trăgaci. Arma era tot pe foc automat. Cinci gloanțe grele 303 pătrunseră în inima lui Lee, ridicînd, ca într-un polonic mare de supă, jumătatea de sus a pieptului. Togom făcu un pas înapoi și își frecă cizma murdară de sînge în noroi. Deja nu îl mai înțelegea fostul lui tovarăș.

Cei doi malaiezi și englezul și-au fumat țigările în timp ce rătăceau prin colibe subrede. Hang Lee avusese destule motive să alerteze și să evacueze tabăra. Luaseră totul, chiar și neprețuitele oale de gătit. Un bun conducător de teroriști putea

curăța o tabără de tot ce putea fi mișcat în cinci minute; Hang Lee ar fi avut timp să facă și o baie, dacă ar fi vrut.

Cei trei se întîlniră la capătul celălalt al taberei și începură să caute drumul de scăpare tăiat de chinezi. Era cît se poate de clar, lăsară o groapă mare cît un autobuz londonez și o clisă prin care nici o armată n-ar fi putut trece, cu toate tancurile ei. Nu avea nici un rost să îi urmărească. Hang Lee și oamenii lui s-au separat cu siguranță în grupuri mici; în două zile se vor întîlni și apoi își vor croi drum spre o tabără aflată în siguranță, apropiindu-se din direcții diferite. Pe urmele propriilor pași, cei trei se întoarseră în punctul de întîlnire, lângă cadavrul lui Lam Lee, care zăcea în adîncitura ce o formase în zvircolele morții. Nu era un revoluționar, ci un bandit nenorocit; un ucigaș care, chircit așa, părea un băiat zdrențaros ce doarme într-o baltă. Păcat să-l deranjezi! Togom și Fylough l-au luat de cîte un picior și l-au tîrît în partea cealaltă a grădinii de legume, au culcat la pămînt bețele de bambus din groapă și l-au rostogolit în ea. Nu-l va descoperi nimeni timp de cel puțin cîteva luni.

Trupul lui Kim Cheong era exact acolo unde îl lăsară, pe potecă. Fylough și Togom se lăsară pe vine lângă el și îi cerce țără chipul. Trăsăturile lui, spălate de ploaie, păreau împăcate; nu erau atinse de gloanțe. Arăta de parcă, scăldat în soarele din mineții, cedase ispitei unui pui de somn.

— Cum îl cheamă? întrebă Fylough.

Întrebarea rămase fără răspuns, pentru că - urmărit cu privirea de către Togom - locotenentul se uită întîi ca din întîmplare, apoi cu interes crescînd, la documentele de la centura lui.

Kim Cheong. Le smulse, le împături și le îndesă grăbit în buzunar. Se uită încă o dată la cadavru și apoi își înălță bărbia într-un gest interogativ spre Togom.

Dar Togom era atent la altceva. Se încruntă, se lăsă în jos și ascultă. Apoi se uită peste umărul celuilalt, spre cărare.

— Un porc.

Bărbatul cu mitraliera Bren, aflat în partea cealaltă a pîrîului lui, i-o luase înainte.

— După atâtea împușcături?
— L-am văzut
Togom nu era deloc încântat.

— Vino încoace și mergi pe cărare pînă terminăm aici. Tu,'
spuse el celuilalt bărbat, păzești flancul...

Se întoarse spre Fylough și, fixînd cu privirea chipul lui
Kim Gheong, clătină din cap. Ochii închiși ai chinezului păreau să răspundă
privirii lui. După o clipă, Togom trase aer cu
zgomot prin strungărețele dinților săi mari. Încercă să închidă
gura, dar - după o scurtă luptă cu buzele - dinții învinseră și
ieșiră la iveală. Fylough aprinse două țigări și-i întinse una lui
Togom. Caporalul nu încerca să își ascundă uimirea. Luă bărbia
lui Kim în mîină și îi întoarse capul într-o parte și în cealaltă,
studiindu-i trăsăturile.

După un minut, clătină încet din cap, trase adînc din țigară
și, privind încă spre fața lui Kim Cheong, spuse:

— Nu-l cunosc, Titan. E diferit. Cred că e altceva.

— Adică?

Togom trase aer încă o dată, șuierînd printre dinții rari.

— O fantomă.

Atinse fruntea mortului și îl privi pe Fylough în ochi.

— O presimțire. Nu sînt sigur. S-ar putea să fie chinez, dar
nu e de pe-aici.

—: Chinez din China? zise Fylough și se uită cu un interes
renăscut la chipul lui Kim Cheong. Ești sigur?

— Nu, Tuan. Am spus că e doar o presimțire. Poate știe
sergentul Johari...?

Togom ridică o sprinceană și atinse cadavrul cu piciorul.

— Dar o să fie greu să-l cărăm pînă în tabără, iar Johari nu
știe absolut totul. Sau pe toți! sfîrși el cu o urmă de zîrhet pe
față.

Fylough știa ce vrea să spună. Sergentul Johari, care fusese
înainte de război polițist, fost locotenent în armata japonezo malaieză, Hei Ho,
și voluntar pentru Kempeitai, Gestapo-ul
japonez, era acum prieten cu toți, nu păstrase nici un resentiment. La urma
urmei, Johari făcuse în timpul războiului mari
probleme comuniștilor cu care se luptau acum. Surisul slab al
lui Togom se transformă într-un zîmbet larg. Caporalul împinse bărbia lui Kim
cu arătătorul și spuse:

— Dar știe mai mult decît noi toți!

Cei trei malaiezi apucară mîinile și picioarele lui Kim
Cheong și le legară cu sfoară de o creangă solidă, lungă de un
metru. Kim Cheong nu cîntărea mare lucru. Era mai curînd incomod de cărat
decît greu. Togom strînse peștii morți din pîrîu
și îi lăsă pe mal, să putrezească. Chipul i se schimonosi într-o
expresie încruntată cînd își luă locul la capătul șirului condus
de Fylough, care, cu mitraliera Bren atîrnată de umăr, îi conducea înapoi, pe
drumul pe care veniseră.

La primul popas, Togom, frecîndu-și umărul, își schimbă

arma cu Bren-u\ celui din ariergardă și păși peste trupul lui Cim Cheong. îi urmări pe Fylough și pe celălalt cum îl ridică, apoi păși în față și îl întrebă pe malaiez:

— N-ai auzit nimic în spate?

— Ce să aud?

— Porcul pe care-ai spus că l-ai auzit acolo.

— N-am auzit nimic.

— Porcul ne urmărește.

— Ai vedenii, Togom, șopti Fylough. Fantoma aia se joacă ar cu tine.

Togom nu zîmbi.

— Fii atent la ce se întâmplă în spate, zise el malaiezului.

Su adormi, ia și ascultă."

Au ajuns în tabără chiar la căderea nopții.

La ora șase și jumătate, a doua zi dimineață, Fylough aprinse prima țigară pe acea zi și își trase șosetele ude, cizmele ude

și murdare de noroiul junglei peste pantalonii uzi și murdari.

^u era nimic neobișnuit în a începe ziua înghețat pînă la oase, n haine ude de rouă și transpirație, mirosind a junglă. Luă de a unul din malaiezi o cană de metal plină cu ceai fierbinte și apte condensat, gros ca o supă, și o duse la focul mic, ineficient și cu fum înecăcios din centrul taberei. Acolo stăteau ghemuiți trei europeni. Era o adunare neobișnuită de chipuri albe.

Fylough se lăsă pe vine, în felul malaiez, și aruncă o bucată de cărbune în fum. Cînd fumul se îngroșă, locotenentul aruncă un chibrit și totul izbucni în flăcări.

— Se cheamă foc rapid, rosti el și își ridică ceașca la buze. Era prea devreme, buzele lui refuzau să atingă metalul fierbinte. Fylough lăsă totuși cana în dreptul gurii, încercîndu-i temperatura din cînd în cînd.

— Ce pierdere! zîmbi locotenentul Harry Kenning, căruia nu-i păsa în momentul acela nici cît negru sub unghie de vreo pierdere, ci doar de ceaiul fierbinte din fața lui.

Kenning, ca și Fylough, aparținea Forțelor Speciale de Poliție, Compania 10 Federală de Junglă. Două sute de malaiezi, o mîna de chinezi, șase ofițeri - trei englezi, doi chinezi și un malaiez. Jumătate din oamenii din tabără erau ai lui Kenning, cealaltă jumătate - ai lui Fylough. După două săptămîni de la instalarea taberei, Fylough preluase comanda. Dar nu conta. După trei ani petrecuți în adîncul junglei, lui Kenning și lui Fylough nu le mai rămăsese nici un lucru de la care să se certe. Era ca o căsătorie, numai că acești doi bărbați erau cei mai buni prieteni. Ceilalți doi bărbați de lîngă foc nu făceau parte din "club".

După cinci săptămîni de la începerea acestei operațiuni, caporalul "Dixie" Dean începea să se simtă ca acasă. Nu fusese alegerea sa, nu se oferise voluntar, dar se bucura enorm că venise. Era un tip înalt, slab și deșirat; stătea de partea cealaltă a focului, cu spatele rezemat de un copac, frecînd tandru cu o

cîrpă unsuroasă piesele carabinei Remington "Wingmaster", destul de uzată. Dixie făcuse războiul - cel adevărat Caporal la Regimentul 22 SAS, venise să ajute renașterea în Malaia a grupului SAS, destrămat în timpul războiului. N-a mers. Membrii grupului SAS cel adevărat se întorseseră la volanul autobuzelor, în minele de cărbune sau la regimentele-mamă. Cu cei noi nu mergea, cel puțin deocamdată. Săreau cu ochii închiși în mijlocul junglei, dar le era foarte greu să iasă. Și nu-i puteau ucide pe teroriști. Cu toate acestea, aveau nervii sănătoși. Dean primise ordinul să afle cum reușeau malaiezii să facă acest lucru sub conducerea nebunilor de englezi. Fusese impus cu forța lui Fylough și lui Kenning, dar învățaseră să conviețuiască acceptabil. Era genul lor de om. Și Dixie Dean învăța să-i găsească și să-i ucidă pe teroriști.

Își abandona o clipă lucrul la pușcă și îi privi cercetător pe cei doi tineri englezi.

Aveau amîndoi aceeași vîrstă - 22, 23 de ani - și erau amîndoi necomunicativi, taciturni, pîrind astfel mai bătrîni. Dixie Dean știa ce sînt nu avea nevoie să facă speculații: erau ucigași. Nu li se vedea pe chip și nici în gesturi, dar se simțea. Erau amîndoi ucigași inteligenți, fără milă. Și, după o lună,

Dean și-a dat seama, fără să ajungă cu mîinile legate de picioare, că cei doi și oamenii pe care îi comandau pot ucide cu sînge

rece. De așa ceva era nevoie, nu de scursuri ale regimentelor. Aceasta era rasa dorită: inteligenți și curajoși, lingviști care vorbesc în junglă doar malaieza. Trăiau dintr-o mîină de orez și o cană de ceai, se simțeau la fel de bine în noroi sau în mlaștini ca și în cătunele malaieze și în satele chineze. Aveau propria lor rețea de spioni și agenți, conduceau operațiuni mascate, ambuscade nemiloase și foloseau același manual de trucuri și înșelătorii ca și adversarii lor. Mai mult decît orice, erau fără milă; prizonierii nu erau bineveniți. Își făcuseră propriile reguli de război și ignorau insistențele Armatei Britanice ca, nu se știe din ce motiv ciudat, teroriștii să fie tratați ca soldații.

Al patrulea bărbat stătea deoparte, cu picioarele întinse. Și el tot englez, aparținea Ramurii Speciale și nu era aici pentru că așa dorise; fusese trimis să afle "ce se întîmplă în capătul acela de lume". Pînă acum nu descoperise nimic despre junglă, nimic care să-l facă să se ofere voluntar pentru o a doua astfel de "excursie" și nu își făcea iluzii - știa că nu e binevenit.

— Avea ceva la el? întrebă el.

— Ce să aibă?

— Documente.

Fylough clătină din cap și spuse simplu:

— Nu.

Dixie Dean sparse liniștea penibilă care urmă. Își ridică privirea de la mitraliera pe care o ungea cu sîrg și aruncă o ocheadă spre movila de sub poncho-ul aflat la marginea taberei.

— De ce-ai adus chinezoiul, Peter?

Fylough reuși să soarbă din cană. Făcu o față lungă, apoi

zîmbi timid.

— Caporalul Togom nu a reușit să-l identifice. M-am gândit

21

că ar fi bine să-și arunce sergentul Johari ochii pe el, zise loco tenentul și mai sorbi puțin ceai. N-aș vrea să omor un conducător al Partidului Comunist Popular Malaiez și lucrul să treacă neobservat.

— Ce importanță are?

— Morala, Dixie, morala, făcu el și se întoarse apoi spre Kenning. Unde s-a dus Johari? N-am chef să putrezească pe undeva înainte de a-l vedea pe ăsta

Kenning continua să soarbă cu zgomot ceaiul din cana fierbinte de metal.

— Sper că o să fi auzit împușcăturile. Poate că vine direct aici. Știe că o să avem nevoie de el, se întoarce pînă la prînz.

Kenning îl subestima. Abia terminase Fylough ceaiul cînd sergentul Johari ieși dintre copaci și intră în tabără.

Johari era un om micuț, chiar și pentru un malaiez. Cu o alură perfectă și picioare scurte, puternice, era un bărbat frumos. Nu avea păr pe față, ca majoritatea bărbaților de la țară, iar ochii lui migdalați străluceau cîteodată, spre deosebire de ai lui Togom, cu o lucire de umor ascuns; cu toate acestea nu fu sesizat niciodată rîzînd. Nu era greu să-ți imaginezi pe Johari în uniforma unui ofițer - cizme lungi, lucitoare, o batică care atîrnă la spatele chipiului și o sabie lungă, curbată, care zăngăne pe pămînt în urma lui.

Aruncînd pachetul greu pe care îl căra se uită curios la cadavrul acoperit cu poncho și se îndreptă spre cei patru europeni ghemuiți lîngă foc.

— Nasib, Tuan? Ați avut noroc, remarcă el și dădu din cap în direcția lui Kim Cheong.

Luă o țigară de la Kenning și o cană de ceai de la un bătrîn așezat pe vine lîngă Fylough.

— Doi, replică locotenentul. Pe ăsta l-am adus ca să te uiți la el. Togom nu-l cunoaște.

Fylough nu reproduse teoria caporalului. Johari își aprinse țigara și așeză cana fierbinte pe pămînt, în fața lui. Se uită peste umăr o secundă, apoi se întoarse spre Fylough.

— Unde-i Togom, Tuan?

— La rîu, face baie, îi răspunse Kenning.

— Adu-l, ordonă Johari malaiezului care-i făcuse ceaiul.

Scuzați-mă, adăugă el spre Fylough și Kenning.

Nu-l băgase în seamă pe Dean și nici pe introvertitul de la Ramura Specială. Nu erau oamenii lui, nu aveau nici o importanță aici.

— Venim și noi, spuse Kenning.

Johari dădu la o parte poncho-ul și îl întoarse pe Kim Cheong pe spate. Îi studie trăsăturile pentru o clipă, apoi se ghemui lîngă el. Togom apăru dintre copaci; avea un prosop înfășurat în jurul taliei, ghetetele îi erau descheiate și fluturau la

fiecare pas în jurul gleznelor, iar pușca Sten îi atima pe umărul gol. Din păr îi curgeau șiroaie de apă iar în colțurile gurii îi rămăsese pastă de dinți, ca o mică prelungire albă a mustăților lui țepoase.

Se lăsă pe vine alături de Johari și începu să vorbească în șoaptă. Celălalt asculta atent și punea din când în când câte o întrebare, în timp ce întorcea capul lui Kim Cheong când într-o parte, când în cealaltă. La vederea lui Kim, chipul lui Johari rămase neschimbat. Sergentul trase adânc din țigară și se ridică în picioare..

— E un străin, spuse el celor doi locotenenți. Nu-l cunosc, poate că e un curier, poate că e un vizitator din afară, poate că e de la Special...

Se opri în mijlocul propoziției și îl văzu pe Togom aplecîndu-se din nou; caporalul desfăcu sfoara care ținea chiloții al baștri ai lui Kim și îi trase în jos pînă la coapse.

— Awak ingat dia-punya nama ada tertulis di-butoh-nya? rîse Johari cu poftă și dinții lui Togom se dezveliră într-un zîm bet larg, sîsîit.

Fylough și Kenning izbucniră și ei în rîs. Dar omul de la Ramura Specială nu vedea nimic amuzant. Dixie Dean însă rîse și el.

— Care-i poanta? întrebă Dixie Dean, zicîndu-și în gînd că trebuie să învețe măcar puțin din limba malaieză.

Hotărîse deja să se integreze în grupul celor doi.

— Caporalul Togom are ce are cu penisurile, explică zîm bind Kenning. Johari l-a întrebat dacă nu crede că ar putea găsi

numele tipului tatuat pe vîrfurile membrului!

Dean se încruntă bănuitor spre Togom și apoi zîmbi.

— Și la ce se holbează așa?

Togom ridică privirea spre Fylough, zîmbetul lui se lărgi și buzele luară o poziție ceva mai confortabilă pe dinții mari. Își ridică degetul mare și așeză arătătorul de la cealaltă mînă în dreptul primei falange, apoi ridică sprîncenele.

— Ce înseamnă toate astea?

— Vrea capul penisului.

— Doamne Dumnezeule! Pentru ce?!

— Il pune într-o sticlură cu apă de trandafiri binecuvîntată de o persoană specializată în chestii din astea.

— Nu pricep.

— E un afrodisiac, unul foarte puternic.

Dean nu își dădea deama dacă Fylough îl ia peste picior sau nu. Kenning își aprinse o țigară și zîmbi larg. Dean se uită când la unul, când la celălalt.

— Adică bea zeama aia?

— Doamne, nu! Il pune undeva în dormitorul vreuneia care îi face zile - și nopți - fripte și gata! Ea nu mai poate să-l refuze, iar el nu mai poate să se oprească!

— Și merge?

— Nu știu, nu l-am încercat, răspunse Fylough, apoi deveni

grav. Johari, hai să-i luăm o mînă pentru amprente și apoi să-1 îngropăm. Vreau să plecăm de aici într-o oră.

— Pe amîndouă, sugeră Kenning. Și fă-ți bine treaba.

— OK. Amîndouă mîinile, Johari.

Togom dispăru cîteva secunde și se întoarse cu o țigară atîr nîndu-i dintre buze. Avea un pumnal scurt dar greu, din oțel strălucitor. Il luase de la un comunist mort, cu o zi în urmă. Era o lamă frumoasă, cu un tăiș extrem de ascuțit Ridică penisul lui Kim Cheong cu vîrfurile pumnalului, îl studie cu o privire critică, apoi înălță iarăși sprîncenele spre Fylough.

Locotenentul dădu imperceptibil din cap. Togom nu era surprins. Dar Bentley, omul Ramurii Speciale, era mirat; nu văzuse răspunsul lui Fylough.

— Chiar e absolut nevoie de așa ceva?

Bentley părea că e cît pe ce să vomite cele cîteva căni de ceai pe care le băuse de dimineață și se făcuse verde sub paloarea recent dobîndită din cauza junglei. Se întoarse și începu să vorbească spre crengile de deasupra lui.

— Nu sîntem sălbatici, Fylough.

— Oare chiar nu sîntem? făcu Fylough și își permise o otheadă spre Kenning. Zi mersi că nu e al tău. Mi-e foarte greu să-i refuz caporalului Togom un asemenea premiu!

— Am să raportez!

— Du-te dracului cu raportul tău cu tot! Fă-ți bagajele, plecăm la ora nouă.

Togom începu să lucreze la mîinile lui Kim Cheong. Trecu ușor cu lama peste încheietură, intrînd în piele cam jumătate de centimetru, apoi îi puse o cracă mare sub antebraț. Il invită pe Johari să-și pună piciorul pe brațul lui Kim Cheong, fixă încheietura cu mîna stingă și prăvăli pumnalul. Parcă ar fi tăiat un morcov. Mîna se desprinse curat de parcă ar fi fost tăiată de un chirurg.

— Ai spus ceva? întrebă Togom ridicînd o privire întrebă toare spre Johari.

— Nu.

— Ciudat mi s-a părut că aud un cuvînt. Mi s-a părut că aud cuvîntul hantu!

— Nu cred că există fantome atît de proaste încît să bîntuie pe-aici. Totuși, continuă Johari pe un ton filozofic, se spune că, uneori, morții simt durerea. Dar gata, destul cu astea.

— Terminați pălăvrăgeala și tăiați-i și cealaltă mînă. Hei, voi doi!

Se întoarse și văzu un grup de oameni pregătiți de plecare, care priveau cum muncește Togom.

— Săpați-i ăstuia o căsuță, dar să nu vă omorîți prea tare. E doar un ticălos de chinez, nu vreun membru al familiei regale!

L-au rostogolit pe Kim Cheong în groapa mică și l-au aco perit cu o lopată de pămînt amestecat cu frunze. Aproape că se vedea de sub resturile vegetale. Animalele l-ar fi găsit oricum, indiferent de adîncimea la care l-ar fi îngropat și cît pămînt ar

fî turnat deasupra. Au plecat din tabără într-un șir lung, tăcut. Distruseseră aproape toate urmele trecerii lor pe acolo. Parcă nimeni n-ar fi fost vreodată acolo; doar cîteva ramuri rupte și plante strivite, în locul cărora vor apărea curînd altele.

După ce și ultimul om a dispărut în liniștea învăluitoare, semiobscură, pe locul fostei tabere se așternu o tăcere absolută.

Nimic nu se clintea Peste cîteva minute urmau să vină anima lele; la început timide, speriate de mirosul stăruitor de om, apoi

din ce în ce mai curajoase - mistrețul, cu pumnalul lui de fil deș, va scoate la suprafață resturile habitării umane. Dar, deo camdată, doar ramurile copacilor se mișcau. Doar ramurile și pămîntul de pe mormîntul lui Kim Cheong.

1

Londra, 1988

David Kent se cufundă în fotoliul cu arcuri ieșite, se aplecă în față și despărți perdelele printr-o mișcare a arătătorului.

Jos, în stradă, se aflau cîteva mașini parcate, două femei care bîrfeau fără să bage în seamă țipetele copilului din căruciorul împins de una dintre ele, o cutie poștală. Nimic ieșit din comun. Își potrivea ochiul în vizorul aparatului de fotografiat cu teleobiectiv mare, așezat pe un trepied înalt, și privi cu ochii mijiiți spre capătul străzii. Aparatul era bine reglat, nu era nevoie să atingă nimic. Acolo, jos, nu se mișca nimic, cu excepția polițistului în uniformă care își lăsa greutatea de pe un picior pe altul, făcînd de serviciu la Ambasada Republicii Populare Chineze. Kent își retrase degetul și lăsă perdeaua să cadă ușor la loc.

— Nu se întîmplă nimic afară, spuse el peste umăr bărba tului așezat în patul de campanie dintr-un colț al camerei. Ceva interesant în ziar?

— Nimic. Nici azi-dimineață, nici ieri, nici alaltăieri, nici

ras alaltăieri.

— Mersi. Poți să te culci la loc.

Kent își căută o poziție mai confortabilă, aprinse o țigară și continuă să privească fără expresie spre porțile Ambasadei, aflată la distanță. Supravegherea plictisitoare, de rutină, din camera primitiv mobilată de deasupra Agenției de Pariuri, avea loc de două ori pe lună. Era o supraveghere de rutină a MI5. Nu se întîmpla niciodată nimic. Kent își imagina că, desigur, chinezii știu de prezența lor acolo. Era nou, aceasta era abia a doua lui supraveghere și se plictisise deja. Probabil că suprave gherea efectuată de chinezi nu era cu nimic diferită. După opt ani în Forțele Regale de Poliție Hong Kong, știa cum funcționează mintea chinezilor. La treizeci și doi de ani, era un tip sceptic și greu de surprins, cu atît mai puțin de ceea ce făcea în camera aceea murdară de deasupra unei agenții de pariuri din West London. Era mai bine să nu se gîndească prea mult. MI5

aducea la epuizare oamenii cu talente speciale; slujba ideală pentru un englez care vorbește fluent cantoneza nu era să țină sub observație Ambasada Chineză dintr-un post de deasupra unei agenții de pariuri. Dar Kent nu se împotrivi. Nu mult! Își zîmbi amar, era genul de lucruri pe care fața lui le făcea cît se poate de bine. Zîmbetul se schimbă apoi într-o expresie, ar spune unii, arogantă. Expresia aceasta plăcea femeilor de toate vîrstele. Probabil accentua privirea nepăsătoare a ochilor lui cenușii, care venea de la înălțimea celor 1,90 m ai săi, pîrînd să spună "Dacă nu-ți pasă, nu-mi pasă nici mie."

Strivi țigara pe podeaua goală, studie pentru o secundă sau două desenul pe care îl făcuse și ridică privirea Exact la timp. O mașină gri virase ca din întâmplare pe stradă și oprise la într-o parte a Ambasadei. Kent se mișcă pe fotoliu, își fixează ochiul și abia avu timp să vadă prin teleobiectiv fața singurului ocupant al mașinii și să apese pe declanșator înainte ca polițistul să facă semn mașinii să intre pe poarta deschisă.

— La ce oră a plecat 513D7932 din Ambasadă? întrebă el fără să se dezlipească de aparatul de fotografiat.

Urmă un geamăt dinspre celălalt, scîrțîitul patului de campanie și, după o pauză, o voce:

- Azi-dimineață, la opt și jumătate.
- Cîți erau în mașină?
- Trei: șoferul și încă două persoane.
- Al treilea secretar și cine altcineva?
- N-a spus. De unde știi că era al treilea secretar?
- Verifică.
- Te-ai interesat?
- Verifică banda de la Clarence.

Kent se așează în fotoliu, aprinse încă o țigară și întoarse capul pentru a-1 vedea pe partenerul său cum verifică banda din camera de control de la Clarence Terrace. După o clipă, receptorul era așezat înapoi în furcă.

— Al treilea secretar, Chin Xan Wah, corespondent al NCNA, și șoferul ambasadei, chinez.

— Ești sigur de NCNA?

— Da New China News Agency¹, a spus.

— Adică Spionajul Central, spuse Kent încruntat, deranjat de fumul spiralat al țigării sale uitate în scrumieră. Și al treilea secretar e Goh Peng. E nou, e maior CELD. Ce naiba pun la cale?

— Ce înseamnă CELD?

— Central External Liaison Department². Adică MI6 al Chinei.

— Și ce e așa de grav dacă doi zombi de la spionajul chinez vizitează locurile?

David Kent se uită din nou peste umăr.

— Nimic, zîmbi el superior, doar că numai unul dintre ei s-a

întors j^casă: al treilea secretar.

— Și?

— Nu crezi că e oarecum ciudat că al treilea secretar al Ambasadei Republicii Chineze vine singur acasă, purtând ochelari de soare și o șapcă de șofer în vârful scăfârliei? Gîn dește-te! Hai să schimbăm locurile pentru o secundă.

Kent se lăsă pe vine lîngă telefon, căută într-o agendă și

1 - Noua Agenție de Știri Chineză (n.t.)

2 - Departamentul Central de Legături Externe (n.t.)

formă un număr din centrul Londrei.

— Sun de la Reuter, Departamentul Orientul îndepărtat, zise el femeii care îi răspunse. Vă rog cu domnul Chin, urgent. Nu, îmi pare rău, nu vreau să vorbesc decît cu dumnealui; e ceva special.

Închise imediat, apoi se întoarse către partenerul său.

— Nu e la birou, nu e acasă, nu e la ambasadă. Nimeni nu știe unde e. Ce fel de șef de birou este și ăsta? Mai rău, ce fel de spion o șterge cu șeful spionajului fără măcar să lase o po vestă plauzibilă? Suspiciunile și observațiile lui David Kent au luat drumul de la supraveghetorul din Clarence Terrace la directorul Sectorului K - contraspionaj - din MI5. Acesta, la rîndul lui, le-a transmis subalternului său din Sectorul K8 - supravegherea diplomaților nefavorabili (și favorabili), alții decît cei sovietici. Cererea lui John Woodhouse de a supraveghea permanent Mi siunea Chineză își încheiase circuitul. Prioritatea raportului lui

Kent nu era suficientă pentru a declanșa alarmele interdepartamentale, dar era suficientă pentru a aduce o cută ^dîncă pe fruntea lui Woodhouse, care, în seara aceea, se delecta cu un gin tonic la clubul Pig & Eye din Leconfield House. Cuta se dizolvă într-un zîmbet subțire cînd partenerul său i se alătură la bar.

— Mă gîndeam la afacerea cu chinezii, îi spuse după ce barmanul se îndepărtase la o distanță suficient de mare ca să nu îi mai poată auzi.

Celălalt bărbat luă un pumn de alune din bol, aruncă două sau trei în gură și clătină din cap.

— Eu nu cred că va ieși ceva de aici. Mă gîndeam să o lă săm baltă. Woodhouse nu părea dezamăgit.

— Vreau să întreb ceva. Cum dracu' de-a reușit un supraveghetor să-și dea seama de la două sute de metri că acela era al treilea secretar și nu șoferul? Eu credeam că toți chinezii arată la fel.

Luă și el un pumn de alune și le băgă în gură pe toate o dată. Fără a aștepta să termine de mîncat, adăugă :

— Femeile lor își au socoteala de-a latul și nu de-a lungul.

Partenerul lui Woodhouse nu era într-o dispoziție pentru asemenea glume. Aruncă în pahar două cuburi de gheață, făcînd ginul să sară din pahar. Se încruntă nemulțumit, muie degetul în picăturile de pe masă, apoi

îl băgă în gură.

— Supraveghetorul e omul potrivit pentru chinezi. A venit din poliția de la Hong Kong. El își poate da seama de diferența dintre doi chinezi. Și vorbește și limba.

— Și chiar așa sînt?

— Cum să fie? Cine?

— Femeile chineze. Sînt făcute altfel?

— Era o glumă.

Woodhouse părea ușor dezamăgit.

— Ce caută un tip atît de dotat ca el într-un post de obser vație? La așa ceva se descurcă și nepotul menajerei mele.

Scoate-1 de acolo.

Celălalt reuși să schițeze un zîmbet acru.

— Pe cine, pe nepotul menajerei?

— Nu fi ridicol, replică Woodhouse, căruia îi plăcea să treacă drept un tip cu simțul umorului. Transferă-1 pe vorbitorul ăsta de chineză la sectorul K. Spune-i lui Gerald că vrem să dăm de capăt puzzle-vftm ăsta chinezesc.

Făcu o pauză ca să ia o înghițitură de gin și așteptă zîmbe tul partenerului său. Dar zîmbetul nu veni. Partenerul lui

Woodhouse sorbea din paharul său fără să-și trădeze gîndurile.

Inițialele de sub semnătura lui Dumnezeu erau ESJW - Evelyn

St John Woodhouse. Idiotul! Chiar el a trimis dosarul lui Kent

pentru postul de supraveghetor. "Dar să-i fac o plăcere bietului tîmpit".

— Facă-se voia ta, murmură el și puse paharul pe masă.

— Află ce au de gînd, zise Woodhouse ignorînd replica ce lui alt. Află unde au dispărut spionii chinezi din mașină și cine

naiba cred ei că sîntem de îi lăsăm să se plimbe așa peste tot;

apoi să-mi spui cum de li s-a dat voie să scape așa ușor.

— Oficial?

— Nici gînd. Tragi cu urechea, te uiți pe gaura cheii - știi

31

tu, lucruri din astea. Dar să nu faci prea multe valuri. Nu vrei un pahar de gin? Două zile mai tîrziu, David Kent era transferat la Departamentul K8 și i se spunea să afle "cine naiba se cred chinezii ăștia de se plimbă în sus și în jos pe meleagurile verzi și frumoase ale Angliei", iar Woodhouse și partenerul lui puteau să se relaxeze iarăși la club, cu gin și alune alături.

2

David Kent își umplu cana jumătate cu lapte, jumătate cu apă și o vărsă într-o cratiță de pe foc. Turnă apoi lichidul iar în cană și adăugă o lingură de Nescafe și două de zahăr, după care își aprinse o țigară. Acesta era dejunul lui.

În timp ce aștepta să se răcească nesusul, își deschise agenda de buzunar la adrese, își plimbă degetul în josul paginii și se opri la numele Stone. Formă numărul. Probabil că Stone făcea același lucru: aștepta cafeaua să se răcească. Răspunse imediat, cu o voce morocănoasă.

— Freddie, începu Kent, în calitatea ta de polițist, ofițer de legătură, poți să-mi spui cine a fost de serviciu la Ambasada Chineză miercuri trecută, să zicem la patru și jumătate?

— Sigur. Dar de ce întrebi?

— Vreau să se uite într-un registru. O mașină oficială a ieșit miercuri dimineață și s-a întors la patru și jumătate. Aș vrea să știu cine a ieșit cu ea și unde s-a dus.

— N-o să-ți spună.

— Il vom ajuta, îl vom acoperi.

— Asta-i altceva. Dar am o idee mai bună. La Ambasadă e

angajat un bețivan care spală mașinile. O să se uite el în registru.

— E omul tău?

— Nu, dar o să facă ce i se spune. Nu are voie să locuiască aici, așa că pot să-l ameninț cu Biroul de Imigrare.

— Unde locuiește?

— În Brixton. Kent dădu peste bețivul lui Fred Stone într-un bar indian de pe Coldharbour Lane. Era un tip cu buze subțiri, cu fața rotundă, sub înălțimea medie a jamaicanilor, avea privirea alunecoasă și încrucișată a ratașilor înnăscuți. Tăcerea suspicioasă care

se lăsă peste mulțimea din barul murdar și urât mirositor se prelungi pînă cînd Kent și noul lui prieten ieșiră printr-o ușă laterală. Tînărul se simți ca și cum ar fi supraviețuit unui naufragiu cînd ajunse înapoi în zona stăpînită de albi și opri mașina cu pasagerul cel taciturn în fața unui bar bine luminat din

Tulsa Hill. Înăuntru nu se lăsă nici o tăcere suspicioasă și nimeni nu îl privea cu coada ochiului.

Courtney Blissett sorbea din cocteilul său cu rom și lapte Carnation și cîntărea alternativele ce i se oferiseră. Nu dură mult

— De ce-aș face așa ceva pentru dumneata? Mie ce-mi iese?

— Nimic, îi spuse Kent

— Atunci du-te la dracu'.

— OK.

— Unde te duci?

Kent se ridicase în picioare și înălțase paharul ca și cum ar fi vrut să îl dea pe gît. Il duse la buze, apoi se opri, îl coborî și se uită în jos spre negru.

— Să-ți aranjez o excursie cu barca.

Dinții lui Blissett dispărură brusc în spatele buzelor închise brusc.

— Ce vrei să spui?

Kent îi explică.

În seara următoare, la aceeași oră, în același bar, Blissett netezea o bucată de hîrtie boțită pe masa de marmură și își mijeia ochii încercînd să descifreze hieroglifele mîzgălite pe ea.

— A fost înscrisă cu 38,36 km, îngăimă el. Pentru întoarcere nu era scrisă nici o cifră; doar o grămadă de litere chinezești.

— E normal? întrebă Kent.

— Nu.

Fără să ridice capul de la peticul de hârtie, Blissett îl fixa pe Kent cu o privire inexpressivă, deloc amuzată.

— Vreți să faceți să faceți o plîngere oficială?

— Nu fi prost. De cînd datează următoarea înregistrare?

— De ieri dimineață.

— Și ce cuprinde?

— Asta plus o sută optzeci și nouă.

— Cine a scos mașina?

— Secretarul și șoferul.

— Unde s-au dus?

— Nu știu.

— La ce oră s-a întors mașina?

— Nu știu.

— Cum adică?

— Nu s-a întors.

— Cum așa?

— Nu s-a întors.

— Adică e încă afară?

— Nu știu. Nu e la Portland Place.

— Dar la Lancaster Gate?

— Nu e nici acolo.

— De unde știi?

— Am întrebat.

— De ce?

— Pentru că al treilea secretar și șoferul s-au întors la Am basadă. Am sunat la garaj și nu știau nimic de ea.

Kent se uită în ochii deloc îngrijorați ai negrului, pentru cîteva secunde, de parcă ar fi căutat un semn a ceea ce se petrece în spatele lor. Dar nu se vedea nimic. Blissett avea o expresie sinceră.

— Pe cinstite, adăugă el și puse un deget murdar pe buza paharului.

— Mai cumperi chestie din asta?

Kent reuși să iasă din transă. Întinse pe masă o bancnotă de zece lire și spuse:

— Servește-te. Eu iau un whisky Bell's, unul mare. Nu pleca, mă întorc îndată. Fred Stone dădea impresia că trăiește cu telefonul lipit de ureche. Abia apuca să sune, că el răspundea. Kent nu-și pierdu vremea cu introduceri stufoase.

— Freddie, poți să afli dacă autoturismul Granada cu numărul 513D7932 a fost sechestrat, blocat pe stradă sau altceva?

Urmă o pauză lungă.

— Freddie...

— Mașina Ambasadei Chineze, zise Stone. Într-o secundă, tinere Kent. Am să întreb cum, de ce, unde și cînd. Dar, între timp, mașina asta a ta s-a rostogolit într-o rîpă și a luat foc.

— A fost rănit cineva?

— Au fost recuperate două cadavre.

Kent se încruntă în direcția lui Courtney Blissett, aflat în partea cealaltă a sălii. Dar Courtney Blissett era ocupat cu inițierea unui barman cu înfățișare dubioasă în secretele cocteilului cu rom negru și lapte Carnation. Kent își orienta expresia încruntată spre telefon.

— Ești sigur, Freddie?

— Ei așa au spus, că sînt cadavre. Erau carbonizate, imposibil de recunoscut. Tipul care a completat raportul a spus că puteau fi foarte bine și două pîrjoale imense.

— Chinezi?

— Așa se presupune, doar era mașina Ambasadei Chineze.

' — Identificați?

— Încă nu. Îmi spui și mie de ce te interesează toate astea?

— Altă dată, Freddie. Noroc.

— Stai puțin! De unde știai de mașina asta?

— Deducție cultivată și controlată. Mă anunți cînd sînt identificate pîrjoalele tale?

— Asta e la latitudinea oamenilor de la Amasada Va trebui să vină din partea lor, iar ei pot să spună absolut ce vor. Au revendicat cadavrele. Acum sînt la Ambasadă și vor fi trimise în China în saci diplomatici, av. Încît mă îndoiesc că vom afla vreodată adevărul.

— Mersi.

Kent se întoarse la masa lui și sorbi îngîndurat din paharul de whisky. Știa foarte bine cine sînt cei incinerați: un șofer chinez și domnul Chin Xan Wah de la Noua Agenție de Știri Chineză. Dar unde fuseseră în restul săptămîinii?

— Cînd o să-mi capăt permisul de rezident?

Vocea negrului întrerupse șirul gîndurilor lui Kent. Courtney Blissett își terminase cel de-al doilea pahar de rom și abia aștepta să plece. Chipul său inexpresiv nu avea nici o urmă de optimism.

Kent apucă paharul de whisky și se încruntă la el. Cuta de pe fruntea lui confirmă temerile lui Blissett.

— Am să văd ce pot face, zise Kent nu foarte convins. Te găsesc la bar dacă mai am nevoie de tine?

În ochii lui Blissett nu se citea entuziasmul.

— Sună-mă și am să te caut eu. Nu-ți mai arăta fața pe strada mea. O dată e de-ajuns, nu vreau să-mi stric reputația

Negrul nu glumise, iar Kent nu a rîs.

David Kent se trezi cu o durere puternică de cap și cu o dispoziție proastă. Afară era încă întuneric și ploaia răpăia nemilos pe pervazul de la dormitor. Parcă ar fi vrut să intre în casă.

Era o ploaie torențială, o ploaie torențială grea, englezească, dar care nu reușea să acopere țîrîitul timid al telefonului. Fără să își ridice capul de pe pernă, ridică receptorul din furcă și îl apropie de ureche. Nu spuse nimic.

Nici nu era nevoie. La capătul celălalt al firului era Dick Mithers-Wayne. Nici MI5 și nici alte agenții ale Securității Britanice nu aveau vreo putere în organizațiile bazate pe legea civilă din țara; nu aveau dreptul de

a face arestări și, în consecință, aveau tendința de a opera în afara sistemului normal polițienesc. Dacă, în cazul lui Kent, o investigație începe să deranjeze, atunci se face o cerere de asistență la Ramura Specială. Cei de la Ramura Specială sînt întotdeauna de ajutor. Kent a făcut o astfel de cerere prin Poliția de Legătură la Ramura A și i s-a oferit prietenia temporară a unui sergent al Ramurii Speciale. A avut noroc primindu-l pe Richard Mithers-Wayne, un expert în afacerile cu chinezii.

— Mașina asta, spuse Dick Mithers-Wayne, a trecut pe roșu la intersecția dintre străzile Barton și Heădington, la nord de Oxford, la zece și jumătate miercură trecută.

În vocea lui se simțea intenția unui zîmbet superior, satisfăcut. Dintr-o dată, Kent deveni foarte atent.

— De unde știi? întrebă el, mascîndu-și emoția cu un ton neîncrezător.

— E o intersecție importantă. Poliția a instalat acolo aparate care fotografiază toate mașinile care trec pe roșu. Ai avut noroc. Au fost puse acolo doar provizoriu, să se vadă dacă își scot banii.

— Lasă trîncăneala și treci la subiect se răsti Kent. Mithers-Wayne își coborî privirea spre telefon și bătut ușor cu degetul în fotografia de pe masă.

— Numărul s-a dovedit a fi "diplomatic", spuse el cu voce gravă, așa că dosarul merge la N/A.

— Cum ai pus mîna pe așa ceva?

— Am bănuț, replică scurt Mithers-Wayne, fără să dea detalii. Sună-mă cînd termini cu șeful tău.

Kent își înfipse o țigară între buze, luă halatul și se îndreptă spre bucătărie. Avea halatul de la Hong Kong și purta în picioare saboți chinezești cu talpă de lemn. Încă nu îl întrebăse pe vecinul de dedesubt ce părere are despre ei. Așeză ceainicul pe foc și se uită pe fereastră la ceața umedă de dimineață. Cu o expresie încruntată, își trase pe umeri treniul și se duse să caute în mașină harta rutieră. Pînă la mașină erau cam zece metri.

Destul pentru a scăpa de durerea de cap, pentru a se uda pînă la piele și pentru a se întreba cît e ceasul. Prin jur nu mai era nimeni, deși luminile ce răzbăteau prin perdelele a două-trei ferestre îi arătau că nu e singurul care fusese trezit atît de devreme. Ceasul din mașină arăta ora șase fără un sfert. Probabil că Mithers-Wayne suferă de insomnie.

Întors în bucătăria caldă, aruncă treniul ud pe un scaun și își făcu o cană mare de ceai. Își mai aprinse o țigară. Desfășură harta pe masă, așeză o scrumieră pe un colț și cana de ceai pe altul, după care începu să studieze zona Oxford. O sută patruzeci și cinci de kilometri dus, o sută patruzeci și cinci de kilo

metri întors, câțiva metri în plus sau în minus. Își puse degetul pe intersecția de la Headington. Șaptezeci și ceva de kilometri; aici era mijlocul distanței. Dar, cel puțin, găsisse o direcție. OK, din Headington spre nord și spre est, vreo șaizeci și cinci de kilometri. Măsură distanța între degetul mare și arătător și își duse mâna, înțepenită în poziția aceasta, în dreptul scalei; da, șaizeci și cinci de kilometri. Mișcă apoi capătul stiloului într-un arc de cerc cu centrul în Headington. Gloucester, Banbury, Chipping Norton. De ce ar fi vrut tâmpiții ăia de chinezi să se vînture pe aici? Ce voiau de fapt? Poate că descoperiseră ceva nemaipomenit, de exemplu oaia cu cinci picioare. Trînti stiloul pe hartă și apucă ceașca de ceai; în timp ce sorbea, privea ab sent spre arabescurile de pe hartă. După o clipă, înșfacă telefonul și formă numărul lui Fred Stone.

Fred Stone nu se trezise încă, dar soția lui era în bucătărie. Răspunse cu o voce destul de veselă, dar probabil prefăcută. Mai mult ca sigur,, era tristă și se simțea însingurată; pur și simplu voia să stea de vorbă cu cineva. Kent o rugă să îi trans mită lui Fred să îl sune cînd se va trezi. Probabil că femeia a folosit telefonul lui Kent ca pretext pentru a-și trezi soțul. Abia așezase receptorul în furcă și telefonul începu să sune. Era Stone.

— Freddie, poți să-mi spui dacă se întîmplă ceva anume în triumghiul Gloucester-Banbury-Chipping Norton?

— De asta ai pus-o pe nevastă-mea să mă trezească?

Kent nu voia să facă probleme femeii, așa că spuse:

— E foarte important, Fred. Ascultă, îmi fac griji pentru se curitatea națiunii!

— Rahat!

— Asta nu mă ajută cu nimic.

— Te sun după ce-mi beau ceaiul.

— Pa! Ceaiul lui Stone dură o oră. O oră pierdută.

— Ce anume cauți? întrebă el ceva mai bine dispus, probabil datorită ceaiului.

— Orice lucru care crezi că ar putea interesa doi chinezi din Pekin.

Stone se gîndi o secundă sau două, apoi spuse:

— Ai să fii dezamăgit. În afară de centrul american de comunicații de lîngă Bloxham, nu e nimic care ar interesa pe cineva și atît mai puțin pe chinezi, iar centrul se află acolo de vreo patruzeci de ani. Poate e un vreun magazin deschis recent la Banbury.

— Nu mi-ai fost de mare ajutor.

— Te-am prevenit.

Kent se întoarse la harta sa. Bău ultimele picături din cana de ceai, se ridică și schimbă meniul: cafea, două pastile de paracetmol și încă o țigară. Se trînti în scaun și sună la înregistrări. Ii răspunse portarul de noapte, cu o voce obosită și resemnată. Fusese nevoit să stea treaz din cauza unui tâmpit care se certase cu nevasta și fusese alungat. În comparație cu el, Mithers-Wayne părea cît se poate de vesel. Kent îi spuse despre triumghi și

despre replica nepăsătoare a lui Stone când auzise de securitatea națională. Înșă Mithers-Wayne se entuziasma.

— Am să mă duc la Centrul Național de Calculatoare al Poliției de la Hendon, spuse el, și am să caut dacă s-a întâmplat ceva neobișnuit în zonă în ultimele trei zile. O să-mi ia ceya timp. Unde te găsești?

— Fac cinste cu o masă. Ne întâlnim la Soldier.

— În Fulham?

— La douăsprezece și jumătate.

Kent ajunsese la al doilea pahar când Dick Mithers-Wayne se așeză pe scaunul de lângă el. Avea părul brunet și ochii de un albastru închis, ceea ce îi atrăgea tot timpul companie feminină, iar lipsa frustrărilor de această natură îi dădea o atitudine relaxată și nepăsătoare.

— Am să iau ce-ai comandat și tu.

Kent împinse spre el paharul său pe jumătate gol și aruncă pe un scaun ziarul pe care îl citea

— Ai vreun motiv să te bucuri? Întrebă el.

— Nu sînt sigur, răspuse Mithers și se ridică în picioare.

Dar asta poate să aștepte.

Cînd se întoarse, sorbi spuma de deasupra paharului de bere și se așeză din nou pe scaun.

— Am verificat la Securitate, începu el și bău din pahar.

Prietenul tău Stone are dreptate, nu e nimic interesant. Rutină, nu? Înnebunitor de normal. O crimă, patru violuri, optprezece furturi, patru tâlhării cu violență.

Mithers-Wayne mai luă o gură de bere și zîmbi spre chipul lui Kent, care nu arăta nici o reacție.

— Involuăm. Parcă am trăi în Vestul Sălbatic.

— Altceva?

— Opt accidente grave de mașină, în zile diferite. Trei morți, nici un străin.

— Spune-mi despre crimă, zise Kent,

Mithers-Wayne bău iarăși din pahar și luă o expresie jumătate grimasă, jumătate zîmbet. Dar nu gustul berii îl făcuse să se strîmbe așa.

— S-a întâmplat în urma unei tâlhării, de fapt o spargere. Nu s-a furat nimic. Era un locotenent-colonel în rezervă, fost colonel SAS. Probabil că i-a surprins asupra faptului.

— Unde? Întrebă Kent fără să pară surprins.

*— Lîngă Banbury.

— De unde știi că i-a surprins asupra faptului?

— Așa se spune în raport. Era sînge peste tot, gloanțe în lemnărie și chestii de-astea. Crezi că asta căutau chinezii? Un colonel SAS în rezervă?

— Mă îndoiesc, spuse Kent clătînd din cap. Doar dacă exista ceva deosebit în legătură cu el, ceva diferit față de ceilalți. Dar celelalte - accidentele, tâlhăriile? Înainte să dai din cap și să spui "dă-le dracului", zi-mi dacă ai verificat: este

cineva în triunghi care aduce lucruri din China și le vinde în Tai w an?

Mithers-Wayne își goli paharul. Mai avea un pahar și jumătate pînă să îl ajungă pe Kent.

— Se întîmplă și lucruri din astea?

— Tot timpul. Dau un milion celui care le pilotează avionul. Ticăloșii de taiwanezi plătesc pentru orice pot fura din China. Poate apărea oricînd unul mai deștept care să lucreze la bursa de acolo și să facă și niște afaceri necurate pe lîngă asta.

Acum era rîndul lui Mithers-Wayne să se arate neimpresionat. Dar nu se depărta prea mult de subiect.

— Acum ajungi pe terenul coloneilor SAS!

— S-ar putea să nu fie așa de amuzant precum crezi, replică el, după care strivi țigara în scrumieră și își goli halba de bere. Cît ar dura să-mi fixezi o întîlnire cu tipul care conduce ancheta asupra omorului?

—• Pot s-o aranjez chiar acum, nu-mi ia decît un minut.

Mithers-Wayne își ridică privirea și cercetă meniul mîzgălit pe o tablă neagră.

— Dar, mai întîi, îmi oferi o masă bună sau trebuie să mă mulțumesc cu un cutiy englezesc?

— Uf. zise Kent ridicîndu-se în picioare. Du-te și sună, ne vedem afară. Mergi cu mine la Banbury?

— Nici măcar o femeie înfierbîntată nu m-ar putea opri. Mai târziu, în aceeași după-amiază, Mithers-Wayne a parcat în curtea postului de poliție din Banbury. Împreună cu Kent, a fost condus într-o încăpere mică, parte a unei săli mai mari. Camera era luminată de o fereastră mică și murdară, care dădea spre garaj.

Detectivul sergent Walgrave era un tînăr care voia să facă foarte multe într-un timp foarte scurt. Dar avea răbdare și reușea să se descurce în maniera sa abmptă și suspicioasă.

— Domnul Kent a venit în plimbare? îl întrebă el pe MithersWayne, sau e ceva ce eu ar trebui să știu despre mort, dar nu mi s-a spus?

— Interesele domnului Kent sînt altele decît ale dumitale, sergent, replică amiabil Mithers-Wayne. El..., ăă... încearcă să descopere o legătură între o scurgere de informații de la Guvern și colonelul dumitale.

Expresia de pe figura lui Walgrave nu se schimbă.

— Și care e interesul Ramurii Speciale?

— Același cu al MI5-ului.

— Cred că trebuie să vă cer să fiți puțin mai precis decît..., zîmbi Walgrave fără căldură.

Kent o luă înaintea lui Mithers-Wayne și spuse:

— Doar dacă, sergent, nu îți trece prin cap să adaugi chestia asta în raportul dumitale.

Walgrave nu-i dădu voie să continue.

— Depinde ce înseamnă "chestia asta".

Atunci, Kent spuse primul lucru care îi veni în minte:

— Colonelul dimitale se află pe traseul probabil pe care l-au urmat doi membri ai misiunii diplomatice poloneze. E doar o posibilitate, dar — ca toate posibilitățile - trebuie verifi cată. Moartea foștilor colonei SAS în circumstanțe suspecte e hobby-ul meu. Aș vrea să fac o legătură între lucrurile astea două. Înțelegi, sergent?

Walgrave nu mai zîmbea.

— Domnule Kent, ceea ce tocmai mi-ați spus pare să aibă o relevanță extraordinară asupra investigațiilor mele și va intra în raport. Vreau să aflu numele polonezilor de care ați pomenit.

— Nici gînd! se răsti KenL Și voi interzice să introduci în raport vreun lucru despre Ambasada Poloneză sau despre inte rezele MI5-ului.

— încercați, domnule, spuse Walgrave respectuos.

Se putea descurca și fără elemente ca polonezii, spionii și MI5 într-o anchetă de rutină a unei crime. Dar se simțea vulne rabil și avea senzația vagă și neplăcută că stă pe nisip mișcător.

Răspunse zîmbind lui Kent, dar se strădui să nu își arate slăbi ciunea.

— Bine! Deci am pus bazele unei relații de prietenie, zise Kent surizînd din nou, poate că ai putea să ne spui cîte ceva despre felul în care a trăit colonelul? Și felul în care a murit

Sergentul Walgrave ridică din umeri.

— Ce-ar fi să mergem la el acasă și să facem cercetări? Aș putea să vă arăt cîte ceva, zise el privind-1 pe Kent direct în ochi. Ideea că prin zonă umblă spioni polonezi dă cazului altă dimensiune.

— N-am spus nimic despre nici un spion polonez, spuse Kent sec, dar Walgrave îl ignoră. Mergem cu mașina mea? Poți să ți-o iei pe a ta în drumul de întoarcere.

■ Locotenent-colonelul Robert "Dixie" Dean se sprijini în bățul furcii și privi spre mașina gri închis Granada, care înainta încet pe aleea acoperită cu frunze și intră pe poarta deschisă a casei sale. Pe ciudatul vizitator din vremuri mai vechi îl mirase întotdeauna poziția izolată a casei. Dar izolarea nu-l deranja pe Dixie. El o alesese special, din anumite motive. Cel mai apropiat vecin se afla la cinci kilometri de mers pe aleea sinuoasă de pe care apăruse Granada. In cealaltă direcție, aleea se transforma într-o uliță ce traversa un mic domeniu, un cîmp ce semăna cu o peluză și era patrulat de o cireada răsfirată de vite neîngrijite. Lui Dean îi plăcea compania vitelor; erau vecine bune, tovarășe înțelegătoare și nu aveau obiceiuri proaste. Se săturase de diversitatea rasei umane. Si nu-i păsa prea mult de viitorul său.

Din mașină coborî un bărbat înalt, bine îmbrăcat, mai înalt decît majoritatea chinezilor, care traversă repede peluza bine întreținută. Dean îl urmări cu privirea. Chipul celuiilalt nu prevestea nimic încurajator. Privirea lui nu îl deranja. Cînd ajunse la douăzeci de metri de Dean, își deschise jacheta și își duse mîna spre buzunarul de la piept. Scoase un pistol mic, dar cu țeava lungă, cu capătul gros. Întinse brațul și apăsă pe trăgaci. Glonțul îl lovi pe Dean în coapsa stingă. Nu se auzise o bubiătură, doar un clic

și sunetul unui bătător de șnițele. Totul se petrecuse repede. Mirarea nu îl cuprinsese încă pe Dean. Și nici durerea.

Clic!

Chinezul mai trăsese o dată. De data aceasta, glonțul intrase în piciorul drept al lui Dean și atinsese osul chiar deasupra genunchiului. Dean se prăbuși la pământ, cu gura larg deschisă ca pentru a țipa. Durerea își croia drum spre gât, dar nu mai apucă să ajungă acolo.

Durase doar câteva secunde, iar chinezul nici măcar nu se oprise din mers. Se opri Ungă el, apucă furca și lovi cu putere cu partea de lemn peste capul înclinat într-o parte al lui Dean. Impactul fusese exploziv. Chinezul puse pistolul în buzunarul jachetei, îl apucă pe Dean de guler și îl întoarse pe spate. Dean deschise ochii și încercă să vorbească, dar nu reuși să spună nimic coerent. Era un act reflex — curiozitate, mînie și durere, nu neapărat în această ordine. Chinezul se uită câteva clipe la el, fără nici o expresie. Ochii lui negri, ca două tăieturi subțiri, nu spuneau nimic. Fără pic de efort, îl ridică pe Dean de guler, îl făcu să se sprijine pe genunchii moi, îi dădu drumul și îl lovi iarăși cu furca. Pentru a doua oară, Dean căzu la pământ. Întreaga operațiune durase mai puțin de un minut.

Chinezid se uită peste umăr la mașină. Leșiseră din ea doi oameni, amîndoi chinezi. Unul se îndreptă fără grabă spre ca să, în timp ce celălalt, șoferul, o luă peste peluză, spre gardul viu. Se uită întîi într-o direcție, apoi în cealaltă, după care cer cetă lung cu privirea cîmpul și vitele. Apoi se întoarse Ungă Dean, unde era primul bărbat. Atinse trupul căzut cu piciorul și deschise gura să spună ceva. Dar, înainte de a apuca să scoată vreun cuvînt, din spatele casei se auzi un sunet ca al unei sticle de șampanie desfundate. După o scurtă pauză, sune tul se repetă.

Șoferul se roti pe călcîie. În mină îi apăruse un pistol.

— Du-te și vezi ce e, spuse liniștit primul chinez.

Privirea lui nu era alarmată. Înainte ca tovarășul lui să apuce să facă vreo mișcare, al treilea bărbat ieși pe ușa din față, spuse "cîine" și intră înapoi.

Îl ridicară pe Dean și îl urmară pe celălalt în casă. Era mo bilată cu strictul necesar — o casă de soldat. În cameră nu se ghicea intervenția vreunei mîini de femeie, dar exista un aer intim, plăcut. Cei trei chinezi nu erau interesați însă de decor.

— Dezbrăcați-l, spuse cel care împușcase cîinele. Luați tot de pe el. Așezați-l acolo, adăugă el arătînd spre masa masivă de bucătărie, făcută din lemn de pin, și legați-l la gură.

Vorbea cu un accent aspru hokki, dar ceilalți îl înțelegeau. Autoritatea lui nu era pusă la îndoială, iar comenzile îi erau executate fără ezitare. Îi urmări fără un nici un cuvînt pe cei doi bărbați care îl dezbrăcau pe Dean.

— Tu, începu el arătînd cu privirea spre șofer, caută la etaj, peste tot. Xan Wah, se adresă celuilalt pe un ton respectuos și folosind prenumele, închide toate ferestrele și încuie ușa din

față după mine. Să nu-l atingeți dacă sună, continuă el arătînd spre telefon. Cît timp sînt afară, căutați în pivniță și în camerele de jos.

Cînd ajunse la ușă, se opri.

— Oare va fi în stare să simtă ceva? întrebă el privind spre trupid lui Dean, prăbușit în scaun.

Nu îl deranja faptul că englezul e complet gol, ci leucoplastul care îi acoperea gura, bărbia și ceafa, ca un bandaj prost făcut.

— N-o să-i scape nimic, spuse bărbatul pe nume Xan Wah și ridică apoi capul lui Dean, ținîndu-l de părul rărit, după care îi dădu drumul brusc. Se va trezi cînd i se va spune.

— Nu-l sufoca, o să moară.

Celălalt ridică din umeri și se uită la ceasul de la mină. Se încruntă.

— Dar cu...?

Goh Peng nu-i răspunse. Se întoarse cu spatele și ieși în grădină prin ușa din față. Se așeză la volanul Granadei și o duse în spatele casei, ca să nu poată fi văzută din stradă. Cînd ieși din mașină, avea în mîină un emițător radio cu unde scurte. Apăsă pe un buton și spuse:

— Misiunea a fost îndeplinită. Așteptăm sosirea dumnea voastră.

Nu așteptă nici un răspuns; deschise portiera și aruncă aparatul pe scaunul din față.

BUUUM!

Detunătura unui foc de armă fu cît pe ce să îl doboare la pămînt. O împușcătură. Din casă. Apoi un țipăt lung. Tăcere. Se lăsă într-un genunchi și-și trase de la centură pistolul cu țeava lungă. Piedica era trasă. Își adună curaj și făcu un pas șovăielnic spre ușă. Rămase pe loc. Au răsunit apoi două îm pușcături mai ușoare, de pistol, care însă abia au zgîriat liniștea, căci au fost imediat înecate de un al doilea tunet puternic.

Geamurile zăngăniră din nou și ușa din spate, care nu era bine încinsă, se deschise brusc sub suflul exploziei. Goh Peng nu mai ezită. Împinse cu cotul ușa ce se legăna, se aruncă pe po deaua bucătăriei și începu să se tîiască.

— Era mort de trei zile cînd l-am găsit noi, spuse Walgrave în timp ce vira spre Bloxham. Nu era tipul vesel, gălăgios și extravertit al colonelului în rezervă, mîndria și încîntarea tele viziunii britance, caricatura idioată cu monoclu a ofițerului bătrîn al Armatei Britanice. Era exact opusul. Tipul solitar, necăsătorit, închis în sine. Mai grădinărea, citea foarte mult, îi plăcea cîte un strop de whisky - al lui propriu, nu de la crîșmă, deși a fost văzut bînd cîte o bere la Barford. Dar, cum v-am spus, era singuratic, retras.

— A fost căsătorit vreodată? întrebă Mithers-Wayne de pe bancheta din spate. Sau a avut vreo amantă?

— Nu.

— Homosexual?

— După părerea legistului, era cît se poate de normal.

— Asta nu dovedește nimic.

— Nu există nici un indiciu că ar fi fost homosexual, insistă Walgrave. Ne-am gândit și la posibilitatea asta - o cearta între amanți, o dispută pentru rolul de femeie.- dar nimic. Când se ceartă,ăștia își trag câte una peste bot, nu se împușcă.

— Cine l-a găsit? întrebă Kent.

Nu îl interesa cu adevărat cine dăduse peste cadavrul bietu lui om; presimțea, că afacerea se va dovedi a nu avea nici o legătură cu puzzle-vă său chinezesc, dar polițistul din el se tre zea vorbind neîntrebat.

— Lăptarul, răspunse Walgrave și viră pe o uliță îngustă de țară, spre Barford. I se făcuse dor de cîine, un labrador priete nos, nu ca stăpînul său. A treia zi, a început să bănuiască ceva; ultimele două sticle de lapte pe care i le adusese erau tot la ușa bucătăriei. A înconjurat casa, să sune la ușa din față, și a văzut pentru prima oară că draperiile sînt trase.

— De oameni ca el avem nevoie la Ramura Specială, inter veni Mithers-Wayne. Ce-a făcut, a spart ușa?

— Nu.

Walgrave părea să nu aibă nici un strop de simț al umoru lui. Nici măcar nu a zîmbiL

— A așteptat pînă a ajuns acasă în seara aceea și abia atunci l-a împins conștiința A sunat la postul local de poliție. In dupăamiaza următoare a trecut pe acolo o mașină de patrulare, în control de rutină.

— Dumnezeuule! șopti Mithers-Wayne.

Walgrave nu comentă nimic și nici nu se scuză.

— Au găsit întîi dinele. Fusese omorît și băgat într-o ladă de cărbuni și lemne, în spatele casei. Pe colonel l-au găsit în pivniță, după ce au spart ușa..

Frină ușor, apoi viră la dreapta. După cîteva clipe, spuse:

— Am ajuns.

Parcă mașina chiar în locul în care parcaseră chinezii cu o săptămînă în urmă. Walgrave mai fusese aici' de cîteva ori.

In atitudinea lui nu era nimic entuziast, ci doar ceva care parcă ar fi spus: "Am lucruri mult mai bune de făcut decît să bîntui pe-aici cu doi ciudați din capitala multiculturală a lumii." Kent simțea același lucru. Își pierdea timpul, era convins.

Ajunsese la concluzia că un colonel dezbrăcat, cu cîteva gloanțe în el, nu are nimic de-a face cu chinezii. Înainta pe o pistă greșită; se simțea ca și cum ar fi alergat pe o stradă care nu duce nicăieri.

De afară nu se cunoștea că, în urmă cu o săptămînă, aici s-ar fi întîmplat ceva. Furca lui Dean dispăruse; acum era rezemată de un perete al laboratorului de medicină legală din Oxford. Însă oamenii care au evacuat casa au lăsat interiorul intact. Informatorul lui Mithers-Wayne nu exagerase cu nimic: era sînge peste tot, chiar și pe pereții acoperiți cu lambriuri de lemn.

— Împușcături, zise Walgrave interpretînd privirea lui Kent încercătură grea, SG. Una acolo, continuă el ridicînd

bărbia spre peretele de lângă Kent, și încă una aici.

Sergentul bătu ușor cu palma în perete, lângă ușa de stejar.

— Holul ăsta duce spre un dormitor de la parter din care se poate ajunge în pivniță. Au găsit cadavrul în pivniță, chircit într-un colț.

— Ucis de SG?

— Nu. Avea cîte un glonț în fiecare picior, unul în umăr și unul la baza craniului, dar nici unul nu era SG.

— Cel din cap 1-a omorît?

Kent voise ca întrebarea să pară pusă ca din întâmplare, dar nu își putea ascunde interesul tot mai mare.

— Cînd a primit glonțul din ceafă, era deja mort.

— Zău?

Kent studie cu atenție fața detectivului, căutînd ceva care să îl convingă că glumește. Dar glumele nu făceau parte din repertoriul lui Walgrave. Sergentul nici nu se obosi să clatine din cap. Se uită la Kent, așteptînd întrebarea următoare.

i— Deci, de ce a murit?

— Atac de cord.

— Nu pot să cred așa ceva!

— Ați auzit bine. Legistul spune că nu încapă nici o îndoia lă. Vreți să veniți la laborator să vedeți rănile provocate de gloanțe?

— Mersi pentru invitație, zise Kent clătinînd din cap.

Nu-i venea să creadă. Se uită iarăși la stropii de sînge de pe pereți.

— Și petele?

— Parcă ar fi fost aruncate pe tencuială măruntaiele cuiva. Sînt convins că proprietarul a trecut la un pas de atac de cord cînd a văzut imaginea.

Walgrave se uita și el la pereți, de aproape. Ii mai văzuse de cîteva ori, dar tot îl uimeau. Își trecu degetele pe peretele stro pit, fără să zîmbească.

— Mă mir că a mai rămas ceva din el. Pe pereții ăștia se află trei sferturi din sângele unui bărbat adult de greutate medie.

Mithers-Wayne se uită ân jur.

— Ce s-a întîmplat cu restul corpului? întrebă el.

întâlni pentru o clipă ochii lui Kent, apoi își mută privirea pe alt perete și pe altă pată.

— Și asta?

— Facem încă cercetări, replică Walgrave. Dar veniți să vedeți chestia asta.

Il conduse în grădină, traversă peluza spre stratul de trandafiri al lui Dean și păși atent peste el, spre gardul viu.

— Am ajuns, anunță el, se lăsă pe vine și își trecu degetele prin iarbă.

— Ce-i cu asta?

Mithers-Wayne nu se obosi să se aplece. Privirea lui nu arăta nici cea mai mică urmă de interes; ar fi vrut mai degrabă să se uite de partea cealaltă a gardului, spre șosea.

— Sînge, replică Walgrave. Aici... și aici. În locul ăsta au

stat două cadavre. Și dacă veniți aici..., continuă el și se ridică în picioare, după care îngenunche iarăși la câțiva metri spre stânga, veți vedea că au fost trași prin gard spre șosea.

— Și au fost cărați undeva, pentru o înmormântare silențioasă în tufe, mormăi Mithers-Wayne.

— Sau poate că au fost arși, adăugă Kent

Mithers-Wayne și Kent schimbă o privire scurtă, fapt care nu-i scăpă lui Walgrave.

— Am senzația că e ceva mai mult decât mi se spune, zise el privind împietrit spre Kent. Dacă povestea asta se leagă în vreun fel de polonezii dumneavoastră, cred că trebuie să vorbiți cu șeful meu; altfel...

Walgrave nu sfârși propoziția, lăsându-l pe Kent să o termine. Kent acceptă invitația.

— Diplomații nu vor renunța la imunitate. Dar poți să mă crezi pe cuvânt, sergent Walgrave, nu are nimic de-a face cu polonezii, zise el privind direct în ochii neîncredători ai celui alt Nici un pic. Și dacă vrei să afli sfatul meu... - Walgrave

clătină din cap, în semn că nu are nevoie de sfatul lui, dar Kent continuă imperturbabil - ...clasează dosarul. Nu ai ce scoate mai mult decât ai scos. De acum înainte, îți pierzi timpul dacă te mai ocupi de cazul ăsta

Walgrave îl privi fără nici o expresie pentru câteva secunde, apoi strânse din umeri. Kent îl privi la rîndul lui și afișă un zîmbet prietenos. Era fericit. Nu era nici o îndoială că, firește, chinezii trecuseră pe aici și că doi dintre ei erau "pîrjoalele" neidentificabile ale lui Fred Stone din automobilul Granada Dar fericirea lui era umbrată de o întrebare: ce legătură puteau avea chinezii cu fostul locotenent-colonel Robert Dean? Nu primi nici un zîmbet de răspuns din partea lui Walgrave.

Intrară din nou în casă și, în timp ce Walgrave îl conducea pe Mithers-Wayne într-un tur al clădirii, Kent se așeză lângă masa din bucătărie, destul de uzată. La un capăt se vedea o pată

roz, unde fusese probabil sînge. Se uită atent o secundă, apoi se aplecă și frecă ușor cu degetul suprafața aspră a lemnului de pin. Găsi două găuri de șurub, abia sesizabile. Erau la zece centimetri una de cealaltă. Kent înălță puțin capul și mai des coperi o pereche de găuri, aflate la o distanță de aproape jumătate de metru, la stînga. Se așeză la loc în scaun și îi așteptă pe ceilalți doi bărbați să coboare de la etaj.

— Ce-au dedus oamenii dumitale de aici? îl întrebă el pe Walgrave. Dacă au dedus ceva..

Walgrave nu trebui să studieze masa; știa despre ce vorbeș te Kent.

— Nimic deosebit, răspunse el. Sînt doar găuri de șurub.

Mithers-Wayne își miji ochii deasupra mesei, să vadă mai bine.

— Poate că aici își fixa colonelul mașina de came, sugeră el.

— Una aici și una aici? făcu Kent. Ce crezi că făcea cu do uă mașini de came? Cînta la ele? ' . Dixie Dean era mult mai rezistent decât credeau

chinezii. Și

știa cum să se prefacă mort. Văzuse destui morți în patruzeci de ani ca să știe cum arată morții. Aproape că știa chiar și cum e să fii mort. Dar acum se descurca mai greu. Creierul său dezorientat nu accepta motivul. De ce ar bate un chinez atîta drum, de ce l-ar împușca în amîndouă picioarele și de ce l-ar lovi în cap cu furca? Și nu era unul singur. Mai erau și alții, îi auzise. Ce naiba aveau cu el? Își lăsă capul în piept; ochii erau închiși, iar dinții încleștați cu putere. Încerca să își reprime durerea care îl traversa în valuri. Înnebunea de ciudă că stă nemișcat și îi dă voie unui gălbejit să-i strice peluza și să-l doboare ca pe un cîine bolnav. "Iată ce face bătrînețea din tine! Dacă ai fi fost un ticălos de irlandez, Dean, ai fi urcat în tr-un copac înainte ca idiotid de chinez să coboare din mașină!" Îndrăzni să ridice ușor o pleoapă. Dumnezeuule! Era complet dezbrăcat și plin de sînge. Ce dracu'?... Se încorda și ascultă o clipă. Nu era nimeni în cameră. -Ar fi vrut să își stăpînească tunetul bătăilor de inimă. Dar cum popi să-ți stăpînești fiica? Își ținu respirația și ascultă din nou. Nu era legat. "Proștii crezuseră că și-au făcut bine treaba — ce amatori — ticăloșii de chinezi!" îi păru rău că înjurase. Un val de sînge îi inundă picioarele rănite, împingînd spre gît un țipăt de durere sfîșietoare. Fu cit pe ce să leșine. Dar frica învinse în lupta cu slăbiciunea, își mușcă buzele, apoi strînse din dinți și se rostogoli pe podea.

Covorul indian era moale, dar Dean nu se putea bucura de senzația mătăsoasă. Pașii de deasupra se mutaseră în colțul din dreapta; cine era sus căuta ceva în camera de oaspeți. Ce naiba căutau? La parter, la nivelul lui, se deschise ușa de la pivniță. Auzi pași apropiindu-se de bucătărie. Poate că cel ce vine va închide ușa din spate, care se tot izbește. Dar Dean nu era într-o dispoziție amuzantă. Se tîrî în coate pînă la dulapul de Ungă șemineu. Odată, aici fusese un cuptor de cărămidă. Deschise ușița fără un sunet și mîna lui găsi patul tovarășei sale de o viață, o carabină Remington "Wingmaster" uzată, cu țeava tăiată și - Dumnezeuule! — cîte gloanțe? Idiotule, prostule! Unul sau două? Trei? Și de cînd stau acolo? Piedica o fi trasă? Bineînțeles, așa era întotdeauna.

Cu picioarele moi și grele în față, se împinse în zidul de cărămidă și așteptă. Pașii de deasupra se apropiaseră de scara îngustă care cobora în atelier. Dean văzu două picioare încălțate într-o pereche de pantofi ieftini, gri, din înlocuitor de piele. Era șoferul chinez. Își ținea pistolul automat într-o poziție inofensivă, sub braț. Nu dură nici o fracțiune de secundă pînă să observe scaunul gol. Avea reflexe ascuțite. Se aruncă culcat Ungă un perete și încercă disperat să apuce pistolul în mînă. Dar reflexele lui nu erau destul de ascuțite.

BUUUM!

Glonțul îl lovise chiar în piept. Îl prinsese în mișcare, îl îm pinsese ca pe o păpușă de cîrpe și îi proiectase pieptul și spa tele pe peretele cu lambriu de

lemn. Dar nu se opri să studieze rezultatul împuşcării sale. Când celălalt bărbat intră în bucă tărie, detunătura reverbera încă, lovindu-se de pereți- Fără să țintească, trase două focuri spre norul de fum albastru care stăruia deasupra capului lui Dean. Dar a doua salvă de SG îi dislocă stomacul și plămîinii.

Dean apasă din nou pe trăgaci, dar nu se întâmplă nimic. Apoi îl văzu pe al treilea chinez, culcat pe podea, îndreptînd un pistol direct spre el. Îndreptă și el pușca descărcată spre chinez, dar acesta nu tresări. Văzuse zvîrcolelele zadarnice ale lui

Dean. Se ridică în genunchi, coborî ușor pistolul și, făcând să se grăbească absolut deloc, ținti atent și trase.

Dixie Dean nu auzi împuşcătura și nici măcar clic-ul metalic. Nici măcar nu simți glonțul cu vîrf de plumb pătrunzîndu-i

în piept. Când intră în tunel, îl surprinse întunecimea adîncă, nesjîrșită; totuși, nu era ca moartea. Bărbatul cu barbă și ochelari gen John Lennon, îmbrăcat cu

un halat alb lung, afișa o expresie nenorocită; își dezlipi privirea de pe trupul gol al lui Dixie Dean, care zăcea pe o tavă de zinc din laboratorul antiseptic al morgii, și îl studie bănuitor pe Ken. Semăna cu cei din rafturi.

— Roger Sandford, îl prezentă Walgrave, asistentul legistului lui.

Kent îl privea pe Dean - gol, rece și împietrit, alb de parcă i s-ar fi scurs sîngele din trup pînă la ultima picătură. Așa se și întîmplase. Tăietura de la gît pînă la pelvis fusese cusută grosolan dar, cu toate acestea, trupul trăda profesiunea lui Dean.

Trei găuri de glonț, în picioare și pe piept, erau încă deschise. Alte două lăsasera în urmă doar niște cicatrici micuțe. Se mai vedea și o rană de șrapnel, pe burtă. Fusese probabil la fel de mare ca și recenta tăietură de la autopsie. Kent își trecu degetul pe lungimea cusăturii și se încruntă.

Sandford prinse privirea lui nemulțumită și spuse:

— Nu chemăm croitorese de lux pentru cadavre.

Ochii săi ascunși de lentilele cu ramă metalică nu aveau nici o expresie. Împinse cu degetul în burta lui Dean și dădu din cap cu satisfacție.

— N-a mai rămas prea mult înăuntru.

Kent nu-și ridică privirea. În schimb, trase folia de plastic pînă în dreptul pieptului fostului soldat

— Atribuiți moartea lui unui atac de cord.

— Așa e.

— Îmi vine greu să cred. Sînteți cît se poate de sigur?

Sandford nu răspunse. Kent atinse gaura de glonț din pieptul lui Dean.

— Asta nu l-ar fi omorît?

— Nu l-a omorît

în sfîrșit, Kent își ridică ochii.

— N-ar fi putut să îl omoare, spuse Sandford, dar impactul l-a scuturat destul de rău. S-ar putea să fi fost cauza atacului de cord care l-a ucis; în orice caz, l-a făcut să leșine, astfel că atacul nu l-a prins

conștient.

Kent se uită iarăși la cadavrul lui Dean.

— Dar glonțul din ceafă de care a vorbit sergentul Walgrave?

— A fost tras de foarte aproape, după moartea lui Dean.

Persoana care a tras credea probabil că a leșinat; oricum, arăta ca și cum ar fi fost leșinat

— Mulțumesc pentru informație.

Kent se uită o clipă la partea de jos a corpului lui Dean, acoperit de folia transparentă. Apoi trase folia pînă în dreptul șoldurilor și ridică cu greutate una din mîinile țepene și înghețate. Studie minuțios hematumul de deasupra încheieturii. Sub articulație, mîna era încercuită de un fir de sînge închegat. Kent întoarse mîna și constată că firul de sînge este de fapt un semicerc.

— La fel e și cu mîna cealaltă, spuse Sandford încet Probabil că ticăloșii i-au legat mîinile cu sîrmă și au strîns tare.

Kent nu ridică privirea.

— Așa credeți dumneavoastră, doctore? Sergent, cînd l-ai găsit era legat la mîini?

Walgrave se încruntă pînă cînd ochii aproape i se închiseră.

— Nu. Poate că l-au dezlegat înainte de a-l arunca în pivniță.

Sergentul nu părea deloc mulțumit. Dacă i-ar fi scăpat ceva, dar nu spunea nimic. Kent luă cu unghia puțin sînge închegat de la încheietură și studie rana cu atenție. Walgrave făcu o grimasă.

— E chiar necesar, domnule?

— N-o fac de plăcere, sergent zise Kent fără să ridice privirea nici de data aceasta. Ați văzut ce are aici, doctore?

Sandford clătină din cap.

— Mi s-a cerut să determin cauza morții și am făcut-o. Am întocmit un raport și sergentul are o copie cu constatările mele. Omul a murit de atac de cord, nu pentru că a fost legat la mîini.

— Nu a fost legat la mîini, spuse Kent. Rănile astea sînt curate, au fost provocate de un cuțit înfipt cam la jumătate de centimetru în piele. Vă sugerez să îl reexaminați și să faceți o completare la raportul dumneavoastră. Ar putea avea o importanță deosebită pentru stabilirea împrejurărilor morții sale. Și în același timp puteți să-mi spuneți ce i s-a injectat în mîină.

— Poftim?

— Sînt trei înțepături de seringă. Două aici... - își puse degetul pe mijlocul articulației lui Dixie Dean - ...și alta aici, sub degetul mare.

Walgrave se apropie repede de Kent și luă mîna stîngă a lui Dean. O privi cu interes și apoi dădu din cap.

— Are dreptate, șopti el, are dreptate cu tăieturile. Asta e destul de adîncă și nu a fost făcută de sîrmă.

Pe chipul lui Kent nu se citea infatuarea. Întrebă pe un ton blînd:

— Cît va dura, doctore?

— Ce?

— Cît de repede îmi puteți da cîteva răspunsuri? O oră, o oră și jumătate?

Sandford își împinse pe nas ochelarii cu ramă subțire, metalică, după care se aplecă deasupra cadavrului golit al lui Dean.

Clătină din cap și începu să studieze în amănunțime tăieturile de la mîinile lui Dean.

— Treceți pe aici în drumul dumneavoastră spre Londra. Dacă nu sînt aici, găsiți raportul în biroul meu.

Dick Mithers-Wayne, rezemat de ușă, ridică din umeri și zise:

— Mie-mi convine. Știi vreo crîsmă cu bere bună pe aici, Walgrave? A doua revenire la realitate a lui Dixie Dean a fost mai lentă și mai dureroasă. Era din nou pe scaun, Ungă masă; se uită la coapsele sale goale și pline de sînge. Probabil că îl așteptau să se trezească.

Abia deschise ochii și cineva îl apucă de păr și îl trase cu brutalitate. Tuși, cît pe ce să se înece cu sîngele și flegma din gură, și se forță să își focalizeze privirea. Îl durea pieptul și își simțea sîngele zvîcnind în picioarele rănite. Își dorea să plutească iarăși într-o inconștiență caldă, confortabilă; de fapt, își dorea să moară. Ceața începea să se risipească și își văzu prin eai ca printr-o fereastră aburită, mîinile sprijinite pe masă. Încercă să și le miște. Nu reuși, erau înțepenite. Clipi des, să îndepărteze vâlul de negură, și se strădui din nou să își concentreze privirea.

La fiecare încheietură era cîte o clemă de fier ca o cătușă înșurubată în masă. Se înfricoșa cînd încercă să se miște; nu își putea clinti mîinile nici un milimetru. Era țintuit își putea mișca doar coatele; nu era legat de scaun, dar, ancorat cu mîinile de masă, era la fel de neajutorat ca un sugar așezat pe un scaun înalt. Se calmă și închise ochii.

Cînd îi deschise din nou, văzu la celălalt capăt al mesei o pereche de ochi migdalați. Nu exprimau nimic încurajator. Era o femeie fi-umoasă, dar chipul ei nu avea obișnuitele linii dintre nas și gură - ale rîsidui. Era un chip care dusesse o viață total lipsită de veselie; un chip care dădea impresia că nu învățase să rîdă și nici nu încercase vreodată. Simți că în spatele lui se mai află cineva.

— Colonelul Dean.

Era o afirmație, nu o întrebare. Dixie Dean se uită adînc în ochii aceia hipnotici.

— Cum stați cu memoria?

Totul era lipsit de sens. Reuși să scoată un geamăt neinteli gibil. Voia să spună "Cine sînteți? Ce vreți?", dar de sub ban da lată de leucoplast care îi acoperea gura și ceafa nu ieșea nimic. Dar se părea că nimeni nu așteaptă răspunsul lui, căci vocea continuă:

— Căutați-vă în memorie, colonele Dean; probabil asta o să vă aducă aminte, zise femeia și privirea ei migdalată se opri asupra unui punct de deasupra capului lui.

— Taie-i mîna stingă.

Dixie Dean nu înțelegea.

Cel pe care îl simțise în spate veni Ungă el. Privi cu coada ochiului și îl văzu pe chinezul care îl împușcase în piept. Dar, de data aceasta, nu avea pistol. În mîna dreaptă avea un kukri cu o lamă de vreo patruzeci de centimetri de oțel nelustruit; însă tăișul strălucea ca un brici. Fără să spună un cuvînt, chinezul așeză lama sub articulația mîinii lui Dean și o trase spre el.

Sîngele țîșni în aceeași clipă. Dean nu simțea nici o durere. Totuși, sări de pe scaunul tapițat de parcă s-ar fi rupt un arc sub el. Încercă să-și smulgă brațul din strînsoarea de fier, dar cătușa îl ținu strîns, fără să cedeze nici un pic. Țipă, dar nu ieși nici un sunet. Fără să-i pese sau poate fără să își dea seama, Dean își goli vezica urinară și leșină.

— Fă-i injecția, spuse vocea fără tremur, în chineză. Repede.

Chinezul înalt puse cuțitul pe masă și luă o seringă. Șterse sîngele cu un tampon și se uită atent la încheietura mîinii lui Dean. Știa exact unde să înțepe. Introduse acul întîi în nervul ulnar, injecta jumătate din lichid și, ca un om care știe precis ce face, scoase acul, îl înfipse în alt loc și goli seringă. Apoi luă cealaltă seringă ce aștepta într-o fașă albă, găsi nervul radial și injecta conținutul. Chinezul eliberă mîna lui Dean din cătușă și trase peste ea, pînă la tăietura sîngerîndă, o pungă mică de plastic și o strîns în jurul încheieturii cu o bandă lată de elastic. îl urmări cu privirea, să vadă efectul injecțiilor, și îi lăsă mîna să cadă pe Ungă trup. Apoi își reluă locul în spatele scaunului și începu să lovească cu palma peste fața bărbatului leșinat. Cei doi nu schimbau nici un cuvînt.

Dură aproape zece minute pînă cînd Dixie Dean se întoarse în coșmar. Visase că cineva i-a tăiat mîna și respiră ușurat cînd înțelese că a adormit în scaun — "lua-o-ar dracu' de bătrînețe!" Apoi simți ceva ud pe scaun și deschise ochii. Începu din nou să țipe. Mîna lui stingă nu se mai afla pe masă. Cătușa era goală, iar el nu își mai vedea mîna. Înălță puțin capul. Ochii aceia îl priveau impasibil din celălalt capăt al mesei. Continua să țipe de sub banda de leucoplast, dar în exterior nu se auzea decît un mormăit sugrumat, ca al unui copil care se îneacă cu

5.8
laptele din biberon. Însă ochii lui Dixie transmiteau țipătul, iar ochii chinezoaicei îl priveau cu o urmă imperceptibilă de satisfacție.

Cînd încetă să țipe, Dean se uită cu ochii ieșiți din orbite spre umărul său sting. Nu simțea nici o durere; nici în picioare, nici în piept, nici la mînă...

LA MINĂ!

Dumnezeule Atotputernic!

Țipă din nou. își coborî încet privirea. Cotul era la locul lui, brațul era la locul lui, la tocul ei era și încheietura... O, Doamne, Dumnezeule! Sucul gastric urcă violent pe esofag și îi umplu gura cu vomă. Nu mai avea mînă. Nu simțea nimic; doar o senzație de moarte acolo unde fusese mîna și unde acum era o pungă de plastic în care îi curgea sîngele. Simțea doar

până la nivelul încheieturii; mai jos - nimic...

Mîna din spatele lui continua să îl lovească ușor peste obraz; tiu brutal, nu cu răutate, ci ca o soră medicală enervată care masează un mușchi pentru a-l menține în viață. Dean voia să leșine din nou, dar nu reușea. Pălmuitul acesta neîncetat nu îi dădea voie. La un semn venit de la ochii migdalați, se apropie de el cealaltă mîna a chinezului. Simți în nări mirosul extrem de violent al sărurilor, care îi îndepărtă și ultimele rămășițe ale negurii ce îi învăluia creierul. Își întoarse capul într-o parte și își frecă obrazul cu umărul gol. Suspinele încetaseră. Nu mai aveau ce să îi facă. Dean își stăpîni cu greu încă un suspin.

Dar nu terminaseră.

O mîna îi acoperi ochii și cealaltă căuta capătul benzii de leucoplast. I-o smulse fără menajamente de pe față. Dean nu simțise nimic. Inspiră adînc pe gură, o dată, de două ori, de trei ori, apoi cele două mîini îi apucară hotărît fața și i-o îndreptă ră spre piciorul mesei.

— V-ați amintit, colonele Dean? rosti vocea mătăsoasă, fără emoție și fără sentiment.

Dumnezeule, ce să-și amintească? Nu spuse nimic, iar mîi nile îi eliberară fața. Dean continua să privească spre ochii oblici. Nu voia să se uite la nimic altceva.

— Ce să-mi amintesc? Încercă el să îngaime pînă la urmă,

59

dar rezultatul nu fu cel scontat. Ce să-mi amintesc? repetă el.

De data aceasta, îi ieșise ceva mai bine. Ii răspunse vocea din spate.

— Întoarce-te puțin în timp, colonele Dean... întoarce-te cutreizeci și cinci de ani în urmă. Mălai a... Johor... Ai omorît un om.

— Am omorît mulți oameni.

— Lui i-ai tăiat mîinile.

Dean își aminti.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Atunci am să-ți aduc aminte.

Goh Peng veni din spatele scaunului lîngă Dean. Era cît se poate de liniștit și chipul nu îi trăda intențiile.

— Nu!

Dean se întoarse la auzul celeilalte voci.

— Eu am să îi aduc aminte, se auzi încă o dată vocea femeii.

Nu era nevoie să i se aducă aminte, dar Dixie Dean stătea cu capul în piept, uitîndu-se fix la sîngele care îi mustea în rănile de la picior; asculta vocea chinezoaicei care povestea în detaliu ceea ce se petrecuse în luminișul din junglă, acum o viață de om. Nu încerca să înțeleagă despre ce e vorba. Amintirile erau lungi..! Dar nu era o vendetă de tip Holocaust; fusese o singură crimă într-un război cu mii de crime. De ce era acest omor atît de deosebit? Vocea se opri, iar bărbatul de alături îl bătu ușor pe umăr.

— Ce vrem noi să știm, colonele Dean, este unde locuiește domnul Fylough și sub ce nume.

— N-am idee.

"Ba da, idiotule! Știi exact unde stă și cum își spune acum."

— Taie-i și mina cealaltă.

Nu-i dădură timp să se răzgândească. Iarăși cutitul. Tăietura. Sîngele. Țipătul. Voma. Iarăși vezica și ceața binecuvîntată care îl învăluia. De data aceasta, pentru totdeauna. Dixie Dean murise.

Chinezul ridică brutal capul lui Dean și se uită atent la el.

— Cred că e mort, Excelență.

— Convinge-te.

Bărbatul lăsă părul lui Dean, iar capul acestuia căzu cu bărbia în piept. Apropie țeava pistolului la câțiva centimetri de ceafa englezului și, coborînd mina în așa fel încît pistolul țintea puțin în sus, trase un glonț.

— Du-l în pivniță.

Nu dădu nici o explicație, nu își schimbă expresia feței.

' — Și ăștia doi? continuă ea și făcu o mișcare leneșă spre chinezii morți. Poți să-i duci de-aici?

— Lăsați pe mine. Pot să stea o noapte în grădină. Mîine sau poimîine am să le aranjez un accident. Nu vor apărea nici un fel de consecințe.

— Dacă vor apărea, vei plăti cu capul. Acum unde mergem, Goh Peng?

Bărbatul pe care ea îl numea Goh Peng împinse pe podea cadavrul lui Dean și se îndreptă de spate.

— // vom lăsa pe ei să ne termine treaba.

— Pe ei?

— Ei, kw ai lo.

— Cum să-i convingi pe ei — pe englezi —= să lucreze în fa voarea noastră? Goh Peng schiță o umbră de surîs.

— Au mititit pe unul din străinii care fac muncile murdare la garajul Ambasadei să scotocească prin gunoi pentru ei.

Știm cine îl conduce, așa că îi vom mai strecura cîteva infor mații pe care să le rumege. Vom sta în umbră și vom aștepta cî teva zile.

Rostogoli trupul lui Dixie Dean într-un cearșaf și îl ridică pe umeri fără nici un efort, ca pe un sac de cartofi.

— Acum duceți-vă, spuse el. Am eu grijă de toate aici.

— Vezi ce faci cu cei doi.

— Lăsați totul în seama mea, Excelență.

4

Evelyn St John Woodhouse își roti scaunul de piele spre fereastra sa de la etajul al patrulea, de la care se vedea strada Mayfair, învăluită în umezeala unei după-amiezi tîrzii. Era sfîrșitul lui aprilie, o primăvară englezească, iar becurile portocalii de pe stradă dădeau impresia că e mai tîrziu. Traficul era dificil din cauza numeroaselor taxiuri. Nu mergea nimeni pe jos; trotuarele erau pline de bălți, iar vremea - înfiorător de urîță. De acolo, de sus, panorama semăna cu o pictură a lui

Atkinson GrirnŞaw, ce reprezenta o stradă a unui oraş din nord într-o seară de noiembrie târziu. Contemplînd toate acestea din biroul său, Evelyn St John Woodhouse se simţea adăpostit, la căldură şi în confort.

Ținea în mîna cîteva foi pe care le citise şi, în timp ce îi vorbea, stătea cu spatele la Kent. Îşi vedea imaginea străvezie reflectată în geam; totul era întunecat de seara artificială care coborîse o dată cu ploaia şi cu norii grei ancoraţi mereu deasupra Londrei. Studie cu o privire critică, dar fără să îi displacă, noua lui cămaşă cu dungi roşii, o Harvie & Hudson cu guler tare, alb, şi nodul mic, perfect, al cravatei sale roşii, de mătase Hermes. Combinaţia îl încînta şi zîmbi larg, cu o mină satisfăcută, spre imaginea sa reflectată în geam.

— E de competenţa poliţiei, David, spuse el spre imaginea din fereastră.

Trecea foarte uşor la numele mic. Citise undeva că folosirea prenumelor cu subalternii inspiră loialitate.

— Faptul că un soldat bătrîn este ucis de o bandă de chinezi nu are nimic de a face cu noi. Nu e nevoie să mai omori din timpul tău. Sau dintr-al meu.

Îşi mai aruncă o ultimă privire în geam şi îşi roti iarăşi scaunul, ajungînd faţă în faţă cu Kent. Acesta se uită imediat în jos.

— De ce ai trecut peste ordinul lui Arthur? întrebă John Woodhouse.

Parcă ar fi auzit un disc de gramofon. Kent se strădui totuşi să îşi ascundă sentimentele. Arthur îi spusese acelaşi lucru: "E treaba poliţiei, nu a MI5-ului, aşa că vezi-ţi de-ale tale!" Probabil că Woodhouse obişnuia să ia prînzul cu Arthur. Kent îşi repetă argumentul, în timp ce Woodhouse reluă studiul propriei imagini.

— E implicat spionajul chinez, domule, spuse el spre ceafa lui Woodhouse. Nu l-ar fi omorît pe Dean pentru că i-a găsit răscolindu-i casa E ceva mai adînc, simt eu.

— Sectorul K nu e condus de sentimentele tinerilor ofiţeri, David. Nu pot să mă duc la director şi să spun că unul din tinerii mei colaboratori simte ceva cu privire la implicarea spionajului chinez într-o crimă nerezolvată.

Bărbatul îşi roti încă o dată scaunul şi îşi puse un picior peste celălalt; scaunul se înclină de parcă ocupantul său ar fi urmat să fie spălat pe cap. Flutură din nou hîrţile şi spuse:

— ■ Lăsînd la o parte sentimentele, David, poţi să faci vreo legătură între chinezii arşi şi centrul american de comunicaţii?

Kent prinse ideea şi începu repede:

— Coincidenţa e prea mare ca să nu fie o legătură. Dean, ca fost ofiţer SAS, trebuie să fi mirosit ceva turbure. S-ar putea să fi fost o celulă politică.

— O celulă politică a chinezilor în miezul OxfordŞire-ului? Ar fi cam bătător la ochi, nu crezi? făcu Woodhouse pe un ton dojenitor, dar zîmbind. Şi chinezii alergau în saboţi de lemn, aveau mustăţi lungi şi părul prins în coadă?

Kent îl privi politicos. Imaginea lui Woodhouse despre chinezi data de pe vremea lui Fu Manchu.

— Ca să nu mai vorbim de kimono-urile brodate cu mătase.

— Ce vrei să spui? făcu Woodhouse deloc zîmbitor. Ce legătură au kimono-urile cu crima?

A fost o glumă, domnule, răspunse Kent gîndindu-se că a supraapreciat umorul șefului său.

— Nu e un lucru cu care să glumești, David.

— Scuzați-mă, domnule.

— Bine. Contrar raționamentelor mele, sînt gata să dau undă verde sentimentelor tale. Am să-i spun lui Arthur că acum te ocupi exclusiv de chinezi, pînă la ordinul meu.

John Woodhouse se încruntă ca și cum s-ar fi răzgîndit și făcu o pauză, gîndindu-se la consecințele pe care le-ar putea avea de suportat. Dar nu dură mult.

— Să nu întreprinzi nici o acțiune directă înainte de a discuta cu mine. Și David, păstrează legătura cu Ramura Specială, o vom transforma într-un aranjament cvasipermanent. Eu îl voi iniția și îl voi sprijini.

Bătu cu palma în raportul lui Kent pentru a arăta ce va sprijini și adăugă:

— Și dacă ți se pare că afacerea ia o întorsătură urîță, asigură-te că ai de partea ta Ramura Specială. Sînt mai bine dotați decît noi. Mithers-Wayne avea cîteva noutăți interesante. Petrecuse cîteva ore în Centrul de Calculatoare al Poliției din Hendon și îi lăsase lui Kent un mesaj.

— Modus operandi, îi spuse el lui Kent cînd îl întîlni la masa din colțul restaurantului. M-a șocat că bietul om a fost împușcat în picioare și că a fost strîns cu sîrmă afît de tare încît era să rămînă fără mîini.

— N-a fost strîns cu sîrmă, spuse Kent. Și tăieturile au fost făcute intenționat Voiau să-1 facă pe bătrînel să creadă, cine știe din ce motiv, că îi amputează mîinile.

— Dumnezeu! făcu Mithers-Wayne oripilat. Ești sigur? De unde știi?

— M-am uitat atent la răni. Au fost făcute de cuțit.

— De ce naiba?

— Dumnezeu știe. Dar continuă ce spuneai cu modus operandi.

Mithers-Wayne aprinse o țigară, pentru ca fumul să îi ascundă expresia feței. Trase un fum lung ca să-și purifice gîndurile și, în timp ce îl trimitea afară, spuse:

— Acum două luni, în ianuarie, cam pe 12, un bătrîn a fost găsit mort în apartamentul lui din Manchester. Am zis cam pe 12, pentru că era mort de trei zile. Dar aici e chestia: era complet dezbrăcat, precum colonelul, iar la articulațiile mîinilor avea tăieturi adînci. Judiciarii de la Manchester au crezut același lucru ca cei de la Oxford: că omorul e legat de centrul american de comunicații.

— Fusese împușcat în amîndouă coapsele?

— Nu; a murit de atac de cord. De spaimă, după cum a sugerat legistul. Mă întreb cum de își dau seama.

— Fost soldat? întrebă Kent fără să ia în seamă nedumerirea celui alt SAS?
V— îhî.

— Și zici că asta e legătura?

— Cineva a spus că a văzut un asiatic trăgînd cu ochiul de după perdele cu cîteva zile înainte de descoperirea cadavrului.

— Chinez?

— A spus asiatic.

— Manchester-ul e plin de asiatici: din Pakistan, din India, din Bangladesh».

— De ce nu-i ceri tipului ăla al tău, zise Mithers-Wayne ridicînd din umeri, să se uite la registrele Ambasadei din perioada respectivă?

— M-am gîndit și eu la asta, dar așa, ca ultimă alternativă.

— Mai bine te gîndeai ca la o primă alternativă. Cred că am să iau un sandwich și o cană de cacao la Centru și am să stau acolo toată seara; poate găsesc ceva comun între colonelul nos

b
tru și bătrînul din Manchester. Registrele Ambasadei Chineze nu însemnau nimic pentru

Courtney Blissett, iar în perioada pe care i-o precizase Kent erau prea multe intrări și ieșiri ca să aibă rost să ia notițe. Amenințările lui Kent au rămas fără efect. Blissett a decis că, de altfel, nici nu vrea să rămînă în Anglia; nu îi plăcea clima, romul era prea scump și oamenii de la Securitatea Socială îl priveau pieziș. Și vecinii începuseră să vorbească. Mai bine i-ar aranja Kent repatrierea imediată, înainte să apuce cineva să îi taie testiculele pentru că a ciripit. Nici o problemă, el își făcuse datoria.

Dar nu pentru Kent, ci pentru chinezi. Fără să-și dea seama, Blissett arătase cu degetul direct spre Kent; exact asta voiau chinezii de la el. Cei care l-au omorît pe Dixie Dean promisese că englezii le vor termina treaba. Și l-au găsit pe englezul de care aveau nevoie: David Kent. Verificaseră, era posibil să facă parte din MI-ul Britanic. Minunat însemna că are resurse suficiente pentru a le îndeplini scopul - cu o mică îndrumare și un mic sprijin din partea CELD.

Blissett s-a întors fără nici un regret acasă, la soare și la apele albastre și limpezi precum cristalul. Cel care i-a luat locul la garajul Ambasadei era un om cu totul diferit: un polițist infiltrat de Poliția Metropolitan. În primele două zile s-a acomodat cu noul serviciu - spăla mașinile chiar mai bine decît Blissett - iar a treia zi a venit la lucru cu un aparat de fotografiat miniaturizat, în forma unui ceas de mîină, de care făcuse rost din vitrina cu șmecherii din Gower Street A fotografiat paginile de la 9 la 14 ianuarie din toate registrele și a făcut-o chiar sub ochii unuia din agenții CELD. Dar predarea micului aparat către Kent, în barul din Baker Street a fost supravegheată și fotografiată în într-un mod similar de către spionii de la Ambasadă.

Fotografiile registrelor s-au dovedit a nu-i fi lui Kent de

mare folos. Nici una din distanțele înregistrate nu se potrivea cu distanța dintre Londra și Manchester, nici măcar una singură. Kent își reorientă atunci atenția spre Lancaster Gate. Sectorul Comercial, care respecta decretul securității chineze de a nu angaja englezi, luase în locul lui Blissett un sik¹. Kent nu se obosi să-l abordeze; avusese de-a face cu sik-i la Hong Kong.

Cîteva zile mai tîrziu, acel sik a fost lovit de un camion în Southhall. I-au fost rupte amîndouă picioarele. Sik-ul l-a convins pe cumnatul său să îi țină locul pe timpul convalescenței.

Cumnatul a căzut într-un canal și s-a înecat. Spionajul chinez a păstrat postul neocupat pînă cînd a fost solicitat de un indian al lui Fred Stone. Sectorul Comercial a strîns de data acesta roade mai bune. Cifrele se potriveau, iar Kent era fericit: chinezii îl omorîseră pe bătrînul din Manchester. Dar el știa deja lucrul acesta; primise doar confirmarea. Kent încerca să»își reprime frustrările. Dar de ce? De ce, la dracu', de ce? — David, vino să bei un pahar cu mine în seara asta.

Vocea catifelată a lui Woodhouse ajungea perfect prin cablul telefonic în birouașul lui Kent de la etajul trei. Nu era o cerere și nici o invitație; era un ordin.

— La Pig & Eye, la șase și jumătate. Să nu întîrzii, mai zise el înainte de a închide.

Trecuseră două zile de cînd primise confirmarea de la Ambasada Chineză că omorul din Manchester a fost opera chinezilor. Dick Mithers-Wayne dispăruse nu se știe unde. Kent nu

mai auzise nimic de tînărul ofițer de la Ramura Specială de cînd pusese în funcțiune benzile de la Centrul Hendon, în încercarea de a găsi ceva comun între două personaje total incompatibile. Afacerea putea să fi început cu mult, mult timp în

urmă. Kent avea răbdare, se ținea departe de telefon. MithersWayne va suna cînd va fi gata și cînd va avea ceva de spus. Evelyn St John Woodhouse se simțea mai bine în clubul

Pig & Eye - confortabil, masculin și șovinist - decît în propriul lui birou. Dacă ar fi putut și-ar fi petrecut timpul liber

mai mult acolo decît acasă. Probabil era o problemă de statut: acasă nu era decît soț. Companionul său părea să se simtă la fel de bine.

1 - Locuitor al provinciei Sikang din Republica Populara Chineză (n.t.)

— Pînă aici, totul e bine, Woody. Îl ai pe băiatul ăsta - cum îl cheamă, Kent - care se agită sub nasul lui Goh Peng, dar de unde știi: a) că nu e omul lui Goh Peng și al găștii lui și b) că se va comporta ca un vierme și nu va ieși din cîrlig, să țină undița chiar el?

Deși nu simțea nici o urmă de veselie, Woodhouse zîmbi; în compania egalilor săi sau a celor mai buni ca el, era un cu totul alt om. Interlocutorul său se putea încadra în a doua categorie.

— Îmi place imaginea, Peter: viermele care ține undița O descriere splendidă. Te superi dacă o voi folosi și eu?

Celălalt strînse din umeri și se uită ostentativ la ceas.

— Nicidecum, Woody. La ce oră ai spus că vine?

— La șase și jumătate, mai e timp. Ai dreptate. L-am ales pe Kent după ce ra-am gândit foarte serios. L-am adus din sălbăticie pentru că nu a avut timp să-și cultive acea suspiciune de altfel foarte sănătoasă față de superiori și pentru că e expert în ceea ce-i privește pe chinezi. A venit la noi de la poliția din Hong Kong, care se pricepe foarte bine la chestiile de-a chinezești...

— Woody, pentru numele lui Dumnezeu!

— Doar o mică glumă, chicoti Woody ducînd paharul la gură. Nu trebuie să ne luăm munca prea în serios, Peter, ne-am putea trezi toți cu virusul eficienței, ca americanii. Doamne, ce plictiseală! Oricum, așa cum spuneam, l-am mutat la A4 - Supraveghere - cînd bietul Dean a pățit-o ca și Harry Kenning.

Ai avut dreptate cu traseul chinezilor, dar cred că ar fi trebuit să-1 ajutăm pe Dean, să îl avertizăm, să îi aruncăm o aluzie, orice. A fost o chestie absolut sîngeroasă...

— Dacă l-am fi avertizat pe el, am fi avertizat pe toată lumea și atunci am fi putut opri jocul ăsta blestemat aici și acum.

Plauzibil... ăsta e laitmotivul, Woody! Nu devii plauzibil anunțîndvpe toată lumea ce urmează să se întimple. În plus, Dixie trebuia să știe să-și poarte singur de grijă. Doar era un SAS. Trebuia să fie dur, inventiv și plin de energie, așa trebuia să fie. Mă mir că n-au mirosit nimic după cît de ușor l-au dat gata

Fylough reușise și de data aceasta Woodhouse părea ușurat. Se gîndi o clipă la bietul Dean, apoi se încruntă.

— Nici Kenning nu a opus cine știe ce rezistență.

— N-avea nimic altceva de făcut, zise Fylough ridicînd din umeri. L-am subestimat, nu m-am gândit că vor ajunge pînă la a-1 omorî. Nici amărîtul de Harry, nici Dixie Dean nu știau absolut nimic, dar se pare că nu i-au crezut. Foarte trist, Woody, dar nu există război fără pierderi de vieți omenești.

Luă o înghițitură mare de whisky cu apă, așeză paharul pe masă și-și trecu un deget subțire pe fiecare parte a mustății de militar, căruntă, tunsă scurt.

— Cred că pe măcelari i-au impresionat țipetele lui Harry. Nu poți să crezi iluzii atît de ușor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Peter, ești sadic.

Woodhouse își căută refugiul în paharul său. Discuția devenea prea crudă pentru gustul lui.

— Asta n-are nici o legătură cu Dumnezeu, Woody! Jucăm cu o miză extrem de mare. Chinezii nu sînt de loc simpli; au sarcina lor și n-or să mulțumească nimănui dacă o să le ușureze munca. Cînd am dat startul, am făcut-o cu ochii deschiși; acum trebuie să stăm în umbră, să-i urmărim pe ticăloși la treabă și să strîngem din dinți cînd se întîmplă lucruri care nu ne plac. Trebuie conduși într-un fel care să le dea impresia că ei dirijează totul. De aceea omul ăsta al tău, Kent, trebuie să îmi facă o impresie bună. Trebuie să se descurce singur, așa încît dacă ajunge pe masa de operație și Goh Peng îi ține într-o mînă testiculele și în cealaltă cuțitul de curățat cartofi, să fie în stare să se uite la fotografia pe care i-o vor băga sub nas și să spună

convins: "Îl recunosc, l-am văzut la clubul Pig & Eye, îl cheamă Peter Fylough și știu unde-1 puteți găsi pe ticălos." Gog Peng n-x) să înghită altceva Am mai trecut prin toate acestea, Woody. Goh Peng... Rolul lui Goh Peng e unul mic, dar esențial în jocul ăsta El va fi cel care își va pune mâna pe inimă și va spune oamenilor de acasă că totul trebuie să ajungă de unde a plecat, la rădăcini. Îl avem, să nu stricăm totul aici.

Woodhouse avea unele rețineri. Se uită în partea cealaltă a sălii, la ușă, gândindu-se că l-ar putea vedea pe Kent, apoi se aplecă peste masă și spuse:

> — Ce-ar fi să-i spunem exact lui Kent despre ce e vorba?

\

Am economisi o grămadă de timp și de sînge vărsat Hai să-i zicem, fără să amintim însă de factorul final, că vrem ca acești chinezi să fie conduși la ușa ta, neștiind însă că se află la capătul frînghieii. Sînt convins că pînă și fostul polițist din Hong Kong are idee despre jocul ăsta prefăcut și se învîrte pe lîngă noi de destulă vreme ca să știe care e piatra de temelie a clubului nostru.

Woodhouse nu glumise și nici Fylough nu rîse. Nici măcar nu zîmbise. Doar clătină din cap, fapt care nu opri tirada lui Woodhouse.

— Ar lucra mai repede dacă ar ști despre ce e vorba. Mai repede și mai precis. Dacă o să vrea să plece în Malaia, să afle ce au în comun Harry, Dixie și Bentley? Doamne, Peter, cu cît mă gîndesc mai mult cu atît mi se pare mai complicat

— Las-o baltă, Woody. Nu poți s-o faci pe cobaiul cînd știi exact ce se întîmplă. Nici măcar Larry Oliver n-a putut să se prefacă la interogatoriul luat de chinezi. Și-ar da seama imediat, după primul strigăt, că e o înscenare, ceea ce înseamnă că ai dat foc întregului dosar. Nu se poate face nimic, Woody! Kent va intra în joc cu ochii închiși, fără să știe nimic. Nu trebuie să i se dea nici cea mai vagă indicație despre ce vor cu adevărat chinezii, nici chiar cînd o să mă arate cu degetul și o să mi-i aducă la o ceașcă de ceai... Apropo, i-ai spus lui Wang Peng Soon să se aștepte la o vizită în Malaezia de la colegul său?

— Nu încă. Totul se află abia la început nu?

— Trebuie păstrată legătura cu Wang, pe tot parcursul. Sună-1 diseară, pune-1 la curent..., zise Fylough și se opri, aruncînd o privire peste umărul lui Woodhouse.

— Tipul de la ușă nu e băiatul tău? Întrebă el.

Woodhouse se întoarse încet și se uită spre dreapta. Kent stătea lîngă ușă. Il văzuse pe Woodhouse, dar nu făcea nici o încercare să îl abordeze.

— El e. Dar ce-ar fi să îl dirijăm spre Jimmy Morgan?

— Nici să nu te gîndești! Jimmy e ultima mea carte, nu vreau să-1 dau pe față pînă la sfîrșit. Și dacă Kent îi pomenește numele, omoară-1!

— A fost o glumă, Peter? întrebă Woodhouse pălind ușor.

— Bineînțeles. — David, vreau să ți-1 prezint pe domnul... ăă... ă... Smith, spuse Woodhouse când Kent se apropie de el.

Nici unul dintre bărbați nu se ridicase în picioare pentru a-l saluta, dar Smith întinse pe deasupra mesei o mână suplă, cu manichiură îngrijită. Kent fu surprins de strînsoarea hotărîtă a mîinii. Smith îi oferî un zîmbet scurt, prietenos, își trase mîna și apucă din nou paharul de whisky plin pe jumătate.

Era un bărbat înalt; se vedea chiar și cînd stătea jos. Avea în jur de șaiszeci de ani, poate mai puțin, poate mai mult, era zvelt, bine îmbrăcat, și avea un chip onest. Părea un om umblat prin locuri importante; ochii săi albaștri deschiși lăsaus impresia că nu mai pot fi surprinși de nimic. îl studie de Kent cu interes.

— Am înțeles de la Evelyn, spuse el pe un ton cît se poate de obișnuit, ca și cum Woodhouse și Kent ar fi fost prieteni nedespărțiți, că ai în mîna un puzzle chinezesc, așa e?

Bărbatul nu dezvoltă ideea. Fără să își dezlipească privirea de pe chipul lui Kent, sorbi din pahar și așteptă. Kent îl privea la rîndul lui fără nici o expresie, urmărind ce face Smith cu paharul și cu conținutul lui, după care își întoarse deliberat fața spre Woodhouse. îl întreba din ochi. Woodhouse, care înțelegea întrebările nerostite, dădu scurt din cap.

— Spune-i domnului... ă... Smith totul, David, și ce crezi tu despre toată povestea.

— Cred că aș vrea un whisky cu sifon, vă rog, zise Kent spărgînd tăcerea ce și-o impusese singur, apoi zîmbi spre Woodhouse.

Woodhouse se încrunta drept răspuns, ca și cum ar fi simțit nesupunere în atitudinea lui Kent, apoi se însenină imediat.

— Bineînțeles, David, scuză-mă.

Dar Smith se întorsese deja cu băutura

— Dă-mi voie, zise el.

Atmosfera de club fusese restabilită. Kent bău din pahar, dădu satisfăcut din cap și-i spuse lui Smith exact ce s-a întîmplat. Smith nu îl întrerupse, deși mai auzise lucrurile acestea de

. 71

la Woodhouse și citise și raportul. Dar nu dădu de înțeles că știa ce i se spune. Asculta atent de parcă totul ar fi fost nou pentru el.

— Deci? făcu Smith și-și duse la gură paharul abia umplut, după care bău o gură întreagă. La ce concluzii ai ajuns? Care e următorul dumentale pas?

— Nu știu ce concluzie să trag, domnule Smith, răspunse Kent cîstit, rostind acum numele cu mai multă siguranță, fără pauză între "domnule" și "Smith". Ce aș vrea eu să fac este să am o discuție în liniște cu domnul Goh Peng, al treilea secretar al Ambasadei..., explică el ridicînd o sprinceană.

Gestul era superfluu; atît Woodhouse cît și domnul ă-Smith

știau ce face un al treilea secretar în afara programului. Expresia chipurilor lor nu se schimbă cu nimic. Kent așteptă o secundă, bău o gură de whisky cu sifon, apoi reluă de unde rămăsese.

— ...fără imunitate, să îl întreb ce dracu' se întâmplă!

Apoi adăugă înainte ca Woodhouse să apuce să îl apostrofeze:

— Ceea ce, bineînțeles, e absolut imposibil. Dar...

Smith zîmbi blînd, încurajator. Părea să îl înțeleagă mai bine decât Woodhouse; se vedea că nu își petrecuse toată viața . întrebîndu-se ce cravată să ia la care cămașă.

— Sigur. Dar...? insistă el.

— Dar aș vrea să fie ținut sub observație permanent. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

— OK, făcu Woodhouse. S-a făcut. Vorbești direct cu A4 și le spui ce cauți și care e scopul tău. Să-mi spui tot ce se întîm plă, zise el și înălță sprîncenele, ca și cum ar fi ghicit gîndurile lui Kent. Nu mă întrerupe, ai grijă. Fără să calci legea; altfel, te bagi singurel în propria ta celulă micuță de la Wandsworth. E clar, David? Să nu încâlci legea. Cu nici un preț să nu încâlci legea. Kent luă paharul în mînă și se ridică în picioare.

— încă un lucru, domnule.

— Cee?

— Care este interesul sau implicarea domnului Smith în

72
afacerea asta?

Ignorînd încruntarea lui Woodhouse, Smith zise .chiar el:

— Guvernul, Departamentul pentru Statistici.

Nu continuă ideea și nici nu zîmbi. îl privi pe Kent direct în ochi, dîndu-i să înțeleagă că, oricît va încerca să îl verifice, nu va găsi nimic. Kent înțelese mesajul, dar hotărî să mai arunce o dată zarurile.

— Chinezii au încercat să taie mîinile lui Dean, sau cel puțin s-au prefăcut. Au făcut același lucru și unui bătrîn din norodul orașului și altuia din Suffolk. între cei trei nu există absolut

nici o legătură, sau așa se pare. N-am mai auzit niciodată de tipul ăsta de distracție chinezească și credeam pînă acum că știu mai tot ce mișună prin mintea lor diabolică... - Kent își permise să schițeze o jumătate de zîmbet, ca reacție la expresia de pe fața lui Woodhouse - ...dar chestia asta e ceva cu totul nou. Fie că vor să afle ceva, fie că vor să se răzbune - e o versiune chinezească a scoaterii rotulelor, cum fac irlandezii.

Kent se uită în jos, spre părul rărit al lui Smith; acesta nu își ridică în privirea: găsisese ceva extrem de interesant plutind în paharul lui. Totuși, Kent îi risipi concentrarea

— Aveți idee, domnule Smith, ce au făcut ăștia doi - împreună - ca să își merite pedeapsa?

Acum Smith înălță capul spre Kent și așteptă cîteva clipe, de parcă s-ar fi gîndit la întrebare. Dar se rezumă doar la a clătina din cap. Woodhouse prelua din nou conducerea conversației.

— Sună-mă dimineață, David, și am să-ți spun cîți supraveghetori ți s-au aprobat, spuse el dar nu se ridică.

Nimeni nu întinse mîna și nici nu spuse "la revedere".
Smith aproape că reuși să încline ușor din cap, dar nu mai mult.
Kent își luă paharul cu el și, cînd îl așeză pe barul înalt, privi
cu coada ochiului spre cei doi bărbați și plecă. Rămăseseră
exact așa cum. îi lăsase, privind fix, fără să își vorbescă, unul
către celălalt. În aceeași clipă, simți nevoia de a bea un bitter la
halbă într-o crîșmă oarecare din Londra. Ceva care să-i alunge
gustul amar din gură.

5

Dick Mithers-Wayne se trînti iar în scaun și se uită la ecranul monitorului IBM.
Își aprinse o țigară și trimise fumul în
aerul condiționat cu im oftat de încîntare. Ochii îi erau obosiți;
se uita la ecran, cu mici pauze, de trei zile încheiate. Își zîmbi
larg. Se părea că Evelyn St John Woodhouse de la MI5 are ceva
influență la Ramura Specială; fie că era într-adevăr influent, fie
că avea un prieten bun în vîrfurile ierarhiei, fie că îl șantaja pe directorul de
operațiuni, fie că se culca cu el. Mithers-Wayne
oferi creierului său obosit un moment de fantezie. După cum îi
spusese David Kent, E. St John Woodhouse era capabil de toate lucrurile
enumerat. Mithers-Wayne dădu frîu liber, sau mai
degrabă lungi lesa cooperării cu MI5. Cooperarea era cel mai
valoros aspect între două organizații. Contrasta cu non-relația
dintre MI5 și sora sa din Westmimster Bridge Road, MI6. Organizația MI6 era
mai apropiată de KGB decît de MI5.

Mithers-Wayne se întoarse la realitate. Găsise ceva comun
în viața celor două personaje absolut incompatibile. Colonelul
Dean și domnul Gilbert Bentley semănau prin izolare. Singura
dată cînd s-au aflat în același loc a fost în Malaia, în războiul
împotriva teroriștilor, care a atins apogeul de atrocitate în
1953.

"Dixie" Dean. Sergent în regimentul Coldstream. În 1950,
mobilizat din nou, caporal în proaspăt formalul Regiment 22 al
Forțelor Aeriene Speciale. Nu s-a întors niciodată la cizmele
strălucitoare; dacă ar fi făcut-o, ar fi rămas sergent pînă la pensionare. Dar
așa, a rămas cu soldații adevărați și a ajuns sus.
Locotenent colonel Richard Dean, colonel în rezervă al Regimentului SAS, mort
de frică în Oxfordshire.

Mithers-Wayne strivi în scrumieră țigara fumată pe jumătate
și, distrat, aprinse încă una Cursorul de pe ecran clipea întruna.

Domnul Gilbert Bentley, vînzător de bilete la un stadion de
fotbal. În perioada 1948-1954, a servit în Poliția Malaieză.

Bingo! Bingol Bingol

Mithers-Wayne se frecă la ochi pentru a-și alunga oboseala
și se aplecă să se mai uite o dată la fișierul scris cu negru pe
fond verde al lui Gilbert Bentley: Poliția Malaieză; a intrat în
rîndurile ei din 1948; asistent OCPD, Chabis, Johor, în 1950,
transferat la Ramura Specială. Gilbert Bentley, din Poliția Malaieză: mort de
frică în Lancașire.

Mithers-Wayne trimise un fum spre ecran. Ramura Specială?
Zona operațiunii din 1953: Johor, în nord. DL ie Dean? Zona

operațiunii din 1953: Johor, în nord. Ce mică e lumea!

Apoi urma o scurtă înșiruire a evenimentelor vieții lui Bentley. Își distrusese nervii în Malaia; nu era făcut pentru violență, o spunea des, mult prea des. A fost transferat în Politiia Ugandeză, apoi concediat O afacere cu niște negrese, cu cheile unui seif și cu dispariția unor fonduri. Nu aveau nevoie de el în Rhodesia, nici de Nord, nici de Sud; pînă și Africa de Sud a refuzat să-l angajeze. Nu era bine venit nici în Anglia Ultimul lui serviciu decent a fost cel de agent, civil de circulație, în Londra S-a căsătorit, dar mariajul nu a durat. Ce moarte! Nimănui nu i-a păsat nici cît negru sub unghie. Cu excepția lui David Kent și a lui. Mithers-Wayne se lăsă pe spătarul scaunului, în timp ce imprimanta scotea bîzîind o copie a fișierului.

North Johor, Malaia 1953...

Dar nu era destul. Acceptă o cafea călduță de la fata care îi fusese repartizată pentru a-l îndruma printre misterele floppydisk-ului și sorbi gînditor în timp ce studia foaia ieșită din imprimantă.

— Ce-ar fi să cauți toți foștii membri ai Poliției Malaieze care locuiesc în țară? sugeră ea.

În colțurile gurii ei frumoase rămăseseră firimituri din biscuitul pe care abia îl mîncase. Imaginea îl stîmea pe Mithers-Wayne, care o privea fix, fascinat. Cu ochii ei mari, nevinovați, părea o școlăriță fără griji care trage cu ochiul la colegul

ei. Mithers-Wayne își puse un picior peste celălalt și bău din ceașcă; firimiturile îl ispiteau.

— Degeaba, scumpo, spuse el. Nu sînt înregistrați decît dacă au făcut prostii sau dacă au avut vreo funcție oficială, adăugă el și arătă cu degetul spre numele lui Bentley, pe ecran. Ca el. A scris în formular Ramura Specială a Poliției Malaieze ca să sune interesant și chiar sună. N-ar fi sunat nici pe jumătate atît de fascinant dacă ar fi scris gunoier sau spălător de toalete cu jumătate de normă. Nu și-a dat seama să, în calitate de sa de agent de circulație, va ajunge și mai jos decît în cazul celorlalte două onorabile profesii.

Ea izbucni în rîs și întrebă:

— Te-ai uitat la morții cu tăieturi la articulații?

Zîmbetul de pe buzele lui Dick Mithers-Wayne se stinse încet; bărbatul se aplecă pe o parte a scaunului și rezistă tentației de a o săruta pe colțul gurii. O privi lung, fix. Aproape că simțea gustul biscuitului. Privirea lui o sperie; făcu ochii mari, dar nusse trase înapoi.

— Mulțumesc, draga mea, rosti el pe un ton grosolan. Se spune că blestematele astea de calculatoare îți distrug creierul. Cum de nu m-ara gîndit la asta?

— Mă bucur că nu te-ai gîndit, șopti ea.

Femeia îi ghicise gîndurile. I-ar fi plăcut să fie sărutată de Mithers-Wayne, dar momentul trecuse și ea știa că nu va mai fi nici un sărut. Mithers-Wayne luase un ton profesional:

— Crime din ultimii zece ani, rezolvate și nerezolvate.

Morți în circumstanțe ciudate, numai bărbați. Cadavre cu extremități tăiate sau cu semne ciudate... - o bătu ușor cu palma pe picior, dar prietenește, fără nici un mesaj ascuns - ...și englezi albi omorâți în străinătate. Pentru asta, apelează calculatorul Interpol-ului.

— De ce albi?

— Ne referim la anul 1953, la Malaia, draga mea Nu erau englezi negri în poliția colonială sau în armată. Nici nu sosiseră încă în țară.

— Da toți sînteți deștepți!

Mithers-Wayne cîtină din cap și se ridică în picioare.

— Ies la o plimbare, să-mi limpezesc mintea, spuse el și se uită la ceas. Nu vii să bem o bere și să mîncăm un sandviș?

— Îmi pare rău, i-am promis prietenului meu că mă duc cu el.

— Atunci ne vedem la două.

Mithers-Wayne nu era dezamăgit Are balta pește...

A lăsat-o mult timp să îl aștepte. A băut pe îndelete o halbă de bere, a mîncat un sandviș rece cu carne de vită și a răsfoit plictisit paginile de sport din Standard. Trecuse de ora două. Cînd intră înapoi la Centru, femeia îl întîmpină cu un zîmbet fericit. Mithers-Wayne căută cu privirea firimiturile de biscuit, dar buzele ei erau curate și umede. Probabil că i le curățase prietenul ei.

— Am trei posibilități pentru tine, spuse ea

— Dincîte?

— Computerul s-a înfierbîntat, zise ea umezindu-și colțuri le gurii cu vârful limbii - firimiturile sau amintirea lor ? - nu se știe.

— Spune-mi despre cele trei posibilități.

Zîmbetul ei pieri.

— Un englez scos din portul Kowloon, acum șase ani. Era legat la gură și fusese torturat. Mîinile îi erau legate la spate cu sîrmă.

— Avea tăieturi la mîini?

— Nu, sîrma nu era legată strîns. Avea vînatăi, se străduise probabil să se elibereze.

— A murit de frică? De atac de cord?

— Îneecat

— Șterge-1. Următorul.

Fata aruncă foaia perforată într-o cutie pe care scria "pentru tăiat" și luă altă hîrtie.

— Un caz de spînzurare în Southampton. Zgîrieturi la încheieturile mîinilor; nu tăiat, ci mai degrabă zdrelit. Inexplicabil.

— De ce s-a concluzionat că a fost omor?

— Nu s-a găsit nici un scaun, nici măcar un suport oarecare. A fost găsit spînzurat de o grindă, în grajd. N-ar fi putut ajunge singur acolo, așa scrie aici.

Femeia îi întinse foaia lui Mithers-Wayne, dar el nu o luă.

— Cîți ani avea?

— Treizeci și doi, răspuse ea.

— Șterge-1.

Foaia de hîrtie luă drumul primeia

— Pe ăsta l-am lăsat special la urmă, zise ea dorindu-și ca Mithers-Wayne să îi zîmbească sau să îi atingă iarăși piciorul.

Poate că ar fi trebuit să ia prinzul cu el. Bărbatul era posac, fără nici un pic de entuziasm; probabil că nu îi convenise să bea singur. Fata se încruntă și-și lăsă privirea asupra foii pe care o ținea în rîiina

— Un țăran care avea o fermă de porci în Norfolk. S-a întîmplat la începutul lui noiembrie. Era înstărit avea nevastă, două fete mari. A fost găsit mort pe o grămadă de bălegar de porc; brr...

— Lasă asta. Citește mai departe.

— Avea tăieturi adinei de lamă de ras la ambele încheieturi.

— Lamă de ras? Așa scrie?

— Da, sau cuțit foarte ascuțit. Era dezbrăcat.

Fata părea complet absorbită de ce citește, dar Mithers-Wayne o grăbi.

— A murit de atac de cord?

Tînăra memorase restul textului de pe pagină; îl privi direct în ochi și spuse:

— A murit din cauza unui glonț în ceafă.

78

Z "^^"ncedi. Aveau ace!» uu aparent.

Femeiale ducea desud de de8, probabd c. sa seape de uurosul de porci.

— Qți ani avea?

— Cine, soția?

— Nu, el.

- Cincizeci și nouă. Fost membru al poliției coloniale.

Mithers-Wayne întinse mîna și îi luă foaia

— Malaia?

Fata aprobă din cap

■ui

6 Goh Peng suflă atent în ceșcuța fără toartă, plină cu ceai fierbinte, și sorbi delicat După fiecare înghițitură, își strîngea buzele și savura aroma frunzelor de ceai chinezesc. Cînd ter mină, așeză ceșcuța pe tavă și scoase o foaie din buzunar.

— Deocamdată sînt implicați doi oameni, spuse el. Unul e de la Ramura Specială, celălalt e mai mult o umbră, nu se știe ce e cu el. Supraveghetorul nostru e împrumutat de la Ambasa da Iugoslaviei.

— Doar n-ai...

— Nu, Excelență, se grăbi Goh Peng să contracareze reproșul ce i se pregătea Un contraserviciu, nimic deosebit Cel de

la Ramura Specială e deschis, face pur și simplu muncă de poliție. Probabil că celălalt, umbra e de la spionaj, de la MI5. Nu știu, K5 sau K6.

— Și ăștia doi au făcut vreo mișcare?

Goh Peng umplu cele două ceșcuțe de pe tavă dintr-un ceainic îmbrăcat într-o țesătură de nuiete. Dar nu bău. își miși ochii și așa înguști, care dispărură practic în cîte o linie subțire, apoi clătină din cap.

— Dacă e de la MI5,- va trebui să iasă la lumină. Nu avem cum să îi supraveghem acțiunile aici și singura cale prin care am putea să îi urmărim mișcările este să îl scoatem din țară.

— Omul de la Ramura Specială nu are de gînd să vorbească cu tine?

Goh Peng sorbi puțin ceai și spuse rar:

Nu e decît un polițist. Deocamdată face săpături, nu arată cu degetul. A stat foarte mult la Centrul Național de Calculatoare al Poliției; caută ceva care să justifice triumphiul. I l-am indicat pe Bentley, dar n-am reușit să-l orientez prea bine spre Kenning; va trebui să muncească singur ca să ajungă la el.

— Și?

— A făcut triumphiul.

— De unde știi? Ai pe cineva la Centrul de Calculatoare?

— Iugoslavii au acolo o analistă. Tipa colaborează de bună voie, dacă i se oferă circumstanțe adecvate.

Goh Peng nu explică ce înseamnă "circumstanțe adecvate", nici măcar nu zîmbi. Nu era nimic de rîs. Incompetența nu era niciodată de rîs. Așa ceva nu s-ar întîmpla niciodată în centrul de calculatoare al CELD, de pe strada Bow din Pekin. Goli ceșcuța dintr-o înghițitură, dar nu o așeză pe masă, ci o ținu la nivelul gurii, sprijinită de buza de jos. Goh Peng schimbă dintr-b dată subiectul:

— Cred că trebuie să mă duc în Malaezia și să îl conduc pe domnul cum-îl-cheamă pe o pistă anume.

— Oare va veni după tine?

— Mai mult ca sigur, o dată ce colegul său de la Ramura Specială îi va arăta ce a descoperit. Totul a început în Malaia. Va dori să afle cum a început și va trebui să scormonească în trecutul lui Fylough; și în prezentul lui. Durează mult, dar nu putem să așteptăm încă treizeci de ani.

— Atunci nu mai contează. De unde va afla că ai plecat?

— Va afla.

7

7

Dick Mithers-Wayne se așeză mai bine în fotoliul vechi din imitație de piele și-și întinse picioarele cît de tare putu. Atinse cu ele piciorul măsuței de cafea. Kent se întinse cît era de lung pe canapeaua lui Mithers-Wayne.

— Kenning a luptat pînă la sfîrșitul războiului, zise Mithers Wayne, sau mai bine zis pînă cînd Malaia și-a obținut independența, în 1957; atunci n-a mai fost nevoie de polițiști albi. I s-a oferit posibilitatea să plece în Africa, în una din coloniile de acolo, dar a refuzat. A început în schimb să cultive arbori de cauciuc. A început aproape de la zero.

— Ce prăbușire...

— Se pare că nu l-a afectat prea mult, căci s-a restabilit

foarte repede și la prima călătorie în Marea Britanie s-a căsătorit. Fata era frumoasă, de familie bună și avea și bani, așa cred.

S-a pensionat prin anii '70, a călătorit puțin și s-a stabilit până la urmă în estul Angliei. Porcii erau un fel de hobby. Nu avea nevoie de bani...

— Acum nici atât, zise Kent.

— Încearcă să nu mă întrerupi, așa nu mai ajung niciodată

82

să termin această saga! se înfurie Mithers-Wayne.

Dar cei doi aveau tot timpul din lume, sau cel puțin așa se părea

— I-a trimis pe chinezi la unul Bentley, tot fost membru al Poliției Malaieze. Acesta a primit același tratament, a dat din cap în direcția lui Dean..., făcu Mithers-Wayne și se opri în mijlocul propoziției. Ai vreo întrebare? ^

Kent nu îi puse întrebarea imediat își înălță capul și se uită în jur, la apartamentul închiriat al lui Mithers-Wayne: doar două camere, una pentru dormit și una pentru tot restul lucrurilor. Nici una din prietenele lui nu stătuse destul timp încât să facă ordine.

— Ai ceva de băut în cotețul ăsta?

Mithers-Wayne nu se simți jignit. Arătă cu degetul spre frigiderul mic care bîzîia în colț.

— Am vreo două cutii de bere. Nici whisky, nici sifon. Tatăl meu spunea mereu "să nu bei niciodată singur".

— Nu ești singur.

Mithers-Wayne își lăsă picioarele pe podea și se ridică din fotoliu.

— Întotdeauna i-am admirat pe cei cu spirit de observație.

— Vreau și cartofi prăjiți, spuse Kent fără să se uite la celălalt

•

După un sfert de oră, Mithers-Wayne s-a întors cu o sticlă de Bell și două pachete învelite în ziar. Au mîncat pe genunchi. Kent vorbi primul.

— Trei bărbați, din care toți au fost în Malaia la începutul anilor '50, au fost uciși de agenți chinezi în Anglia, în perioada 1987-1988; doi dintre ei au murit de groază, celălalt a fost executat în stil KGB: capul împins în piept, un glonț țintit în sus, în ceafă. Toți trei prezentau urme de început de amputare în jurul încheieturilor mâinilor.

Își aruncă o bucată de cartof în gură și așeză pe podea paharul de whisky cu sifon.

— E aproape un ritual, ca și cum ucigașii ar vrea să le amintească victimelor de ceva înainte de a le omorî.

— Ai observat datele?

Mithers-Wayne făcu ghem hîrtia în care fuseseră împache tați cartofii și o aruncă spre coșul de gunoi de lîngă șemineu.

Ghemotocul nu ajunsese în coș, se lovi de perete și se opri pe podea. Dar nu contrasta cu mizeria din jur. Bărbatul lăsă hîrtia

acolo și își concentra atenția asupra paharului. Când Kent clătină

din cap, Mithers-Wayne se înveseli brusc.

— Datele, repetă el. Între omoruri sînt exact două luni, sau aproape exact.

— Interesant, spuse Kent, care avusese mai mult noroc cu ghemotocul lui de hîrtie. Și ce înseamnă asta?

— Cred că avertizează pe cineva că se apropie. Presupun că la două luni după uciderea colonelului va avea loc încă o cri mă: același model, același tip de om. Cineva amestecat cu cei trei care au dat deja colțul; cineva care i-a supărat pe chinezi în Mal aia.

Kent își turnă whisky în pahar, după care, puse și sifon. În loc să se așeze din nou pe canapea, dădu la o parte perdeaua și privi cîteva clipe la ploaia care răpăia pe pervaz. Era o vreme îngrozitoare. Fără să se întoarcă, spuse:

— Mă întreb dacă Woodhouse mi-ar da voie să mă duc în Malaezia

Mithers-Wayne își lăsă capul pe spate, goli paharul și se uită la ceafa lui KenL

— Presupun că nu te duci pentru soare, fetițe și plaje aurii, nu?

— Am senzația că e ceva urgent Am să-1 fac să-mi propună chestia asta chiar mîine.

8

— Nu te supăra că îți spun, David, dar să fiu al naibii dacă înțeleg cu ce te-ar putea ajuta la o călătorie în Malaezia; doar dacă vrei să te bronzezi bine.

Evelyn St John Woodhouse rupse în două un Bic nou pe care îl frămînta între degete și așeză cele două bucăți pe birou.

— Din cîte am citit în raportul ăsta al tău, înțeleg că o afacere în care e implicată Ambasada Chineză a devenit o problemă de competența poliției locale, cu intervenția Ramurii Speciale. Pe dracu'! Nu pricep de ce naiba am permis să fiu influențat.

— Domnul Smith a spus..., începu Kent, dar fu imediat întrerupt de Woodhouse..

— Știu ce-a spus domnul Smith, dar pe tine te interesează ce spun eu, nu ce spune el.

Kent își alege acum momentul pentru a-1 întreba:

— Cine e?

— De fapt, răspunse Woodhouse pe un ton confidențial pe care îl folosea rar, e șeful spionajului de la Ministerul Afacerilor Externe și al organizațiilor colaterale.

Woodhouse își coborî sprîncenele stufoase și îl privi fix.

— În ceea ce te privește pe tine, e foarte important E un tip retras, stă mai mult în umbră; unii nici nu-i recunosc existența.

Nu îl supăra

— Care e numele lui adevărat? Ca să știu pe cine să nu su păr.

Woodhouse făcu o grimasă. Începuse cu un zîmbet, ca pen tru a arăta că va spune ceva amuzant care apoi pălise.

— N-ai învățat să nu pui superiorilor întrebări directe? Fii șiret

Însă tot nu lăsă zîmbetul să apară; ridică din umeri și-și înălță privirea, ca și cum ar fi vrut să-și vadă genele.

— Să fiu al naibii dacă' înțeleg, David, spuse el în sfîrșit, sau dacă îmi pasă. Dar știi exact ce-ai să faci.

— Ce-am să fac, domnule?

— Ai să-ți vezi de treaba ta

Luă cele două jumătăți ale Bic-ului și încercă să le unească. Dar nu se gîndea la ele. Le studie o secundă, apoi le aruncă în coșul de metal de lîngă birou. Se încruntă spre Kent, de parcă ar fi încercat să-și amintescă unde îl mai văzuse, după care ri dică o sprinceană.

— Să nu înțelegi greșit David. Să știi că nu mă răzgîndesc, dar spune-mi totuși ce începuseși cu chinezii. Și dacă m-aș răz gîndi, ce-ai vrea să faci?

— Nu mai e nimic de spus, domnule, începu Kent răbdător. Concluziile mele și ce cred eu că trebuie făcut se află pe ultima pagină a raportului.

— Spune-mi în cît mai puține cuvinte posibil

Kent ar fi vrut să-și înalțe exasperat ochii spre tavan, dar își înfrînse impulsul și rămase nemișcat.

— O dată la două luni, zise el, o bandă de ucigași de la Ambasada Chineză pleacă să omoare pe cineva din Anglia pe cineva care a avut legături cu războiul de gherilă din Malaia. Asta înseamnă...

— Asta înseamnă, îl întrerupse Woodhouse, că vreo sută cincizeci de mii de englezi de șaiszeci de ani or să fie cu toții măcelăriți. Termină cu tîmpeniile, David. Arată-mi esențialul, fără povești științifico-fantastice!

Tirada nu-l deranja pe Kent. Îi venea chiar să zîmbească. Să îi arate esențialul! Reuși cu greu să nu izbucnească în rîs.

— Acești trei oameni sînt implicați împreună în ceva, în ceva deosebit. Probabil că mai sînt implicați și alții; alți englezi și cu siguranță malaiezi.

— De ce și malaiezi?

— Doi dintre cei omorîți erau polițiști. Probabil că aveau comanda asupra malaiezilor și chinezilor de acolo. Al treilea era soldat SAS. Probabil a fost cu ei într-o operațiune specială. În concluzia raportului am sugerat să plec în Malaezia pentru a pune cîteva întrebări, peritru a face cîteva cercetări, pentru a vedea puțin jungla; vreau să văd ce i-a supărat pe chinezii de acolo. Ar trebui să reușesc măcar să opresc șirul omorurilor.

Woodhouse închise ochii. Fie că îi era mai ușor să asculte așa fie că dădea frîu liber gîndurilor. Sau poate că era obosit și adormise; era imposibil să îți dai seama. Kent se opri. Nu avea chef să vorbească cu un om adormit.

— Continuă, spuse Woodhouse.

Pleoapele sale tremurară puțin, dar nu se deschiseră.

— Am terminat. Mi se aprobă deplasarea în Malaezia?

— Ai să calci pe coada SIFE-ului, ca să nu mai vorbesc de propria noastră Ramură E.

Kent nu spuse nimic.

> — SIFE, adică Security Intelligence Far East¹, recită rar Woodhouse. Avem un ofițer de securitate în Singapore; n-ar putea să-ți facă el treaba?

— Ar avea un interes destul de scăzut, spuse Kent clătînînd din cap, asta în cel mai bun caz. Ar dura prea mult să-1 cointe resăm într-o problemă de care nu-i pasă cîtuși de puțin.

— Tu vorbești limba, desigur.

Woodhouse părea să fi uitat scepticismul cu care a întîmpinat ideea și îmbrățișa acum proiectul cu un entuziasm neobișnuit. Kent nu văzu nimic suspect în schimbarea de atitudine și nu îl deziluziona pe șeful său; știa o singură expresie în malaieză: bunyac terma kasi - "mulțumesc foarte mult". Îl lăsă pe Woodhouse să se bucure.

1 - Spionajul pentru Securitate în Extremul Orient (n.t.)

— Nu are cum să strice, dimpotrivă. Nu putem să acceptăm ca o bandă de gălbejiți să se folosească de privilegiile diplomatice pentru a regla vechi conturi. •

Woodhouse își încetă speculațiile și se așeză mai bine în scaun.

— OK. Du-te în Malaezia pentru trei săptămîni; neoficial, ca să nu-i supărăm pe cei de la E2. Cumpără-ți bilet și o să-ți decontez eu la "urgente". Ăă... Kuala Lumpur...

Se-ridică, traversă camera pînă la seiful solid, mascat de un raft de cărți și, asigurîndu-se că celălalt nu-i vede decît spatele, formă cifrul și deschise ușița. Kent văzuse destul de bine și ar fi putut să deschidă seiful înarmat doar cu un tampon de vată, dar nu spuse nimic, să nu distrugă încrederea lui Woodhouse în siguranța seifului său. Woodhouse scoase o carte cu copertă tari și o deschise la index. Răsfoi cîteva pagini și, după ce găsi ce căuta, mîzgăli ceva pe o bucată de hîrtie. Apoi o întinse spre Kent.

— Wang Peng Soon, rosti el. Conduce o organizație antiteroristă în Kuala Lumpur. Face parte din Poliția Malaieză, dar e greu să-ți dai seama de lucrul ăsta. Are propria lui organizație, oficial vorbind. El e extrema dreaptă a Ramurii Speciale. Pe acolo i se spune Geheime Staaßpolizei.

Așteptă rîsul lui Kent, dar nu veni. Apoi strînse din umeri.

— Comuniștii dracului, bombăni el, după care trînti ușa seifului și se întoarse, aproape zîmbind. De fapt, seamănă puțin cu noi, nu?

Nu reuși să obțină nici de data aceasta zîmbetul așteptat de la Kent.

— Nu-i nimic. Am să-i trimit un mesaj lui Wang, să te aștepte. Poți să ai încredere în el.

— De ce?

— Cum adică de ce?

— De ce să am încredere în Wang Peng Soon?
, — Să ai încredere în Wang Peng Soon pentru că și el face parte din MI5! Când l-am racolat, era comisar de poliție. A trecut de la poliție la spionaj pentru noi. Îi plăcea modul nostru de lucru și a hotărât să rămână de partea noastră, dar cu Raj. Acum stoarce bani și de la noi, și de la ei.

— Bravo lui, bine că poate.

— Să nu-ți vină vreo idee, spuse Woodhouse fără să zâmbescă.

— Îi veți spune prietenului dumneavoastră Smith despre călătoria asta?

Woodhouse nu se gândise la acest lucru.

— Cred că are destule pe cap ca să nu-și mai facă griji cu vacanța unui ofițer stagiar, nu?

Woodhouse nu-i dădu lui Kent posibilitatea să dea vreo replică. Se ridică din nou și înconjură masa.

— La revedere, David, spuse el.

Încheierea aceasta bruscă îl descumpăni pe Kent. Se ridică atât de repede, încât sîngele îi năvăli în cap; fu cît pe ce să se așeze la loc. Pentru o clipă, se temu că St John Woodhouse îi va strînge mîna, dar frica lui se dovedî neîntemeiată. Șeful său se îndreptase spre ușă doar ca să comande o ceașcă de ceai.

— Să-mi aduci două bețe sau cu ce mănîncă ei acolo.

De data aceasta, Woodhouse rîse. Dar suna fals.

9

Kent se așeză într-o poziție mai relaxantă în scaunul său și se uită pe geamul mic, oval, prin care se vedea un motor imens. Soarele dispăruse sub orizont, pentru cei de jos, dar el îl vedea reflectat de aripa avionului, transformată într-un ring de dans argintiu. Privi pe geam mai mult decît ar fi dorit, apoi întoarse capul și clipi des, să alunge imaginea soarelui care îi stăruia pe retină.

Încă mai clipea cînd stewardesa îl invită să bea un pahar cu ea. Sau cel puțin așa crezu el. De fapt, îl invitase să cumpere ceva de băut - o diferență de aproximativ două lire.

Luă un whisky ca aperitiv și mai comandă unul, ca să împingă pe gît mîncarea. Hrana era comestibilă - de fapt, era excelentă - iar whisky-ul își făcuse datoria. Refuză apoi cafeaua, luă două aspirine cu restul de whisky cu apă și se înveli cu pătura roz pe care iro dăduse o stewardesă blazată.

— Treziți-mă cînd ajungem la Kuala Lumpur, îi spuse el și adormi imediat. Următorul avion pe aceeași rută era al companiei Malaysian Airways și zbura fără escală pînă la Kuala Lumpur. Decola la douăzeci de minute după avionul Boeing 747 al firmei Britiș Airways, care plecase, ducîndu-1 și pe Kent, spre Sidney.

Goh Peng, așezat pe un loc din spate, își mîncă cina fără poftă și privea spre același soare aflat la asfințit care îl fascinase pe Kent. "Îl voi urmări și îl voi supraveghea. Nu va fi nici un cuvînt, nu va fi nici muncă de convingere, nici durere... Doar un program simplu de urmărire și supraveghere." Scăpase ușor de echipa de urmărire de la MI5; toți chinezii arată la

fel: ochelari cu rame groase, dinți ca de cal și un permanent zîmbet umil. Cu patruzeci ca el la Ambasadă - prinde orbul, scoate-i ochii! Ramura Specială era un ghimpe în coastă, după cum era de așteptat Dar n-avea nici o importanță. Goh Peng îl alungă pe Mithefs-Wayne din gîndurile sale și se uită sec la felia de ananas proaspăt de pe tava din fața sa

Acum era cetățean malaezian. Pașaportul o confirma: era adevărat, făcut în Malaezia, eliberat pe numele unui anume Lim Tan Thong, angajat la un hotel, rezident în Ipoh. Lim Tan Thong era mort și îngropat sub un alt nume, prin bunăvoința Departamentului Central de Legături Externe - CELD. Era ușor să ciopîrțești și să lipești familii cînd membrii lor își mîncau rația zilnică de orez între zidurile temutei Țao Lan-Țe, închisoarea pentru deținuți politici din Pekin. Chinezii puneau mare preț pe legăturile de familie. Goh Peng nu avea nici o temere în privința siguranței noii sale identități.

Așteptă pînă cînd frumoasa stewardesă malaieză îi luă din față felia întregă de ananas și restul cinei abia atinse, după care închise ochii. Spre deosebire de Kent, nu avea nevoie de nici un stimulent pentru a adormi. Goh Peng nu avea conștiință; mintea lui era limpede. În cîteva secunde, se afundă într-un somn adînc, fără vise.

10

Tînăra malaieză aștepta în salonul de cocteil ce dădea spre pistele aeroportului internațional Subang din Kuala Lumpur.

Femeia sorbi cu buzele ei senzuale, pline, din paharul cu suc proaspăt de mango, ignorînd zecile de oameni ce sporovăiau în jurul ei. Stătea la masă de mult timp; ocupanții celorlalte trei scaune plecaseră deja. Fusese nevoită să spună unuia din ei că nu e singură.

Era destul de înaltă pentru o malaieză, avea aproape un metru și șaizeci de centimetri, iar tunsoarea scurtă o făcea să se mene cu un școlar de doisprezece ani; dar trupul ei nu era nici băiețos și nici hu părea de doisprezece ani. Sarongul tradițional malaiez pe care îl purta cu o eleganță naturală nu reușea să îi ascundă silueta frumoasă; dar acolo nu era locul potrivit pentru a-și arăta formele.

Nu părea grăbită și continua să bea cu înghițituri mici din pahar, în timp ce urmărea cu privirea mașina care îi aducea pe pasagerii avionului companiei Britiș Airways. Își puse paharul gol pe masă, dar nu se ridică pînă cînd pasagerii ajunși la destinație au fost separați de cei aflați în tranzit și îndrumați spre birourile de imigrare și vamă. Mai așteptă cîteva minute, apoi ridică geanta așezată la picioarele ei încălțate în sandale și se îndepărtă de șuvoiul de oameni. Coborî scările și se îndreptă spre ieșire.

Împreună cu restul pasagerilor ajunși la destinație - majoritatea chinezi în cămăși apretate, cu mînele suflecate și cu cravate, și indieni, din care cei mai mulți erau îmbrăcați în pantaloni largi, boțiti, și încălțați în pantofi de piele murdari, cu tocuri

scîlciate - Kent înainta răbdător spre biroul de vamă. În sala mare, văzu un malaiez care avea pe cap un songkok uzat de catifea neagră și era îmbrăcat cu o cămașă albă ale cărei poale atîneau neglijent pe deasupra pantalonilor kaki, fără dungă, alăturîndu-se micului alai din spatele său. Dar nu văzu cum acest malaiez schimbă o privire scurtă cu fata care stătea lîngă ieșire și nici cum înclină ușor din cap, în semn de recunoaștere. Cînd Kent ieși din clădirea aeroportului și căută din priviri un taxi, tînăra îl urmă într-un pas ca de dans.

— Domnule Kent, rosti ea cu o voce mătăsoasă, mașina dumneavoastră e aici, în parcare.

Femeia vorbise în englezește, cu o voce puțin răgușită și cu un accent abia perceptibil; cu toate acestea, parcă ar fi fost limba ei maternă, iar acum suna puțin diferit pentru că nu a fost de mult folosită. Cînd văzu expresia precaută de pe chipul lui, tînăra zîmbi.

— Comisar Bedah binte Ariffin, adăugă ea încet și continuă, în ciuda nedumerii întipărite pe fața lui: Saleh vă va lua bagajul.

Saleh era bărbatul cu pălăria neagră de catifea. Se duse în spatele lui Kent ca la comandă și îi luă cu îndemînare valiza, după care trecu în față. Kent îl urmă supus, alături de comisarul Bedah, care zîmbea dar nu spunea nimic; malaiezu lîngă croi drum prin parcare, apoi se opri lîngă un Volvo alb. Kent zîmbi în barbă, dar se feri să-și arate veselia însoțitorilor săi. Era la fel ca la Hong Kong: optzeci la sută din mașinile din parcare erau Volvo, și toate erau albe.

Cît timp malaiezu deschise portiera, răsuci cheia în contact și puse în funcțiune instalația de aer condiționat, Kent privi în

jur și studie taxiurile din față intrării principale a aeroportului. Arăta ca toate intrările principale de aeroport. Analiză coada pe care o făcuseră la taxiuri cei abia sosiți și observă că și comisarul Bedah face același lucru. Kent văzu un chinez slab care stătea separat de mulțimea de pasageri și se uita la rîndul lui la tînăra femeie. Era un fel de confruntare. Chinezul clătină încet din cap în direcția ei.

Șoferul malaiez apăsă pe un buton și instalația de aer condiționat răspunse cu un șuierat și cu un val de aer rece. Cînd Bedah deschise portiera din spate, bărbatul o trînti pe cea din față, ca să păstreze răcoarea în mașină.

— După dumneavoastră, domnule Kent.

Dar Kent nu se mișcă. Femeia știa ce așteaptă.

— Vă arăt cînd intrăm în mașină, spuse ea.

Kent îi arbi, dar rămase tot nemișcat

— N-aș vrea să fac o scenă și să încep să țip, replică el încet și dădu din cap spre un polițist cu caschetă albă, aflat pe o motocicletă, care se alăturase chinezului înalt de pe celălalt trotuar.

— Hai să vorbim puțin înainte de a ne tăvăli pe bancheta din spate.

Tînăra nu zîmbi. Buzele ei generoase se strînseră într-o linie

subțire și buna dispoziție dispăru din ochii ei negri; deschise poșeta și scoase un portofel mic din care îi întinse o legitimație. Fotografia nu o avantaja; era mult mai frumoasă în carne și oase. Dar Kent abia dacă îi aruncă o privire; mirosise că e polițistă încă din clipa în care se apropiase de el, la ieșirea din aeroport, îl interesa parcă mai mult pistolul Spaniș înghesuit în buzunărașul genții. Ea îi văzu mișcarea ochilor și închise repede fermoarul.

— Mulțumit? Putem să mergem acum?

Pe buza de sus a femeii se adunaseră mici stropi de transpirație; tînăra își trecu limba peste buze și se uită la Kent pentru o secundă, după care intră repede în mașina răcoroasă. Dar nu reușise să îl convingă pe Kent.

— Încă, spuse el încet

— Adică? Întrebă ea privindul rece și neprietenos.

— Cine te-a trimis?

Mai aterizase un avion și parcare se umplu iarăși de oameni. Polițistul cu caschetă albă și chinezul erau tot împreună, lîngă intrare, la umbră. Chinezul era încruntat, se vedea clar. Nu știa ce să facă: să vină sau nu să vadă care este cauza întârzierii din parcare? Dar n-a fost nevoie să miște din loc.

— Wang Peng Soon, strecură imediat printre dinți comisarul Bedah. Acum putem să mergem?

Femeia se trezise dimineață într-o dispoziție excelentă; nu se întîmpla prea des, mai ales în această perioadă a lunii. Îl plăcuse pe Kent de la prima vedere: era înalt, cu trăsături clare, o bărbie puternică ce ar fi trebuit bărbierită. Lucrul acesta nu o speriasc; dimpotrivă. Primul ei sentiment a fost acela de nerăbdare, întîlnirea cu un englez frumos, de treizeci de ani, nu era o șansă de fiecare zi pentru femeile lui Wang Peng Soon, iar ei îi plăcea să se joace cu bărbații înalți tot atît de mult cît îi plăcea și să lucreze cu ei. Dar cu acesta mersese prost. Era frumos, dar fără maniere. Se așeză pe o margine a banchetei și începu să-și rumege ura din ce în ce mai adîncă pentru acest englez devenit brusc infatuat. Nu făcu nici un efort să întrețină conversația în timpul călătoriei lungi prin Kuala Lumpur. Kent privi cu coada ochiului de cîteva ori spre profilul ei atrăgător, chiar dacă îi simțea privirea, femeia nu îi arăta. La întrebările lui răspundea monosilabic sau nu răspundea deloc. Kent o supăraseră, iar ea îl făcea să înțeleagă acest lucru. Lui Wang Peng Soon, directorul administrator, i se permisese să facă unele aranjamente. Ramura Specială se ocupa cu finanțele, dar Departamentul F2 era al nimănui. Dacă se întîmpla ceva, un singur cap urma să cadă - cel de pe umerii lui Wang Peng Soon. Iar cei care îi dăduseră puterea ar fi primii care să plătească, dar numai dacă se întîmpla ceva.

Bungalow-ul mare, colonial, care găzduia Departamentul F2, era ascuns undeva pe o alee liniștită de lîngă Ampang Road - suburbia clasei superioare din Kuala Lumpur. Absolut anonim. Nimeni nu stătea să supravegheze casa lui Wang. Mai departe, pe strada străjuită de copaci se afla un alt bungalow, o versiune mai mică. Aici se găsea Serviciul de Supraveghere.

Principala lui sarcină era asigurarea securității departamentului lui Wang, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. De aceea nu stătea nimeni să afle ce se întâmpla dincolo de zidurile casei. Oamenii lui Wang aveau o deviză sănătoasă: mai bine să moară cinci nevinovați decât să scape unul vinovat Aleseseră cele mai bune dintre principiile legale britanice și le răstălmăciseră după gustul lor.

Comisarul Bedah îl conduse pe Kent într-un birou mare dar fără ferestre, după care dispăru ca și cum s-ar fi bucurat că scapă de o povară. Nu își luase rămas bun de la Kent.

— Woody mi-a spus totul despre problema ta, spuse Wang în timp ce înconjura lent biroul pentru a-i întinde mâna.

Kent i-o strânse hotărît.

— Woody? întrebă el.

I se păruse o modalitate la fel de bună ca oricare alta pentru a începe o conversație.

— Woodhouse, Evelyn St John Woodhouse, explică el, după care se opri și se gîndi o clipă. Ciudat întotdeauna am crezut că Evelyn e nume de femeie.

— Și eu.

Wang izbucni în rîs.»Rîsul se potrivea cu fața lui rotundă și plată, ai cărei ochi dispăreră aproape complet în tăieturile înguste ale pleoapelor, liniile dintre nas și colțurile gurii păreau îndelung antrenate pentru un asemenea exercițiu. Dinții lui erau perfecți, albi și regulați, cu excepția unui incisiv acoperit cu aur de douăzeci și patru de carate. Acest lucru întărea adevărul zicalei că mai toți chinezii își poartă cheltuielile de înmormîntare în gură.

Wang, un bărbat scund și gras, se așeză cu zgomot pe scaun și apăsă un buton de sub birou. În aceeași clipă, de după ușă apăru o față rotundă.

— Cafea sau ceai? îl întrebă Wang pe Kent

— Cafea, vă rog: dulce, neagră, cu gheață, răspunse Kent

— Așa... Kopi o peng, două... Deci, domnule Kent...

— David, vă rog, insistă Kent.

— David, cu oamenii ăștia morți... Două din numele pomenite de Woody înseamnă ceva pe aici. Bentley a fost în Ramura Specială, în '50 și în '60, după care a plecat într-o colonie. L-am cunoscut Există documente despre el, așa că am putea stabili vreo legătură între el și celălalt, Kenning.

— Cel care cultiva cauciuc?

— Și care a fost polițist Toate documentele de după război, rapoartele despre operațiunile de urgență și listele de personal au fost computerizate. Chiar și una din maimuțele noastre dresate de la Arhivele Centrale ale Poliției ar putea să caute numele astea și să vadă unde apar alături. Dumnezeu știe cum ne-am fi descurcat acum zece ani!

Wang sorbi din cafeaua cu gheață și plescăi satisfăcut.

— Și al treilea, care era al treilea nume...? continuă el.

— Dean.

— Mda. Mă îndoiesc că vom găsi ceva în arhivă. Pe atunci rățăceau prin junglă zeci de mii de soldați britanici; numele lor nu au fost scrise nicăieri sau cel puțin nu în actele noastre..., zise Wang și se uită la Kent pe deasupra ceștii. Doar dacă..., mai spuse el și se opri din nou pentru a lua o gură de cafea, iar ochii îi dispărură iarăși; doar dacă - repetă el - numele lui apare într-un raport despre vreo operațiune sau ceva de genul ăsta. Vreo mențiune despre o manevră reușită a poliției, soldată cu un omor sau două... <

Ochii apărură din nou: gravi, căprui închis, aproape negri.

— Dar nu cred că soldații englezi plecau individual pe teren cu poliția.

— Apartinerea de SAS, îi aminti Kent

— Un punct în favoarea lui, replică Wang arătându-și dintele de aur.

Își ținea atent ceașca deasupra farfurioarei, ca și cum ar fi fost o piesă de șah și nu era sigur că mutarea pe care o face e bună.

— Am aranjat să treci mâine pe la centrul de calculatoare.

Am avut grijă de tot, ai o cameră la Equatorial. Mă gândisem să-ți rezerv o cameră la Hilton, dar mi-am zis că ar fi cam prea bătător la ochi. Nu cred că voiai să fii înconjurat de curioși care abia așteaptă să-ți vadă dormitorul, zise el și îl privi pe Kent cu coada ochiului. La Equatorial am un aranjament

Un "aranjament" putea însemna orice. Wang însă nu spuse mai mult

— Ai și mașină, reluă el. Bedah o să-ți dea cheile când te vei întâlni cu ea la plecare. E o fetiță drăguță, nu?

Kent nu răspunse, ceea ce nu-l opri pe Wang.

— Și mușcă la fel de tare precum latră! Dar n-o lăsa să te țină sub papuc. E o agentă foarte bună. Va sta cu tine pînă îți pui pe picioare mica ta afacere; te va ajuta. E necesar, adăugă el fără să ia în seamă expresia sceptică a lui Kent.

Englezul știa ce vrea să spună celălalt și îl scuti de jena unei explicații cum că Poliția Federală s-ar scandaliza imediat dacă ar afla că un european sponsorizat de Ramura Specială se plimbă nesupravegheat printre calculatoarele arhivei. Malaiezii din Bukit Aman deveniseră foarte suspicioși și iritabili de când ultimul englez și-a părăsit fotoliul de la comandamentul poliției.

— Ea nu știe încă, adăugă Wang. A, cred că ar trebui să-ți dau și așa ceva

Deschise un sertar lateral al biroului și se uită în el de parcă ar fi văzut o cutie de bomboane de ciocolată. Când reuși să se hotărască, întinse mîna și scoase o armă automată 3,2 Sauer P220, după care o împinse pe masă. După ea urmă un încărcător gol, apoi altul.

— Nu e nimic deosebit, spuse el, dar te ferește de neplăceri.

Nu te sfii să-l folosești. Bedah o să-ți dea muniție, iar eu am să-ți trimit un permis temporar de port-armă. Trimite-mi o fotografie azi după-amiază, se va ocupa Bedah.

Bedah își recăpăta buna dispoziție cu fiecare minut ce trecea.11

Cartonul cu mesajul. "Nu deranjați" agățat la ușa camerei lui Kent nu avea efect și împotriva apelurilor telefonice- Țîrîitul enervant îl trezi din somnul adînc și liniștit Bedah reluă relația lor așa cum' o lăsase: rece.

— Ți-am adus mașina și ți-am aranjat o oră la arhivă, spuse ea aspru, la zece și jumătate. Acum e zece fix.

Kent se simțea de parcă ar fi avut un arici în gură. Nu își găsea limba; ariciul își făcuse cuib pe ea. Știusese că va regreta încă de cînd s-a trîntit noaptea trecută direct în pat după escapada epuizantă. Nu era dezamăgit, petrecuse o noapte pe cinste. Fusese singur, dar se distrase. O cantonează în Chinatown mult prea mult... A băut cu un australian de origine irlandeză, apoi cu alți cîțiva australieni, după care a intrat într-o discotecă ofilită de la subsolul hotelului Hilton, unde a băut o sticlă întregă de Remy Martin. Limba i se desprinsese în cele din urmă de cerul gurii.

— Dă-mi zece minute. Ne întîlnim jos, în bar. Ia ceva pînă cobor eu.

— Am terminat deja, mulțumesc.

Kent nu știa ce să înțeleagă din replica ei.

— Cafeaua? Dejunul?

— Să nu stai mult.

Bedah așeză receptorul în furcă și se duse pe terasa hotelului. Acolo comandă cafea și papaya

Kent ajunsese înainte ca ea să termine de băut. Ochii lui trădau ocupațiile care îl ținuseră treaz în noaptea trecută, dar cămașa albă, călcată, cu mîneci scurte, cravata ca cea a polițiștilor regali din Hong Kong și pantalonii ușori ameliorau imaginea. înainte de a se așeza, o studie atent pe Bedah.

Era îmbrăcată în haine de lucru: o pereche de blugi decolorați și sandale fără toc, cu bentițe aurii peste piciorul ei micuț, ca de copil. Blugii erau perfect mulați și nu dădeau impresia că sub ei ar exista chiloți; probabil că stătuse întinsă pe spate, cu picioarele în sus, ca să-i poată îmbrăca. Femeia îi tortura imaginația... Iar tricoul galben care încorseta doi sîni fermi, împinși înainte, accentua culoarea cafenie a pielii catifelate. Arăta cu adevărat promițător.

Ea răspunse cu aceeași monedă privirii lui cercetătoare, fără pic de milă.

— Ți-a plăcut prima ta noapte la Kuala Lumpur?

— Mi-ar fi plăcut mai mult dacă ți-ai fi făcut datoria și ai fi venit cu mine.

Kent o invitase, dar ea îl refuzase - tăios, împotriva propriei dorințe. Simțea că, după purtarea lui deloc manierată de la aeroport, refuzul ei echilibrase balanța. îl privi direct în ochi și păru să se mai îmblînzească puțin. Apoi se uită la ceasul de la mînă.

— Ai timp pentru o cafea, iar papaya o să-ți facă bine. Dar nu este timp pentru nimic altceva

"Pentru o fată de douăzeci și trei de ani sau pe-aproape", se gândi el, "are o fire foarte dominatoare". I se permisese prea multe; bărbații se transformă în niște fraieri pentru o femeie în pielea unei școlărițe. Dacă cineva nu o va împlânzi curînd, va deveni o scorpie...

— Cum spui dumneata comisar.

100

Femeia făcu comanda pe un ton aspru. Chiar și ehelnerița i se supuse umil.

Arhiva Centrală a Poliției se afla într-o clădire mare, modernă, de pe o stradă care se numise Bluff Road sub regimul britanic. Acum se numea Bukit Aman - "dealul păcii". Bedah și Kent nu au fost lăsați înăuntru nici la vederea legitimației lui Bedah și nici măcar la insistențele ei, pînă nu au fost legitimați, percheziționați și predați unei polițiste chinezoaice mai amabile, pe nume Chan Moi, care le zisese "vă rog, spuneți-mi Nancy". Ii plăceau europenii și mai ales acesta de față.

— Putem merge, comisar?

Era limpede că Bedah nu îi va spune Nancy.

—N-avem timp, sîntem grăbiți, continuă ea.

Surisul chinezoaicei pieri; Chan Moi strînse din umeri spre Kent, ca pentru a-și cere scuze.

— Veniți pe aici.

Ea îl invitase pe Kent, dar fu urmată imediat de Bedah.

Nancy îl asculta pe Kent fără să îl întrerupă și își dezlipea privirea de pe chipul lui numai cînd scria vreun nume sau făcea vreo notă scurtă. Apoi trecu la treabă.

—• Să începem din 1953, nu?

—r Cum vrei tu, Nancy, zîmbi Kent

Bedah stătea departe de computer și privea țintă în ceafa lui Nancy. Cînd întîlni ochii lui Kent, nu își schimbă expresia.

Bărbatul nu încercă să o includă și pe ea în atmosfera de prietenie care se crease.

— Johor? întrebă Nancy.

— Am putea începe și de acolo.1

Femeia începu să caute; mîinile îi zburau pe tastatură ca ale unui pianist talentat. Degetele ei lungi și expresive se mișcau atît de repede, încît Kent nu putea să le urmărească. Probabil că era bună de maseuză; și de amantă.

— Mda... Johor, 1953. Kenning...

Literele luminoase de pe ecran începură să alerge rapid și, în cîteva secunde, se stabiliră în forma următoare: Kenning H.A.

- P/Loc. Compania 10 Federală de Junglă. Cha'ah. Nancy

10 i

întoarse capul și căută privirea lui Kent.

— Bentley? solicită Kent.

Bentley G.L. — ASP Ramura Specială. Segamat. Transferat pe 14.11.1953 - codFL (v. Bukit Mertajam Kedah).

— Vrei să ne uităm în fișierul Bukit Mertajam Kedah? în trebă Nancy.

— Nu. Încearcă la Dean.

Calculatorul căută mai mult de data aceasta, după care afișă mesajul "inexistent".

— Nu te îngrijora, spuse Nancy pe un ton încurajator. E posibil să apară în alte raporte.

Mai apăsă câteva taste și spuse, fără să se uite la Kent:

— Caut toate fișierele poliției în care apare numele Kenning; apoi repet pentru Bentley și Dean. Să vedem ce se întâmplă.

Computerul trecu din nou la muncă de parcă s-ar fi așezat la masă; avea cam mult de mâncat. Numele lui Kenning apărea de treizeci de ori în rapoarte și descrieri de operațiuni: atacarea taberelor de teroriști, ambuscade, eliminarea unui agent comunist Kent înălță o sprinceană la vederea acestei ultime informații. Se părea că locotenentul Kenning luase războiul în serios! Numele lui Bendey apărea o singură dată. Kent studie atent

nota referitoare la el. Nimic neobișnuit. Bendey era de la Ramura Specială, stătea în umbră și trăgea cu ochiul de peste zid.

El regiza lucrurile, dar nu trebuia să le și aplice. Dar veni și surpriza.

Dean R.P. - caporal SAS. O singură referire.

— Putem să lipim notele astea trei?

Kent reușise să vorbească pe un ton normal, deși îi venea să țipe de fericire; parcă ar fi citit unul câte unul, numerele câștigătoare la loterie.

Nancy îi intui bucuria interioară. Se ridică puțin și își trase scaunul mai în față. Bedah, care îi privea din spate, simți valul de adrenalină care li se ridicase celor doi până la rădăcina părului. Cu o mină plictisită, se apropie încet de calculator.

Nancy apăsă o tastă și se lăsă pe spătarul scaunului rotativ, fără să-și dezlipească privirea de pe ecran. Și Kent se uita în continuare la ecran. Calculatorul afișa și demla sute de rânduri de text; dintr-o dată, se opri cu o bruschete care îi făcu să tresară. Nancy se dădu puțin la o parte, pentru ca bărbatul să vadă mai bine, și arătă cu pixul pe ecran.

— Iată, domnule Kent. Bentley, caporalul Dean, locotenentul Kenning...

Apăsă cu degetul pe o tastă, făcând textul să se deruleze în sus, și lăsă să se vadă doar partea de jos a raportului. Ofițer comandant de patrulă: P.Fylough, P/loc. Contrasemnat: F.Mille?; comandantul Companiei 10 Federale de Junglă. Cha 'ah.

— Dă-1 de la început, te rog.

Kent se aplecă în față, își puse coatele pe masă și începu să citească: Patrulă CFJ 10, comandată de loc. Fylough și loc. Kenning, însoțiți de ASP Bentley, ca observator al operațiunii, și cap. Dean, SAS, atașat pentru sarcini speciale...

Kent citi din nou. Era un raport simplu al unei singure acțiuni dintr-un război de mult uitat; îi dădea un fior neplăcut în ceafă. Fusese o afacere urâtă, un război urât, purtat într-un nesfârșit și întunecat coșmar de urmărire și crime sângeroase, un război corp la corp, în care cuvântul "prizonier" stîmtea dubii.

Vocabularul laconic al raportului nu adăuga strălucire operațiunii; cel care îl întocmise era probabil prea obișnuit cu ce făcea, în cuvintele lui nu exista nici un sentiment.

— E clar, asta e, spuse Kent mai mult pentru sine decît pentru cele două femei. Cu patrula asta s-a întîmplat ceva. Dar ce?

Kent se uită la Nancy, fără să o vadă.

— Mai e ceva, zise ea. Cred că mai e un fișier, acesta are numărul CFJ10/11/17A. Unsprezece e luna, adică noiembrie. Apoi vine numărul raportului pe luna respectivă - 17A.

— Și A-ul?

Kent văzu că Nancy își mușcă buza de jos. Ceva nu era în regulă. Apăsă pe o tasă, derula textul în jos și apoi iarăși în sus.

— Cee?

— 17A înseamnă că acest raport a fost făcut în două părți; a doua parte nu e un raport diferit, ar trebui să se numească 17B. De obicei, textele au doar numere.

— Deci care-i problema? Hai să nu uităm la 17B; poate că vom afla tot ce ne interesează.

— Domnule Kent, problema e că..., șopti Nancy.

Femeia se uită în ochii lui; privirea ei era foarte puțin încru cișată, fapt care îi dădea un plus de sex-appeal. Dar pe Kent nu îl interesasex-appeal-xx\ ei, ci războiul junglei din 1953.

— Problema e că nu există nici un 17B. Următorul raport are numărul CFJ10/11/18.

— A fost șters?

Nancy îi răspunse clătinînd energic din cap.

— De unde știi?

După ce apăsă repede cîteva taste, femeia arătă cu degetul pe ecran și spuse:

— Dacă ar fi fost șters vreun fișier, aș fi văzut aici. Există o bancă de memorie care ar fi păstrat fișierul, chiar dacă ar fi fost șters. Dar vezi? Nu apare nimic.

— Și ce crezi că s-a întîmplat cu cealaltă jumătate de ra port?

— Eu doar utilizez calculatorul, zise Nancy chicotind scurt.

Nu sînt plătită să rezolv mistere, îmi pare rău.

Fără să aștepte permisiunea lui Kent, închise fișierul și se ridică de pe scaun. Kent se uita fix la peretele de cărămidă. Ce le două femei așteptau liniștite, nevăzute și neauzite; nici una nu îndrăznea să-i întrerupă gîndurile. Nu se uitau una la cealaltă, într-un tîrziu, Kent se așeză pe scaun.

— Putem să ne uităm la Miller ăsta? Și la Fylough. Presu pun că ceilalți sînt malaiezi, nu? întrebă el arătînd spre alte două nume de pe ecran.

Nu primi nici un răspuns.

— Sînt malaiezi? insistă Kent.

Bedah se aplecă în față și coapsele ei strînse în blugii mulați îl atinseră pe Kent. Dar gestul nu era intenționat. Femeia simți atingerea, dar nu se retrase.

— Johari, rosti ea. Și Togom. Ambii malaiezi, probabil de origine japoneză. Era un Johari la Academia de Poliție, cînd

m-am înscris eu. Era asistent, adăugă ea fără să fie necesar. Mă întreb dacă o fi același Johari.

— Puțin probabil, spuse Kent. Sergent., așa scrie aici. E cale lungă de aici pînă la asistent universitar.

— Dacă e malaiez nu înseamnă că nu are creier.

— N-am vrut să spun că... *

Femeia nu îi dădu voie să se scuze.

— Tatăl meu a fost caporal în Regimentul 4 al Forțelor Terestre.

— Și s-a pensionat ca asistent universitar?

— Nu tocmai.

Îl privi în ochi pentru o clipă, apoi rîse; îi stătea bine. Dar se opri imediat

— S-a pensionat caporal.

Kent rîse, dar nu și Nancy. Cu siguranță, cele două femei nu vor reuși niciodată să devină prietene.

Nancy bătu ușor în ecran cu capătul ros în dinți al pixului și readuse o atmosferă profesională.

— Pot să ies din fișierul ăsta? Îl întrebă pe Kent. Ați terminat de citit?

— Se poate scoate o copie?

— Sigur. Vreți și pentru celelalte două nume?

— Te rog.

După o oră, singurul lor progres era descoperirea că asistentul universitar Johari murise și că, într-adevăr, se ridicase de la gradul de sergent. Kent simțea că entuziasmul de adineaori se topește. Moartea lui Johari închidea ceea ce păruse inițial o perspectivă extrem de promițătoare. Ca răspuns la sprinceana ridicată a lui David Kent, Nancy căută mai departe și descoperi că asistentul universitar, fost sergent care a luptat în junglă, a murit din cauze naturale. Dezamăgirea lui Kent nu cunoscua margini. Dar se părea că sînt și vești bune. Caporalul Togom era încă în viață și primea o pensie frumoasă de la Poliție. Locuia într-un sat din nordul regiunii Pontian Ketchil, în Johor.

Kent se plictisise; voia să mănînce ceva. Bedah se asigură că invitația lui Kent pentru prinz nu se adresa și lui Nancy. Lui Kent nu-i păsa; îi revenise durerea de cap, iar mahmureala cerea imperios o bere rece, o aspirină și o cameră liniștită și ră coroașă; programul său nu includea femei.

Cu toate acestea, Bedah 1-a convins să intre cu ea într-o mi cuță cafenea malaieză. Polițista citea meniul în timp ce, cu un pai din plastic colorat, sorbea dintr-un pahar plin cu gheață și 7Up. Kent încerca să bea o bere Carlsberg Special, rece ca gheața. Parcă ar fi fost scoasă din congelator, aproape că îi lipise buzele de pahar. Dar pe Kent nu îl deranja. Cu berea exista tot timpul o problemă: fie că era prea rece ca să poată fi gustată, fie că era caldă ca ceaiul local. În cafenelele malaieze, nu exista cale de mijloc.

Cu capul sprijinit în mînă, Kent analiza foile pe care i le dăduse Nancy. Sunetul paiului care golea paharul de 7Up îi

aminti că nu e singur. își înălță capul și se uită la Bedah, pe care nu o deranja faptul că e ignorată.

— Vrei să mănânci ceva? întrebă ea.

— Nu. E departe Pontian?

— Caporalul Togom?

El nu răspunse. Femeia ridică din umeri și spuse:

— Vreo două sute cincizeci de kilometri. Vrei să mergi în după-amiaza asta?

Kent se încruntă și, după o ezitare, clătină din cap. Dar nu era absolut convins. Bedah acceptă provocarea

— Ar dura numai două ore și jumătate. Avem destulă vreme să îl găsim, să vorbim despre război și să ne întoarcem la timp ca să-ți mai fixezi o întâlnire cu Nancy.

Bărbatul se întoarse brusc spre ea și îi căută privirea Ochii ei nu arătau nimic din ceea ce se petrecea dincolo de ei. Bedah părea un băiețel obraznic.

— De ce să mă mai întâlnesc cu Nancy?

— A lăsat câteva propoziții neterminate. Cred că i-ar plăcea să te mai vadă, desigur, fără mine.

Kent nu avea chef de astfel de discuții. Stătea și bea încă o bere congelată, în timp ce o urmărea pe Bedah cum își croiește drum cu furculița într-o salată malaieză. Îl intriga atitudinea ei față de Nancy. Gelozie? Cochetă o secundă cu ideea de a o invita la un pahar, în barul hotelului. Femeia îi citea parcă gândurile.

— Vrei să bem ceva împreună diseară? întrebă ea.

— La tine? supralicita Kent, care simți că durerea de cap îl lasă.

— Mă gîndeam la Kampong Baru, zîmbi ea. Poți să-i vezi pe localnici în propriul lor mediu.

— Vin să te iau.

Obținu încă un surîs mic, ceea ce era pe cale de a deveni un obicei. Zîmbetul o făcea mai frumoasă; păcat că nu zîmbea mai des.

— Am să te sun la Equatorial. Kent își scoase hainele ude de transpirație și le aruncă în

coșul de nuiele. După ce făcu un duș calduț, luă o cutie de bere Tiger din frigider și o turnă într-un pahar. Dădu aerul condiționat la maxim, se întinse gol pe cearșaful alb, apretat, și își fixă privirea pe tavan.

După întâlnirea cu Nancy, rămăsese cu mai multe întrebări decît răspunsuri. Ca - de exemplu - cine naiba e Fylough și unde a dispărut? Și, oriunde s-ar afla, de ce naiba nu a sfîrșit cu mîinile tăiate? Trecu cu privirea peste foaia tipărită pentru a suta oară: Loc. P.Fylough, transferat la MI1/4/53 - la zece zile după incidentul din raport. Ce era MI? Malayan Intelligence! Nu s-a mai auzit nimic despre el de atunci. Computerul nu mințea. Locotenentul P.Fylough 2i/c, Compania 10 Federală de Junglă, Forțele Polițienești Malaieze, se transferase fără nici o explicație. Se dusese la MI - ce-o fi și asta - și dispăruse pentru totdeauna Pentru totdeauna! "Miller? Ce dracu' s-a întâmplat și cu ăsta? Lăsat la vatră, se

spune în document, din motive medicale. Ce motive medicale? Nu avea mîini? Nu fi tîmpit."

Bău din paharul de Tiger și îl așeză pe masă. Ce distracție, să te uiți țintă la tavan, în timp ce aerul condiționat, adică înghețat, îți zvîntă transpirația care nu se usucă totuși niciodată!

"Unde eram? A, la motivele medicale ale lui Miller. Nu se specifică nimic, doar că a fost lăsat la vatră din motive medicale. Bedah a spus că se va ocupa ea. Dacă a fost lăsat la vatră din motive medicale, înseamnă că are o pensie de boală, și

1 - Spionajul Malaiez (n.t.)

dacă a fost lăsat la vatră în Marea Britanie, Wang ar putea cere ajutorul vechiului său prieten Woody. Dar dacă, într-o viață anterioară, pe Woody l-a chemat Miller?... Adio mîini, Woody!"

Kent își zîmbi în barbă și luă o gură de Tiger. Nu îi îngheța dinții, precum Carberg-vX de la cafenea. Măcar putea să o guste. Mai bău un pic și se întoarse la gîndurile lui. Sergentul Johari și caporalul Togom - singurele nume neenglezești din ceea ce trebuie să fi fost o patrulă destul de mare. De ce au fost menționați doar ei doi? își așeză atent paharul pe piept și se înfiora la senzația de răceală. Se înjură în gînd pentru că făcea lucrurile mai complicate decît sînt de fapt. Cei doi fuseseră menționați pentru că unul era superiorul chinezilor și celălalt a omorît un terorist - simplu ca bună ziua. Dar oare așa fusese cu adevărat?

După cum spunea calculatorul lui Nancy, curînd după dispariția lui Fylough, Togom a fost transformat la Regimentul 4 al Forțelor Terestre din Kulai, unde a continuat să se remarce, rămînînd în armată pînă la vîrsta pensionării. Pensia era plătită lunar de oficiul de poștă din Pontian Ketchil. Slavă Domnului că există o polițistă care se pricepe la calculatoare! Dar fiecare lucra la timpul său. Kent își termină berea. Vor merge să se înunească cu Togom bin Youssof a doua zi dimineață. "De ce nu astăzi după-amiază? Mai este timp. Pentru că vreau să te văd în patul meu în seara asta!"

Un zîmbet care nu promisese nimic.

L-a costat pe Togom viața

12

Malaezia nu era un tărîm prietenos pentru Republica Populară Chineză, care nu avea ambasadă la Kuala Lumpur. Dar acest lucru nu stînjenea operațiunile malaeziene ale CELD-ului.

Organizația spionajului chinez deținea o clădire veche, relicvă a regimului britanic, situată în strada Race Course Road, și funcționa sub acoperirea unei societăți satelit a unei imense (și autentice) companii din Hong Kong. Clădirea fusese renovată, curățată de orice urme care puteau crea nostalgia după trecutul său și dezinfectată de orice aparat electric al secolului XX care ar fi putut fi introdus în structura sa de secol XIX.

Avea cîteva anexe, fiecare supravegheată conștiincios de Ramura Specială Malaeziană și de sectorul F2 al lui Wang Peng.

Chinezii cunoșteau interesul pe care îl stîmeau și, de aceea își păstrau mîinile curate, iar acțiunile cordonate de numeroșii membri CELD prezenți în Malaezia se desfășurau sub auspiciile mult mai nevinovate ale firmei Chan Toh Wen Banking Corporation, al cărei sediu se afla în Leboh Belandar.

În Singapore, CELD își organiza acțiunile în alt mod. Centrul său de comunicații era plasat într-o cameră de la subsolul

unei croitorii din Dhoby Gaut, de unde exista o linie telefonică directă cu sediul Can Toh Wen din Kuala Lumpur. Linia era protejată și sfida sistematic încercările Serviciului de Informații din Singapore de a intercepta convorbirile sau măcar de a localiza postul.

Lui Goh Peng i s-a dat imediat legătura cu directorul birou lui Rezenți. În calitate sa de șef interimar al biroului londo nez al CELD, Goh Peng avea un cuvînt greu de spus, dar nu

atît de greu cum și-ar fi dorit - ca cel al omologului său de la secția din Singapore. Se cereau explicații, nimic nu se dădea pe gratis. Goh Peng vorbea, iar Singapore asculta cererile Londrei.

— Togom, malaiezu, și-a cumpărat viața cu ajutorul limbii sale, spuse croitorul după ce ascultă solicitarea lui Goh Peng. De ce vrei acum să pun în pericol o echipă și siguranța mea proprie pentru un bătrîn fără importanță, care și-a servit sco pul? Te-a îndrumat spre oamenii pe care-i voiai. Puteai să-1 omori atunci și acolo.

— Intenția mea era să îl păstrez activ pe malaiezu, continuă Goh Peng fără să înalțe tonul, pînă la îndeplinirea misiunii. Am anticipat dificultăți care vor necesita alte discuții, dar acum nu mai e nevoie de el. Un ofițer al spionajului englez i-a dat de urmă. Nu vreau ca cei doi să se întîlnească; de aceea, malaiezu trebuie eliminat. Acum, în seara asta,

— Și dacă malaiezu are documente sau alte lucruri legate de misiunea dumneavoastră?

— Sînt anumite lucruri ale malaiezului pe care vreau să le găsească englezul. Omorîți-1 pe Togom și lăsați totul exact așa cum este, spuse Goh Peng lăsînd să i se simtă în voce o urmă de nerăbdare. Nu mai avem timp...

— Am nevoie de ordin de la Pekin, replică singaporezul încă neconvins.

— Nu, n-ai nevoie. Ajunge ordinul meu.

— Am nevoie de confirmare.

— Nu e timp pentru așa ceva. Vreau să îndepliniți ordinul acum. Mîine va fi prea tîrziu; chiar și în seara asta poate fi prea tîrziu. Îmi asum întreaga responsabilitate. Ordinul trebuie îndeplinit acum, în clipa asta.

— Îmi dați un nume?

Goh Peng dădu numele directorului Serviciului Chinez de Informații Militare și Civile, Tang Și, coordonatorul Departamentului Afacerilor

Sociale și persoana care deține controlul asupra celei mai mari rețele de spionaj din lume, unul din cei doi - se spunea pe șoptite - care aspirau să ocupe pe funcția de președinte al Republicii Populare Chineze. Goh Peng avea recomandări foarte valoroase. Destul de valoroase pentru a-l convinge pe șeful agenției din Singapore.

La o oră după ce Goh Peng așezase receptorul în furcă, la Kuala Lumpur, un mic vas pescăresc ce nu avea nimic dubios în înfățișare și în care se aflau patru chinezi a ieșit încet din micul estuar din satul Choa Chu Chang. Bărbații fumau și pălăvrăgeau în gura mare în timp ce motorul vasului îi ducea pufăind pe lângă Singapore și pe lângă Johor Strait, pînă au ajuns la mare deschisă. Au trecut pe lângă satul Tuas și s-au îndreptat spre sud, dar imediat ce pământul a dispărut din vedere, chinezii au oprit motorul diesel care gîfîia din greu. În aceeași clipă, elicile puternice ale unui motor pe benzină au început să vîslească în apa calmă a Malăccăi. Vasul s-a îndreptat spre vest. Chinezii au înconjurat la distanță Tanjong Piai, cu motorul la putere maximă, după care au luat-o spre nord, pe lângă Pulau Kukup.

Două ore mai târziu, au pornit spre pământ. Soarele începu se să se scufunde în mare, în spatele lor, ca un balon în flăcări, iar prin lumina slabă abia se mai vedea intrarea în canalul în gust, mărginit de rădăcini de mangrove, ce ducea spre nordul regiunii Pontian.

Mai fuseseră acolo, știau exact unde aveau de mers. Doi bărbați au rămas în barcă, iar ceilalți doi - unul cu un sac de pește în spate și celălalt cu un năvod aruncat pe umeri - au luat-o spre insulă. În sac, sub peștii aruncați neglijent, se afla un pistol cu amortizor învelit într-o cîrpă murdară de ulei, o ar mă copiată de indonezieni după un Ingram 11, cu încărcătorul plin și piedica trasă. Cel din spate, cu năvodul, nu avea nici o intenție să își ascundă arma. Ducea în mînă un Tokarev TT 7,62 neînseriat și nemarcat. Pășea ușor, testînd terenul; i se ală tură tovarășului său pe cărarea bătută care ducea spre sătucul din vîrfurile dealului.

Casa caporalului Togom era la celălalt capăt al satului și avea în față o verandă îngustă ce dădea spre golful de pescuit. Cînd chinezii au ajuns în dreptul casei, lumina de la geam se aprinse. Cei doi se lăsară imediat pe vine, printre rădăcinile de mangrove, și se uitară suspicios în jur. Mai fuseseră aici, cu un an în urmă, cu șeful Serviciului Central de Informații din Pekin. Cercetaseră zona din alt punct, în timp ce alții încercau să îl convingă pe malaiezi să vorbească de oameni și întîmplări de altădată. Nici atunci nu fusese ușor. Miturile pălesc cu greu și mor și mai greu. Miturile care înconjurau satul acesta erau încă tinere, puternice, chiar și după aproape patruzeci de ani. Acesta era satul unor malaiezi pașnici, neînarmați, care nu voiau altceva decît să fie lăsați în pace. Dar nu a fost așa. Satul a

fost atacat de o bandă de teroriști ai lui Yap Ah Lee chiar în primele luni ale "războiului de eliberare".

Malaiezii - mai ales bătrînii, cîtiva băieți, femeile și copiii - fuseseră serviabili și chiar cooperanți cînd chinezii le ceruse ră mîncare și adăpost. Erau mulți, cincisprezece, douăzeci sau chiar mai mulți, și ar fi putut rămîne pînă cînd și-ar fi recăpătat puterile. Dar au fost proști. Au început să profite de ei, să îi acuze că simpatizează cu englezii, că sînt lași... Cînd s-au mai pus pe picioare, doi dintre chinezi - doi țărani cu mentalitate de țaran - au intrat în micul templu și, în fața bătrînilor care se rugau, au urinat și au defecat pe moaștele sfinte. Apoi s-au înstalat în altă parte a templului, pentru a rămîne acolo peste noapte. Cu burțile pline, după o baie caldă, și-au adus două fe mei și și-au făcut datoria de bărbați, umplînd templul cu ecoul gemetelor lor. În colțul cel mai întunecat al lăcașului sfînt, au trecut pe la cele două femei toți tovarășii, uniți în lupta grea..

Cînd au terminat, au adormit cu toții. Nu stăteau de pază decît doi oameni; era o tabără de vacanță, iar malaiezii erau lași. Chinezii adormiseră ca niște copii obosiți.

Dar malaiezii nu dormeau. Bărbații au schimbat o privire și, la un semn din cap al conducătorului lor, femeile au luat copiii și au plecat în liniște către casele de la marginea satului. Apoi, fără să fie nevoie de vreun cuvînt, bărbații și băieții și-au luat parang-panjangs-urUe. (lungi de un metru, cu un tăiș ca de lamă de ras, curbate și cu mînere de lemn) și au ieșit în jungla care înconjură satul. Cuvintele aruncate din cînd în cînd erau scurte, șoptite, fără pasiune.

La ora unu dimineața, cei doi chinezi pe jumătate adormiți au fost decapitați cu cîte o singură lovitură de parâng. Templul a fost înconjurat în tăcere și, la un semnal, bărbații s-au strecurat printre teroriștii adormiți. În ochii lor nu se citea pic de milă. Malaiezii au tăiat în stînga și în dreapta, fără să se uite. Cîtiva chinezi buimaci de somn au tras instinctiv cîteva focuri de armă, omorînd doi săteni. Dar măcelul a continuat fără întrerupere. Aerul rece al nopții era sfîșiat de țipetele de groază și de durere ale chinezilor, acoperite de malaiezii care strigau triumfători cuvinte sfinte.

La sfîrșit, din chinezi rămăseseră în viață doar cele două femei. Le-au tîrit afară, le-au dezbrăcat și le-au bătut cu nuiele ude, după care le-au lăsat să tremure acolo unde se prăbușiseră pînă dimineață.

În zori, cele două femei învinețite, pline de sînge și înspăi mîntate, acoperite doar cu cîte un sarong subțire de bumbac, au fost împinse înapoi în templu, unde mirosul de moarte și de sînge începuse deja să infecteze aerul rece de dimineață. Sub privirile locuitorilor tăcuți, fetele au fost silite să tîrască leșurile mutilate ale tovarășilor lor, unul cîte unul, pînă în mijlocul satului. Plîngînd și tremurînd din toate încheieturile, au făcut de optprezece ori drumul între templul plin de sînge încheiat și mijlocul satului, pînă cînd ultimul cadavru, al unui băiat de

șaptesprezece ani cu capul aproape desprins de gât, a fost așa zădat în șirul lung al celorlalți morți.

Dar nu se terminase. Malaiezii le-au dat fetelor două bucăți mari de săpun făcut în niște găleți ce clocoteau pe foc. Bărbații și băieții stăteau înăuntru, între zidurile însîngerate, fără să-și vorbească, în timp ce femeile, care rămăseseră afară, șopteau ceva. Curioase, două sau trei femei din cele mai tinere s-au apropiat de intrare și au tras timid cu ochiul. Nimeni nu le-a

alungat de acolo. Bărbații priveau fără să spună nimic.

Le-au văzut pe tinerele chinezoaice cum freacă întâi pereții stropiți de sînge, apoi podeaua cleioasă. Locul în care fetele se culcaseră cu prietenii lor - lîngă moaștele sfinte - a fost lăsat la urmă, să fie curățat cu grijă. Dar nu a mai fost niciodată perfect curat. Cînd au terminat, fetele au fost scoase afară, unde femeile malaieze au început să le împingă și să le lovească. Apoi au fost ucise, rapid și curat, cu cîte o lovitură de parang panjangs.

Vestea masacrului teroriștilor comuniști chinezi s-a vehicula peste tot în timpul acela. A reprezentat un moment esențial, de la care poporul malaiez a început să fie considerat sută la sută anticomunist. A fost menționat și cuvîntul jihad. Jihad arăta ce pot face sătenii simpli, iubitori de pace, cînd sînt mîni ați. Întâmplarea a fost o lecție salutară pentru chinezi, care au început să ocolească așezările malaieze de parcă ar fi fost ciu mate.

Cei doi chinezi singaporezi schimbă o privire albă și se așezară mai bine între rădăcini, așteptînd ca Togom să se culce. Cînd se stinse și lumina de la dormitor, cei doi se ridicară din poziția incomodă și porniră în vîrful degetelor spre casa cu acoperiș de atap. Rămaseră o clipă sub geamul de la dormitor și ascultară atent. Se auzea doar respirația grea a lui Togom, întretăiată de sforăituri scurte și neregulate. Undeva, într-o casă din sat, un copil mic se trezise și țipa; dar fu imediat liniștit de un sîn mare, brun, al cărui sfîrc umplu gura lui flămîndă. În stingă, la cîteva sute de metri, se auzi lătratul unui cîine. Cu toate acestea, locul părea cufundat în liniște.

Chinezul cu pistolul păși precaut cu picioarele desculțe pe scara de lemn ce ducea spre ușă. Se mișcă încet, atent să își mențină greutatea pe o parte, ca nu cumva să scîrțîie treptele. Din partea stingă a camerei venea sunetul unei respirații regu late; acolo doimea, separată de bătrîn printr-o perdea, cea de-a patra tînără soție a lui Togom. Intră în cameră și înainta tîrîș pe podea. Respirația continua la fel de regulat; femeia era tînără, bine făcută și foarte obosită. Chinezul se opri să asculte; soția lui Togom n-ar fi auzit nici măcar un elefant care ar fi alergat în jurul casei. Bărbatul se tîrî pînă în dreptul lui Togom. Acesta dormea dus, încovrigat sub sarongul tras pînă la bărbie, ca o pătură. Gura îi era deschisă larg.

Togom fusese urît în tinerețe, iar anii nu-1 făcuseră deloc mai arătos. În gură îi rămăseseră doar doi dinți mari, și aceștia înnegriți de cele patruzeci de țigări pe care le fuma pe zi. Sforăia, tușea își

oprea respirația de parcă ar fi fost fugărit de cineva Chinezul ezită, dar numai pentru o clipă, după care puse pistolul Tokarev la câțiva milimetri sub bărbia lui Togom. Deși nu fusese atins, Togom deschise ochii. Pentru o fracțiune de secundă, albul ochilor săi străluci în întuneric. Parcă ar fi zâmbit recunoscător, dar chinezului nu-i trecu prin minte așa ceva. Apăsă pe trăgaci și pistolul îi zvîcni în mână. Explozia amortizată răsună tare în cameră, dar nu trecu de pereții ei. În separeu, fata continua să doarmă; răsuflarea ei rămăsese la fel de regulată ca a unui aparat de respirație artificială. Chinezul mai ascultă o secundă, apoi aruncă o privire scurtă spre chipul lui Togom. Bătrînul părea că doarme în continuare, că nu îl deranjase nimic. Dar chinezul știa că nu e așa. Glonțul intrase prin bărbie, trecuse prin cerul gurii și pătrunsese în creier. Bătrînul caporal murise pe loc. *

Chinezul cu privire rece închise ochii lui Togom și îi trase ușor sarongul pînă la nas. Nimeni nu va încerca să îl trezească pe Togom. Va sta acolo, ca și cum ar fi dormit, pînă la ora mesei de prînz.

Cei doi chinezi au ieșit pe furiș din sat și și-au croit drum spre vasul pescăresc. Ajunși la bord, s-au îndreptat spre vest pînă cînd au ieșit din raza coastei malaeziene, după care au în tors spre sud. La Pulau Kukup, au aruncat armele peste bord și au început să pescuiască. S-au întors la Choa Chu Chang la ivirea zorilor, o dată cu ceilalți pescari de noapte. Prinseseră ceva pește: nu prea mult, dar nici prea puțin. Nimeni nu le-a dat nici o atenție.

Cînd sună telefonul, Goh Peng tocmai își lua micul dejun. Așeză pe masă prăjitura cu glazură de zahăr, își șterse urmele

de zahăr din colțul gurii și ridică receptorul.

- S-a făcut, spuse vocea de la celălalt capăt al firului.
- Complicații?
- Nici una Nu se va afla nimic pentru cîteva ore.
- Bine.

Goh Peng așeză receptorul în furcă, își termină prăjitura și bău ultima ceașcă de ceai dulce cu lapte. Se șterse la gură cu un șervețel și ridică din nou receptorul.

— Spuneai că englezul, Kent, s-a arătat interesat de Togom, rosti el. A spus că se duce la Johor, să vorbească cu el?

— N-a spus, dar cred că asta intenționa

Vocea feminină de la capătul firului era somnoroasă; parcă atunci s-ar fi trezit din somn. Lui Nancy îi plăcea foarte mult în pat, dar acest lucru nu avea nici un efect asupra lui Goh.

— A specificat ce speră să afle de la Togom?

— Nu.

— I-a luat adresa?

— Nu. Dacă o vrea, va veni la mine el sau malaieza

— Să fiu informat de tot ce se întîmplă, zise Goh și rămase

pe gânduri cîteva secunde. Ce rol joacă malaieza?

- E de la F2, îl sprijină pe englez.
- Știe ceva?
- Nu mi-a dat impresia.
- Ce impresie ți-a dat?
- De guvernantă plină de rețineri.
- Trebuie ținută sub observație.
- Cred că e o decizie înțeleaptă.

13

Kent a cinat cu Bedah la splendidul restaurant de la subsolul hotelului Hilton. Era cît se poate de mîndru de ea. Femeia nu mai semăna cîtuși de puțin cu o polițistă. Părul era dat pe spate, subliniind gîtul ca de lebădă și maxilarele puțin rotunjite. Era îmbrăcată într-un sarong negru și o kebaya ce părea că stă pe ea doar pentru că e sprijinită de sînii ridicați. Kent se întreba unde își ține micuțul pistol automat Spaniș. Singurul accesoriu al ținutei complet negre era colierul de perle de cultură care străluceau ca dinții ei. Kent nu își putea dezlipi ochii de la ea.

— Dansăm? sugeră ea

Se îndreptară spre discoteca slab luminată de becurile multicolore din altă parte a hotelului. Discoteca fusese alegerea lui Bedah. Kent părea indiferent, dar cînd intrară pe holul de beton, o luă de mînă. Se părea că gestul acesta îi plăcea femeii; cel puțin nu își retrase mîna

Kent a reușit să o scoată din discotecă abia după două ore; Bedah dansa ca o adolescentă. Era mai prietenoasă cu fiecare minut care trecea. După un ultim dans extenuant, s-a prăbușit lîngă el în separeul întunecat cu nevinovăția unui copil și, în

timp ce își trăgea sufletul, își sprijinea capul pe umărul lui. Liniștit și calm, Kent se uita optimist spre sînii moi și rotunzi care se vedeau prin kebaya largă. Erau întruchiparea perfecțiunii, își înfrinse pornirea de a-i lua între dinți sfîrcurile și, în schimb, își ridică paharul și bău din el ca un om mort de sete. Într-un tîrziu, fata își întoarse capul de pe umărul lui și îl privi în ochi.

— David...

— Mm?

— Mergem acasă?

"La mine sau la tine?..." îi trecu lui prin gînd, dar își păstră reflecția pentru sine și o lăsă pe ea să hotărască.

Iar ea hotărî. Nici în noaptea aceasta nu va fi a lui Kent. Spuse ceva în malaieză șoferului și taxiul pomi în direcția Equatorial-ului. Mașina opri fără zgomot la capătul unei străzi pline de frunze, din suburbia orașului. Bedah se întinse spre el și îl sărută pe obraz.

— Mulțumesc, David, șopti ea

Asta a fost tot - "Mulțumesc, David" - dar nu s-a opus cînd el a întors capul spre ea și i-a găsit gura cu buzele sale. Femeia răspunse cu pasiune săratului, dar numai pentru o secundă. Mîna lui ajunse la

subsuoara ei moale, caldă, fină, ușor umedă, și se opri pe sînul ridicat în sus. Avea senzația că mîngîie mătase. Apoi, degetele lui întîlniră sfîrcul tare. Mîna femeii se ridică, îi mîngîie obrazul și se interpușe cu blîndețe între buzele lor. Îi căută privirea, dorind parcă să vadă în ochii lui ceva ce știa că nu va găsi, după care spuse hotărît:

— Nu.

— Dumnezeu! Kent a avut a noapte grea cu un somn agitat, mereu întrerupt de tresăriri. S-a trezit devreme, s-a bărbierit și s-a îmbrăcat cu o cămașă ușoară, o pereche de pantaloni de culoare deschisă și și-a pus o eșarfă galbenă de bumbac. Așa cum stătea în restaurantul hotelului, cu o cafea, ouă fierte, pîine prăjită și fructe în față, părea un om mulțumit de sine, pregătit pentru ziua care începea. Parcă, în seara trecută, s-ar fi culcat după ce a citit un capitol dintr-o carte bună, a băut o ceașcă de cacao fierbinte și și-a trecut în revistă gîndurile curate precum cristalul. Dar nu era așa. Se simțea îngrozitor. După ce se despărțise de Bedah, băuse două coniacuri duble, pentru că se simțea frustrat, urmate de o halbă de bere Tiger. Nu-i ajutase la nimic. Gustul ei îi rămăsese în memorie și nu dispăruse nici cînd s-a trezit.

Bedah îl descoperi chiar de la intrare. Ea nu avusese probleme ca ale lui. Își făcuse gimnastica de seară și dormise bine.

Părea un măr proaspăt curățat: delicios și comestibil.

Kent o întîmpină cu un zîmbet forțat. Femeia arăta iarăși ca o polițistă. Nu mai era îmbrăcată în kebaya provocatoare, ci într-o cămașă cu buline cu mînecele suflecate pînă la jumătatea brațelor, sub care se ghicea existența unui sutien; asta dovedea că interpretase într-un anume fel privirea lui din momentul în care coborise din taxi. Dar blugii erau la fel de mulați și s-au mulat și mai tare cînd Bedah s-a așezat pe scaun, atrăgînd privirile cîtorva bărbați din restaurant.

— Cafea? întrebă Kent. Ouă? Pîine prăjită?

— Doar o cafea te rog. Îmi place cum te-ai îmbrăcat, zîmbi ea.

Dar Kent nu răspunse surîsului ei. Își înfundă în gură o bucată de pîine prăjită și o jumătate de ou, fiind cît pe ce să își păteze cămașa apretată. Femeia izbucni în rîs. Doi tineri afaceriști malaiezi îi priviră cu invidioși pe felul ei de a ride, care sugera un soi de intimitate. Kent o privi lung. Doar după un sărut steril și o mie de speranțe năruite? În cazul acesta, cum s-ar purta după...? "Las-o baltă, Kent. E una din alea... o mironosiță." Bedah se opri din rîs cînd îi sosi cafeaua. Așteptă pînă la plecarea chelneriței, după care spuse:

— Plecăm la Pontian cît mai repede. Putem să ne întoarcem pe șoseaua de pe coastă. Am sunat-o pe prietena ta, Nancy, azidiminează și i-am cerat adresa lui Togom.

— I-ai spus că mergem să ne întîlnim cu el?

-r- Sigur, aprobă ea și îl privi atent; veselia din ochi i se stinsese. Nu trebuia să-i spun?

— Cîteodată, ești o tînră foarte impulsivă, replică Kent în cruntat Ar trebui să încerci să te controlezi.

/ Kent își termină cafeaua dintr-o gură și se ridică.

— Ești gata?

— Pot să o termin? întrebă ea arătînd spre cafeaua neatinsă.

— Nu te grăbi.

Bărbatul se întoarse în cameră și scoase din dulăpiorul de la baie pistolul automat pe care i-l dăduse Wang. Il păstrase într-o pungă de plastic, curat și uscat. Îi verifică încărcătorul, pentru orice eventualitate. Era plin. În timp ce înfășură pistolul într-o batistă mare și îl băga în buzunarul pantalonilor, pe față i se desenă un zîmbet răutăcios. Se simțea rău, ca în vremurile vechi. Nu mai purtase pistol la el de cînd lucrase la Hong Kong; arma îi trezea tot felul de amintiri. Aruncă o privire în oglinda din hol. Nu se vedea nimic, nimeni nu ar fi bănuit că are pistol.

În cameră era liniște, cu excepția țuutului din urechi, consecință a paharelor de coniac pe care le băuse după lecția de sex primită de la Bedah. Luă pe braț o jachetă, își ațîrnă o geantă pe umăr și ieși.

Bedah își terminase cafeaua. Bărbatul observă că polițista are doar o poșetă. De bună seamă, nu avea de gînd să își pe treacă noaptea în altă parte decît în patul ei. Vor merge la Johor, se va întoarce la Kuala Lumpur și "noapte buna, David", și apoi iarăși "mulțumesc". Nu mai avusese niciodată astfel de probleme cu vreo femeie. Cel puțin în ultimul timp. Începea să se îndoiască de sine. Se privi critic încă o dată în oglindă. Oare era din cauza after-Șave-ului¹⁴

Satul lui Togom era la capătul unei străzi neasfaltate, bifurcație a autostrăzii de pe coastă, care arăta și ea ca un drum pietruit de grădină. Dar călătoria merita efortul. Dacă cineva ar fi văzut într-un pliant turistic o vedere din idilicul sat malaiez, nu ar fi crezut: cocotieri în adierea ușoară a vîntului, ochi migdalați, copii de culoarea cafelei și femei malaieze cu brațele goale, îmbrăcate în saronguri înflorate, alături de străini blonzi.

Dar farmecul și curiozitatea față de acest tărîm erau anulate de o notă discordantă: femeile și copiii se uitau țintă la Kent, fără nici o jenă. Bărbații se aflau toți în jurul mașinii de poliție Land Rover, al ambulanței și al mașinii fără număr care erau oprite în fața templului. Din umbrarul de atap al unei cafenele, trei polițiști înarmați, îmbrăcați cu cămăși albastre și pantaloni strimți, kaki, îi priveau pe Bedah și pe Kent. Unul din ei, un sergent cu o expresie evidentă de rețineră pe trăsăturile sale întunecate, se ridică, se încruntă spre Bedah, se uită curios la Kent și dispăru pe ușa din spate. Cînd Bedah și Kent au intrat în cafenea, sergentul s-a întors însoțit de un tînră comisar de poliție malaiez. Acesta avea capul descoperit, ținea o țigară

într-o mîină și o ceașcă de cafea la gheață în cealaltă.

Înfățișarea lui Bedah alungă imediat încruntarea dezaproba toare de pe chipul comisarului și, după o scurtă conversație în

malaieză, Bedah îl prezentă pe Kent. Bărbații nu și-au strîns mîna

— Togom a fost omorît azi-noapte, îi spuse Bedah lui Kent.

Vorbise de parcă ar fi fost vina tânărului comisar, dar acesta nu se arată afectat.

— Din cîte se pare, continuă ea, soția lui Togom nu a des coperit că bărbatul e mort decît acum două ore. Adică la zece și jumătate. Inspectorul Abidin spune...

— A fost împușcat în cap, prelua Abidin conversația

Nu o cunoștea pe Bedah dinainte; altfel, s-ar fi gîndit de, două ori înainte de a o întrerupe. Dar ea cedase cu bucurie con ducerea conservației; de altfel, polițistul era un tînăr excepți onal de frumos. Pe deasupra, vorbea o engleză impecabilă.

— De aproape, de la vreo cîțiva centimetri.

li dădu timp lui Kent să digere noutatea în vreme ce studia, fără să își ascundă curiozitatea blugii strimți ai lui Bedah. În Johor Bahru nu existau asemenea fete, ca să nu mai vorbim de Pontian. După ce s-a lămurit ce are Bedah pe sub blugi, i-a spus:

— Au fost doi bărbați, probabil chinezi.

— De unde știți?

— Am găsit locul în care au așteptat. Au stat mult acolo; ore întregi, după cum arată vegetația

— Și de ce chinezi?

— Purtau saboți, zise Abidin privind spre Kent de parcă totul ar fi fost de la sine înțeles. Au venit probabil pe mare. Le-am văzut urmele pînă la mlaștină.

— Unde e cadavrul acum?

— L-am trimis la morgă, la Johor Bahru. Autopsie, polițiști, chestii din astea.

Vorbea cu Kent, dar se uita cu coada ochiului la Bedah, să vadă dacă a impresionat-o. Nu o impresionase.

— Cînd?

122

— Chiar înainte de venirea dumneavoastră.

Femeia aruncă o înjurătură în malaieză și adăugă:

— Ce contează? Putem merge la Johor Bahru dacă vrei.

— Nu e chiar așa important, zise el clătînînd din cap, după care se întoarse spre Abidin. N-am putea vorbi cu doamna Togom?

Nu știa la ce i-ar putea folosi. Nu-și imagina cum ar fi putut contribui o țărancă malaieză la uciderea a trei englezi de la cinsprezece mii de kilometri, dar nu se știe niciodată.

— Sigur. Urmați-mă.

Abidin făcu semn către sergent și către ceilalți polițiști să rămîna pe loc (deși nu aveau nici cea mai vagă intenție de a face vreun pas) și trecu printre sătenii curioși dar tăcuți care se adunaseră în fața casei lui Togom. Plictisiți deja de polițiștii din Pontian, îl fixau acum cu interes pe europeanul înalt, însoțit de o fată malaieză cu aer autoritar.

— Sigur, nu vorbește englezește, se scuză Abidin față de

Kent.

— Eu da interveni imediat Bedah, înainte ca Abidin să își ofere serviciile de translator. Vorbesc și malaieză, adăugă ea fără să fie nevoie, după care zîmbi pentru prima oară în ziua aceea

Abidin înțelese mesajul. Era cît pe ce să îi zîmbească drept răspuns, dar s-ar fi deranjat inutil. Bedah urca deja treptele de la casa lui Togom. Soția lui Togom nu făcu nici o mișcare cînd îi văzu intrînd. Rămase ghemuită într-un colț al camerei, ferită de privirile celor de afară. Avea pe cap un batic viu colorat și nu i se vedea decît partea de sus a feței. Cu toate acestea, nu era atît de afectată pe cît ar fi trebuit; la vederea europeanului blond, nu s-a întrebat ce caută acolo.

— Spune-i că ne pare foarte rău pentru soțul ei, îi șopti Kent lui Bedah, și întreab-o dacă Togom se teme de vreun lucru anume în ultimele săptămîni.

— În locul dumneavoastră, n-aș pierde vremea cu condoleanțele, sugeră Abidin pe un ton rece. Nu cred că are vreun motiv să jelească. Era un moșneag urît și, din cîte știu de la ei... - și arătă cu degetul mare, peste umăr, spre localnicii adu nați - ...era nesuferit și arțăgos.

123

Bedah aruncă o privire glacială spre Abidin și puse femeii întrebarea lui Kent pe un ton plin de compasiune. După ce schimbă în șoaptă cîteva cuvinte cu malaieza se întoarse spre Kent și spuse:

— Zice că nu. Terminase.

— De ce terminase?

— Du-te și așază-te acolo. O să dureze cîteva minute și, cu tine aici, camera e prea aglomerată.

Bedah nu zîmbi; vorbise serios. Camera nu era făcută pentru oameni de dimensiunea lui Kent; cu patru oameni înăuntru, începea să semene cu o cabină telefonică! Kent se supuse.

Abidin, luînd și el act de cuvintele fetei, se așază pe vine în celălalt colț al camerei și, rezemat de peretele șubred, ascultă

conversația dintre Bedah și cealaltă femeie. I se părea că trecuse o veșnicie de cînd începuseră să vorbească. Într-un sfîrșit,

Bedah ridică din sprincene spre Abidin și îi zise lui Kent:

— Acum opt sau nouă luni, au venit trei chinezi să vorbească cu Togom. Doi dintre ei vorbeau malaieza - nu foarte bine dar inteligibil. Al treilea vorbea numai chineza l-a ascultat de acolo.

Bedah arătă cu privirea cealaltă încăpere, despărțită de cea în care se aflau printr-o perdea.

— Voiau să afle ceva ce se întîmplase cu mulți ani în urmă în războiul teroriștilor, ceva ce se întîmplase în junglă. Au vorbit despre un loc numit Labis și un altul numit Cha'ah...

— Niște sate din nord, explică Abidin. Chiar înainte de Segamaț. Nu sînt niște locuri prea plăcute.

Bedah se âncruntă, nemulțumită că a fost întremptă, dar îl

lăsă să termine înainte de a relua ce spusese văduva lui Togom.

— Mai zice că l-au amenințat cu moartea și, când a tras cu ochiul prin perdea, a văzut că unul din chinezi ținea un pistol lângă tâmpla lui Togom...

Ritmul povestirii nu era destul de alert pentru Kent, care întrebă:

— Ce voiau de la el?

— Nu știe. A spus că a început să țipe și un chinez a venit și a lovit-o. Atunci, Togom a ignorat pistolul de lângă tâmplă și i-a strigat chinezului să o lase în pace; apoi, i-a ordonat să iasă afară și să pună ceai la fiert. N-a mai auzit nimic, în afară de..., zise Bedah și se opri.

— În afară de?

— De câteva nume orang-puteh.

— Nume englezești, îl lămuri Abidin, care tăcu imediat, văzînd privirea încruntată a lui Bedah.

— Ce nume englezești? insistă Kent privind spre capul plecat al femeii, care ridică din umeri. Despre ce vorbeau când au pomenit numele astea englezești?

— Barang-barang... Niște lucruri.

Bedah se abținu cu greu să nu ridă de expresia lui Kent

— Așa nu ajungem nicăieri.

Exasperarea lui Kent începuse să se vadă. Limba aceasta imposibilă, sau mai degrabă necunoașterea ei, îl călca pe nervi. Tehnica de interogare a lui Bedah nu avea nici o eficiență.

Bedah și Abidin schimbă o privire, ambii căutînd sprijin, și așteptară următoarea întrebare a lui Kent. Vocea englezului reuși să nu îi trădeze nerăbdarea.

— Întreab-o dacă Togom avea vreun lucru legat în vreun fel de vizita chinezilor. t ■ ,

Abidin interveni iarăși înaintea lui Bedah.

— Nu avea nimic în afară de o cutie cu medaliile lui și cu niște fotografii.

— Fotografii? întrebă Kent brusc interesat. Fotografii cu ce?

— Am să vi le aduc.

Abidin cunoștea planul casei; se ridică de pe podea și se du se în dormitorul lui Togom. Apoi se întoarse cu o cutie de tablă

care arătase mult mai bine cîndva și pe care erau scrise câteva

litere aproape șterse: o reclamă la biscuiți de secară care dis păruseră de mult din rafturile magazinelor malaieze. I-o întinse

lui Kent, se așeză din nou și își aprinse o țigară, fără să ia în

seamă privirea disprețuitoare a lui Bedah. Nu întrebă pe ni meni din jur

dacă ar vrea vreo țigară. Kent nu observase situația; era mult mai interesat de conținutul cutiei. Ridică un lanț

de vreo cinci-șase medalii englezești fără strălucire, fiecare cu

numele lui Togom gravat și cu cîte o panglică. Era limpede că

Togom nu le mai purtase din vremea cînd făcea parte din Forțele de Junglă și

din Forțele Terestre. Nu era sigur dacă fusese

vreodată mîndru de aceste medalii.

Kent le așeză cu grijă pe podea, lângă el. Scoase apoi o cutie mică, învelită în

piele bleumarin, o deschise și văzu medalia George, încă frumoasă, deși atinsă de patina timpului. Kent scoase un fluierat ușor. Medaliile George nu se dădeau în junglă pentru cules de nuci de cocos. Bedah și Abidin îl urmăreau cu interes. Englezul scoase apoi un teanc de fotografii îndoite la colțuri. Spre deosebire de medalii, acestea văzuseră mai des lumina soarelui. Probabil că îi trezeau lui Togom amintiri dintre cele mai plăcute. Kent le răsfiră în evantai; toate erau albnegru, cu mici grupuri de bărbați în junglă. În unele, soldații erau curați și îngrijiți, în altele - murdari, obosiți, cu uniformele răvășite; tensiunea oprățiunii se vedea încă pe chipurile lor tinere, bătute de soare. În altele, zîmbeau bărbați în pantaloni kaki, strimți jos și largi sus, cu pălării demodate. Parcă s-ar fi uitat într-o carte de istorie despre o epocă și despre niște oameni de mult uitați.

Englezul se uită lung la un grup de opt bărbați îmbrăcați în uniforme de junglă, rupte și ude de transpirație, îngenuncheați în semicerc și cu ochii mijiți din cauza soarelui care le bătea în față. În fundal se vedeau patru sicrie în care zăceau patru chinezi ciuruiți de gloanțe. Erau dezbrăcați pînă la jumătate și purtau încă jambierele armatei de teroriști chinezi, trase pînă la genunchi, și ghete de carton presat, cu talpă de cauciuc. Dar nu la chinezii morți se uita Kent atît de atent. Togom era cu gura larg deschisă în ceea ce putea fi interpretat drept un zîmbet. Dinții lui mari păreau niște stalactite care atîmau într-o peșteră întunecoasă. Nici Togom nu era cel care îl făcea pe Kent să își îngusteze ochii și să se concentreze așa, ci două fețe europene deloc zîmbitoare, pierdute printre chipurile fericite ale malaiezilor, întoarse fotografia și văzu o notă aproape ștearsă, scrisă cu creionul: CFJ 10 '53. Kent i-o întinse lui Bedah.

Ea îi aruncă o privire, făcu o grimasă la vederea morților și o întoarse, ca să poată vedea și Abidin. Acesta o privi atent

— Ce voiai să-mi spui despre fotografia asta?

— Nimic, replică scurt Kent. Vreau s-o confiști. Bănuiesc că doamna Togom nu știe cum îi cheamă pe europenii din fotografie.

— Nici măcar n-o s-o întreb, spuse Bedah pe același ton. De unde să știe ea? Nu e cu mult mai bătrînă decît mine.

Polițista se uită la tînărul Abidin, care reuși să zîmbească timid și să șoptească în malaieza:

— Dar nici pe jumătate atît de frumoasă.

Bedah nu se simți flatată. Kent îi întinse altă fotografie, în care nu apăreau chinezi. Se vedea Togom într-un capăt, cu o carabină în mînă iar în fața lui stătea un ofițer european. Kent se uită repede la celelalte fotografii și le aruncă înapoi în cуда de tablă, după care închise capacul. Luase fotografiile a trei bărbați albi care luptaseră în războiul junglei. Era clar ce legătură aveau aceste fotografii cu trei bărbați albi, morți în civilizata Anglie, și cu un malaiez mort care primise medalia George pentru că a omorît chinezi.

Kent se ridică și dădu politicos din cap spre soția lui Togom.

Nu știa cum să îi spună că îi pare rău, așa că îi zîmbi blînd, sperînd că a fost înțeles. Femeia nu-i răspunse. Probabil că nu înțeleșese sau nu îi păsa.

Bedah se așeză confortabil în mașină și se uită cu coada ochiului la Kent Bărbatul nu pornise imediat; stătea și se uita. fix prin parbriz. Știa destul de bine ce se petrece în mintea lui.

— David, nu ești vinovat de moartea bătrînului.

Ea nu simțea nici o remușcare pentru sfîrșitul brusc și violent al vieții lui Togom. Fostul caporal nu însemnase pentru ea decît un nume; dacă avea vreo părere de rău, era pentru tînăra văduvă. Într-o societate a bărbaților, viitorul ei era sumbru. Bă trînul Togom îi răpise vîrsta cea mai frumoasă; nu era nici destul de drăguță și nici destul de tînără pentru a-și găsi un alt bărbat de prin partea locului. Fiecare voia o fecioară; nu se fă cea coadă la văduve. Dar Bedah îl alungă pe Togom și pe vă duva lui din gînd. Faptul se consumase și nu mai era nimic de

făcut Cînd Kent pomi mașina, Bedah îi mai aruncă o privire furișă. Avea ochii reci și maxilarul încleștat

Era mulțumită de felul în care îl tratase noaptea trecută.

Kent se conformase exact așteptărilor ei: săruta excelent. Tandru? Poate că exista un mic semn de întrebare în legătură cu tandrețea lui, dar nu se poate spune că era în totalitate lipsit de sex-appeal. Bărbații atrăgători precum Kent - Bedah cunoștea foarte bine genul - obișnuieți ca femeile să li se ofere imediat după primul sărut, se comportau mai bine după ce erau respinși. Bedah se descurcase bine, iar conștiința propriei puteri era pentru ea un afrodisiac puternic; aproape că regretase sfîrșitul abrupt al nopții trecute. Pe buza de sus a lui Kent se adunaseră mici broboane de transpirație. Ar fi viut să se întindă spre el și să i le îndepărteze printr-un sărut și să fie apoi sărutată lung și adînc, ca noaptea trecută. La amintirea sărutului, o trecu un fior, la urma urmei, de ce nu? Doar noaptea trecută cîștigase ea, nu? Inșă gîndurile ei fură imediat risipite de mormăitul morocănos al lui Kent.

— Bineînțeles că e greșeala mea, se răsti el. Trebuia să vin ieri după-amiază. Ce prost am fost!

— De ce n-ai venit?

Kent nu răspunse. L-a lăsat în pace vreo jumătate de oră, să își rezolve problemele de conștiință, dar la o bifurcație îi atinse genunchiul și spuse tare:

— Hei, ce-ar fi să ne întoarcem la Kuala Lumpur pe autostrada de pe coastă?

Kent scoase un mîrîit nu foarte promițător.

— Cum vrei.

De bună seamă, nu terminase cu remușcările, ceea ce nu o îngrijoră pe Bedah.

—■ Ia-o pe strada Bandar Penggaram, apoi pe Bandar Maharani, după care am să te conduc spre Malacca. Admiră peisajul!

Se așeză mai bine în Scaun și își ridică genunchii, cuprinzîndu-i cu brațele.

Părea mulțumită și relaxată. Kent o privi cu coada ochiului, scurt. Femeia era extrem de atrăgătoare. Descoperirea aceasta grăbi resemnarea față de sosirea întârziată la petrecerea de "la revedere" a caporalului Togoni.

În spatele lor, o Toyota cu aer condiționat și cu geamuri fumurii îi urma la distanță, așteptând ca Bedah și Kent să se hotărască pe ce șosea să apuce.

Mașina îi urmărise încă de la Kuala Lumpur, fără să se grăbească. A așteptat la sud de satul lui Togom și și-a reluat poziția de ariergardă la câteva minute după plecarea lor. Aparatul

de aer condiționat funcționa la maxim; cine îl va cumpăra la second-hand se va păcăli. Dar pe Goh Peng și pe însoțitorii lui nu îi deranja să aștepte; știau exact ce fac și nu aveau de gând să se grăbească. Goh Peng stătea în spate, pe locul cel mai răcoros al limuzinei, și se relaxa în timp ce șoferul îi urmărea pe Kent și pe Bedah. Își aprinse o țigară. Nu își făcea griji că poluează interiorul mașinii; se gîndea la cu totul altceva.

Pentru Goh Peng, un om nerăbdător, jocul nu se desfășura destul de repede. Ar fi vrut ca englezul să tremure de durere într-o cameră albă; acolo se dau răspunsurile la întrebări. Dar nu acesta era jocul. Jocul era al lui Ah Lian: "...lasă-i pe englezi să facă săpăturile; dacă se împotmolesc, să-i îndrumăm. Așa se joacă jocul acesta și așa îl vom câștiga." Goh Peng lăsase la o parte teoriile de femeie și se concentrase asupra teoriei sale proprii. Era mult mai simplă; în cealaltă, depindeau prea multe de englez și se nășteau prea multe întrebări. Întrebările de astăzi: a găsit fotografiile? A găsit chipul celui de-al patrulea bărbat? Descoperise destule lucruri pentru a trece la pasul următor? Goh Peng se uita posac pe geam. Englezul nu va spune nimic fără durere. Dar malaieza? Englezul a fost norocos că a adus-o. Acum o va duce acasă; acolo vor vorbi cu ea, poate că îi vor inocula niște idei. Goh Peng închise ochii și umplu mașina cu fumul țigării lui. Peisajul îl plictisea, nu era ca în locurile sale natale.

Au fost cât pe ce să greșească la Malacca. Mergeau după mașina lui Kent spre Malacca City și Goh Peng a hotărât să o ia pe autostrada de coastă, după care să vireze spre Seremban și Kuala Lumpur. Au semnalizat la stînga pentru a trece podul peste Sungai Malacca și apoi, cînd erau deja înscriși în curbă, au văzut că mașina lui Kent își continuă drumul înainte.

— După ei!

— Prea tîrziu!

— Fă cum îți spun!

Goh Peng se aplecă în față și-l lovi pe șofer în ceafă. Acesta încalcă mai multe reguli de circulație și tăie calea șoferilor înspăimîntați de pe patru benzi. Au avut noroc. Toți polițiștii erau acasă și își beau ceaiul. Goh Peng a virat la timp pentru a vedea mașina lui Kent frînînd brusc în față unui oficiu poștal din Jalan Laksamana. Fusesse greșeala lui Bedah.

În drumul monoton către pontonul Bandar Maharani fusesse

tăcută și gânditoare, admirînd marea și orizontul de cîte ori apăreau dintre clădiri. Ajunși pe ponton, sprijiniți amîndoi de balustrada de fier, unul lîngă altul, priveau amîndoi apa maronie a rîului Sungai Muar. După cîteva minute, Bedah atinse brațul lui Kent și spuse:

— Ți-ar plăcea să înoți?

— În apa asta?

Kent aruncă o țigară fumată pe jumătate în lichidul brun, vîscos, și o văzu cum se așază pe pelicula groasă de mizerie care se formase în jurul pontonului. Țigara pluti cîteva clipe lungi pînă a fi înghițită de ape. Kent nu zîmbi și nici nu o privi în ochi pe Bedah.

— N-aș intra în chestia asta lichidă nici cu un submarin.

— Mă gîndeam la Port Dickson, spuse ea fără să dea atenție replicii lui Kent. E în dramul nostru.

Bărbatul ținea încă în mîini harta rutieră.

— Nu ne e în drum.

— Ba da!

Kent se uită din nou pe hartă.

— Trișezi, spuse el, după care o privi în ochi.

Bedah era ca un copil căruia i se refuză o plăcere. își aminti de noaptea trecută. Valul de sînge care îi coborî în trup îi grăbi hotărîrea.

— Vom ajunge acolo la ora trei. Ce-ai zice să luăm masa la

130 \

Port Dickson?

— Perfect. Las' pe mine.

Au intrat în mașină și Bedah 1-a condus prin centrul aglomerat al orașului Malacca și, cînd au ajuns la" intersecția dinaintea podului, s-a ridicat brusc din scaun și a strigat dintr-o dată:

— înscrie-te în cealaltă bandă, repede! Ah, era cît pe ce să nu reușim, chicoti ea ca o școlăriță emoționată. Ia-o drept înainte. OK! Am ajuns.

— Unde?

— La oficiul poștal.

Femeia sări din mașină și dispăru în clădirea de cărămidă roșie. Nu întîrzie mult. Cînd se strecură înapoi lîngă el, spuse pe un ton misterios:

— Ți-am spus să lași pe mine.

— De ce? Ce-ai făcut? Nu răspunse imediat. Conștiincioasă, îl ghidă prin centrul orașului înapoi spre pod și apoi pe strada Port Dickson, după care spuse:

— L-am sunat pe fratele meu. E cultivator de cauciuc, lucrează la o companie care are un bungalow pe o stîncă exact lîngă Port Dickson. Deocamdată nu e ocupată; are plajă proprie. El o folosește..., adăugă ea tot fără să îl privească. Acum o sună pe menajeră și îi comandă să pregătească cina și două camere. Nu e drăguț?

Două camere...

— Fantastic, mormăi KenL

Pe Bedah nu o descurajă lipsa lui de entuziasm, dar schimbă subiectul.

— Ce crezi c-o să găsești în fotografiile acelea?

Kent nu răspunde decît după cîtiva kilometri buni. Zona rurală de la marginea Malaccăi era de o frumusețe uluitoare. Ii oferi timp să se gîndească la cît de multe i-a spus Wang despre misiunea lui în Malaezia. Nu era greu să își dea seama. Din cîte ajunsese să cunoască despre Wang, nu spunea mai mult decît e nevoie. Așa cum spusese Wang, Bedah va avea grijă de el. Știa ce voise să spună Wang cu aceste cuvinte; și Bedah știa. Și nu însemna felul acela de grijă de care nu se bucurase

cu o seară în urmă sau, după cum se anunța ziua, de care nu se va bucura nici astăzi.

— Caut o legătură între o crimă din Anglia și ceva ce s-a întîmplat cu cîtva timp în urmă aici, în Malaezia, spuse el pînă la urmă.

— Ne privește pe noi?

— Care noi?

— Wang Peng Soon și F2.

— E o poveste lungă, Bedah. E vorba de mai mult, nu numai de o crimă.

— Și cum te vor ajuta fotografiile lui Togom? insistă ea.

Kent îi aruncă o privire scurtă, din colțul ochiului. Tînăra își scosese pantofii și stătea cu tălpile pe marginea scaunului și cu bărbia pe genunchi. Părea o puștoaică de paisprezece ani.

— E posibil ca cei doi europeni din fotografia cu teroriștii morți să fi fost deja uciși, spuse el rar, gîndind de fapt cu voce tare. Dar dacă nu sînt morți și reușesc să-i găsesc, atunci îmi vor spune exact ce caut sau ceea ce ar trebui să caut Deocamdată, n-am idee despre ce e vorba

— Credeam că Nancy a ta ți-a lămurit unele probleme.

— Nancy a mea nu a lămurit nimic. Ne-a dat numele lui Togom, care urma să ne lămurească. Acum nu avem nimic altceva decît două fotografii cu doi tipi care nu mai arată de ani de zile așa și care, probabil, nu vor mai putea fi identificați după ele. După treizeci și cinci de ani? Gîndește-te! zise el și o privi din nou cu coada ochiului. M-ai recunoaște după treizeci și cinci de ani?

Dacă voia să vîneze un compliment, Kent nu își găsisese fata potrivită.

— Nu cred că te-aș recunoaște nici la anul, David.

Bedah nu glumise și nu zîmbea. Credea sincer în'ce zisese. Povestea de dragoste se terminase înainte de a începe.

— Mulțumesc. Te declari satisfăcută de răspuns?

-T- Cu fotografiile? Da îmi pare rău că am întrebat.

Kent zîmbea ca pentru sine și clătină din cap. Fata se răsucise în scaun și îi studia profilul cu o expresie ironică. Dar el nu vedea; era concentrat asupra șoselei.

— N-a spus soția lui Togom că l-au vizitat niște chinezi cu

nouă luni în urmă? zise el, iar Bedah dădu afirmativ din cap. Data coincide cu prima crimă din Marea Britanică. Togom le-a dat chinezilor ăstora numele celor implicați într-o anume operațiune - "specială" - apoi ei au plecat și le-au dat de urmă.

' — Cum?

— Iată o întrebare bună.

— Chinezi..., spuse Bedah enigmatic și-și mușcă buza de jos, concentrându-se asupra gândurilor ei.

Pauza îl făcu pe Kent să îi arunce încă o privire. Bedah nu >e mai uita la el. Era încruntată.

— Ei pot să găsească adresele foștilor polițiști în Anglia, dar noi nu, pentru că nu apar în sistemul nostru național de computere... operat în cazul nostru particular, de o chinezoaică pe nume Nancy. Ajutor! Oprește! Repede, întoarce la stînga! strigă ea panicată.

Fuseseră cît pe ce să rateze intrarea în curbă. Au intrat pe o alee de macadam, care dispărea în umbra unor copaci mari. Dincolo de copaci, Kent vedea țiglele portocalii ale acoperișului Unui bungalow mare, de tip colonial. În partea cealaltă, se vedea marea cu sclipiri tremurătoare. Imaginea era idilică. David Kent se întrebă cu cine venise Bedah ultima oară aici și dacă atunci a comandat să se pregătească două dormitoare sau unul singur.

Toyota gri care îi urma la o ȳarecare distanță opri la marginea șoselei; Goh Peng studie aleea pe care dispăruse mașina lui

Kent După o clipă, dădu din cap spre ochii care îl priveau prin oglinda retrovizoare și mașina pomi. Dar nu înainta prea mult. La patru sute de metri, unde șoseaua se îndepărta de mare, se înălța un hotel. Toyota se strecură ușor în parcare, lîngă o mașină la fel, dar mai închisă la culoare. Șoferul opri motorul și cei trei începură o lungă așteptare. Soarele imens și roșu alune ca încet în spatele palmierilor și lăsa loc nopții, mai puțin fierbinte dar la fel de umedă.

Se făcuse ora opt și jumătate. Bezna era totală. Curind după aceea felia îngustă a lunii se ridică deasupra plajei, învăluind-o într-o aură argintie. Cei trei chinezi se pregăteau să pornească.

Au ieșit din mașină, și-au scos pantalonii și cămășile. Apoi și-au scos pantofii, și-au pus șosetele lîngă restul hainelor, după care au pornit în șir indian, pășind în vîrfurile picioarelor către bungalow. Nu atrăgeau atenția nimănui. Erau doar trei chinezi în chiloți largi, care mergeau spre vasul lor de pescuit de pe plajă. Bungalow-ul se înălța pe un promontoriu stîncos la mai mult de cincizeci de metri deasupra mării; era o operă de artă. Construcția arăta că malaiezul, cultivatorul de arbori de cau ciuc, se îngrijea de bunăstarea sa într-o manieră nu mai puțin grandioasă decît predecesorul său european. Bungalow-\x\ cu prindea două aripi, fiecare constînd în două dormitoare mari, băi, un salon și o sufragerie separată pentru cei mai puțin sociabili și o curte interioară ce dădea spre plaja exotică a Malaccăi.

Părea un colț de paradis.

Kent își studie în oglindă șortul bleu și se întrebă cum va reuși domnișoara Inabordabila să își înfrîngă pudorea. Plecă în curtea interioară, unde urma să se întâlnească cu ea.

Bedah era "îmbrăcată" într-un prosop portocaliu, înfășurat strîns pe trup, ce pornea de la subsuori și se oprea la o palmă deasupra genunchiului. Kent o privi admirativ, întrebîndu-se ce are pe dedesubt Dacă are. Vor înota oare goi în apa călduță?

"Ah, te rog, Moș Crăciun, promit că n-o să mai cer nicioda tă nimic!"

— Nu te mai uita la mine! spuse Bedah privind spre nisipul care, sub lucirea dulce a lunii, părea un covor argintiu. Du-te și înoată; și nu-ți mai etala chiloții ăștia ciudați.

— Dacă tot a venit vorba de chiloți..., începu el.

"Doamne! Doar n-are de gînd să înoate cu prosopul ăsta pe ea?"

— Hai, du-te!

Înotă o sută de metri și se întoarse. Ea era tot la marginea apei. Fără prosop. Avea un sutien alb și cei mai mici bikini care fuseseră făcuți vreodată. Lumina blîndă îi confirmă ceea ce deja știa: Bedah era frumoasă. Un amestec de cafea și puțină frișca, dar cu o atingere ca de catifea.

Bedah sări în apă cu capul înainte, fără să-i pese de ce se va întîmpla cu părul ei, și începu să înoate cu împingeri puternice din brațe. Kent o urmă; apa le depășea deja înălțimea. Fata se întoarse, își scutură apa de pe față, rise și se agăță de el. Trupurile lor se atingeau plăcut.

— Nu te bucuri că ai venit?

Probabil că o făcea intenționat. Kent o îmbrățișă și se lăsă pe spate, aproape scoțînd-o din apă. Apoi o sărută. La început, ea nu se opuse, dar după o secundă se eliberă și se scufundă în apă. Cînd ieși, gîfîia și tușea, dar Kent o trase lîngă el. Nu zise nimic. Gura lui găsi din nou buzele femeii: ude, sărate, fără răsuflare, deschise... încetă să se mai zbată, se înmuie și răspunse sărutului. Era ceva mai mult decît reușise cu o seară în urmă, așa că nu putea să fie after-Save-î\ de vină. Voia oare numai să îl chinuie?

Nu!

Fata chicoti încîntată și dispărură amîndoi în apă. Buzele lor se depărtară, căutînd aerul de la suprafață, după care se încleștară din nou. Kent își strecură mîna în bikinii ei micuți și încercă să îi scoată, dar Bedah nu îl ajută deloc. Era o situație jenantă. Kent căută fundul mării cu piciorul, dar nu întîlni decît apă..Fu nevoit să dea tare din picioare ca să revină la suprafață. Bedah nu îl ajută nici de data aceasta. Se desprinse o clipă de el și rise - un sunet de clopoțel. Era ca o fetiță încîntată și amuzată; se opri cînd Kent o întoarse din nou deasupra lui și îi împinse bikinii de-a lungul coapselor:

— Bedah!

Picioarele ei rămăseseră perfect lipite, iar lui Kent nu îi plăcea deloc acest lucru. Bărbatul apucă bikinii și îi scoase de tot, iar ea dispăru sub apă. Cînd ieși la suprafață, Bedah țipă, dar

nu enervată, ci amuzată.

— Să nu-i pierzi! zise ea și-i smulse bikinii din mână, apoi se întoarse.

Era cu spatele la Kent și fesele ei se mișcau ațîțător, iar penisul lui întărit se înălță brusc. Bedah îl apucă în palmă și îl împinse. Nu mai ridea. Se întoarse cu fața la el și îi puse mâinile pe umeri.

— Nu, David, te rog!

Tuși iarăși și, cu gura plină de apă sărată, îngăimă:

— David... nu aici... Nu în apă! Așteaptă... Hai în casă...

Dar era prea târziu. Kent era deja în ea. Apa era ca mătasea; îi învăluia într-o adiere caldă. Kent înotă pe spate, sărutînd buzele ude ale lui Bedah, pînă ajunse în

apă mai mică. Cu un geamăt de ușurare, își fixă recunoscător picioarele pe nisipul moale. Apa era încă prea adîncă pentru Bedah, care se agăță de el.

— Nu mi-a plăcut, șopti ea. Am înghițit prea multă apă...

— Data viitoare nu se va mai întîmpla așa. "Data viitoare", ea își ținu capul deasupra apei și buzele ei acopereau cu sărutări fața și gîtul lui Kent, luînd apă sărată și lăsînd-o în gura lui deschisă. Țipa din ce în ce mai tare și vocea ei răsuna pe toată plaja. Refuza să stea nemișcată și actul sexual era de fapt o luptă.

— Mai vreau.

— Nu pot!

Dar Bedah nu se simțea jenată. Se împinse nemilos în el pînă cînd, în sfîrșit, se retrase de lîngă el și înotă pînă într-un loc în care putea atinge nisipul cu picioarele. Kent nu încercă să o oprească. După cîteva clipe, o urmă și o cuprinse cu brațele. Bedah își pusese deja sutienul și bikinii. Stătea cu amîndouă mâinile între picioare, ca și cum ar fi încercat să se apere de încă un atac. Kent îi mîngîie degetele și o întrebă:

— Ce ai avut aseară?

— Nimic. Aseară n-am avut chef.

— Și acum?

— Acum am.

Simplu. Logic. Minte de femeie. Kent zîmbi pentru sine.

— În plus, nu te cunoșteam îndeajuns de bine. Acum te cunosc! Goh Peng supraveghea bungalow-ul de după o tufă imensă de hibiscus. Curînd, ceilalți chinezi i se alăturară, venind din direcții diferite.

— Englezul e în apă cu fata

Cel care vorbea era un om solid, musculos dar fără tonus, aproape gras.

— S-au instalat în două camere din partea aceea, zise el și mișcă din capul prea mare spre aripa dreaptă a bungalow-ului. Amîndoi...

— Două camere? îl întrerupse Goh Peng, care lăsă o notă de mirare să i se strecoare în voce.

Chinezul solid mormăi nemulțumit. îi văzuse pe Kent și pe Bedah în apă, dar nu văzuse decît capetele lor apropiindu-se și

nu auzise strigătele extatice ale femeii. Erau prea departe pentru a îi inspira ceva și nu avea imaginație.

— Două camere, repetă el.

— Au servitori?

Goh Peng Cercetă fâța celui alt bărbat, un om deșirat, cu fața ascuțită și cu un strabism puternic. Era șoferul. În buletinul său scria că este chinez malaezian. În dosarul său de la Arhivele Centrale Pekin scria că este membru cu vechime de cinsprezece ani în CELD, rezident permanent în Malaezia de Vest. Nu era singur.

— Bucătar malaiez cu nevastă și patru copii. Grădinar tot malaiez, care trăiește într-o casuță la marginea proprietății.

Goh Peng se gândi o clipă și spuse:

— OK. Omoară-i.

Șoferul scoase un sunet din gât, după care urmă o pauză.

— Nu, închide-i undeva. Fără gălăgie. Să vii tot aici.

Cei doi se îndepărtară fără un sunet și Goh Peng se lăsă pe vine, privind fără interes spre bungalow-ul scăldat în lumina lunii. Nu a durat prea mult. Nu auzise nimic, dar își dăduse seama că tovarășii lui se întorseseră. Erau ca două umbre. Nu era nevoie să îi întrebe cum se descurcaseră. Il conduse spre partea scufundată în întuneric a bungalow-ului și spre fereastra dormitorului lui Kent. Îl trimise pe chinezul încrucișat la scările ce

coborau spre plajă și îl așeză pe celălalt lângă fereastra care dădea spre curtea interioară. Kent lăsase lumina aprinsă. Goh Peng se duse direct la pat, ridică perna și luă pistolul. Apoi scoase încărcătorul, puse arma la loc și aruncă perna peste ea.

— Tay spune că fata urcă scările, îi șopti lui Goh Peng omul de la fereastră.

— Și englezul?

— Numai fata.

— Spune-i să rămână acolo și să-1 urmărească pe englez, zise el traversînd curtea, după care păși în camera lui Bedah. Vino cu mine...

Chinezul cel solid se rezemă de geam și așteptă cu urechile ciulite spre treptele dinspre scară. A durat doar câteva secunde.

— Vine, șopti el. Bedah și Kent au înotat încă jumătate de oră. Bikinii au fost scoși din nou și cei doi au făcut iarăși dragoste; de această dată încet, cu tandrețe, savurînd fiecare secundă de plăcere. După aceea, în timp ce lăsau apa caldută să le liniștească trupurile, Bedah își dezlipi buzele de obrazul lui Kent și spuse:

— Mi-e foame.

— Și mie; mergem?

— Nu.

Fata se dezlipi din îmbrățișarea lui, își puse bikinii și se ridică în picioare.

— Mă duc doar eu, zise ea, tu ai să aștepti aici.

— De ce?

— Vreau să-ți fac o surpriză.

— Spune-mi despre ce e vorba.

— Atunci n-ar mai fi surpriză.

Își puse prosopul pe umeri și pomi în fugă pe treptele ce duceau spre bungalow. Se opri la jumătatea scării, se întoarse și făcu din mână. Dar Kent nu se uita la ea. Stătea întins pe spate, cu ochii închiși. Își economisea energia pentru mai târziu, pentru că urma o noapte lungă.

Pînă la capătul scării, Bedah își recăpătase răsuflarea. Își desfăcu sutienul ud și intră prin fereastra franceză deschisă, fluturîndu-1 în mână.

Goh Peng nu făcu nici un efort să se ascundă. Stătea pe marginea patului și studia conținutul poștei ei, pe care o ținea deschisă în fața lui. Cînd o văzu, ridică ochii fără măcar să pară surprins. Femeia reacționa imediat. Scoase un suspin scurt, își acoperi sîni cu un gest instinctiv și se întoarse să iasă prin fereastră.

Atunci îl văzu pe celălalt chinez. Fără să facă un pas, bărbatul o apucă de brațe și o ridică de pe podea. Bedah era complet neajutorată. Nu-i mai rămăsese suflu nici să strige dar tot instinctiv, încercă să îl lovească în testicule. Nu-1 nimeri, dar îi atinse genunchiul. Chinezul mîrîi o înjurătură și lărgi puțin strîisoarea, dar o prinse mai bine înainte ca ea să apuce să se elibereze. Apoi o trinti pe covorul alb, gros, care atenua puțin căderea Bedah se ghemui cu genunchii la gură, țipînd, și scutură din cap, să își alunge ceața care începuse să i se lase pe ochi.

Chinezul așteptă o fracțiune de secundă, ca să calculeze saltul, apoi se aruncă peste ea cu toată greutatea.

Al doilea țipăt al lui Bedah se pierdu în covorul gros. Era presată sub greutatea imensă a chinezului. Nu putea să țipe, nu putea nici să miște. Parcă ar fi zăcut sub un elefant mort. Intră în panică și încercă din nou să țipe, dar gura i se umplu cu firele covorului. Simțea că va muri. Trupul ei se înmuie brusc; auzi vag un cuvînt în chineză venind din partea cealaltă a camerei. Cuvîntul acela însemna "a lăsa". Simți cum trupul enorm îi alunecă de pe cap pe spate. Chinezul o apucă de părul ud, îi ridică fața afundată în covor și-și strecură cealaltă mână sub gîtul ei. Dacă s-ar fi mișcat, femeia și-ar fi rupt gîtul. Goh Peng o privea fără nici o expresie de pe marginea patului.

— RMică-i capul, zise el în chineză, după care adăugă în engleză: Vorbești engleza, comisare?...

Aruncă o privire către legitimația pe care o găsisse în poșeta ei și continilă:

— Bedah binte Ariffin?

Chinezul* îi trase capul mai pe spate, ca să vadă fața celui care-i vorbea Dai îi ținea cealaltă mână pe gît, împiedicînd-o să vorbească. Bedah îrchise ochii și deschide gura, însă nu ieși

nici un sunet

— Dă-i voie să vorbească, spuse Goh Peng.

Stînsoarea se slăbi, dar foarte puțin. Nu-i venea nimic în minte în afară de "cine ești" și "ce vrei". Și "pentru Dumnezeu, ia-mi gorila asta din spate ca să pot respira"... Dar nu spuse

nimic. Se ruga să vină David, dar nu ca un mascul în căutarea femeiei! De ce oare îi spusese să aștepte surpriza pe plajă...? Aici, sus, îl aștepta o surpriză mult mai mare. Unde e Sadan? Unde sînt ceilalți care munceau la bungalow? Încercă să se concentreze asupra respirației. Bărbatul de pe pat vorbi din nou:

— Aici scrie că ești de la poliție. De unde anume?

Fata nu spuse nimic. Goh Peng dădu din cap spre bărbatul care o ținea. Simți cum chinezul își bagă genunchiul între picioarele ei și cum îi înfundă fața în covor. Îl auzi vorbind în chineză:

— E una din tîrfele porcului ăluia de Wang - Grupul pentru Operațiuni Speciale. Mi-a spus Chan Moi. Ar trebui omorîta

— Gura! strigă aspiu Goh Peng.

Dar era prea tîrziu. Chan Moi: picioare lungi, ochi languroși și "spune-mi Nancy". Această scăpare de limbă semnase certificatul de deces al comisarului Nancy.

— Ce-ai descoperit în satul lui Togom? Întrebă Goh Peng iarăși în engleză.

— Nimic, reuși ea să articuleze.

— Lovește-o!

Bedah țipă iarăși cu fața presată în covor; chinezul mătăhălos o trase de păr, iar ea îi spuse lui Goh Peng exact ce văzuse și ce auzise în sat Cînd pomeni despre fotografiile, expresia lui se schimbă.

— Unde sînt?

— La el.

— La englez?

Goh Peng nu așteptă răspunsul ei. Se repezi spri ușa camerei lui Kent, apoi luă cămașa lui Kent și căută grăbit prin buzunare. Găsi fotografiile îndesate în portofel. Ș* întoarse imediat și îngenunche lingă Bedah.

— Deschide ochii, ordonă el, iar femeia se supuse.

Chinezul așeză fotografiile pe covor, în fața ei.

— Cine sînt alții? Întrebă el.

— Nu știu; nici el nu știe.

— Lovește-o! strecură el printre dinți către celălalt.

Femeia leșină. Cînd își reveni, Goh Peng îi puse aceeași întrebare, iar ea îi dădu același răspuns:

— Nu știu.

Răspunsul păru să îl mulțumească. Nu se mai uită la celălalt chinez. Cînd culese fotografiile de pe jos și le puse la loc în portofelul lui Kent, pe față i se vedea o urmă vagă de satisfacție. După cîteva secunde, cînd se întoarse din dormitorul englezului, păzitorul lui Bedah îl anunță:

— Țay raportează că se apropie englezul.

Goh Peng nu intră în panică. Privi spre fața urîta a celuilalt chinez, care se ridică dar își lăasă piciorul pe spatele lui Bedah.

— Și asta?

— Ai grijă de englez. Mă ocup eu de ea.

Șeful chinezilor luă micul pistol al lui Bedah dintre lucrurile aruncate pe pat și îi trase piedica. Apoi îl îndreptă spre fața ei.

— Rămii pe loc, sîsîi el. Stai nemișcată și să nu scoți nici un sunet.

Bedah făcu ce i se spusese. După ce scăpase de greutatea din spate, devenise conștientă de faptul că e goală. Dar nu roși. Ridică mîinile să își acopere sinii. Din partea lui Goh Peng, nu avea motive să facă acest efort. Lui Goh Peng nu-i plăceau malaiezele, nici măcar cele frumoase. Kent se plictisise să înoate singur. Ieși din apă pentru nici el

nu știa a cîta oară și se uită spre bungalow de pe promontoriu. Luminile din cele două dormitoare străluceau ca pe un platou de filmare. O luă încet spre scări. Cînd ajunse la ultima, se

opri și ascultă. Singurul sunet era orăcăitul unei broaște. Nimic altceva. Scutură din cap și traversă curtea interioară. Tăcere absolută. Suspect!

— Bedah!

Nici un răspuns.

— BEDAH! strigă el mai tare.

Kent deschise ușa de sticlă a dormitorului lui Bedah.

— David!

Bedah era întinsă pe podea. Abia avu timp să îi înțeleagă avertismentul și chinezul din spatele lui îi trimise un pumn în ceafă. Ar fi putut să îl omoare cu pumnul acela, dar chinezul știa exact ce face. Kent se aplecă în față și, nu' foarte conștient, întîlni privirea lui Goh Peng, care stătea în picioare lîngă masă. Clipi des. Ar fi trebuit să se rezume doar la atît, dar reuși să își ridice încă o dată pleoapele și văzu ochii goi, lipsiți de interes, ai celui de-al treilea secretar al Ambasadei Republicii Populare Chineze. Mai auzi un strigăt slab din direcția lui Bedah, dar chiar în acel moment, în spatele urechii explodă un al doilea pumn. Se prăbuși într-un vârtej care se rotea din ce în ce mai repede, pînă cînd fu aruncat într-o beznă de nepătruns. Bedah mai țipă o dată, dar chinezul o lovi în ceafă cu piciorul gol, îngropîndu-i iarăși fața în covor. Însă nu pentru mult timp; bătaia își făcea efectul. Începu să plîngă, nu se putea abține. Venise iarăși rîndul ei.

— Ridic-o în picioare, spuse plat Goh Peng.

Chinezul se aplecă, o înșfacă de ceafă și o ridică. Nu făcuse practic nici un efort Bedah atîma în mîinile lui ca o păpușă din cîrpe; picioarele abia atingeau covorul. Goh Peng își mută privirea de la Bedah și arată spre al treilea chinez.

— Ia taburetul acela și pune-o în genunchi lîngă el.

Bedah încercă să înțeleagă. Ochii îi erau plini de lacrimi; suspina ca un copil înspăimîntat. Nu știa de ce o forțează cei doi chinezi să îngenuncheze. Se supuse fără să opună rezistență; capul îi atîma acum de partea cealaltă a taburetului. Suspinele continuau, dar nu avea nici o importanță. Spaima se transformă în oroare. Nu-1 văzu pe Goh Peng traversînd camera și venind în spatele ei.

La un semn al lui Goh Peng, chinezul își luă mâinile de pe umerii ei și făcu un pas lateral. Bedah nu se mișcă. Parcă ar fi fost paralizată. Dar Bedah se îngrozi și mai mult când simți țeava pistolului la ceafă. Știa ce înseamnă. Începu să țipe cât o țineau puterile; Goh Peng îndepărtă arma la câțiva centimetri. Își încorda brațul și apăsă pe trăgaci - un singur foc - și, fără să-și dezlipească ochii de la ceafa lui Bedah, întinse pistolul celui de lângă el. Continua să o privească; în timp ce Bedah se zbătea în chinurile morții, el își îngustă puțin ochii, care - cu toate acestea - rămăseseră fără nici o expresie. Kent se trezi tremurând. Camera era scufundată în întuneric; doar razele incerte ale lunii se jucau cu imaginația lui. De când zăcea aici? Unde se afla? Când își mișcă puțin capul, totul îi reveni în minte ca o cascadă de instantanee și fulgere colorate.

Dumnezeule! Bedah? Ultima amintire despre ea i-o arăta întinsă pe podea... "David!" își aminti de strigătul pe care îl auzise înainte ca acoperișul să se prăbușească peste el. Ce făcea Bedah pe pbdea? Chinezii...? Strînse puternic din ochi și scînteile care i se mișcau în față dispărură pentru o clipă, aducând ultima imagine care i se întipărise pe retină înainte de a-și pierde cunoștința. Chinezul - îl văzuse ultima oară cu chipiu de șofer, trecând printre porțile de fier din Portland Place, la Londra, Londra? Dar aici erau în Malaezia, în blestemata de Malaezia, în Port Dickson. Deschise ochii. Nu se schimbă nimic. Luna alunecase câțiva centimetri spre vest și trimitea acum un fascicul de raze pe podea.

La nivelul ochilor săi se aflau două picioare. Întinse mîna și le atinse. Erau netede și fără păr. Își plimbă mîna pe ele în sus. Un fund mic, bombat, pe care îl cunoștea. Înălță capul, ignorînd durerea pe care i-o provoca mișcarea. Bedah! Era tot aici.

— Trezește-te, Bedah! Hai să plecăm de aici...

Nu primi nici o replică. Își puse mîna în jurul ei și o scutură.

— Hai, Bedah, trezește-te!

Femeia nu se mișcă. Se tîrî pe coate și pe genunchi pînă cînd ajunse la nivelul capului ei. Kent puse mîna pe părul ei ud și îi întoarse fața spre el. Avea ochii deschiși.

— Bedah... O, Doamne!

Kent își retrase mîna. Era udă, dar nu de apă de mare. O ridică în bătaia lunii și văzu că e neagră. Și lipicioasă. Se tîrî pînă la pat, aprinse veioza și se întoarse lîjigă ea tot tîrîș. Nu era sigur că se poate ține pe picioare. Se ridică în genunchi lin gă Bedah. Chipul ei era împăcat, senin; doar oare nu așa sînt toți morții? Kent simți că se află în pragul unei crize de isterie cînd îi văzu ceafa Chinezii nu trebuiau să-i spună lui Bedah ce îi vor face; probabil că știuse ce va păți. Ah, Dumnezeule! Por cii! Ucigașul îl cunoștea probabil pe primul șef al directoratului KGB, Departamentul V, Biroul Asasinate. Venise din spa tele lui Bedah, care era complet neputincioasă, și o împușcase

de aproape, la baza craniului. O gaură în ceafă și o baltă de sînge închegat. Aproape că o auzea șoptind: "Nu mă loviți! Mă

doare!" Ei bine, n-a durut-o. Probabil că nu a simțit nimic.

Kent trase cuvertura de pe pat și o așternu ușor peste ea. Nu apucase să se întrebe de ce se întâmplă toate acestea. Asta va veni mai târziu. Dar, înainte de toate... Se ridică în picioare și se îndreptă împleticit spre camera cealaltă. Întinse mâna sub pernă și luă pistolul automat pe care i-l dăduse Wang. Era prea ușor. Îl întoarse și îi verifică încărcătorul.

— Ladracu'!

Înjurătura îl făcu să se simtă puțin mai bine. Își scoase șor-tul ud și îmbrăcă o pereche de blugi și o cămașă curată. Îmbrăcat și uscat, se simțea mai puțin vulnerabil, dar acum nu mai

conta. Unde sînt ceilalți? Era prea multă liniște. Bungalow-ul ăsta semăna cu o morgă împutită. Se duse la baie și își scufundă capul într-un bol cu apă rece. Parcă se simțea mai bine. Își pipăi ceafa; totul era la locul lui. Cel care îl lovise știa cum s-o facă. Se așeză pe marginea patului și ridică receptorul telefonului, după care îl puse la loc fără să fi format nici un număr.

Nu era în stare să gîndească. Se întoarse în camera lui Bedah și se uită la lucrurile care fuseseră scoase din poșeta ei.

Îi luaseră pistolul mic ca o jucărie, probabil ca să o împuște; restul erau fleacuri care își fac veacul pe fundul oricărei poșete: ruj, fard, chei, șervețele, anticoncepționale, o sticlută cu pastile paracetamol, dar nimic pe care să scrie "numărul de telefon al directorului administrator Wang Peng Soon". Unde naiba or fi cei care trebuie să se ocupe de casă? Se uită spre trupul de pe covor și, după o clipă, clătină din cap. În gestul său se citeau suferința și exasperarea. Kent se gîndi că e mai bine să îi lase pe servitori acolo unde sînt, vii sau morți. Nu avea nevoie acum de cîțiva malaiezi isterizați care să alerge în stînga și în dreapta arătînd cu un deget acuzator spre orang-puteh. Creierul lui Kent începu să funcționeze. Căută în cartea de telefon numărul poliției din Kuala Lumpur.

— Puteți să-mi spuneți unde îl găsesc pe domnul Wang Peng Soon, vă rog?

Urmă o pauză destul de lungă, suficientă pentru Ga telefonista să verifice lista cu numele interzise.

— Îmi pare rău, nu există nimeni cu acest nume în instituția noastră. Cine întreabă? /

Kent închise telefonul. Formă din nou numărul și vorbi de data aceasta în cantoneză.

— Îmi puteți da legătura cu Arhiva Centrală, vă rog?

Telefonista nu îi recunoscuse vocea, dar nici el nu o ajută.

— Vă rugăm să vorbiți în bahasa malayu.

— Nu știe...

— Chakap engleza?

— Puțin.

— Cine doriți?

— Vreau vorbesc cu verișoară - comisar Chan Moi, Departament Arhive.

— Nu aici. Arhiva închisă, plecat acasă.

— Număr acasă, vă rog?

Și telefonista se plictisise de conversația aceasta.

— O clipă..., spuse ea - dar clipa dură aproape trei minute.

Șase-patru-șase-unu-doi.

— Kuala Lumpur?

— Yeh-la!

Sfinte Dumnezeule! Kent puse degetul pe furca telefonului, iar cu cealaltă mână își șterse fruntea de transpirație, după care o luă de la capăt. Recunoscu imediat vocea lui Nancy.

— Nancy?

— Cine e? Întrebă ea parcă cu o presimțire în voce.

— David KenL Ne-am cunoscut ieri, la calculatoare. Am

venit cu comisarul Bedah...

— îmi amintesc.

Presimțirea din voce se transforma în suspiciune; avea un glas uscat și aspru. Nancy nu mai spuse nimic, iar Kent nu îi lăsa timp să se dezmeticească.

— Poți să-mi dai numărul de telefon al domnului Wang Peng Soon, te rog?

— Nu se găsește în cartea de telefon, spuse ea grăbită.

Nu mai afișa nimic din complicitatea pe care încercase să o insinueze cu o zi în urmă. Era clar că nu vrea să îl ajute.

— Cum pot să îl contactez?

— Nu poți, sau mai bine zis nu direct, zise ea și făcu o pauză, după care continuă cu o voce puțin mai înmuiată. Notează numărul ăsta și lasă-i un mesaj. Te va suna domnul Wang dacă va considera necesar. Unde ești? Ai probleme?

"Sigur că am probleme, idioato. De ce crezi că te-am sunat?"

— Nu, nimic serios. Mulțumesc, Nancy. La revedere.

Kent nu îi așteptă răspunsul. Apăsă cu degetul în furca telefonului, dar nu formă numărul imediat. De ce nu îi sugerase

Nancy să o întrebe pe Bedah numărul de telefon al lui Wang?

Privi spre imaginea sa din oglindă, ca și cum ar fi sperat că va găsi răspunsul acolo. Dar nu văzu decât un chip oribil. Își ve dea capul pe umeri, dar se simțea de parcă locul lui n-ar fi fost

acolo. Ii zvîcnea ca un ciocan pneumatic, presîndu-i ochii, care deja păreau că funcționează independent unul de celălalt. În cetă să se mai admire și se uită iarăși prin lucrurile lui Bedah.

Găsi un flacon cu paracetamol. Scoase capacul, își turnă în pal mă trei pastile și le înghiți fără apă. Una i se opri la jumătatea

esofagului; o ajută să alunece cu o înghițitură lungă din cana de apă de pe noptiera lui Bedah. Apoi apucă din nou telefonul.

Vocea care îi răspunse aparținea unei malaieze educate. Probabil că Wang pusese monopol pe polițistele malaieze cu voce sexy. După o conversație lungă, malaieza îl sfătui să rămînă acolo unde se află, lîngă telefon, iar ea va transmite mesajul său domnului Wang, care, "să sperăm", va suna imediat.

Și Wang a sunat Kent abia apucase să își toarne un pahar cu apă și își adusese țigările din camera cealaltă. Când țîrîi telefonul, tocmai își aprinsese o țigară. Kent înșfacă receptorul

imediat, ca și cum nu ar fi vrut să o deranjeze pe partenera sa adormită. Dar soneria telefonului n-o deranja pe Bedah.

— Care-i problema, David?

De ce se gîndesc toți automat că are probleme? Încercă să zîmbească, dar nu îi reuși decît o grimasă, așa încît renunță și se concentra încruntat să îl asculte pe Wang. Nu era greu. Glasul lui Wang nu era grăbit neliniștit, iar faptul că stătea complet dezbrăcat într-o piscină cu apă caldă nu avea nici un efect

asupra comportamentului său imperturbabil. Chinezul pocni din degete și zîmbi spre soția lui numărul trei - o fată de nouăsprezece ani, cu ochi de căprioară - ca să îi aducă un pahar de whisky și îl încuraja pe Kent să îi spună ce necazuri are. În vreme ce asculta, de pe chipul său se stingea euforia heruvimică; bău paharul de whisky ca un călător în deșert mort de sete.

— Pleacă imediat de acolo, David. Nu mai sta nici o clipă și nu lăsa nici un lucru de-al tău. Vino direct la Kuala Lumpur. Nu te duce la hotel pînă nu controlez eu totul. Las-o pe Bedah așa cum e; trimit acolo o echipă în două ore...

Aruncă o privire spre pendula de pe perete, pentru a se asigura că nu este prea optimist și, satisfăcut, dădu peste cap restul de whisky. Kent ascultă plin de invidie sunetul înghițiturii.

Îi era sete, dar nu mai voia să bea apă.

— Dar servitorii?

— Nu-ți face griji, o să-i caute oamenii mei. Dacă sînt morți, oricum nu mai are nici o importanță, spuse Wang cinic, sau poate filozofic; din vocea lui nu se putea deduce. Și dacă sînt vii, vor fi atît de fericiți să îi vadă pe oamenii mei, încît vor face exact ce li se spune. Cunoști centrul comercial Campbell?

— Am să-l găsesc. E în Kuala Lumpur?

— E lângă cinematograful Odeon. Lasă-ți mașina în subsolul centrului și mergi la acele fast-food în aer liber. Dacă nu te așteapt acolo, caută un fast-food numit Yew Ah Tong, rosti Kent și așteaptă, dar Kent nu spuse nimic. Ai înțeles numele?

— Yew Ah Tong, repetă Kent.

— Bine. Bee-hoon-ul prăjit de acolo e faimos.

Bee-hoon-ul prăjit era ultimul lucru la care se gîndea Kent

15

Kent nu avea destulă poftă de mîncare pentru a verifica părerea lui Wang despre bee-hoon-ul de la Yew Ah Tong, dar comandă, pentru, a nu da nimic de bănuț, o ceașcă de sake.

Noaptea era mai apăsătoare și mai umedă decît ar fi fost normal; în aer plutea parcă presimțirea unei furtuni, dar nimeni nu își făcea astfel de griji. Erau mulți oameni, dar nu și Wang Soon; soția lui numărul trei l-a reținut probabil mai mult decît anticipase el. Kent alese o masă de la margine și își înfipse bețele în bee-hoon-ul încă neatins. Dar tot nu mîncă. Stătea incomod la masa de nuiele împletite, cu picioarele sale lungi strînse deloc confortabil sub scaun. Ah Tong nu și-a cerut scuze pentru lipsa de confort - în acest loc nu existau compromisuri pentru europeni - dar

zgomotul, luminile și mirosurile amestecate de mâncare chinezească gătită în aer liber îi dădeau o senzație deplasată de siguranță. Cum nimeni nu dorea să împartă cu el masa micuță, Kent stătea singur. Se părea că bucătarul chinez avea rețineri în prezența unei fețe-palide cu înfățișare nu foarte sănătoasă.

Mai avea un sfert din paharul cu bere Anchor nu prea rece, când Wang se așază pe scaunul de lemn de lângă el. Pentru un bărbat bine clădit cum era el, se mișca destul de grațios. Nu era condiția fizică, ci o atitudine de autoconservare. Ca aproape toți chinezii din jur, purta o cămașă multicoloră, descheiată la gât, atîmînd peste pantalonii negri. Wang nu venise singur. Prietenii lui, niște tineri care treceau neobservați datorită atitudinii pe jumătate adormite, ca a tuturor celor care mînceau, stăteau la mesele din jur, gata să-1 apere pe stăpînul lor.

— În trecut, Ah Tong a lucrat pentru mine, așa că poți să te liniștești.

Nu specificase ce muncă a făcut Ah Tong pentru el, dar judecînd după cei cincizeci și cinci de ani ai bărbatului și după felul cum mesteca în cazanul clocotînd - "măcelărie" nu ar fi fost departe de adevăr. Wang se uită o clipă la farfuria neatinsă a lui Kent, după care dădu din cap și zîmbi trist. Înțelegea.

— Bee-hoon-ul nu e pe gîstul tău?

Nu așteptă nici un răspuns - nici nu voia vreunul - și începu să mănînce din supă cu subțire de pui. Nu îi era foame, ci voia doar să fie politicoasă. Însă nu bău bere; această băutură îi stîmtea lui Wang o hernie veche. Ah Tong avea leac pentru el: fără să i se ceară, așază lângă farfuria lui Wang un pahar cu un lichid auriu închis. Wang bău din pahar și ascultă povestea lui Kent.

Chinezul întinse mîna după fotografii și, așezîndu-și pe la mijlocul nasului o pereche de ochelari făcuți în Marea Britanie, le studie din mai multe unghiuri. După cîteva clipe, i le dădu înapoi lui Kent.

— N-a omorît-o pe Bedah doar pentru atît

Kent înălță din umeri. Era de acord; de altfel, ce ar mai fi căutat fotografiile în buzunarul lui? Avusese destul timp să se gîndească în drum de la Port Dickson la Kuala Lumpur. Privi iarăși fotografiile; ridică ochii abia cînd Wang arătă cu lingura spre imaginea cu teroriștii morți și cu grupul de ucigași și zise pe un ton nepăsător:

— Cel din dreapta e Fylough. Cred că ești de acord că celălalt e Kenning. Englezul se uită la fotografie cu interes renăscut. Chipul era

ușor încețoșat - film prost, prea mult soare, aparat ieftin - dar se vedea suficient de bine.

— Cine era? Am auzit de el, dar pînă acum nu a dovedit a avea vreun rol important

Wang continua să soarbă din supă lui Ah Tong. Nu își ridică privirea din farfurie.

— El și cu Kenning jucau un fel de comedie deloc amuzantă, își creaseră o reputație interesantă în regiunea Johor, prin Cha'ah și Labis. Își conduceau propriul circ: oameni infiltrați, unități de tip SAS în circuit închis înainte ca SAS să aibă vreo organizație. Făceau toate astea și ceva în plus: căutau în junglă tovarăși mai puțin îndrăzneți, comuniști mai puțin aventurieri.

Cînd Wang pomeni de SAS, Kent îngustă ochii. Poate că nu însemna nimic; poate era doar o analogie de-a lui Wang, dar era o conexiune interesantă.

— Ai auzit vreodată de un tip pe nume Dean, un caporal SAS care era cu ăștia doi pe atunci? Întrebă el precaut.

Wang mai luă o gură de medicament din pahar, strînse din buze și se gîndi o clipă.

— Dean? repetă el, după care clătină din cap. Nu, pe atunci nu. Dar am cunoscut nu un caporal, ci un maior Dean, la Hereford, cînd am fost la o reciclare acum cîțiva ani. ,

Informația lui Wang nu îi folosea la nimic. Era doar o coincidență.

— Țsta cine-i? zise el și-i arătă fotografia unui bărbat.

Wang aruncă o privire scurtă, după care începu să admire lichidul din paharul său.

— E un tip foarte interesant rosti el, Jimmy Morgan. Era sergent OSPC. Asta însemna, în zilele acelea, că are sub comandă ceea ce se numea "cercul poliției"; în cazul lui - o suprafață mare cam cît Surrey. Se pricepea foarte bine la meseria lui. A fost propus pentru avansare, cel puțin comisar.

— Și ce s-a întîmplat cu el? Din cîte se pare, n-a reușit în poliție.

— Așa e. A plecat din poliție la MI6.

— Nu a fost cam brusc? Întrebă Kent ridicînd o sprinceană. Asta a fost în 1953?

Wang zîmbi. Dintele de aur (banii pentru înmormîntare ai chinezilor) prinse o rază de lumină și străluci ca vitrina unui bijutier într-o seară umedă de iarnă. Dar nu dădu nici o replică. Totuși, tăcerea nu dură mult.

— Morgan a apărut dintr-o dată la Hong Kong, așa am auzit.

Chinezul adăugase ultimele trei cuvinte ca răspuns la privirea sceptică a lui Kent.

— Și, înainte să mă întrebi, continuă el, îți spun că n-am idee de ce s-a dus învîrtindu-se acolo, cum spuneți voi în Anglia!

Dacă Wang a crezut că buna lui cunoaștere a zicalelor englezești îl va descuraja pe Kent, s-a înșelat. Dar și-a dat seama imediat

7

— Și mă vei întreba dacă știu unde se află acum?

Kent reuși un zîmbet chinuit.

— Așa cum am spus, răspunse Wang fără a aștepta să fie întrebat, e la MI6. Și acum e tot acolo.

— Hai, surprinde-mă, îl invită Kent.

Aurul din gura lui Wang sclipi din nou.

— C, spuse el.

— Poftim? .

— Directorul Serviciului C.

Englezul se uită câteva secunde la dintele lui Wang, după care luă paharul de pe masă și bău ultimele picături de bere.

— Pot să schimb subiectul? zise el.

— Te rog.

— Ce zici de Bedah?

Pe chipul inexpresiv al lui Wang nu tresări nimic.

— Trebuie mușamalizat totul. Vom aranja un accident. Nu poți să ai încredere într-o femeie că poate curăța un pistol fără să-și zboare creierii!

— Atîta tot?

— Nu pot să fac publicitate în jurul unui caz cu chinezi și europeni, din care a rezultat moartea unui ofițer al Ramurii Speciale. Accidente se întîmplă mereu.

Kent continua să privească fix spre fața chinezului. Nu mai avea nimic de spus. Wang închisese dosarul lui Bedah. Ochii lui Wang, abia vizibili în crăpăturile înguste ale pleoapelor, îl

studiau atent pe englez.

— Spune-mi, de ce ar fi omorit-o pe copilă dacă n-ar fi auzit ceva ce nu trebuia să audă? Sau dacă n-a văzut...

— Doamne! șopti Kent printre dinți. Dacă n-a văzut.. Goh Peng.

Trăsăturile i se schimonosiră într-o expresie chinuită; își aminti strigătul ei și gaura din ceafă. Își duse inconștient degetul la ceafă; locul era încă umflat și dureros.

— Cine e Goh Peng? întrebă Wang fără grabă.

— Al treilea secretar, Ambasada Chineză, Londra Cred că l-am zărit înainte de a leșina

— Nu ești sigur?

— A fost o fracțiune de secundă, o imagine...

— ■ în situația asta, toți arătăm la fel. Se poate verifica la Londra dacă Goh Peng al tău e în deplasare la Kuala Lumpur sau în concediu. Am să vorbesc la Imigrare. Mă întreb ce face aici. Te urmărește, e clar, dar... ar fi trebuit să îți dai seama nu crezi? La Londra ai fi observat imediat dacă te urmărește cineva nu?

Kent privi spre chipul nezîmbitor al lui Wang. Nu își putea ascunde expresia vinovată. Nici nu se gîndise la așa ceva, nu-i trecuse prin cap. Nu se uitase în urmă nici măcar o dată... "O, Doamne! Ce idiot ești, Kent! îi urmărim, nu? Cum dracu' de nu ți-a dat prin minte că și ei fac același lucru? Auzi, îi urmărim... îi urmăresc! Prostule, tîmpitule, ticălos iresponsabil!"

Wang îl scoase din acest monolog care amenința să nu se mai termine niciodată.

— Nu e nimic grav, nu mai contează acum, cînd știm.

"Nu mai contează?" Kent nu terminase ce avea să-și reproșeze. "Sigur că nu e grav. Doar un glonț în ceafa unei zîne frumoase și fericite căreia nu i-a plăcut s-o facă în mare, pentru că a înghițit prea multă apă, și care a vrut s-o facă așa cum trebuie într-o cameră cu lumină slabă, pe un pat moale, pe cearșafuri.

Nu, domnule Wang, nu e grav deloc..."

— Ai ajuns la mine prin comisarul Chan Moi de la Arhivele Poliției? continuă Wang fără să-și facă griji cu privire la conștiința lui Kent și fără să aștepte răspunsul lui. Nu ți-a dat Bedah numărul?

— Nu.

— I-ai spus lui Chan Moi că Bedah a fost omorâtă?

— Nu. Te gîndești la ce mă gîndesc și eu?

Wang pocni din degete spre Ah Tong și-i arată farfuria goală.

— Nu vrei și tu din medicamentul ăsta, David? Se pare că ți-ar prinde mult mai bine decît aia zise el arătînd cu bărbia spre paharul gol de bere.

Fără să aștepte încuviințarea lui Kent, ridică spre Ah Tong două degete ca dinții unui șarpe.

—La ce te gîndești?

— E puțin ciudat că Chan Moi nu m-a întrebat de ce nu mă poate pune Bedah în contact cu dumneata

Wang își cobori capul aproape la nivelul mesei și studie cele două pahare pe care le adusese Ah Tong. Parcă ar fi vrut să se asigure dacă în vreun pahar e mai mult decît în celălalt. Mulțumit de ce văzuse, împinse un pahar spre Kent, apoi îl luă pe celălalt și îl duse la buze. Dar nu bău din el.

— Cineva trebuie să îi fi îndrumat la Port Dickson pe prietenii tăi chinezi. E limpede că te-au urmărit de la Kuala Lumpur, dar știau unde te duci; știau că îl vei vizita pe inche Togom, așa că nu au fost nevoiți să te urmărească în adevăratul sens al cuvîntului. Dacă ar fi fost așa Bedah și-ar fi dat seama, e bună la chestii din astea Cunoaște - cunoștea, se corectă el și sorbi din pahar - jocul prea bine. Dar nu se aștepta să fie urmărită de la Johor; de aceea și-a permis să se relaxeze. Voi avea o mică discuție cu comisarul Chan Moi.

Vorbise de parcă Nancy Chan era programată pentru următoarea baie, dar Wang nu ar fi acceptat, mai mult decît atît.

Chinezul schimbă subiectul: ■

— Lucrurile tale au fost mutate de la Equatorial. Te-am dus la Hilton, unde ești mai în siguranță. Acolo pot să am grijă de tine. Depistăm eventualii urmăritori de la un kilometru. Dar, zise Wang privindu-l direct în ochi, nu mai ai cine știe ce de făcut aici, nu? Cred că va trebui să te întorci și să vorbești cu domnul C, Jimmy Morgan, și să vezi dacă te poate ajuta cu ve rigile care-ți lipsesc. Și, bineînțeles, domnul Fylough. Trebuie să fie pe undeva, pe acolo, așteptînd să te lumineze cu privire la ciudatele noastre obiceiuri chinezești de a amputa mîini!

Kent privi zîmbetul larg al lui Wang fără nici o expresie. Pe Wang nu-l deranja. Îneacă strălucirea dintelui său cu o gură de coniac și adăugă:

— Cel puțin nu ți-ai pierdut vremea cu noi. Se pare că Togom le-a arătat mai demult chinezilor direcția cea bună și acum a făcut același lucru cu tine. Fylough îți va spune ce s-a întîmplat în timpul operațiunii aceleia; probabil că îți vei găsi

toți noii tăi prieteni în sufrageria lui, discutînd despre operațiune la un pahar de vișinată.

Kent nu împărtășea veselia lui Wang. Tot nu zîmbi, dar ridică din umeri. Il ajungeau toate din urmă și era groaznic de obosit. Se vedea Wang îi cercetă chipul și-i spuse'cu milă în glas:

— Du-te și trage un somn bun, David. Lucrurile tale sînt la Hilton, la camera 382. Dă-mi cheile de la mașină, trebuie să o îndepărtez. Probabil a fost înregistrată și i s-au trimis datele la toate posturile de poliție, așa că va trebui să-i schimbi numărul și culoarea. Nu-ți fă griji, îți fac rost de un taxi. Încă un lucru, David...

Kent își goli paharul de coniac dintr-o înghițitură, dar nu îl ajută cu nimic.

— Cee?

, — Cum ai spus că îl cheamă pe polițistul acela din Pontian?

— Abidin. Comisar.

— Abidin?

— Da. De ce?

Wang își termină băutura și se ridică în picioare.

— Nimic pentru care să-ți faci griji, îl liniști el și pocni din deget spre tinerii săi însoțitori. Găsiți un taxi pentru Kent. Și, David, ai grijă și dormi bine. Am să-ți las un mesaj dacă apare ceva. Noapte bună. Kent opri taxiul la poalele pantei ce ducea spre hotel, plăti șoferul și parcurse pe jos tot restul drumului. De undeva, de la distanță, se auzi pentru o secundă ritmul unei melodii disco. Probabil că cineva deschisese ușa și ieșise să își liniștească urechile torturate. Merse mai departe și încercă să își ștergă din minte imaginea lui Bedah - excitată, nerăbdătoare, aruncînduse în el fără nici o rețineră. Era o imagine greu de uitat.

Își căută cheia și luă liftul pînă la ultimul etaj. Mai fusese o dată aici. Se opri la bar, bău un coniac mare eu sifon și mai luă unul cu el în sala de masaj, o încăpere prost luminată. Degeaba. Maseuza goală îl lăsa rece; mîinile și degetele ei nu îl ajutau cu nimic. Plecă în camera lui, se dezbracă și se întinse pe pat, urmărind imaginile care îi apăreau fantomatic în fața ochilor. Totuși, nu așa trebuia să se termine această noapte.

În drum spre casă, Wang trecu pe la "magazinul" lui. Ridică receptorul. La Londra era ora cinci după-amiază.

— Bună, Woody, spuse el.

— Cum merge? Întrebă Evelyn Woodhouse.

— Perfect, conform planului, răspunse Wang. Cred că știe pe cine caută acum și mai cred că ar fi bine să îl chemi acasă.

— Corect. Și fata lui Fylough? Poți să i-o arunci în brațe?

— Las' pe mine.

— OK. Mulțumesc.

— E plăcerea mea Woody.

Kent se trezi a doua zi dimineață la ora zece și jumătate, cu o durere de cap sfișietoare. Luă micul dejun în cameră: un pahar de suc proaspăt de mango, o cană de cafea și două pastile paracetamol. Durerea de cap supraviețui și după "masă", dar Kent se simțea totuși mai bine. Își termină cafeaua, aprinse prima țigară din zi, după care trase telefonul la marginea mesei și ceru un ton cu orașul.

Formă numărul, trimise un fum spre tavan și așteptă. Sunase de cel puțin zece ori când la capătul celălalt al firului răspunse o voce somnoroasă.

— Mithers-Wayne.

— Dickie? Sînt eu, David Kent.

— Unde ești?

— La Kuala Lumpur.

— Ai idee cît e ceasul?

— Unsprezece și un sfert, spuse Kent după ce se uită la ceasul de la mîină.

— Pe dracu'! E ora trei fix! Dimineața, pricepi? Afară plouă, iar eu dormeam buștean. Pentru binele tău, sper să fie ceva vital, se răsti Mithers-Wayne, care era acum perfect treaz. Ce naiba ai de spus de nu poate aștepta pînă dimineață?

Kent își turnă în ceașcă ultimele rămășițe de cafea, strivi în scrumieră țigara și aprinse încă una. Legătura telefonică era perfectă; dacă n-ar fi fost decalajul de fus orar, ai fi crezut că Mithers-Wayne se află în camera de alături.

— Ascultă-mă. Când te trezești, suni la Portland Place și ceri să vorbești cu Goh Peng. Să nu accepți să fii refuzat. Obligă-i să spună că nu e acolo; zi-le că e o cerere oficială. Dacă nu e nici la..

Cînd ajunse la urechea lui Kent, explicația lui MithersWayne era de mult începută.

— ...nevoie să trec prin toate astea. Nu e aici, e plecat în concediu. N-ai primit mesajul?

— Ce mesaj?

— Te-a urmărit, e în Malaezia. Pașaport fals, nas fals și tot ce vrei. Dar nu a trecut neobservat. Ofițerul de serviciu știa că mă interesează chinezii și mi-a strecurat un bilețel sub farfurie.

— Zici că mi-ai trimis un mesaj?

— L-am sunat pe directorașul ăla al tău și i-am spus să te anunțe că ai companie și cine anume, e această companie..., zise el și făcu o pauză. Nu ți-a spus?

•— Nu. Dar, oricum, mersi, Dickie. Poți să te culci la loc.

Faptul că Woodhouse nu i-a transmis avertismentul lui Mithers-Wayne nu îl mira cu adevărat Poate că nu l-a considerat important. Bedah însă ar fi fost probabil de altă părere.

Kent își aprinse o a treia țigară și suflă fumul pe deasupra mesei. Avea un gust amar în gură. Se uită atent la mucusul țigării; nu era din cauza lui.

Atunci se hotărî; nu fusese greu să decidă. Nu avea rost să

mai rămîna în Malaezia Vizita la caporalul Togom mai risipise puțin ceața, dar numai puțin; nu destul pentru a clarifica trei crime din Marea Britanie. Dar avea două nume, din care unul era Fylough. El trebuia să știe despre ce e vorba; asta dacă mai avea gură și mâini. Și, mai ales, Morgan: domnul MI6 în persoană! De ce renunțase la un post înalt în Poliția Malaieză pentru un viitor nesigur la Serviciile Secrete și dintre toate locurile

posibile, tocmai la Hong Kong? Kent se lăsă pe spate în scaun și privi spre tavan. Sunetul telefonului îl salvă de la efortul de a trage vreo concluzie.

— David? se auzi vocea lui Wang. Nu credeam că te mai găsesc pe o zi însoțită ca asta! Trimit o mașină să te ia; ajunge cam într-un sfert de oră. Am ceva interesant să-ți arăt.

Chinezul închise telefonul fără să aștepte încuviințarea lui Kent. Acesta nu spusese nici un cuvînt de la început pînă la sfîrșit; nici măcar "bună". Wang îl întîmpină cu ceea ce pentru Kent era obișnuitul lui

zîmbet plat. Fondurile pentru înmormîntare - dintele de aur strălucea sub fluorurile Colgate aplicate mai devreme, dar ochii erau aproape invizibili în spatele crăpăturilor lor.

— Adu o cafea domnului Kent, spuse el curierului. Și încă una pentru mine.

— Nu, mulțumesc, refuză Kent repede.

Era sătul de cafeaua de la Hilton, un lichid ciudat, călduț.

— Atunci una singură, pentru mine. Hai să vezi ce a sosit azi-noapte.

Il conduse pe Kent de-a lungul unui coridor îngust, fără ferestre. La o ușă stătea un chinez tânăr cu mînele suflecate și cu un Browning de calibrul 9 mm care ieși la iveală cînd posesorul lui se dădu la o parte ca să facă loc celor doi.

Camera era întunecoasă și complet goală: nici mobilă, nici ferestre, nimic. Singurul bec pierdut undeva pe tavanul înalt a fost aprins abia la intrarea lor. Totuși, încăperea nu era goală. Într-un colț era chircit un bărbat masiv, musculos dar aproape gras. Bedah l-ar fi recunoscut. Se lăsase pe vine și împingea cu spatele în perete de parcă în felul acesta s-ar fi simțit mai apărat. Era complet dezbrăcat. Stătea cu capul plecat și, după felul în care își presa genunchii în piept, părea să sufere de dureri groaznice de burtă. Într-o adâncitură a podelei de beton, chiar sub picioarele lui, se strânsese un lichid roziiu.

— îl chema Lau Boon, spuse Wang privind la silueta ghemuită ca la un cartof din grădină. Cel puțin așa s-a prezentat.

— De ce "îl chema"? întrebă Kent naiv. Acum cum îl cheamă?

-7 în nici un fel, replică Wang. E doar un număr în registru.

E un om mort.

Pe chipul lui Wang nu se reflecta nimic.

— A venit din China ca să trăiască aici, așa spune el, reluă Wang, Ridică-te, mortule! strigă el în chineză urmărind fața lui Kent, în timp ce bărbatul se ridica încet.

Nu reuși să se îndrepte și se opri la jumătatea mișcării, sprijinindu-se cu fesele de perete, ca să nu cadă. Se uită în ochii lui Wang cu o privire în care se citea durere și își încercui burta cu brațele. O bătaie în ușă le distrase atenția pentru o clipă; Wang deschise ușa și luă ceașca de cafea densă, dulce. Sorbi întâi puțin, ca să vadă dacă e bună, și se uită la prizonierul său. Părea mai interesat de calitatea cafelei decît de starea bărbatului de pe podea

— Ce-a făcut? întrebă el încercînd să pară detașat.

Vocea lui se reverberă între pereți. Singurul sunet din camera mică era sorbitul satisfăcut al lui Wang.

— Mă mir că nu îl recunoști, răspuse Wang fără nici cea mai mică urmă de sarcasm. Uită-te la mine, gunoiule! se răsti el, apoi privi întrebător spre Kent

Englezul înălță sprîncenele, dar nu-și dezlipi privirea de la bărbatul din colț. Fața chinezului nu avea nimic ciudat, cu excepția culorii, Un galben-gri nenatural. Venea dinăuntru, dintr-o suferință sfîșietoare, de moarte, de parcă măruntaiele i-ar fi fost trase afară prin buric și băgate înapoi prin anus. Stătea cu ochii închiși, dar auzea ce se discuta și înțelegea.

— Te-a urmărit ieri toată ziua. A fost la Johor și apoi te-a urmărit la Port Dickson. E unul din cei care au omorît-o pe Bedah.

Kent studie bărbatul cu interes. În curînd va afla totul, dar deocamdată nu putea înțelege cu nici un chip cum a reușit Wang în cîteva ore - ore de somn. - să descopere o pistă, să găsească banda și să asculte mărturia celui din colț. Reuși cu greu să păstreze tonul placid și fără emoție al lui Wang.

— Polițistul pe care l-ai cunoscut la Pontian, Abidin, te-a urmărit la ieșirea din satul lui Togom cu mașina lui Land Rover. Cînd ai luat-o la stingă, spre Muar, el a luat-o în cealaltă direcție, spre Pontian. A văzut o mașină parcată pe marginea șoselei. Era a lui..., explică Wang arătînd cu privirea spre chinezul aplecat. Abidin n-a reușit să vadă cine e în mașină, pentru că geamurile erau fumurii, dar cînd s-a uitat din curiozitate peste umăr, a văzut că pornește în urma voastră. l-a luat numărul, pentru orice eventualitate. Am vorbit cu el la telefon după ce ne-am despărțit aseară, să vadă dacă are idee de ce ar fi putut să fie omorîtă Bedah. Nu știa, dar mi-a spus despre mașină...

Wang se opri și privi spre chinezul bolnav care, nemaiputînd să își mențină poziția sprijinit de perete, a alunecat pînă la podea. Se ghemui în balta de apă roz care i se scurgea din gură și se strădui să-și păstreze echilibrul.

— Să mergem în biroul meu. Dacă ai vreo întrebare pentru el, scrie-o pe-o hîrtie și lasă-i-o medicului.

— Medic? făcu Kent.

Englezul se lăsă condus pe coridor. Cineva stinse lumina în urma lor. Bolnavul se simțea probabil mai bine singur, în întuneric. În timp ce înaintau pe coridor, Wang răspuse la întrebarea

lui Kent.

— Da, medic, zise el, și-a luat diploma la Londra, la unul din spitalele univesitare pe care le aveți voi acolo. E mult mai eficient decît vechii noștri bătauși. Are arta de a pune întrebări cu bisturiul în mîină. Nu poți să folosești forța cu teroriștii moderni, continuă el cu o notă de tristețe în voce. Am investit mult în educație. În zilele noastre, totul trebuie făcut delicat; durerea trebuie indusă fără nici un pic din plăcerea care vine de obicei o dată cu ea. Probabil că tipul pe care tocmai l-am lăsat în cameră ți-ar spune mai multe despre asta. Dar n-are nici o importanță. Va muri, bineînțeles, dar nu înainte de a ne spune totul.

Wang deschise ușa biroului său și privi spre soarele orbitor care pătrundea prin fereastra îngustă, dar care nu avea nici un efect în fața instalației de aer condiționat

— Dar să ne întoarcem la întrebarea ta. Mașina era pe numele lui. Tipul a fost de mare ajutor, e o legătură cu spionajul chinez, știi...

Wang știa că David Kent nu știe, dar nici nu îi dădu vreo explicație. Nu îi spuse lui Kent că îi datora un serviciu pentru că l-a condus spre o celulă chineză care opera cît se poate de eficient în capitala malaeziană. Wang era perfect mulțumit de ce obținuse. Și era aproape mulțumit de ce dăduse în schimb: o polițistă malaieză ucisă; Bedah binte Ariffin 3D o rețea de spionaj străină.

— Și Goh Peng?

— Nu știe prea multe despre el, replică Wang. El doar se supunea unor ordine.

— Ale cui? '

— Ale directorului pieții. Care, din întâmplare, este directorul băncii Chan Toh Wen. Goh Peng al tău a dispărut. Va pleca din Kuala Lumpur imediat ce va afla că unul din oamenii săi a fost prins. Nu e o afacere rea. Nu face ca un diplomat chinez în vacanță, chiar pretinzînd că e altcineva, să fie prins într-o chestie de spionaj. Va trebui să negociem foarte atent cu el. Au fost trei; ăsta de aici era gorila, cel care a învinețit-O pe Bedah la ceafă, pe spate și pe coapse. Am mai avut unul dimineață, altă mîncare de pește. Un tîmpit încrucișat l-am oferit un mic dejun grozav, dar nu l-a ținut stomacul, zise el fără să zîmbească.

Păcat, aproape îl vindecasem de privirea aceea încrucișată. t

Kent înălță o sprinceană; nu găsea nimic să spună.

— A dat colțul cînd l-am scăpat o clipă din ochi. Stăteam la o șuetă și vorbeam despre porcăriile pe care i le-au făcut lui Bedah cînd, deodată, l-a apucat o tuse scîrboasă și a crăpat. Dar cred că s-a bucurat că scapă de noi. ,

Wang vorbea fără pic de emoție; parcă ar fi povestit cum ies paiele din ursulețul stricat al fetei sale. Oamenii Ca Wang Peng Soon erau cei care purtau poveri, le purtau dintotdeauna. Wang nu-și strica somnul făcîndu-și griji pentru lucruri din acestea. Era în joc de prea mult timp ca să-i mai pese de moarte.

— Dar să ne întoarcem la ce-ți spuneam despre Lau Boon,

continuă Wang. După ce vomită și după ce își golește mașele, va fi în stare să ne vorbească din nou. Vrei să îl întrebi ceva

anume?

Kent dădu din cap. Bănuia care va fi răspunsul încă înainte de a pune întrebarea.

— În bungalow-ul de la Port Dickson, Goh Peng mi-a umblat prin buzunare. A găsit pistolul pe care mi l-ai dat și i-a luat încărcătorul. Întrebă-1 de ce nu a luat și fotografiile, doar a avut timp destul.

Wang nu se arăta uimit și nici nu stătu pe gânduri.

— A fost întrebat. Goh Peng a găsit fotografiile, i le-a arătat lui Bedah și a întrebat-o dacă știe cine sînt englezii. Cînd i-a spus că nu știe, le-a băgat în portofel.

Wang își strinse buzele. Era pentru prima dată cînd Kent îl vedea afixînd și altă expresie decît cea obișnuită, rece.

— Apoi, desigur, reluă Wang, s-a asigurat că femeia spune adevărul.

— De ce au omorît-o?

— Cel gras spune că Goh Peng a omorît-o. A făcut-o, zice el, ca s-o protejeze pe Chan Moi - Nancy a ta. I-au scăpat numele în fața ei, printre altele.

— Bedah vorbea chineza?

— Bedah a noastră era o fată deșteaptă. Am discutat cu Nancy. Mi s-a părut și mie curios că nu a întrebat de Bedah cînd ai sunat-o. Și am avut dreptate.

— O localnică să lucreze pentru niște criminali chinezi! Cu ce-o aveau la mîină?

— Te-ai întîlnit și tu cu probleme ca asta în Hong Kong? îl întreabă el sincer interesat

Kent confirmă printr-o înclinare a capului și întreabă:

— Rude?

— E uimitor cum reușesc familiile chineze să lege între ele toate zonele Orientului. Unchiul de-al doilea, fratele vărului mătușii - toți sînt de-un sînge, toți stau la masa mare la nunți. Dar nu era cazul lui Chan Moi. Era întreținuta celui încruciașat; ce idioată!

Dacă s-ar fi aflat afară, ar fi scuipat ea să-și arate disprețul față de prostia ei.

— Și sper, David, că n-ai să mă întrebi cît timp va sta la în 162 chisoare!

Kent nu zîmbi. Trăise destulă vreme printre chinezi ca să știe despre ce vorbește Wang. Nancy nu va fi închisă. Era moartă, nu mai exista Așa că nu întreabă nimic. Dar, din curiozitate, spuse pe un ton nepăsător:

— Amicul tău din celulă... Nu te-ai gîndit să îl oferi la schimb?

— Să-1 schimb cu ce? zise Wang trintindu-se în scaun, cu un pachet de Rothmans în mîină. Nu au pe nimeni pentru schimb, ei nu iau prizonieri. Dacă vreunul dintre-ai noștri face

vreo prostie, e măcelărit Nu mai auzim niciodată de el. I se scot ochii și este dat prin mașina de came.

— Așa cum faci tu cu amantul ăla? întrebă Kent și aprinse țigara lui Wang.

Chinezul nu răspunse; trase adânc din țigară și apoi spuse: ;— lei cina cu mine diseară? Un fel de petrecere de rămas bun. Numai noi doi.

— Cine spune că plec?

— M-a sunat Woody. Consideră că nu mai ai nimic de făcut aici.

— Ciudat; mie nu mi-a spus nimic.

— O să-ți spună. Trec diseară pe la tine. Băutura o plătești tu, la Hilton, iar eu fac cinste cu masa

— Abia aștept, rosti Kent fără entuziasm.

16317

Restaurantul Coq d'Or din Jalan Ampang era o clădire veche, masivă, o rămășiță a zilelor regimului colonial. Clădirea chinezească, din secolul al XIX-lea, a fost transformată în restaurant la începutul anilor '60, pentru marea comunitate europeană, constituită în principal din cultivatori de cauciuc. Pe atunci era un restaurant cunoscut; acum, cu malaezienii prosperi, era și mai cunoscut Dar cei mai mulți clienți erau chinezi foarte bogați. Coq d'Or nu s-a schimbat o dată cu timpurile. Mîncarea era excepțională, serviciile - ireproșabile; era genul de restaurant în care primești ce plătești.

Wang și Kent s-au așezat la o masă de pe terasă. Aici se simțea adevăratul Orient: aerul puțin greu, încărcat de miresme, cerul fără nori al nopții. Dar nu pentru sentimentul Orientului alesese Wang acest loc. De aici se putea supraveghea parcare mare, stîlpii masivi de beton, păziți de leii chinezești care priveau împietrit spre intrare, și traficul nesfîrșit de pe Ampang Road. Wang își putea vedea ușor mașina modestă și șoferul ghemuit pe bancheta din spate, supravegheat și el dintr-o mașină la fel de modestă în care se aflau trei tineri chinezi înarmați cu pistoale H & K. Wang avea o obsesie referitoare la supra viețuire. De asemenea, Wang putea vedea toate persoanele care urcă treptele restaurantului.

Dar Kent o văzu primul. își aprinse o țigară și aruncă chibritul într-o scrumieră mare de porțelan chinezesc. întoarse capul să o vadă mai bine. Femeia stătea pe ultima treaptă a scării, așteptînd parcă pe cineva. Era înaltă, cu un păr negru care îi accentua, chiar și de la distanță și în lumina slabă, trăsăturile frumoase, dar palide. Probabil că nu iubea soarele. Era îmbrăcată într-o rochie de sifon portocaliu strălucitor și zîmbea. Lui

Kent i se părea că vede o reclamă la un produs extrem de interesant

— Hilary West, spuse Wang, care o privea pe deasupra len-tilelor. Lucrează la o firmă de avocatură din Kuala Lumpur, are buletin roșu.

— Asta ce înseamnă?

— Că e rezident permanent, dar nu și cetățean; dacă nu se poartă frumos sau dacă supără autoritățile, poate fi alungată. E aici de șase ani, deci nu cred că ar mai face vreun lucru pros tesc...

— Îi aveți la mână pe toți străinii din țară?

— Numai pe cei frumoși. Hai să mâncăm. Kent nu avea poftă de mâncare. Nu luase în tragic moartea

lui Bedah. Regretul și tristețea erau emoții superficiale, de care se putea scăpa cu puțin efort. Ieri a fost ieri, astăzi e astăzi. Lipsa poftei de mâncare nu avea nimic de-a face cu tristețea. Cauza era alta. Hilary West stătea la masă, în partea cealaltă a terasei, și mânca liniștită. Ea nu avea probleme cu pofta de mâncare.

Și nici Wang. După o porție uriașă de budincă de cireșe, se lăsă pe spătarul scaunului și-și scoase ochelarii de pe nas. Părea un Buddha supraalimentat. Wang aștepta ca David să re deschidă negocierile. Știa ce va urma; se mira doar că englezul amîna atit.

— Cum pot să fac cunoștință cu ea?

— Cu cine?

Kent își mișcă iarăși ochii spre celălalt capăt al terasei și dădu din cap. Wang nu avea nevoie să se întoarcă pentru a înțelege despre ce e vorba Zîmbi și ochii i se făcură nevăzuți sub pleoapele mari.

— Poți să comiți o infracțiune, să intri la închisoare și să o ceri drept avocat; o modalitate cam scumpă pentru a ajunge să siringi mîna unei femei; căci nu cred că ai obține mai mult. Hilary West e foarte greu abordabilă. E prea atrăgătoare. Mulți și-au încercat norocul cu ea, dar puțini au ajuns să vadă răsăritul soarelui din dormitorul ei.

Kent n-avea chef să asculte povești despre dormitorul ei; interesul său era mult mai adînc. Înălță din umeri; cum să-i spui unui chinez bătrîn și cinic să te-ai îndrăgostit de o imagine? Cel mai bun lucru pe care putea să-1 facă era să vorbească despre ea.

— Are familie aici?

— Soțul ei...

"Soț? O, Doamne, nu!"

— ...a fost transferat cam acum patru ani prin America de Sud. Hilary nu s-a dus cu el. Probabil că se terminase totul între ei înainte de despărțire. În ziua de azi, căsătoriile nu rezistă prea mult, așa e? Cred că mariajul lor a durat cel mult doi ani. Au divorțat.

— West e numele ei de fată?

— Nu, e numele lui. Nu știu cu ce nume s-a născut Ești sigur că vrei să o cunoști?

Kent nu spuse nimic.

— Îi vezi pe cei doi de la masa ei?

Englezul știa despre ce e vorba, așa că nu se uită. Fără să-și dezlipească ochii de la Wang, dădu peste cap tot coniacul din pahar.

— Sînt vechi prieteni de-ai mei. Cînd te-ai dus să te speli pe mîini, i-am chemat să bea o cafea cu noi, pe terasă. Te superi? Femeia îi întinse lui Kent o mînă mică, dar fermă, și îi oferii un zîmbet cu aceleași calități. De aproape, era și mai frumoasă. Dar în atitudinea ei nu se găsea nici o urmă de încîntare. Poate că va apărea mai tîrziu.

— N-ai vrea să dansezi, Hilary? zise Wang Peng Soon fără să se ridice de pe scaun și fără să-și pună paharul pe masă.

Hilary acceptă cu un zîmbet, dar Wang nu se mișcă nici acum.

— Te superi dacă îl deleg pe tînrul meu prieten din Anglia? Are mai multă energie decît mine și e un dansator foarte bun, adăugă el, iar Kent tresări. Îl invidiez. Ringul de dans era cam de dimensiunea unei farfurii întinse,

iar orchestra era de fapt un cvartet de filipinezi. Muzica era foarte bună: lentă, senzuală, deloc zgomotoasă; părea să placă pînă și peștilor tropicali din acvariul de lîngă estradă. Și lui Hilary îi plăcea. Se cuibări la pieptul lui ca și cum s-ar fi aflat amîndoi într-un pat dublu. Totuși, nu era nimic de natură sexuală, cel puțin din partea ei; pur și simplu așa dansa ea foxtrot: aproape nemișcată, mutindu-și greutatea de pe un șold pe celălalt Keit se întreba dacă partenera sa îi simte umflătura rigidă din pantaloni. Oricum, ea nu arăta că ar simți.

— Trebuie să înțeleg, rosti ea încet, fără să-și ridice fața de pe pieptul lui, că ai venit aici să ne dai tuturor lecții de dans?

Deci avea simțul umorului. Kent îi simțea urechea foarte aproape de buzele lui; mirosul de Chanel îl făcea să se simtă ca un licean cu prima lui femeie. Dar se strădui să păstreze conversația între limitele ușoare și banale pe care le impusese ea.

Pînă în momentul în care filipinezii au rămas fără răsufare, Kent și Hilary își programaseră restul serii, deși nu era nevoie: o făcuse deja Wang în locul lor.

■— Pentru mine se apropie ora de culcare, zise el cînd cei doi se întoarseră la masa de pe terasă.

— Și pentru noi, îl imitară ceilalți doi. Ai cu ce să ajungi acasă, Hilary?

— Ei, o să se descurce ea interveni Wang. Va avea David grijă; nu, David? O duci pe Hilary acasă?

Kent intră și el în joc:

— Dacă vrea să meargă acasă. Vrei să mergi acasă, Hilary?

Era prima dată cînd îi spunea pe nume. Ea zîmbi și se așeză pe scaun, gest care putea fi interpretat drept răspuns. Kent își luă rămas bun de la Wang și de la cei doi prieteni ai lui, după care se așeză lîngă ea.

— Ce joc e acesta al prietenului tău Wang?

Kent nu avu timp să îi spună ce joc era cel al prietenului său Wang. Cine știe ce joc juca Wang? Nici Wang însuși nu știa; sau poate că da? A fost salvat de apariția chelnerului, care aducea o frapieră acoperită cu un șervet alb. O așeză pe masă

și trase șervetul, de sub care se ivi un dop auriu îngropat în apă și gheață. Chelnerul scoase dopul cu un gest de expert, lăsînd să se audă doar un zgomot mic.

— Krug, anunță el mîndru. Din '75. Vă transmit complimente din partea domnului Wang.

Turnă cîte puțin în fiecare pahar, așeză sticla la loc în frapieră și, încă zîmbind, se întoarse la bar. Privirea lui Hilary nu se dezlipise de pe chipul lui Kent, care scoase un geamăt mic. Hilary va strica tot farmecul șampaniei. Dar ea nu repetă întrebarea; se părea că șampania Krug '75 i-1 alungase pe Wang din minte și îi indusese altfel de gînduri.

Hilary era fericită; foarte fericită. De altfel, cine n-ar fi fost după un pahar cu șampanie de optzeci de lire? Dar fericirea lui Hilary era o iluzie, un joc; un joc murdar.

L-au adus pe David aici și îi trec acum sub nas un fluture frumos. Ticăloși fără principii!

Toți erau implicați: Wang, Peter, Jimmy Morgan, idiotul acela de Woodhouse și, bineînțeles, Hilary West. Femeia îi zîmbi lui Kent pe deasupra cupei de șampanie. În alte circumstanțe, ar fi cedat și acest lucru se vedea. Îi plăcea Kent, fenomen care o surprindea. Bărbatul acesta nu întruchipa idealul ei masculin; era prea sigur pe sine pentru gustul ei și avea acea aroganță care vine din prea multe cuceriri făcute fără nici un efort. Aceasta fusese prima impresie. Dar Kent avea un chip blînd și ochi frumoși; dincolo de ei era o minte chinuită, iar sub aroganță se afla un om care, deși o ascundea, ar fi vrut enorm să îi placă. Totuși, exista o diferență: ea nu era implicată din plăcere.

Hilary intrase în acest joc cu ochii deschiși. Fiecare fată ar trebui să aibă un tată care să cunoască soluția la o nepotrivire conjugală adîncă. Ar fi pus-o în gardă cu privire la West, dacă un ticălos l-ar putea dibui pe un altul. Dar Hilary nu s-ar fi mirat să afle că în spatele plecării bruște a lui Paddy West într-o gaură diplomatică numită Guatemala s-a aflat chiar tatăl ei. Acesta era "tăticul", iar prietenii lui erau la fel. Pînă la urmă, a descurcat lucrurile, dar într-un fel care să-i convină lui.

"Știu exact ce anume te va face să uiți. Ia-ți concediu un an de zile. Apoi întîlnește-te cu prietenul ăsta al meu, care îți va da ceva interesant de făcut; ceva care să-ți scoată din minte băieții irlandezi..."

Ceva interesant... Și apoi un sfat cvasipărintesc:

"Tatăl tău crede că poți ține o mică sinecură pentru noi în Malaezia. Reprezinți legea, nu? Nici nu se putea mai bine. Cum te descurci în chineză?"

"Poftim?"

"Nu-i nimic, o să aranjăm noi cumva în primul rînd, ce ai zice să mergi la școală patru luni de zile? Avem un loc pentru care nu se dă concurs la un curs la Hereford, un curs al armatei. Acolo vei cunoaște oameni simpatici. Duri, dar simpatici. Apoi vom dori să te duci în china la universitatea Mingbo Wuhan,

să înveți limba dar mai ales să fii văzută, să te integrezi în grupuri, să citești cărticica roșie..."

"Cărticica roșie nu mai există. Ei n-o mai citesc."

"Mă rog, să citești cărticica ce culoare o avea ea acum. Și vrem să fii recrutată de CELD. Vrem să devii spion chinez înainte de a te întoarce în Malaezia. Noi îi spunem joc dublu."

"Toate astea sînt sugestiile tatei?"

"Nu ți-a explicat?"

Bineînțeles că nu îi explicase!

"Ce urît din partea lui!"

Urît? Dar o voi face, ca să-i arăt eu ticălosului!

"Cînd vreți să încep?" Wang era ca un unchi bun, dar numai la suprafață. Ameste

cui lui în afacerile urîte era o a doua natură; așa fusese toată viața, o făcea din instinct

"...Ai fost contactată, Hilary?"

"Nu. Cred că voi fi cel mai inactiv spion din lume"

"Nu dispera, te vor suna cît de curînd. Dar am o treabă pentru tine..."

"Tu?"

"Însărcinarea lui Peter. Ți-a spus de David Kent, așa zice el.

Știi despre ce este vorba Vrea să faci cunoștință cu el. Vei încerca să îl prinzi în cîrlig, dar nu prea tare; destul cît să nu îți

scape. Peter zice că nu e genul tău, așa că nu vei avea probleme.

"Peter vorbește cam mult! Nu știe absolut nimic despre «genul meu». Și ce vrea să fac cu mielușelul ăsta?"

"Prietenii tăi de la Pekin îl urmăresc; vei primi instrucțiuni mai detaliate. Vor să îl întâlnești ca din întâmplare. Să nu-ți faci griji, aranjez eu să vă întâlniți mîine. Să pari naturală, așa cum ai fi cu orice alt bărbat străin. După ce îl îmblînzești, încearcă să afli dacă... ăă... dacă a ajuns la vreo concluzie în timpul călătoriei în Malaezia. Spune-i cît de fascinată ești de războiul junglei; încearcă să-1 faci să vorbească despre el. Arată-te interesată, fii curioasă, dar nu forța nota. Spune-i că ai cunoscut pe cineva din vechea Poliție Malaieză și vezi ce reacție are. Ai grijă, nu pomeni nici un nume, tipul nu e prost Dacă începeți să vorbiți despre oameni, va afișa mina aceea încruntată și va începe să se poarte iarăși ca un polițist. Nu-i da motive să bănuiască faptul că ai fi mai mult decît un chip frumos și lasă-i lui conducerea."

"Am înțeles ideea Asta e tot?"

"Nu chiar. O dată ce l-ai prins, stai cu el zi și noapte, pînă ce ne aduce la ușa lui Peter. Oamenii lui Goh Peng vă vor urmări la tot pasul; dacă Kent dă greș, va trebui ca tu să îndeplinești ultima parte a planului. Peter spune că ti-a explicat..."

"Așae. "

"OK, deci cînd te duci la Londra așteaptă să fii contactată. Vor presupune că, pînă atunci, Kent îți va fi spus totul", zisese Wang zîmbind trist "Chinezii cred că englezii și englezoaicele nu au secrete unul față de celălalt, cruar și la scurt timp după ce

s-au cunoscut... Ciudați oameni sîntem, nu?"

"De unde știi că Pekinul-ul vrea să fiu cu tipul ăsta?"

Wang o studiase pentru o clipă, apoi zîmbise din nou și clătinase din cap. Nu îi răspunsese la întrebare, dar spusese:

"Sună la biroul tău și zi-le că îți iei un mic concediu. Kent se întoarce mîine la Londra îți voi confirma ora și zborul. Vei fi cu el. Îți voi spune lui Mohammed Salleh de la Subang să-ți facă rost de bilet și să vă pună alături. Nu-ți fă griji, se pricepe la lucruri din astea; Kent nu va suspecta nimic. Apropo, anunță-1 pe agentul de contact de la CELD că ai o rezervare provizorie pentru Londra, pe care ți-ai făcut-o cu cîteva săptămîni în

urmă. Întreabă-i dacă vor să călătorești în același avion cu Kent Vor spune că da; le plac coincidențele, chiar vor fi încîntați."

"Pe cine contactez în Londra?"

"Pe Peter. Nu încerca să le autodepășești, fii naturală." Dintr-o dată, simți cum i se scurge toată energia. Și Kent părea obosit, dar nu voia să se despartă de ea. Nici Hilary nu voia. O spusese fără să-și dea seama; era cea mai naturală atitudine.

— Hai să luăm micul dejun la mine. Taxiul i-a dus pînă în Ukay Heights. Apartamentul lui

Hilary era la etajul al treilea. Panorama de la fereastră era spectaculoasă. După ce au mîncat ochiurile cu șuncă gătite de ea, s-au așezat pe scaunele de pe balcon cu cîte o ceașcă de cafea cu gheață în mîină. Luna aflată la crai nou pe un cer înstelat scâldea orașul în argint lichid. Din spatele clădirii, unde se afla un petec de junglă în miniatură, se auzea orăcăitul broaștelor, țîrîitul greierilor și ciripitul păsărilor fără somn. Era un peisaj paradisiac. Ar fi fost momentul ideal pentru un sărut dar Kent nu voia să riște.

— Iar acum ai să-mi spui exact ce cauți aici, zise Hilary, care își scosese sandalele și își sprijinise picioarele de barele de oțel ce mărgineau balconul.

Lumina din cameră îi bătea în spate, creînd un halo în jurul părului și subliniindu-i curba dulce a bărbiei. Era o femeie frumoasă. Cu toate acestea, Kent era preocupat nu de frumusețea ei, ci de abordarea ei directă, de stilul ei fără rețineri. Poate era doar de suprafață; nu frumusețea, ci stilul direct. Hilary aștepta.

— Caut informații despre doi bătrîni care au luptat în junglă prin Malaia, în anii '50, zise el.

Kent nu se uita la ea, dar își dădu seama că a întors capul spre el. Nu îi lăsă timp să îl întrerupă.

— Scriu o carte despre războaiele de gherilă; m-am gîndit că ar fi excelent să combin un mic concediu cu puțînă cercetare. Wang m-a ajutat mult; e prietenul unui prieten...

Se întoarce spre ea și o privi în ochi; părea foarte palidă, poate din cauza lunii. Dar și vocea îi pălise.

— Ai găsit ceva interesant?

Kent bău din ceașcă și se gîndi ce să răspundă. Existau lucruri mai interesante de vorbit cu o femeie pe balconul apartamentului ei la ora patru

dimineața, dar orice era mai bun decât tăcerea.

— Nu prea A trecut mult timp de atunci și oamenii de aici nu știu prea multe. Va trebui să aștept pînă ajung acasă și să caut ceva acolo. Dar nu e un subiect prea interesant, iar pentru tine nici atît.

— Eu n-aș spune asta. Cred că unul din prietenii tatei a petrecut un timp în jungla de aici.

— Sînt mii ca prietenul tatălui tău, Hilary. Aproape toți membrii Armatei Britanice au trecut prin junglă, pe rînd. Nu cred că prietenul tatălui tău a fost ceva deosebit.

— El nu era în armată, era polițist.

— În Poliția Malaieză?

Kent simți că i se ridică părul de pe ceafă. Încercă să păstreze un ton nepăsător

— Și polițiști au fost mulți. Cum îl cheamă?

" — Nu-mi amintesc. A fost prietenul tatei, nu al meu.

Bărbatul ieși din balcon și se duse la vestonul lui, așezat pe spătarul unui scaun din sufragerie. Se întoarse după cîteva secunde cu portofelul în mîină. Surpriza îi amortise simțurile; nu vedea nimic suspect, nimic neobișnuit în ultima din lanțul coincidențe ale serii. Scoase fotografia lui Togom și a teroriștilor morți și i-o întinse.

— Brr... făcu ea

— Ele?

— Nu știu. Cred că are peste șaiszeci de ani acum...

Femeia îi întinse fotografia înapoi, dar Kent nu o luă.

— Uită-te bine la cel din dreapta, n-ar putea fi prietenul tatălui tău?

Ea se uită din nou. De data aceasta, acoperise partea cu cadavrele cu degetul mare și o adusesese mai aproape de ochi.

— N-aș pune mîna în foc. Hai, ia-o, e groaznică.

Kent se mai uită și el o dată la fotografie, după care clătină din cap.

— Oare unde pot să-1 găsesc pe omul ăsta?

■— N-am idee. Probabil pe la Londra pe undeva.

— Poate că tatăl tău...

Remarcă expresia subit încordată de pe chipul ei și înțelese că a forțat tonul. Hilary nu răspunse imediat; se ridică, privj spre luminile depărtate ale orașului Kuala Lumpur și se întinse leneș cu mîinile la ceafă. Era un gest provocator, parcă ar fi fost complet dezbrăcată. Dar Kent știa că provocarea nu e pentru el. Pentru el, gestul însemna "noapte bună, David..."

— Să sun să ți se trimită un taxi?

— Da te rog. Cînd pot să te mai văd?

— Nu știu, s-ar putea să plec din oraș cîteva săptămîni.

Sună-mă într-o zi.

Kent încercă să nu își arate dezamăgirea

— Astăzi sau mîine mă întorc la Londra.. Tu unde pleci?

Femeia nu răspunse; ridică receptorul, ceea ce însemna foarte clar "noapte bună, David", sau mai curînd "la revedere". Salonul de masaj de la Hilton era

încă deschis. Probabil că exista un schimb de noapte. Fata care îi fusese repartizată era frumoasă ca un bibelou de porțelan: o chinezoaică micuță și fragilă, dar cu degete extrem de lungi și extrem de puternice;

probabil că în timpul liber deforma între degete cutii de bere. Deșteaptă, veselă și vorbăreață. Prea vorbăreață. Kent îi lăsă un bacșiș mare, iar ea îi dădu numele ei adevărat,, sugerându-i că e disponibilă oricând; pentru masaj, nu altceva Fata nu precizase "nimic altceva", dar sporovăială ei pițigăiată îl convinsese. Kent îi notă undeva numele, pentru a fi sigur că nu va nimeri tot la ea și data viitoare.

Dar nu va exista o "dată viitoare". Își turnă un degetar de Bell's peste care adăugă puțin Perrier și se întinse în pat Somnul îl luă prin surprindere; venise în același timp cu o hotărîre pe care o tot amînase.

18

Wang aștepta pînă la cinci, a doua zi după-amiază, și abia atunci sună la Londra Chiar și așa Evelyn St John Woodhouse nu a fost prea încîntat să Tăspundă la telefon la ora nouă dimineața, înainte de a se fi cuibărit în noul său fotoliu și înainte de a-și fi băut prima cafea a zilei. Nu era deloc civilizată să suni la o asemenea oră.

— Tînărul nostru prieten, Kent, a plecat la Hong Kong...

Wang își imaginează agitația pe care au provocat-o cuvintele lui la celălalt capăt al firului. Avu impresia că aude răpăitul ploii pe pervaz, dar își alungă zgomotul, din minte și savura căldura după-amiezei tropicale și înăbușitoare.

— Cum naiba s-a întîmplat, Wang? Nu trebuia să se ducă la Hong Kong. Ți-a explicat ce motive are? se auzi vocea înfuriată a lui Woodhouse.

— Nu. De ce ar fi făcut-o, 'sînt maică-sa?

— Ticălosul naibii! strigă englezul, după care își controla mînia Ți-a spus unde anume se duce?

— Nu.

— Nici un cuvînt? De ce dracu' s-a dus la Hong Kong?

Wang făcu ochii mari, cît îi peimiteau pleoapele migdalate. Aproape că zîmbi.

— Poate că vrea să-și cumpere un costum nou și vreo două cămăși de mătase. Nu arăta prea frumos cînd l-am văzut ultima dată.

Woodhouse nu luă în seamă prima parte a propoziției.

— Ce vrei să spui?

— S-a plimbat prin toată țara și mi-a dus pe căi greșite una din cele mai bune agente ale mele.

— Armăsar idiot! Aștia ca elvar trebui castrați înainte de a-lăsa peste graniță. Toți se cred James Bond!

Wang nu rîse. Nici măcar nu zîmbi.

— N-a dus-o pe căi greșite în sensul ăsta Fata a murit din

cauza lui.

Englezul tăcu o clipă. Se simțea ușurat, dar apoi se îngrijoră din nou.

— Wang, faptul că ticălosul ăsta a șters-o la Hong Kong mă pune pe gânduri.

— S-ar putea să fi plecat din cauza vreunui lucru pe care i l-am spus eu, Woody. Ceva care i-a intrat în minte și i-a dat o revelație; sau poate că s-a simțit frustrat...

— Wang, n-ai vrea să treci totuși la subiect?

— Mi-a arătat o fotografie a lui Jimmy Morgan în vechea lui uniformă și i-am spus că a plecat la Hong Kong chiar după incidentul de la Cha'ah. Vrea să facă o legătură...

— Vrei să spui, că se poartă ca un idiot de polițist!

— Cred că, în ochii lui, Fylough și Morgan sînt un fel de cuplu. Îl va căuta pe Fylough în Marea Britanie dar vrea să vadă dacă găsește la Hong Kong vreo legătură între ei. Știe cum merg treburile acolo și poate că are prieteni. Poate caută acolo un fir. Problema e că, dacă șapă unde trebuie, Woody, descoperă pe cine caută și poate deveni ambițios, poate să înceapă să-și pună întrebări. Cred că a înțeles deja că e ceva mult mai adînc decît niște soldați omorîți. S-ar putea să ne facă mari probleme.

, — Să sperăm, pentru binele lui, că nu va fi așa, spuse englezul. Ai pe cineva în Hong Kong care să îl supravegheze?

— Am trimis pe cineva cu el. Vor avea grijă de el.

— Sper că nu e o femeie.

— Liniștește-te, Woody. Nu trimitem pe oricine.

— Și chinezul?

— Care chinez, Woody? Aici toți sîntem chinezi.

— Nu te mai prosti, Wang! Știi foarte bine la cine mă refer.

Fața lui Wang se destinse într-un surîs, iar ochii i se făcură nevăzuți.

— A, domnul Goh Peng... Ce-i cu el? Păi, cînd l-am călcat pe coadă, a plecat întins la aeroport A plecat tocmai acolo la Petaling Jaya după care instinctul i-a spus să o ia spre nord. A mers de-a lungul graniței thailandeze și a luat un avion de la Bangkok. Va veni în Anglia via Paris. Se va transforma din nou în diplomat înainte de a pleca de la francezi.

— Mulțumesc, făcu Woodhouse rezumîndu-se doar la atît Și Hilary?

— S-a descurcat perfect Sînt un cuplu minunat, ea îi place lui Kent..

— Wang, nu mă interesează ce îi place lui Kent și ce nu. I-a spus ceva?

— Da, i-a spus. I-a spus ce face, i-a arătat fotografia cu cadavrele teroriștilor și i-a spus despre cel pe care crede că îl caută.

— Am mai auzit asta A rostit vreun nume?

— Nu, dar ea l-a recunoscut pe Fylough. Pe el îl voia Kent. Nu i-a arătat fotografia lui Jimmy Morgan. Dar, Woody, ar fi bine să iei măsuri. E posibil să vină la Londra direct de la

Hong Kong. Am aranjat ca Hilary să stea pe locul de lângă el. S-ar părea că va trebui să le mai aranjăm o întâlnire la Londra, dar de asta te vei ocupa tu.

— Poate că totuși se va întoarce la Kuala Lumpur?...
Woody nu părea deloc încrezător. Și nici Wang.

19

Hong Kong-ul nu se schimbase absolut deloc.

Kent își goli paharul de whisky cu sifon, își sprijini coatele pe barul de lemn și afișă o expresie sinceră. Prietenul său ajunsese înaintea lui.

— Mă mir că ți-au dat drumul la vamă! Nouă nu ne plac renegații, mai ales cei care se întorc și cer favoruri.

— Ce te face să crezi că vreau Un așa ceva?

— Sînt polițist și te-am mirosit.

Kent plăti pentru încă două pahare de whisky, luă o țigară din pachetul de Dunhill International de pe masă și spuse:

— Aș vrea să am cîteva ore acces la Arhive, poate puțin mai mult. Poți să aranjezi?

—r Pentru ce?

— De dragul vremurilor de altă dată...?

— Rahat! De ce nu mergi prin filiera ta? Aveți aici un ofițer de securitate și apărare, care ia bani cu carul și nu face nimic! E la secția E; dar de fapt de ce îți spun, doar știi...

Nu primi nici un răspuns de la Kent. Prietenul lui bău din paharul abia umplut și îl privi cu coada ochiului.

— Știai, nu? Știai.

— Prefer să mă folosesc de prietenii mei, zîmbi Kent.

— Pui la cale ceva necurat, Kent. Ce cauți? Planurile de exod în masă pentru 1997?

— Nu e nimic necurat, Ginger. Vreau să văd dacă un ticălos care a lucrat la Arhive prin anii '50 a făcut o măgărie cu un dosar de la MI6.

— Anii '50! Glumești, nu?

— Ba sînt al naibii de serios.

Privirea neîncrezătoare a lui Whittle "Ginger" se topi. Se roti pe scaunul de la bar și studie expresia seacă a lui Kent. Apoi, din cele două sentimente învinse curiozitatea.

— OK. Cu două condiții.

Kent dădu aprobator din cap și se pregăti să plece, dar Whittle zîmbi slab și spuse:

— Dacă îți dau voie să pătrunzi în cele mai ascunse lucruri ale noastre, am pretenția să îmi spui ce cauți; cînd ai să găsești. S-ar putea să ai nevoie de ajutorul meu!

— Nu m-am gîndit la așa ceva, spuse Kent. OK, accept și care ar fi cea de-a doua condiție?

— Să faci o cinste mare de tot la restauratul Hugo și să mă trimiți acasă cu o mahmureală gravă.

— S-a făcut! Arhivele Poliției, aflate într-o clădire masivă a Poliției Regale Hong Kong din Arsenal Street, deținea o arhivă complet computerizată; era de ajuns să apeși pe un buton și obțineai tot

ce voiai. Atmosfera de acolo îi păru lui Kent veselă și sănătoasă. Dar nu se puteau găsi date mai vechi de anul 1960. Dincolo de acest an, totul devenea o junglă impenetrabilă. Se uită la rafturile cu dosare enorme din anii '50. Nu era surprins, ci doar recunoscător că cineva, cîndva, se gîndise că dosarele acestea merită păstrate și le salvase de la foc.

Nu aștepta nici o favoare. Dosarele erau depozitate în subsolul întunecos, uscat și răcit cu o instalație de aer condiționat.

Kent își scoase haina și o așeză pe spătarul scaunului. Nimeni nu îl băgă în seamă și nu își făcu probleme că e nesupravegheat; rrimănu nu îi păsa de niște dosare vechi de treizeci de

ani. În Hong Kong, cine voia să se uite la ceea ce s'întîmplase cu treizeci de ani în urmă era "ciudat". Cei din Hong Kong erau preocupați de ziua de azi și de cea de mîine; acum treizeci de ani însemna Epoca Bronzului. "Vă rugăm, nu fumați" era singura condiție.

— Aici nu, dar pe coridor?

— Sigur, nu e nici o problemă. Spuneți-ne dacă doriți o cafea.

În urma lui se trînti o ușă grea și gata, a fost lăsat singur. Se uită încă odată, descurajat, spre rîndurile lungi de dosare. Anii '50 păreau să fi dispărut într-o gaură neagră. "De unde dracu' să încep? În anii 1953, în septembrie, Jim Morgan se afla în Malaia în calitate de OSPC - Office?- Superintending Police Circle¹. OK. Lasă luna septembrie; încearcă octombrie, noiembrie, decembrie..." înainta cu pași rari de-a lungul rafturilor, plimbîndu-și degetele pe dosare. 1953. Se opri. "Ce titiu?" Kent privi mai de aproape. "Dumnezeule! Sînt o mie de riduri!... Asta ce dracu' e?" La sfîrșitul fiecărei luni se afla cîte un dosar subțire, de cele mai multe ori ne semnificativ, un fel de rezumat. "Dormi în pace, frățioare!" Scoase dosarul pe septembrie. Pe eticheta strălucitoare scria "neclasat". Dedesubt, scrise de mîină, se aflau cuvintele "colaborarea militarilor britanici MI5-E/MI6 etc."

"Binecuvîntat să fii!"

Kent deschise dosarul. Septembrie 1953: nimic. Apoi octombrie 1953: nimic. Și noiembrie 1953: nimic. Dar decembrie

1953... Aruncă o privire mai atentă. Bingol Bingol Bingol

3.12.53 StrIO/B/Lomach

Patrulă suplimentară 1CG, la granița Lockmachau

XXXXXNo explan. endit

3.12.53 Floarea Soarelui. Provincia Kwantung

Un civil britanic plus un chinez civil au întîlnit doi oficiali neidentificați din Republica Chineză N-M-L.

Zona Yunongcun (PRCO 2940498), regiune la o oră de graniță. XXXXX

1 - Ofițer supraveghetor al Cercului de Poliție (n.t.)

3.12.53. SB Clasat T/S. Civilul britanic - identificat MI6 J.

Morgan. Autoritate: ofițer de securitate și apărare E(A). Ofici alii chinezi din regiunea fostă Kwantung - neidentificați. Ci vilul chinez - neidentificat. Nu s-a înregistrat nici un raport.

Floarea Soarelui confirmă.

Kent puse dosarul deoparte și le scoase pe cele de pe primele trei luni ale anului 1954. Nu se mai găsea nici o altă menționare a incidentului. Citi încă o dată dosarul lunii decembrie,

unde găsi titlul: "Incident la graniță/acțiune a Ramurii Speciale". La 3 decembrie, găsi doar nota: "v. neclasat 3/12". Kent

zîmbi amar. Ce făcea el semăna cu un joc de ping-pong: înainte, înapoi, mereu și mereu, fără să ajungă nicăieri. Închise dosarul. Asta era tot.

Luă dosarul sub braț și ieși pe coridor. Lîngă ușă se afla o masă și un scaun. Se așeză și își aprinse o țigară. Deschise iarăși dosarul, își sprijini bărbia în mîină și privi atent foile xero copiate. Nu era nimic altceva în afară de un carton mic, alb, pe

care scria: "Originalul revendicat pe 15.12.53 de către ofițerul de securitate și apărare din Hong Kong pentru Londra, MAE . F/S TŞ3936. Grup: MAF 148. Dosar nr. 23142/indicația nu este autorizată."

Bărbatul expiră fumul, dus pe gânduri, și se uită fix la cartoful alb. "MAF - Ministerul Afacerilor Externe. Nici Arhiva

MI5, nici Arhiva din Cheltenham, ci Arhiva Ministerului pentru Afaceri Externe din Londra... Foarte interesant!" Postul de

observație al poliției de la Lok Ma Chan, LOMACH, a raportat o patrulă la primul batalion Coldstream. Floarea Soarelui, un agent infiltrat de către Ramura Specială și trimis în provincia Kwantung, raportează doi civili care țin o întrunire în mijlocul unui no man 's land cu oficiali chinezi din partea comunistă a țării. Oare ce mai urma?

Un act strict secret al Ramurii Speciale îl numea pe european J. Morgan. Kent zîmbi și trimise fumul către tavan. "N-au

reușit să îi identifice pe chinezii aflați de partea noastră și pe care îi avea în mîină! Ce tip deștept! Dar nu s-a întors. Și dur pe deasupra. Și ce dacă? Nici armata și nici ofițerul de securitate , și apărare nu raportează Ramurii Speciale. Ramura Specială

181

păstrează tăcerea. Nu vor să își compromită agentul, se cunosc colaborările dintre agențiile participante. Iar acum, partea cea mai urîită! MI5 are un informator în cadrul Ramurii Speciale, Poliția Hong Kong, care suflă ca o adiere către o ureche ciulită. MI5 a solicitat, sub autoritatea Ministerului Afacerilor Externe, ca toate documentele legate de incident să îi fie predate. Dar un tip deștept le-a fotocopiat - probabil că, în același timp, prietenii lui îl castrau pe informatorul de la MI5 - și a mai spus și unde este originalul, cu un avertisment pentru oricine ar vrea să facă ceva cu ele că "indicația nu este autorizată".

Dar de ce? Kent strivi țigara în scrumieră și își aprinse încă una. Era o vînătoare a documentelor. Foile și dosarele erau toate în jurul lui, așteptînd doar să fie ridicate. Deci mai luă un dosar. Oare ce afacere avea Morgan cu chinezii? Și cum se potrivesc faptele lui Morgan? Pe de o parte, s-a întors dintr-o acțiune din junglă, în care a omorît chinezi; pe de altă parte, fraterniza cu oficialii chinezi? Floarea Soarelui îi identificase

ca "oficiali". Ce voise să spună cu asta? Se ridică și se întoarce în camera ticsită cu dosare. Morgan se dovedea a fi fost un om cu două fețe. Probabil că era din Țara Galilor... "Evans-poștașul, Jones-peștele, Morgan-spionul! Exact ca Philby... Philby era oare din Țara Galilor? Nu, prostule, Philby lucra de cealaltă parte... Morgan lucra pentru chinezi? Doamne, Dumnezeule!..."

Așeză dosarul la loc, stinse lumina și închise ușa în urma lui. Țigara licărea încă în întuneric. Afișă din nou un surâs amar, apoi zîmbi larg. Ce-ar zice ăștia dacă ar da foc întregii clădiri? Probabil ar fi încântați. Ce pierdere de timp! Kent a mai stat încă treizeci și șase de ore în Hong Kong.

Cea mai mare parte a timpului și-a petrecut-o revenindu-și după o beție monstruoasă, după care a luat avionul companiei Cathay Pacific London, care l-a lăsat la Kuala Lumpur. Cei doi agenți ai lui Wang au făcut același lucru. Chiar s-au distrat în scurta lor excursie la Hong Kong. L-au urmat pe Kent peste tot pe unde a umblat, cu excepția Arhivelor Poliției. L-au depistat imediat pe supraveghetorul chinez, dar nu au luat nici o măsură. Și nici chinezul. Fiecare urmărea, fiecare supraveghea, dar nimeni nu intervenea cu nimic. Agenții i-au raportat totul prin telefon lui Wang Peng Soon, care nu s-a bucurat deloc. Le-a repetat instrucțiunile: "urmăriți, observați, protejați, dar nu interveniți direct". Iar ei au făcut exact ce li s-a spus; erau foarte buni la urmat instrucțiuni, mai ales pe cele ale lui Wang Peng Soon. La Kuala Lumpur, l-au predat altor doi agenți, pentru orice eventualitate. A doua zi dimineață, Kent l-a sunat pe Wang să-și ia rămas,

bun. Nici unul, nici celălalt nu a pomenit de ieșirea lui Kent în colonie. Wang l-a rugat să transmită salutări vechiului său prieten Woody și asta a fost tot.

Kent a sunat și la apartamentul lui Hilary, dar nu i-a răspuns nimeni. A căutat numărul de la biroul ei și a sunat acolo. I s-a spus că este plecată.

— Unde?

— Nu se știe.

— Când se întoarce?

— Nu se știe.

"Ce birou eficient!" bombăni în gând Kent și adăugă cu glas tare:

— Astăzi? Mîine? Săptămîna viitoare? Scuzați-mă!

Bărbatul puse receptorul în furcă. Ce păcat.. Dar știuse de la bun început că nu va fi ușor să o cîștige; însă nu reușise nici măcar să înceapă ceva. Poate se va întoarce la Kuala Lumpur de Crăciun și va încerca din nou. Aeroportul Subang era unul tipic oriental - gălăgios, nu prea curat, cu polițiști neîngrijiți și cu noua muzică a Orientului: zgomotul flecturilor pe podelele din imitație de marmură.

La primul etaj se afla oaza pentru banii cîștigați ușor: barul monopolizat de chinezoaice vorbărețe. Kent își croi drum pînă la bar și reuși să smulgă de la barman o sticlă nu prea rece de

Tiger. Dădu iarăși din coate, de data aceasta ca să iasă din mulțime, și se îndreptă spre terasa cu aer cald și aproape irespirabil.

Avionul pleca cu patruzeci de minute întârziere, dar nimănui nu îi păsa; nici măcar lui Kent. își bău berea incet și își dresе gîtul cu încă o țigară. Recunoscu parfumul încă înainte ca ea să îi vorbească. Era Șalimar.

— Te gîndei să pleci fără să-ți iei rămas bun? întrebă femeia, apărută parcă de nicăieri.

Era îmbrăcată într-o rochie galbenă care-i venea foarte bine. Era proaspătă, dezinvoltă și foarte frumoasă. Kent se simțea murdar, transpirat, înfierbîntat și ar fi vrut să o ia în brațe și să o sărute. Dar ea nu îl încuraja.

— Te-am căutat ieri, spuse ea, deși nu am obiceiul de a vîna bărbați.

Kent nu își cern scuze pentru că o făcuse șă-și schimbe obiceiul.

— Vrei să bei ceva? o întrebă el.

— Gin tonic, te rog, cu multă gheață; de lămîie, nil de tei.

O lăsă în picioare, păzindu-i sticla de Txger, și intră în mulțime. Chinezoaicele o urmăriseră cu atenție, interesate de ce va comanda. De acum înainte, va crește cererea de gin tonic cu lămîie în detrimentul celui cu tei. Kent îi întinse paharul și așteptă pînă cînd buza ei sărută primul strat de cuburi de gheață.

— De unde știai că plec astăzi?

Femeia coborî paharul și își șterse buzele cu vârful limbii.

— Nu știam, spuse ea și bău din nou, delicat. Nu am venit să te conduc, ci să mă îmbarc într-un avion.

— Cu ce destinație?

— Londra

"Mulțumesc, Moș Crăciun."20

Camera din Londra în care a ajuns Goh Peng avea toată acea căldură intimă a unei cabane de pe vîrfurile înzăpezite ce dădeau spre Lhasa. Bărbatul se foi nervos pe scaun. Ar fi vrut 6 țigară, o ceașcă de ceai; considera că poziția sa o cere. Dar nu la fel considerau și ceilalți doi oameni, un bărbat și o femeie așezați la un capăt și la celălalt al unei mese mari, ce ocupa aproape toată suprafața camerei. Dar își păstră reflecțiile pentru sine.

Femeia îl fixa cu privirea ei inexpresivă, ca de pește, dar nu spunea nimic. Era o chinezoaică frumoasă, de o vîrstă incertă; putea avea cincizeci de ani, dar la fel de bine și treizeci. Se numea Ah Liari. Avea ochii mari, mai mari decît ai chinezilor obișnuiți, și o față ovală, mai mult europeană decît chineză. Frumusețea ei era clasică: buze pline, machiaj ingenios și un ten care beneficiase de un tratament cosmetic scump. Acesta era singurul ei compromis. Cînd se va întoarce la Pekin, pe fața ei nu va mai exista nici o urmă de fard, ochii ei se vor îngusta și garderoba recent achiziționată va sfîrși în șifonierele atașatului cultural. Continuă să studieze chipul lui Goh Peng,

după care, ca și cum s-ar fi declarat mulțumită, dădu din cap și strînse din buze aproape imperceptibil. Goh Peng se destinse..

Dar bărbatul de la masă nu era mulțumit. Fără să se grăbească, scoase o țigară din pachetul de pe masă, și-o așeză între buze și așteptă ca femeia să se ridice de pe scaun și să îi ofere un foc. Se uită o clipă la capătul luminos al țigării, apoi trase din ea și îl privi pe Goh Peng în ochi.

— Ești cât se poate de sigur că îl poți localiza pe Fylough și că îmi poți aranja o întâlnire cu el?

Tonul lui era nepăsător, prea nepăsător - înșelător.

— Da, tovarășe Kim Cheong.

— Când și unde?

— Încă nu știu, spuse Goh Peng evitând privirea celuilalt.

Cu părul cărunt, slab câ un schelet, chinezul putea avea orice vîrstă între șaizeci și optzeci de ani. Părea că a avut o viață plină de greutate, iar gura i se redusese la o linie subțire, fapt care arăta că bătrînul știa ce e durerea. Nu avea mîini. În locul lor avea două cîrlige funcționale ce se închideau și se deschideau foarte des, cu un zgomot ușor, ca și cum ar fi avut o voință proprie. Parcă vrînd să audă mai bine scuza lui Goh Peng, se

aplecă în față, își puse coatele pe masă, își împreună cîrligele și își îngustă privirea. Goh Peng era conștient de faptul că stă pe gheață foarte subțire. Acesta era Kim Cheong, a cărui poziție în ierarhia organizației TEWA, Departamentul de Afaceri Sociale - paravanul pentru instituția supremă a Serviciului Chinez de Informații - inspira un fel ciudat de frică. Și, iată-1 aici, la Londra așteptînd ca Goh Peng să îi spună cât de inteligent ratase ținta.

Totul a început în 1986, cînd s-a aflat printre pușinii invitați - doar el și Kim Cheong - la vizionarea unei pelicule filmate de Kim Cheong cu ocazia vizitei în China a reginei Marii Britanii. Goh Peng nu a întrebat niciodată care au fost motivele care i-au adus acest privilegiu. A făcut ce i s-a spus.

— Găsește-1, fusese ordinul lui Kim Cheong. Sora mea îți va da instrucțiuni și aici și peste hotare și îi vei raporta fiecare etapă a planului.

Sora lui Kim Cheong era Ah Lian, care acum stătea pe scaun și privea impasibil înainte.

Primul raport al lui Goh Peng către Ah Lian fusese scurt și deloc ambiguu:

"Numele bărbatului este Fylough; însoțea regina în calitate de membru al Misiunii Culturale în China Centrală. Nu există o asemenea misiune. Titlul este o acoperire pentru membrii Organizației Britanice de Spionaj pentru Extremul Orient. Aceasta este o practică obișnuită. Nu există nimic neobișnuit în prezența lui printre vizitatori..."

Al doilea raport al său, făcut la Londra, suna astfel:

"...investigațiile mele în China nu au dus la nici o concluzie. Omul nu există; a fost o umbră, un chip fără substanță.

Nimeni nu cunoaște numele de Fylough. Am raportat tovarășului Kim Cheong, care a ordonat să îmi continui ancheta în Malaezia. «Începe», m-a sfătuit el, «din 1953, în Johor. Încearcă Segamat, Labis, Cha'ah, Yong Peng... Caută-i numele

în dosarele poliției...» Mi-a mai dat un nume: Togom, un malaiez care a luptat alături de Fylough în timpul războiului din junglă. Fylough nu era cunoscut nici măcar vag în nici una din localitățile menționate de tovarășul Kim Cheong, dar malaiezu era cunoscut; l-am găsit într-un sat de pe coasta vestică a Malaeziei. Nu a fost cooperant la început. Dar pînă la urmă s-a dovedit a fi de ajutor. Și-a amintit despre Fylough, dar nu mai auzise nimic despre el din 1954. Togom mai cunoștea un om pe nume Kenning, care făcea parte din aceeași organizație j'ascistă și teroristă ca și Fylough. Kenning a devenit cultivator de cauciuc; tiu a fost greu să îi găsim adresa din Anglia.

Înainte de a continua investigațiile, m-am asigurat că nu mai există și alte persoane asociate cu acest Fylough. Am avut acces la dosarele Poliției Malaeziene prin centrul de calculatoare. Dosarele nu cuprind nimic semnificativ, cu excepția unor nume. Apoi am plecat în Anglia, după ce am aranjat să fiu inclus în personalul diplomatic al Ambasadei Republicii Populare Chineze la Londra. Am acceptat să dețin controlul absolut al CELD asupra afacerilor din Marea Britanie, folosind funcția de al treilea secretar. În Anglia, l-am găsit pe Kenning fără probleme, dar și el s-a dovedit necooperant. Am pierdut destul de mult timp cu el, dar numai la indicațiile dumneavoastră de a mima operațiunea amputării mâinilor, astfel încît amintirea să îi revină imediat și să și-l amintească nu numai pe Fylough, ci și pe celelalte persoane care au oferit probabil asistență. Cu toate acestea, nu am aflat nimic despre activitățile lui Fylough; a afirmat că nu l-a mai văzut din Malaia. l-am acceptat declarația; sub stress-ul căruia l-am supus, nu ar fi putut spune decît adevărul. A spus că nu știe nimic despre Fylough și l-am crezut. L-am eliminat și, două luni mai tîrziu, am ajuns la numele pe care mi l-a dat Kenning: Gilbert Bentley.

Pe acesta nu a fost ușor să îl găsim; parcă și-a șters anume urmele; totuși, l-am găsit în nordul Angliei. A fost o pierdere de timp. Acesta nu era bărbat; abia l-am atins și a și strigat un nume. Apoi a început să înșiruie tot felul de nume fără relevanță, unele chiar din copilărie; ar fi făcut orice ca să ne mulțumească. Printre lamentările lui s-a strecurat și un nume din războiul junglei-Dean.

Dean era o ființă cu totul diferită: un soldat adevărat. Nu a fost prea greu să îl găsim. Am așteptat să vedem ce reacție are la auzul morții celorlalți doi. Nu s-a întîmplat nimic. Probabil că nu a făcut legătura între cei doi și evenimentele petrecute în Malaia cu treizeci de ani în urmă. Cînd, în sfîrșit, i-am făcut o vizită, sosirea noastră l-a surprins la fel de mult cum ne-a surprins pe noi ușurința cu care l-am neutralizat. Din nefericire, metodele noastre — similare celor folosite în cazul primilor doi — au dus la moartea lui înainte să ne poată ajuta în misiune. De asemenea, i s-a permis să elimine doi dintre agenții noștri, dintre care unul era membru CELD, rezident în Marea Britanică

Afacerea cu Dean a fost nesatisfăcătoare din toate punctele de vedere. A fost condusă ineficient și îmi asum întreaga responsabilitate pentru pierderile de vieți omenești. Dean ar fi putut să ne spună mai mult. Sînt convins că știa multe despre Fylough, dar — deși am plecat fără să lăsăm nici o urmă — cineva a observat ceva. Un agent al MI britanic l-a șantajat pe unul dintre muncitorii de la Ambasada noastră și a obținut detalii despre mișcarea autovehiculelor Ambasadei. Am ajuns la concluzia că Fylough a pus în legătură interogarea și eliminarea lui Kenning, precum și uciderea celorlalți, și-a dat seama în ce direcție indică săgeata și a luat măsuri prin MI britanic. Cînd agentul britanic a ieșit la iveală, am decis să îl folosim în avantajul nostru. I-am oferit informațiile pe care le căuta și am pus în urmărire, cu ajutorul unei echipe de supraveghere, acțiunile sale..."

Așa și-a încheiat Goh Peng al doilea său raport către Ah Lian. Totuși, Goh Peng a dat acest ultim raport lui Kim Cheong, care stătea alături de sora lui la masa lungă din camera aproape nemobilată a unei case banale din Londra.

— Agentul britanic, un ofițer cu grad mic pe nume Kent, a pus în legătură morțile celor trei foști ofițeri și a descoperit originea asocierii lor în Malaia în timpul războiului de eliberare din anii '50. A hotărît să își continue investigațiile în Malaia, lucru care ne-a convenit. I-am oferit toată asistența posibilă, îndrumîndu-l chiar în direcția corectă, în Malaezia. L-am trimis la malaiezu Togom, pentru a afla pe cine caută...

— Dar l-ai omorît pe malaiezu, interveni Kim Cheong.

— Noi voiam ca agentul britanic să știe pe cine trebuie să caute, explică Goh Peng, dar nu și de ce îl caută. Printre lucrurile malaiezului se aflau fotografiile ale lui Fylough și ale altor oameni care l-ar putea ajuta să îl găsească pe Fylough. Ne-am asigurat mai tîrziu că le-a găsit. În această etapă, a fost necesar să eliminăm ajutorul care i-a fost desemnat de către F2 din Malaezia

— Ceea ce a fost o greșeala

— Nu una foarte gravă, se eschivă Goh Peng. Astfel a fost posibilă introducerea agentei West.

Kim Cheong scoase încă o țigară din pachet și bătu ușor în masă cu unul din cîrligele din oțel strălucitor. Ah Lian se ridică și întinse un chibrit aprins sub țigara lui.

— Vorbește-mi despre ea spuse Kim Cheong după ce a tras adînc un fum.

Goh Peng privi cu jind la țigara prinsă între cele două părți ale cîrligului drept al lui Kim Cheong, dar își alungă repede dorința. Cererea lui Kim Cheong era ciudată. Ordinul de recrutare a lui Hilary West venise de la Biroul Central, chiar de la Kim Cheong. Totuși, nu lăsă gîndurile să i se reflecte pe chip.

— După ce a întrerupt avocatura la Kuala Lumpur, a petrecut un an la Universitatea Mingbo Wuhan, pentru a învăța chineza putonghua. Acolo a fost recrutată, la indicația lui...

— Nu contează la indicația cui, se răsti Ah Lian. A fost recrutată. Și?...

— Și au fost urmați pașii obișnuiți pentru a-i verifica loialitatea Goh Peng nu zîmbi deloc. "Pașii obișnuiți pentru verificarea loialității" nu era doar o frază din manualul de recrutare a agenților străini; era o metodă.

— În cazul ei, s-au făcut fotografii, înregistrări, filmări. Cîțiva experți au trucat o casetă video, în care apărea cu unul din tîmpiții lui Mugabe; arăta foarte convingător. A fost uluită cînd a văzut-o. Pînă la urmă, a fost convinsă să se înscrie într-o societate chinezească din cele mai radicale din Pekin. Autoritățile malaeziene nu agreează deloc comuniștii radicali printre rezidenții lor permanenți din Kuala Lumpur și nici avocații care fac pe-a vedetele porno. I-am arătat cît de adine este implicată, i-am spus să uite totul și să plece la Kuala Lumpur. Cînd am sunat-o, a făcut ce i s-a spus. Nu a avut de ales.

— De ce ai ales-o pe ea? întrebă Ah Lian după o scurtă privire furișă spre Kim Cheong, care se încruntă dar permise întreruperea

— Nu am avut nici un motiv particular, afirmă Goh Peng. Pur și simplu era disponibilă. Am avut noroc cu ea de obicei nu sînt prea mulți europeni disponibili în Republica Populară Chineză pentru a fi racolați. Europeanii plasați în poziții importante din zone care ne interesează, în sfera noastră locală, sînt ca și inexistenți. Abia cînd tovarășul Kim Cheong s-a arătat interesat de Fylough și de contactele lui malaeziene ne-am dat seama ce agent util avem. Am avut mare noroc.

Ah Lian afișă o expresie sceptică.

— Cum i-ai aranjat întîlnirea cu Kent? întrebă ea

— N-am aranjat-o eu, se încruntă Goh Peng. Și aici am avut noroc. Am folosit unul din oamenii noștri din Kuala Lumpur ca să îi reamintesc ce obligații are, dar, din cîte se pare, întîlnirea avusese deja loc. Din pură întîmplare, Excelență.

Ah Lian clătină nemulțumită din cap și spuse:

— Nu-mi place cum folosești cuvîntul "noroc", Goh Peng.. îl spui prea des. Și acum, "întîmplare". Jocul acesta are o miză extrem de mare; dacă este lăsat în voia întîmplării și a norocului, vor apărea consecințe dezastruoase pentru tine, pentru mine, pentru Departament și, implicit, pentru China..

Femeia făcu o pauză, dar înainte ca ea să reia Kim Cheong bătu în masă cu un cîrlig.

— Ajunge, mîrii el. Deci femeia asta Hilary West, ni-1 va găsi pe Fylough prin intermediul unei relații cu Kent.

— Asta e ideea De fapt, Kent ne va duce la el.

— Dar nu știi unde se află Fylough acum?

Goh Peng nu își ridică privirea deși din vocea bătrînului răzbătea pericolul.

— Am indus echipei lui Kent ideea că ofițerul lor nu este important. îi vom infiltra un supraveghetor prost, ca să îi slăbim vigilența în timp ce adevăratul supraveghetor va acționa din umbră. Următoarea mișcare a lui Kent va fi confruntarea cu Fylough, pentru a-și clarifica descoperirile. Nu trebuie să uităm că misiunea inițială a lui Kent a fost să descopere motivul morții ciudate

a căpitanului Dean, iar Fylough este cel care îl poate lumina Practic, acesta este unicul obiectiv al anchetei sale. Dosarul Cha'ah nu înseamnă nimic pentru el...

— ■ Sau așa ar trebui, interveni Ah Lian.

Goh Peng nu făcu nici un fel de comentariu și nici nu-și dezlipi privirea de pe fața lui Kim Cheong.

— Dar dacă descoperă mai devreme, continuă el, adevăratul motiv al acțiunilor sale, va opri totul, în interesul securității naționale britanice, și va raporta Superiorilor săi. Dacă se întâmplă așa trebuie eliminat înainte de a face raportul. Astfel, avem două căi spre scopul nostru: Kent, care știe unde să ne ducă, și Hilary West, care știe să îi dezlege limba

Kim Cheong termină țigara și clătină din cap. Când o stinse

între cele două părți ale cârligului, Ah Lian și Goh Peng tresăriră.

— Motivele tale sînt corecte, Goh Peng, rosti bătrînul, dar gîndirea nu. Nu trebuie să te bazezi pe ajutorul femeii, ar putea fi doar un instrument. Ai adus-o la Londra ca să se facă plăcută agentului britanic. Dacă reușește, devine mai mult decît un spion obligat să-1 însoțească, devine o pîrghie...

— Nu înțeleg..., începu Goh Peng, dar nu continuă.

— Atunci ascultă. Nu mergi cu gîndul mai departe de identificarea și localizarea lui Fylough. Așa e?

Goh Peng nu se mai uita la Kim Cheong. În minte îi încolți se o idee. Omul de la masă era departe acum.

Kim Cheong nu așteptă confirmarea celui alt. Nu avea nevoie de ea

— Englezii sînt convinși cu ușurință să vadă punctul de vedere al altuia cînd li se întinde o femeie pe tavă. Tu crezi că David Kent și-a încheiat misiunea. Eu cred că îl așteaptă încă multe altele. Fylough are anumite obligații față de mine și nu le va îndeplini de bună voie. Mă îndoiesc că durerea îl va face cooperant. Dar adu-mi-1 pe Fylough și Hilary West îl va ajuta să devină cooperant. Văd că dai din cap, Goh Peng. Bine! Să nu adormi! Vom reuși, într-un fel sau altul!21

Hilary West nu a plecat imediat de la aeroport. A așteptat pînă cînd taxiul lui Kent a dispărut după colț, la capătul străzii, apoi a ridicat receptorul și a format un număr din Londra.

Peter Fylough aștepta telefonul.

— Luăm prînzul la Grenadier, îi spuse el, în Whitehall Court. Nu le spune prietenilor tăi, lasă-i să afle singuri.

— Nu sînt singură...

— Fă ce ți se spune. La unu și jumătate. Și, Hilary...

— Da?

— Nu le fă treaba prea ușoară.

— Nu te mai juca de-a spionul, tată...

— Să nu întîrzi. Bărbatul cu înfățișare de străin din cabina telefonică aștepta

să i se răspundă, timp în care studia sala. Mai mult ca sigur, era străin, probabil din Europa de Est. Părul pieptănat pe spate era plin de briantină cu miros dulceag, în vogă la Dubrovnik; în

Londra însă îl făcea să arate de parcă ar fi avut pe cap o focă udă și lucioasă. Totuși, nu era chiar atât de ieșit în comun. Când

(

telefonul încetă să sune, se întoarse cu spatele spre sală și șopti:

— Femeia aceea, West, s-a întâlnit cu un bărbat într-un restaurant din Whitehall. Păr cărunt, înalt, cam de șaizeci de ani.

Relația dintre ei este extrem de prietenească, aproape intimă...

Înainte de a vorbi, Goh Peng privi îngândurat la capul și umerii lui Mao Tzedun dintr-un portret agățat pe peretele biroului său. Chiar când prietenul său iugoslav crezu că interlocutorul său a adormit, spuse:

— Mai sînt acolo?

— Iau prînzul, abia au început Aici e și hotel, poate au o cameră, nu am verificat Este și un bar, unde au stat un timp de vorbă și au băut ceva. După cum am spus, se cunosc; când s-au întâlnit s-au sărutat.

— Senzual?

— E un loc public...

Goh Peng făcu încă o pauză și se încruntă spre președintele Mao. Gîndurile îi veneau acum mai repede.

— Nu bați la ochi? Poți să rămii, să îi supraveghezi?

— Beau un pahar la bar, nu sînt singurul.

— De unde suni?

— Din hol, răspuse iugoslavul și nu mai așteptă următoarea întrebare a lui Goh Peng. Nu aveam de unde altundeva.

— Rămii cu ei pînă termină. Voi trimite alți cîțiva supraveghetori pentru femeie, să te ajute. Tu ocupă-te de bărbat Află

cine e, ce e, unde se duce, când se desparte de femeie și unde

locuiește. Pe ea las-o celorlalți și scapă de eventualii urmăritori. — Prietena

ta, spuse Mithers-Wayne, a fost urmărită de

iugoslav la Grenadier, în Whitehall Court, și acum stă picior peste picior privind cu ochi umezi la un bătrîn chipeș și bine îmbrăcat, un gentleman...

Simțind mirosul greu și masculin de musc lăsat de ultimul ocupant al cabinei, pufni dezaprobator pe nas și împinse puțin ușa cu vârful pantofului; dar mirosul refuza să plece.

— Se poartă prietenos, foarte prietenos. N-aș fi deloc încîntat dacă ar fi puicuța mea. Știi ce efect au bărbații cu păr argintiu asupra fetelor impresionabile!

Kent nu era la fel de vesel ca Mithers-Wayne. Vocea lui se auzi răstită în receptor:

— Ai idee cine e?

— Am să-1 urmăresc pe Romeo ăsta, zise Mithers-Wayne și împinse ușa mai tare, să văd unde își lasă pălăria după ce se desparte de fetița ta. Te mai sun.

Își șterse urechea umedă cu dosul palmei și se întoarse la bar, unde comandă o halbă de bere rece, să-și alunge din gît gustul de Yves St Laurent pentru bărbați. Aruncă o privire ca

din întâmplare prin sală și o studiu pe Hilary West l-ar fi plăcut să fie cu ea într-un mic restaurant luminat de luminări, la subsolul unui hotel, doar ei doi... Trebuia să admită că David Kent are dreptate. Femeia era frumoasă și se afla într-un loc care i se potrivea, ca și însoțitorul ei, un bărbat foarte atent MithersWayne ar fi dat orice să știe despre ce vorbeau cei doi.

Hilary împinse delicat furculița și scoase o felie mică de pește alb. Înainte de a o ridica la gură, se prefăcu o clipă că îi studiază compoziția. Continuă să o studieze chiar și când începu să vorbească.

— Înainte să ajung prea departe, tată, cred că am și eu dreptul să știu ce este în spatele acestor lucruri. Când mi-ai cerut să o fac pe-a proasta la Mingbo, ai spus că e pe "termen lung". Mi-am imaginat ceva de genul douăzeci sau treizeci de ani, nu un an și jumătate până să fiu invitată de ei sau de tine să mă bălăcesc într-o piscină Jacuzzi!

Fylough zîmbi amar, dar nu era nimic compătimitor în atitudinea lui. Cîntări cuvintele ei o secundă, urmărind cum peștele din furculiță dispăre între cele două buze perfecte, apoi bău din pahar și spuse:

— Totul este din cauza unui om pe nume Kim Cheong...

— Șeful lui Goh Peng? îl întrerupse ea.

Bătrînul confirmă cu o înclinare a capului.

— Acum treizeci și ceva de ani, era curier angajat la TEWA, a lui K'ang Șeng. În 1953, a fost trimis la Singapore cu fonduri și cuvinte de încurajare pentru Partidul Comunist Malaiez, care lupta împotriva britanicilor pentru controlul zonei Malaia. Înainte de a pleca din Singapore, pentru a se întoarce la Pekin, a primit un pachet sigilat l s-a spus în mare ce conține, dar nu i s-au dat detalii. Era suficient să înțeleagă că pachetul valora mai mult decît viața lui, adăugă Fylough și făcu o pauză ca să bea nou.

— Ce ar putea valora atît de mult? întrebă Hilary, care se oprise cu furculița la jumătatea drumului spre gură.

— Acte despre un număr de chinezi pregătiți în America, infiltrați în Hong Kong, în zonele cu populație majoritar chineză și instalați în comitetul central al Partidului Comunist Chinez.

— Cum de a fost posibil?!

— Ai dreptate să întrebi! Documentele erau luate de la un agent american care fusese atacat și ucis pe cînd era în drum spre Statele Unite. Urma să ducă documentele la Washington, să fie depozitate într-un bunker. Actele, toate originale, conțineau fotografii, nume false, nume adevărate - de toate. Adevărate condamnări la moarte pentru agenții respectivi.

— Ce prostie din partea lor să scrie toate aceste detalii despre oamenii care se instalaseră atît de bine în noile lor case!

Totuși, mă așteptam la lucruri mai deștepte de la americani.

— Ba deloc! spuse Fylough. Întotdeauna se face așa cu străinii mutați, mai ales cu cei întorși în țara natală. Noi îi spunem asigurare, în cazul în care agentul se răzgîndește și uită,

cînd ajunge să încărunțească, cine i-a plătit salariul în tot acest timp!

— Mie mi se pare că seamănă mai mult cu un șantaj.

— Doamne ferește! Pot să continui?

— Te rog.

— Cînd și-au dat seama de pierdere, americanii au invadat insula cu tot ce aveau disponibil, în timp ce noi, prietenii lor britanici, stăteam la barul clubului și ridicam oripilați mîinile și spuneam: "nu are nimic de-a face cu noi, prieteni. Dar dacă putem să vă ajutăm...". Au pus oameni de-ai lor la fiecare colț de stradă și ar fi făcut orice să recapete documentele, chiar dacă asta ar fi însemnat să dezbrace fiecare singaporez pînă la piele. Într-o oarecare măsură, metoda a funcționat: a blocat drumul lui Kim Cheong spre casă. Dar nici americanii și nici noi nu îl cunoșteam pe Kim Cheong. Abia cînd au spart celula comunistă centrală din Singapore, oamenii au început să șoptească, s-a aflat numele lui Kim Cheong, dar pentru yankei era prea tîrziu. Chinezul hotărîse să se întoarcă pe un traseu ocolitor, pe ruta malaieză a curierilor, ajunsese deja în jungla din Johor. Era singur, dar prin Min Yuen, o organizație comunistă din Malaia a reușit să contacteze elemente din Regimentul 5 Comunist, care l-au condus prin junglă în nordul regiunii Johor, departe de americanii turbați. Șeful celulei din Min Yuen, cel care a păstrat contactul cu el, i-a trimis-o pe fiica lui în calitate de călăuză. I-a fost dată ca soră și au trecut ca frate și soră cînd s-au alăturat plutonului 7, care opera lîngă un loc numit Cha'ah.

— De unde știi toate aceste lucruri, dacă spui că erai de partea cealaltă a baricadei? întrebă Hilary, care se oprise din mîncat; povestirea tatălui ei îi tăiasse pofta de mîncare.

Fylough îi umplu paharul. Bărbatul cu păr sclipitor stătea la bar tinînd în mîină același pahar de coniac pe care îl comandase la sosire. Dick Mithers-Wayne își aprinse încă o țigară, mai comandă o bere Warsteiner și se blestema în gînd că nu făcuse efortul de a merge la cursul de citit pe buze.

Bătrînul nu răspunse la întrebare.

— Kim Cheong era devotat misiunii. Documentele erau scrise în engleză și sigilate, dar el știa destul de bine la ce se referă și nu avea nevoie de amenințări ca să le ducă cît mai urgent la Pekin. Americanii și-au dat seama că e inutil să trimită1 agenți în junglă după el și i-au informat pe omologii britanici prea tîrziu, ca de obicei - de noul curs al lucrurilor. Nu au dat detalii despre infiltrarea de agenți la Pekin; au spus doar că un chinez pe care îl vor a dispărut în junglă și nu știu cum să-1 găsească! N-au primit un pumn între ochi, dar aproape. Li s-a zis să își ia gîndul. Omul lor nu a mai fost văzut niciodată.

"De ce îl vreți?"

"Din nici un motiv special. Are ceva ce vrem noi - strict american - nu vă interesează pe voi, prieteni... Poate că vom putea face ceva pentru voi, într-o zi! Sigur, prieteni. Mulțumim

mult!" a spus Fylough și pe chip i s-a instalat un zîmbet răutăcios.

Lucrurile nu se schimbaseră nici acum, după o viață de om. De la un informator din Comitetul Comunist Regional Johor au aflat ceva despre un tip nou venit în unitatea de la Labis Yong Peng. Un chinez adevărat, așa se exprimase, așteptând să plece cu niște documente interesante pentru cei din Bow Street Alley...

— Ce-i asta?

— Bow Street Alley, numărul 15, Pekin - Spionajul Chinez Central, serviciul de informații al Republicii Populare Chineze și SIS - toate într-un a Dacă ei se interesau de niște hîrtii intra te în buzunarul unui tînăr chinez rătăcitor prin junglă, ne inte resam și noi. Informațiile mergeau la mîna a doua, a treia și cîteodată - chiar a patra Dumnezeu știe cum se deformau față

de original, dar cele interesante îl costau capul pe informator.

Insă asta e altă poveste. "Se spune", șoptea informatorul, "că tipul ăsta rămîne la plutonul 7 pînă cînd va înceta căutarea do cumentelor, după care o va lua spre nord, va traversa coasta de est și va aștepta primul vas."

Fylough își șterse delicat mustața cu un șervețel alb și își mișcă buzele ca și cum i-ar fi trimis lui Hilary un sărut. Dar nu era așa

— Dar a avut ghinion.

— Mă întreb dacă vreau cu adevărat să aud povestea asta Hilary recunoscuse unele semne pe chipul tatălui său și știa că va auzi ceva neplăcut. Nu credea că e în stare să digere și altceva decît peștele pe jumătate mîncat.

— A dat peste mine, peste Harry Kenning și alți cîțiva prieteni. A fost o întîmplare, nu organizasem nimic. Mare ghinion, zău. Pe atunci, jungla era enormă; nu era obligat să se strecoare pe bucata noastră.

— Deci l-ați omorât.

— Asta a fost intenția noastră. Avea la brîu un portofel impermeabil; mi-am dat seama că am pus mîna pe o bombă...

Fylough își opri povestirea la apariția chelnerului, care luă rămășițele felului întâi. Lui Hilary îi pierise pofta de mîncare, dar gustă din al doilea pahar de vin alb, în timp ce Fylough discuta cu chelnerul despre ce sos să îi aducă la rața friptă. Călătoria prin jocurile și distracțiile junglei anilor 1950 nu îi afectase apetitul. Schimbă vinul cu un La Chapelle din '83 și își continuă povestea

I-a spus că au rămas în junglă pentru cîteva zile, urmăriindu-i fără succes pe oamenii lui Kim Cheong. La întoarcerea în lumea civilizată, el, Fylough, s-a dus direct la Jim Morgan, ofițer OSPC la Segamat, un bărbat fermecător și capabil, cu reputația că știe ce să facă în orice împrejurare, un bărbat care se îndrepta spre vîrfurile ierarhiei, indiferent dacă asta îi plăcea sau nu.

Morgan i-a spus, mult mai tîrziu, că nu a informat CIA că se află în posesia documentelor. Nu și-a informat nici măcar propriii oameni din Kuala Lumpur. În schimb, a luat primul avion

spre Singapore, s-a întâlnit cu șeful SIFE - instituția MI5/MI6 pentru Extremul Orient - și a aranjat mutarea celor care au luat parte la omor, o mișcare inteligentă, pentru că Morgan știa că e posibil ca vestea uciderii lui Kim Cheong să depășească granițele junglei și nu voia să mai existe nimeni din acea trupă disponibil pentru conversație; nici cu yankeii, nici cu anchetatorii

Republicii Populare Chineze. El, Fylough, s-a trezit la MI5; Kenning a ajuns la Forțele Terestre de la granița de nord și apoi a devenit cultivator de cauciuc; doi europeni atașați, un soldat și un polițist de la Ramura Specială au fost trimiși fără explicații la organizațiile lor. Malaiezii au fost mutați în structura Poliției Malaieze. De fapt, nici una din aceste acțiuni nu a fost cu adevărat necesară - i-a spus Fylough lui Hilary, pentru că numai el și unul sau doi dintre ei știau că s-a luat ceva de la teroristul mort și numai el știa exact care era conținutul portofelului. Nici măcar lui Kenning nu îi spusese.

— Ca să vezi câtă încredere aveam unul în celălalt pe vremea aceea!

Fylough își umplu din nou paharul. Hilary nu își băuse încă vinul Meursault, nu era sigură unde vrea să ajungă tatăl ei. Dar povestea era interesantă și se întreba când va apărea în scenă și Kent Bătrânul continua să taie din rața friptă și să vorbească în același timp. A aflat abia după mult timp că Jim Morgan a pă

răsit Poliția Malaieză literalmente peste noapte și a devenit ofițer de securitate și apărare SIFE. Dar americanii adulmecau peste tot, deveniseră foarte suspicioși... Ciudat cum au reușit să treacă cu nasul pe lingă o chestie atât de împuțită și să nu-și dea seama. L-au întrebat pe Morgan cum e viața în prima linie, iar el le-a spus. Apoi l-au întrebat dacă nu a dat peste un chinez fugar - un chinez adevărat - cu niște scrisori ciudate. Bizar, le-a spus Morgan; un curier special chinez a fost omorât în zona Segamat în cursul unei patrulări de rutină, dar geanta sa a fost distrusă în timpul acțiunii. Nimic nu s-a putut salva, totul se făcuse bucăți, ceea ce era un lucru obișnuit. Nu fusese nimic deosebit, nimic care să îi intereseze pe americani... Nu l-au crezut, dar au acceptat că, din punctul lor de vedere, nu mai există probleme. Totuși, timpul va clarifica totul. Trebuia să aștepte să vadă care capete de la Pekin cad în următorii doi sau trei ani. Morgan avea propriile idei. Ce era bun pentru americani, nu putea fi decât la fel de bun pentru verii lor englezi, așa că a aranjat...

Hilary înălță sprâncenele, în timp ce Fylough mestecă o gură de friptură.

— ...a șantajat, adăugă el și se opri iarăși pentru a înghiți și a-și șterge buzele, ...agenții americano-chinezi cu funcții înalte la Pekin să permită plasarea printre ei a unui englez de rang înalt N-au avut de ales. Omul nostru era de calibru mai mare decât americanii. Morgan a plecat la Hong Kong și a făcut el însuși toate aranjamentele, pînă a-1 trece pe omul său granița și a-1 preda în grija noilor săi asociați și... - Fylough își așeză cuțitul și furculița deasupra resturilor din farfurie și privi fără

să zîmbească în ochii lui Hilary - ...toți au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți.

— Asta e tot?

— Tot

— Și ce legătură are cu prietenul tău Kenning, cu ceilalți oameni omorîți sau cu David Kent, care aleargă în jurul lumii în căutarea a Dumnezeu știe ce?

Fylough își șterse din nou mustața și luă meniul de pe masă, dar nu citi din el.

— Asta e partea întâi, spuse el. Partea a doua e cu totul altă mîncare de pește.

— Durează mult să-mi spui?

— Am impresia că nu te mai interesează.

— • Dimpotrivă, zîmbi Hilary. Mă întrebam dacă am timp să ascult totul în amănunt

Bătrînul își goli paharul de vin și se uită cu jind la prăjitura cu ciocolată de pe farfuria lui Hilary. Cînd chelnerul plecă, studie încruntat felia de pîine prăjită cu brînză și continuă:

— Cînd regina a vizitat China în 1986, Jim Morgan și cu mine ne-am zis că e o ocazie minunată de a-1 saluta pe tovarășul nostru și de a trage o otheadă spre implanturile americane.

Nici chiar în 1986 chinezii nu agreau vizitele particulare. Am mers în calitate de oficiali mărunți ai echipei culturale de la Ministerul Afacerilor Externe. N-a fost greu să ne ascundem printre ceilalți, erau destui!

— Nu v-a fost teamă că îl veți desconfira pe agentul vostru?

— Hilary, nu sîntem tîmpiți!

Femeia ridică o sprinceană, iar Fylough, după ce o privi intens o clipă, continuă:

— Toți s-au descurcat de minune. Și cum altfel? Erau bine pregătiți și cu un cap mai înalți decît reprezentanții clasei muncitoare care au venit la putere în China. Americanii se aflau

toți în funcții dacă nu influente, cel puțin importante. Din cei patru americani, unul a fost ucis din întîmplare, unul a murit pentru că fuma prea mult, iar doi au ajuns la Universitatea Pekin, unde modelau spiritele tinere; periculoasă ocupație! Dar

omul nostru a reușit să urce în vîrf: secretar general al parti dului și chiar candidat pentru funcția de președinte al Republicii Populare Chineze.

Fylough privi în ochii lui Hilary, apoi zîmbi subțire și începu să-și mănînce brînză. Tînăra nu voia să mai asculte. Lăsă

pauza să se prelungească, apoi îi aminti prima ei întrebare:

— Trebuia să îmi spui ce legătură are ziua de astăzi cu ce s-a întîmplat cu treizeci de ani în urmă.

Bătrînul continua să o privească, timp în care cîntărea în minte dacă a pregătit suficient terenul, mai bău puțin și apoi re' luă:

— În timp ce toți ceilalți se extaziau în fața operelor de artă japoneză, m-am întîlnit în secret cu omul nostru, care mi-a zis că în curînd, în anul următor sau poate celălalt, în China va avea loc o schimbare politică radicală. El și colegii săi americani grăbeau procesul, pentru că lucrau cu cele mai receptive

minți - studenții, tînăra inteligență maleabilă - și le conduceau spre mentalitatea americană. Cînd vor considera că a venit momentul, el și prietenii săi îi vor scoate pe studenți în stradă. Și

cînd totul se va schimba în direcția dorită de ei, vor suna clopoțelul de la școală, îi vor strînge de pe străzi și le vor lipi fundurile revoluționare de bănci. Apoi, vor prelua conducerea și

vor demara reforma. Dar, pentru că întotdeauna există un dar, omul nostru a simțit dintr-o dată că i se mișcă nisipul sub picioare. Nu era pentru prima oară în cei treizeci și cinci de ani

de odihnă cînd simțea că i se apropie un cuțit ascuțit de gît.

Motivul? Unul foarte întemeiat. Un nou sositor de la TEWA.

TEWA este o ramură foarte incomodă a spionajului chinez, aflată sub conducerea lui Hu Bang, un tip groaznic. Acum s-a pensionat, dar tot mai trece pe la birouri să amenințe pe cîte unul! Dar nu Hu Bang l-a speriat pe prietenul nostru, ci ce lălalt, noul venit

Omul nostru ni l-a arătat, mie și lui Morgan,

la o recepție. Ne-am întors cu un sentiment extrem de neplăcut,

zise Fylough și făcu o pauză. Noul sositor nu avea mîini, ci doar

o pereche de cîrlige strălucitoare din oțel lustruit. Numele lui

era Kim Cheong, cel pe care îl omorîsem și îl îngropasem în

junglă și ale cărui mîini le-am luat cu noi într-o sacoșă de cum părături.

— De unde știi că cel pe care l-ați omorît în junglă se numea Kim Cheong? întrebă Hilary.

— Deșteaptă întrebare, replică Fylough. Ampretele lui nu

ne-au dezvăluit nimic altceva decît că nu e un comunist malaiezi obișnuit. Dar bănuisem acest lucru chiar cînd l-am omorît.

A fost înregistrat ca "necunoscut", dar după cîteva luni a fost

omorît un curier care ducea anumite rapoarte de la Regimentul

5. Printre documente se afla unul privind moartea unui comunist aflat în tranzit, numit Kim Cheong, și dispariția călăuzei

sale, o fată pe nume Ah Lian. Aceste amănunte au ajuns la

noul departament al lui Morgan, care le-a verificat; se potriveau.

— O fată?...

— Nu avea nici o legătură cu noi. Nu am dus un război împotriva femeilor și copiilor. Cred că se săturase de război și a plecat de una singură să își facă părul permanent.

— Și cum de a reușit teroristul mort și fără mîini să iasă dintr-un mormînt din adîncurile junglei malaieze și să ajungă

într-un post din vîrfurile ierarhiei Gestapo-ului chinez din Pekin

după aproape patruzeci de ani? Și să vină la Pekin știind că

există undeva un dosar care l-ar putea arunca pe viitorul fuhrer

al Republicii Populare Chineze direct în beciurile gulagului

din Șaanxi Street? Cum a reușit Kim Cheong să facă așa ceva?

Limba lui Fylough găsi în colțul mustății o firimitură de

brînză. Bătrînul își șterse buzele cu un șervețel, după care clătină din cap. Și el își pusese această întrebare, iar răspunsul fusese întotdeauna același.

— Și eu aș vrea să știu, Hilary. Poate că ne va spune Paul Daniels.

— Cine e Paul Daniels?

— Un iluzionist de la televiziune care cunoaște trucuri chine. zești, zise Fylough și zîmbetul îi pieri înainte de a se forma. La șase luni după vizita reginei în China, cînd totul începuse să se liniștească, au început să se întîmple aici tot felul de chestii. Intri Kenning, apoi un bătrîn din Manchester, apoi un fost co lonel SAS. Toți au fost omorîți în același fel, de parcă ucigașii ar fi vrut să-1 anunțe pe al patrulea. Dar să-ți răspund la întrebare: eu sînt cel care, se presupune, știe unde se află acest dosar și trebuie să îl scot la iveală.

— Unde este dosarul?

— E îngropat în tunelele de la Whitehall, răspunse Fylough după o ezitare de o secundă. Dacă nu știi locul exact, nu îl găsești nici într-o mie de ani. Dar nu eu știu, ci Morgan. Numai că nimeni nu știe că Morgan a luat și el parte la acest joc. Intrebaseși de primul care a murit, Kenning...

Femeia se pregătea să spună că nu mai are nici o importanță, dar Fylough i-o luă înainte.

— Harry Kenning a fost omorît pentru că a refuzat să îi îndrume spre mine pe cei de la TEWA; ceilalți au fost uciși pentru că nu știau. David Kent a intrat în acțiune după cea de-a treia crimă, să afle despre ce este vorba.

— Și a aflat?

— Nu știu, încă nu a spus nimănui. Dar a fost folosit, știi doar. E doar un cal de bătaie care trebuie să-i ducă pe chinezi acolo unde trebuie. Acum i-a adus înapoi de unde am pornit și încă nu s-a prins că asta vrem.

— Și ce anume vreți?

Fylough nu observă încodarea fiicei sale, era prea ocupat feliicitîndu-se în gînd.

— Să îi ducă unde trebuie. Chinezii cred că ei îl manipulează, cînd, de fapt, toată lumea îl manipulează pe bietul om.

— Acum ce se va întîmpla cu el?

— Păi, cel mai bun lucru pe care îl poate face este să se as cundă, să se întoarcă la lîns lipiciul de pe plicuri sau la ce făcea el de obicei în Gordon Street - orice, numai să se dea la o par te. Dacă își scoate capul după colț, probabil că i-1 vor zbura de pe umeri.

— Cine?

— Ce întrebare prostească, Hilary! Chinezii nu îl mai vor.

Dacă le va sta în cale, îl vor distruge. Nici noi nu îl mai vrem, e incomod. Dacă nu îl curăță ei, s-ar putea să fim nevoiți să o facem chiar noi. Astfel, afacerea va fi iarăși în mâinile celor care știu ce fac.

— Nu ai spus care trebuia să fie obiectivul lui, în afară de cel, cum te-ai exprimat tu, de a-i conduce înapoi pe chinezi.

— Să îl orienteze pe Goh Peng spre mine.

— Și a făcut-o?

— Nu, zîmbi el, ai făcut-o tu în locul lui. Celălalt lucru era să vii tu la Londra, pentru etapa finală, iar el s-a executat: te-a adus fără să-i facă pe chinezi să se întrebe de ce ți-ai făcut bagajele și ai plecat

dintr-o dată acasă.

— Sînteți o bandă de ticăloși, știati?

— Mda, așa e. Cred că depinde de unghiul din care privești... făcu Fylough și se uită atent la ea, pe sub sprâncene.

David Kent înseamnă ceva pentru tine?

Ea nu răspunse.

— Pîna unde a ajuns relația voastră? insistă bătrânul.

— Nu cred că te privește, tată.

Hilary se înroși, dar ochii ei spuneau multe. Fylough nu era deloc încîntat de efectul întrebării sale; femeia schimbă cursul conversației.

— De ce mi-ai spus toate astea? Nu sînt convinsă că trebuie să cunosc situația oamenilor aceluia din Pekin.

— Faci parte din oamenii lor, spuse Fylough după o scurtă ezitare. Te-au aruncat în brațele lui David Kent ca să ajungă la mine, prin el sau prin tine. Și le-ai rezolvat problema: i-ai îndrumat spre mine. Oamenii lui Goh Peng vor avea nevoie probabil de ajutorul tău mai tîrziu. Ți-am dat un subiect despre care să le vorbești în cazul în care devin prea insistenți.

— Și cum să le explic asta, dacă devin prea insistenți?

— Le spui că David Kent te-a trimis să mă verifici.

— Doar nu speri că vor crede una ca asta

— Vor crede, poți să fii sigură.

Hilary se uită în ochii tatălui ei timp de cîteva secunde, dar Fylough nu clipi. Afișa una din expresiile sale sincere și oneste. Femeii îi părea rău că nu îl cunoaște mai bine. Fylough aruncă o privire ca din întâmplare spre oamenii de la bar, o privire care nu îndrzie nici asupra bărbatului cu foca udă pe cap, nici asupra lui Mithers-Wayne, care se uita fără rost la berea sa caldă.

— Au început deja. Kim Cheong stătea singur, privind spre tavan. După un ciocănit șovăitor în ușa, în cameră intră Goh Peng. Obişnuita lui expresie impasibilă fusese înlocuită de una neliniștită. Kim Cheong își cobori privirea și îl studie cu interes.

— Ceva nu merge cum trebuie, tovarășe Kim Cheong, zise Goh Peng. Kent a raportat în Curzon Street și a cerut aprobarea să îl interogheze pe Fylough.

— Și ce vezi rău în asta? întrebă calm Kim Cheong.

— Dar femeia, West, a contactat pe cineva, identificat ca oficial în rețeaua britanică de spionaj.

— Cine l-a identificat?

— Seleș, iugoslavul care a urmărit-o pe West la restaurantul din Whitehall. S-a întîlnit cu omul acesta, pe care îl cunoaște bine, așa a spus Seleș. Iugoslavul s-a întîlnit din întîmplare cu o agentă la barul restaurantului, secretară la MOD. Ea făcuse identificarea.

— Nu înțeleg de ce ești atît de surprins.

— Agentă spune că West este fiica aceluia bărbat.

— Și? : . ■ ■

— L-a identificat ca fiind Peter Fylough.

Kim Cheong își atinse cele două cîrlige, iar sunetul se reverberă în camera

goală. Pentru câteva secunde, nimeni nu spuse nimic. Apoi, cu privirea concentrată asupra cârligelor, Kim Cheong rosti:

- Goh Peng, ai motive să fii intrigat. Ai avut grijă de tot?
- Bineînțeles. Cred că trebuie să o considerăm pe femeie, pe Hilary West, drept dușman.
- Atunci, trateaz-o ca atare.²²

Mithers-Wayne a ieșit primul de la Grenadier. Când l-a văzut pe Fylough cerînd nota, și-a golit halba și a plecat. A zărit mașina fotografului în parcare, a traversat strada și s-a așezat pe locul din spate. A așteptat pînă ce Fylough și Hdary au ieșit din restaurant, apoi a scos capul pe geam în urma lor, a dat scurt din cap spre agentul din partea cealaltă a străzii și a pornit. Taxiul pe care îl comandase Fylough a venit dinspre celălalt capăt al străzii Whitehall Court și a plecat în aceeași direcție. Iugoslavul s-a întîlnit cu un chinez bine îmbrăcat, i-a strîns mîna fără nici o reținere și l-a invitat într-un autoturism Granada gri, cu număr diplomatic și șofer, care aștepta pe strada Horseguards. Nimeni nu le-a dat nici o atenție. Nici măcar Mithers-Wayne, care, după ce i l-a arătat pe Fylough fotografului, a pornit în urmărirea taxiului. La capătul dinspre Whitehall al străzii Horseguards aștepta încă o mașină cu patru chinezi, care a pornit în urma Granadei, să o acopere. Chinezii știau exact ce fac. Mithers-Wayne, preocupat de taxiul lui Fylough, nu a observat celelalte două mașini.

Fylough a lăsat-o pe Hilary la casa ei din Chelsea. Femeia a pus receptorul lîngă telefon, a făcut un duș și s-a băgat goală în pat. Chinezii trimiseseră pe cineva să o țină sub observație. Supraveghetorul a luat locul iugoslavului la restaurant și a privit-o încontinuu de deasupra unei halbe neatinse de bere.

Taxiul lui Fylough s-a întors prin King's Road și a luat-o spre vest, pe Hammersmith Broadway, după care a intrat pe Shepherd's Buș Road, străjuită de un șir de case construite în stil victorian, din care cele mai multe fuseseră transformate în apartamente sau erau în curs de a fi transformate. Numai câteva rămăseseră intacte. Una din acestea era numărul 20; o casă a MI5-ului, ca și cea din partea opusă a străzii.

Fylough plăti șoferul și, fără să se uite în jur, urcă repede scările, ca și cum ar fi locuit acolo de zeci de ani. De la etajul unu al clădirii de vizavi, doi bărbați îl urmăreau din dosul perdelelor de dantelă. Unul din ei cobori capul și își fixă ochiul în vizorul unui aparat Nikon F3, așezat pe un trepied solid, și roti inelul teleobiectivului Nikon F4 600 mm pînă cînd ușa lui Fylough îi apăru clar; vedea perfect neregularitățile lemnului sub stratul de vopsea. Bărbatul înălță capul, se uită o clipă prin despărțitura perdelei, apoi ridică o pereche de căști și își încorda auzul. Ascultă zgomotele din biroul lui Fylough printr-unul din dispozitivele de ascultare introduse în cameră. Mulțumit de

calitatea sunetului, scoase mufa căștilor din amplificator și o introduse în alt locaș.

Își potrivi căștile din nou și ascultă. Peste drum, Fylough tuși și atinse din greșeală cu paharul sticla de whisky. Sunetul cristalului abia atins răsună în urechea lui precum clinchetul plăcut al unui clopoțel. Bărbatul era perfect satisfăcut, dar pe chipul lui nu se vedea acest lucru. Puse mufa în primul locaș, se lăsă pe spătarul scanului și făcu din ochi tovarășului său. Dar celălalt nu răspunse. Era ocupat cu o rolă de peliculă pentru filmare în infraroșu. Nici unul nu rmai spuse nimic. Se părea că urmează o noapte lungă. Mithers-Wayne a așteptat la capătul străzii lui Fylough pînă

cînd taxiul și-a lăsat pasagerul și și-a continuat drumul; abia atunci și-a parcat mașina și a înaintat ca un trecător obișnuit spre casă. Nu se vedea nici un chinez și nici un iugoslav. Cînd ajunse în dreptul casei, se uită ca din întîmplare către ușă fără să rărească pașii; nu se vedea nici un număr. Nu scria nimic, nici măcar Chez noiis sau Dunroaming; era doar o ușă goală și neutră. Pe cea a casei din dreapta scria 18.

La celălalt capăt al străzii se afla o cabină telefonică roșie, demodată, cum se găsesc în toată Londra înăuntru mirosea a excremente, dar mirosul nu îl alungă pe Mithers-Wayne. Își puse piciorul în prag, ca ușa să rămînă deschisă, și sună la Arhivele Centrale. Se identifică și întrebă:

— Cine este proprietarul casei cu numărul 20 de pe Bellamy Avenue, W12, și cine stă în ea acum?

Urmă o pauză destul de lungă, în care se auzi sunetul unor taste apăsate, după care vocea reveni pe un ton acuzator, ca și cum Mithers-Wayne ar fi ocupat inutil timpul calculatorului:

— DM.

Mithers-Wayne expiră fumul tras dintr-o țigară pe care o aprinsese pentru a atenua mirosul de urină și se încruntă spre oglinda mică din cabină.

— Departamentul pentru Mediu? Ce fac ăștia-ntf-o uliță din Șepherd's Buș? Dar celelalte case, de pe ambele părți...?

— Nimic deosebit

— Altceva?

— Cea de vizavi are aceeași destinație.

Mithers-Wayne puse receptorul în furcă și așteptă să vadă dacă nu cade vreo monedă. Nu a căzut nici una Dar nu se grăbi să iasă la aer curat; rămase pe gînduri în cabină, țînînd ușa

deschisă pe jumătate, și își termină țigara. O casă de acoperire?

MI5? SIS? Cine dracu' era tipul ăsta care luase prinzul cu mi na pe fusta fetei lui Kent și cum de Kent nu știa cine e?

Bărbatul se încruntă și strivi țigara pe podeaua murdară a cabinei. Formă un alt număr.

— S-a întors Taffy Lloyd? Întrebă el și primi un răspuns afirmativ. Du-te și adu-1. Taffy? Ai scos vreo fotografie? Ai făcut ceva?

Glasul galez care îi răspunde era un amestec de praf de căr buni și cor bărbătesc.

— Dă-mi pace, omule, abia am intrat pe ușă.

— N-am timp, Taffy.

— Atunci ai noroc cu prietenii tăi operativi, Richard. Tipa e fantastică. Mi-ar plăcea să fac o ședință de fotografiat cu ea..

— Termină cu tîmpeniile, Taffy. Spune-mi, în ce sens ope rativi?

— ...fără lenjerie!

— Taffy!

— Calmează-te, dragă. Am făcut o fotografie polaroid cu mirele tău și cînd totul s-a liniștit la Grenadier m-am dus la barman și i-am arătat-o. N-a fost nevoie să-1 întreb pe chelner, e client obișnuit.

— Treci la subiect, Taffy, și spune-mi cum îl cheamă!

— Fylough.

— Și numele de botez?

— Nu se cunosc chiar atît de bine.

— Cu ce se ocupă?

— N-am idee, nu m-am ocupat încă de el. Mai sună-mă peste jumătate de oră.

— Mersi, Taff. Pe curînd...

Era timpul să vorbească cu David Kent. Mithers-Wayne își deschise agenda la adrese și găsi numărul de acasă al lui Kent. Începu să formeze numărul, dar abia ajunsese la a patra cifră cînd ușa cabinei fu deschisă.

— N-am terminat... strigă el și se întoarse pe jumătate.

Dar nu termină ce avea de spus. În fața lui stătea un chinez solid, mătăhălos chiar, în spatele căruia era un om înalt, cu un păr negru, gras. Îl recunoscuse, dar abia avu timp să-și amintească faptul că îl văzuse rezemat de bar la Grenadier, cînd chinezul îl lovi cu violență în stomac. Aerul îi ieși cu un șuierat din plămîni, iar receptorul îi zbură din mîină. Chinezul se aplecă și își lăsă mîinile pe umerii lui Dick Mithers-Wayne; fără să dea impresia că ar face vreun efort, îl trînti pe podeaua murdară, într-un colț al cabinei. O mîină așeză receptorul în furcă; cel solid ieși din cabină, făcînd loc bărbatului înalt, cu păr negru. Mithers-Wayne recunoscuse mirosul și deschise ochii.

— Ridică-te, spuse bărbatul în șoaptă și atinse bărbia lui Mithers-Wayne cu țeava retezată a unui pistol.

Englezul se ridică cu greu și se sprijini de un perete al cabinei, întrebîndu-se de unde au apărut cei doi. Dar nu avu timp să ajungă la vreo concluzie. Cel cu pistolul luă agenda și cu mîna liberă îl împinse în afara cabinei. Chinezul se așeză lîngă el, de partea celaltă; din dreapta apăru o Granada gri, condusă de un alt chinez. Mithers-Wayne nu se opuse. Ce rost ar fi avut? Era un tip pragmatic. Ce dracu' poți face cînd genunchii îți sînt ca de gelatină, cînd stomacul te doare groaznic, iar un străin îți ține la ureche un pistol făcut în Cehoslovacia?

L-au așezat în spate, între ei; după ce a închis portiera chinezul îl apucă de păr și îi împinse capul între genunchi. Celălalt îi ținea pistolul deasupra cefei.

Nimeni nu scotea nici un cuvânt, dar o mână îi umblă prin buzunar și îi scoase cheile de la mașină.

Au oprit la capătul străzii Bellamy Avenue, iar iugoslavul cu păr lucitor și mirosind a briantină cobori și se îndreptă spre mașina lui Dick Mithers-Wayne. Se așeză la volan și porni după Granada pe Holland Road pînă pe Kensington High Street și apoi spre Hyde Park. Chinezii păreau să știe exact ce fac și unde se duc. Iugoslavul se apropie de ei pe panta ce cobora spre parcare subterană și rămase în urma lor. Dick Mithers-Wayne încercă să își ridice capul, să vadă ce se petrece, dar simți pistolul în ceafă și rămase în aceeași poziție, cu capul între genunchi. Nu înțelegea de ce voiau să ajungă într-o parcare subterană, era illogic.

Granada opri la nivelul trei, iar iugoslavul parcă alături.

— Afară, spuse unul din chinezi.

Era primul cuvânt rostit Englezul se confirmă imediat. Al doilea chinez deschise portiera din față a mașinii lui și îl îm pinse pe scaunul șoferului. Se uită în jur. Erau doar doi chi nezi, iugoslavul se făcuse nevăzut. Primele presimțiri negre în cepuseră să-și croiască drum spre stomac; portiera era închisă

încet, fără zgomot, de greutatea chinezului care se sprijinea de ea. Celălalt chinez se așeză pe bancheta din spate. "Probabil,

vreun nou joc chinezesc..." Apucă ferm volanul și văzu cheile în contact. O greșală? Întinse mîna și le atinse chiar în secunda în care simți metalul în ceafă și o mână prinzîndu-1 de guler.

Nu a auzit împușcătura. Glonte a intrat adînc în creierul lui. Nu a simțit absolut nimic. Mîna chinezului a rămas încleștată pe gulerul lui pînă a încetat să tremure, apoi împinse ușor trupul lui Mithers-Wayne pînă ce se întinse pe scaunele din față.

Chinezul ieși, scoase cheile din contact și închise ușa. Apoi se uită pe geam, înăuntru. În parcare subterană era întuneric, iar în mașină - și mai întuneric. Mithers-Wayne va sta aici, ghemuit, invizibil, pînă cînd cineva plictisit să vadă aceeași mașină parcată în același loc se va hotărî să facă ceva.

23 Patru chinezi așezați în două mașini au stat pe strada Bellamy Avenue pînă în amurg. Fylough i-a obligat la această așteptare. La ora șapte și un sfert, a deschis ușa și a ieșit în stradă. Se transformase dintr-un gentleman de oraș într-un nobil de țară. Era îmbrăcat într-un pulover bleu pal și pantaloni albi și avea ghetete maro închise. A luat-o la dreapta și s-a îndreptat spre localul de pe cealaltă parte a intersecției, chiar vizavi de cabina telefonică a lui Mithers-Wayne. Unul din chinezi și-a dezbrăcat haina neagră, și-a scos cravata și a intrat după el.

Din a doua mașină, Goh Peng a supravegheat casa pînă la căderea întunericului. Exact acest lucru aștepta el. Înăuntru nu era nimeni. Lăasă mașina cu celălalt ocupant al ei, traversă strada și coborî scările spre subsol. Însoțitorul său avea o mică servietă neagră, pe care o așeză cu grijă la picioare în timp ce studie

ușa subsolului. După o clipă, dădu din cap și făcu un pas înapoi. Cu un deget la buze, Goh Peng se întoarse pe scări, se ridică în vârful picioarelor și aruncă o privire spre gemulețul îngust ce dădea spre stradă. Nu se mișcase nimic.

Șopti ceva celuilalt, care își deschise imediat servieta. În câteva secunde, bărbatul neutralizase sistemul de alarmă de la ușă. Întoarse atent o cheie în yală și împinse ușa cu o mișcare imperceptibilă. Aruncă o privire fugară pe culoarul de după ușă și dezactiva repede sistemul de protecție a subsolului. Făcu apoi același lucru la etajul întâi. Ultimul etaj nu era folosit; și-a dat seama de lucrul acesta pentru că nu era protejat de nici un sistem de alarmă.

— Verifică telefonul, îi spuse Goh Peng celuilalt când intrară în aripa principală a casei. Apoi te duci în mașină și îi trimiți pe ceilalți, unul câte unul. Tu stai acolo și ne anunți când iese englezul din local.

Spărgătorul făcu mai mult decît să verifice telefonul. A dezactivat tot echipamentul electronic de supraveghere și, pentru cazul în care a scăpat ceva - față sa plată de țaran chinez aproape zîmbi la o asemenea idee de neconceput - a umplut camera cu o emisie electronică ultrasonică.

Pe partea cealaltă a străzii, bărbatul care asculta amplificatorul decodor înălță insesizabil din umeri când în cameră se lăsă o liniște bruscă. După ce închise amplificatorul și aprinse aparatul cu laser, făcu din ochi spre tovarășul lui. Chinezul blocase vibrațiile geamului, dar nu și gaura mică din fereastră, lăsată intenționat

Fylough i-a lăsat mult să aștepte. Goh Peng a primit abia la zece și jumătate mesajul că englezul a ieșit din local și se îndreaptă spre casă. Goh Peng așează receptorul în furcă și singura schimbare a atitudinii sale fu o ușoară încordare a spatelui; rămase în fotoliu, privind spre fereastră. Lăsase perdelele depărtate, ca să aibă o imagine clară a treptelor din față.

Bătrînul englez înainta drept spre casă. Când intră pe ușă, un automat se îndreaptă spre urechea lui. Era beznă totală. Rămase înlemnit Nici o mișcare bruscă; de fapt, absolut nici o mișcare. Un altul îl împinse în perete, în timp ce al treilea își plimbă mâinile pe trupul lui. Nimeni nu spunea nici un cuvînt. Chinezii nu găsiră nimic. Doar bani, o batistă și niște chei. Țeava automatului se mută la ceafă. Mîna altui chinez îl apucă ușor de cot și îl îndrumă de-a lungul coridorului scufundat în întuneric, dar pistolul rămase în același loc. Cel care îl percheziționase rămase lîngă ușă. Totul se petrecuse fără cuvinte, fără chipuri văzute, fără violență, dar Fylough știa că sînt chinezi. Știa după miros. În jurul lui plutea un miros ciudat, care îi usca stomacul. Era imposibil de uitat. Chinezii spun același lucru despre mirosul englezilor. Goh Peng nu se mișcă.

— Perdelele, spuse el și aprinse veioza de alături. Așează-te aici, îi ordonă lui Fylough și îi arată un scaun care fusese așezat lîngă perete.

Cel cu pistolul îl așează pe scaun și se îndepărtă cu brațele la

piept. Goh Peng îl privi pe Fylough cîteva secunde. N

— Te cheamă Fylough? întrebă el într-un târziu.

Fylough îl privea la rindul lui. Portofelul său și agenda se aflau pe masa din sufragerie. Aruncă o privire expresivă spre ele, apoi se uită din nou la Goh Peng și dădu din umeri.

— Știi cine sînt spuse el. Și eu știu cine ești dumneata- Te numești Goh Peng și ești de la CELD, probabd ramura TEWA. Ești la Ambasadă, cu acte în regulă. Dar acum ești pierdut. Nu ai ce face aici după ce ai intrat prin efracție. Și nu vei pleca acasă fără măcar o acuzație de violare de domiciliu.

Goh Peng nu părea impresionat. Era exact lucrul la care se așteptase. Dar exact același lucru ar fi spus și el, dacă totul s-ar fi întîmplat invers. îi veni să zîmbească la acest gînd. Se ridică de pe scaun, se duse la telefon și formă șapte cifre. Fylough le numărăse din obișnuință. Chinezul sunase la Ambasadă sau la Misiunea Comercială. Se uită la echipa lui Goh Peng. Toți priveau spre el fără nici o expresie; pur și simplu priveau, fără să clipească, precum trei chinezi uitîndu-se la un om mort. își concentra atenția supra celui de la telefon.

— Fylough e aici, vă așteaptă, spuse Goh Peng încet în receptor. Vă va aduce o mașină. Veniți la ușa din față..., adăugă el și făcu o pauză, privi în ochii lui Fylough și pe chip i se instala fantoma unui zîmbet... ca un oaspete binevenit

Chinezul închise telefonul și se așeză din nou pe scaun.

— OK, făcu Fylough forțîndu-se să caște, ce-i cu comedia asta? îmi răpiți din orele de somn. ,

— Taci!

Goh Peng se lăsă pe spătarul scaunului, își puse picior peste

picior și începu să privească fix peretele de deasupra capului lui Fylough. Parcă ar fi intrat în transă.

— Ce-ar fi să-1 rogi pe unul din acești gentlemani să-mi facă o cafea? ;,\, •

Nu primi nici un răspuns. Ochii lui Goh Peng rămaseră ațintiți spre perete, fără să clipească. Cei trei chinezi erau la fel de țepeni și de vigdenți, de parcă viața lor ar fi depins de insistența cu care îl privesc pe Fylough. Englezul ajunse la concluzia că e o pierdere de timp; își relaxa trupul pe spătarul înalt și intră și el în transă.

24

David Kent bătu la ușa lui Evelyn St John Woodhouse și o deschise fără să mai aștepte răspunsul. Woodhouse îl privi pe sub sprîncene și spuse pe un ton sarcastic:

— Intră.

Nu zîmbi, dar dădu din cap în semn de "bun venit" și îi arătă cu mîna scaunul din partea celaltă a biroului.

— Kong hee fati choi! zise el.

— Poftim?

— Credeam că vorbești chineza.
— Tocmai mi-ați urat "la mulți ani".
— A fost doar o verificare. Ai făcut un raport despre călătoria în Extremul Orient pe care tocmai ai încheiat-o?
— E în curs de elaborare.
— Nu te mai obose. Scrie doar pe o hîrtie ceva care să justifice călătoria și costul și lasă baltă raportul.

Expresia lui Kent nu se modifică. Tînărul băgă mîna în buzunar și scoase un plic, din care extrase una din fotografiile pe care le luase din cutia de tablă a caporalului Togom. Era fotografia cu cei doi europeni cu echipa de urmărire malaieză, în

fața a patru eșantioane ale muncii lor. Kent o împinse pe birou, în fața degetelor lui Woodhouse.

—*• Cum îl cheamă pe tipul din dreapta? întrebă el scurt.

Woodhouse își coborî privirea și se uită la poza mică, de calitate proastă, fără să o ia de pe birou. Părea interesat de această imagine simbol a morții violente și o studie atent cîtva timp.

Pe de altă parte, putea foarte bine să se gîndească ce răspuns întepător să dea la întrebarea lui Kent. După alte cîteva clipe, spuse fără să-și ia ochii de pe fotografie:

— Cine? Cel care stă pe spate, cu mîinile pe piept?

— Știți exact la cine mă refer, replică David Kent și, făcînd un pas înainte, arătă cu degetul chipul lui Fylough. Cel de aici.

— Ce te face să crezi...

— Gata cu prostide, spuse Kent aspru. Cînd s-a făcut fotografia îl chema Fylough. Cum își spune acum?

— Nu sînt sigur că îmi place tonul vocii tale, David.

Însă Kent nu își domoli tonul.

— Priviți mai aproape. E "ăă" Smith, nu? E Dick Tracey de la Ministerul Afacerilor Externe. Iar acesta, continuă el scoțînd din plic fotografia ofițerului OSPC, Segamat, cine e și cum își mai spune în zdele noastre, în afară de Jim Morgan?

Woodhouse își înălță privirea. Nu împinse fotografia la o parte.

— Am spus că poți s-o lași baltă, David. Nu ne mai interesează chinezii. S-a închis sezonul de vînătoare la chinezi, adăugă el și se lăsă pe spătarul scaunului, spălîndu-și mîinile cu un săpun invizibil. Ia-ți două zde libere, plimbă-te prin parcuri, dă de mîncare la lebede; uită de chinezi. Și cînd ai să te simți proaspăt și în formă, să te întorci la biroul tău, ți-am lăsat acolo niște chestii de care aș vrea să te interesezi. Sînt niște materiale despre kurzu care vor să se stabdească în Anglia E domeniul tău, poți să le vorbești în chineză, mai zise el și colțurile gurii se înălțară într-o imitație de zîmbet.

Dar zîmbetul dispăru imediat, cu un plescăit aproape insesizabil, cînd Kent se ridică în picioare.

— Aș vrea să am o întrevvedere cu directorul general.

— Poftim?

— Aș vrea să am o întrevvedere cu directorul general.

— Am auzit ce ai spus. Ce se întâmplă, David, vrei să îți dai demisia?

— N-am spus nimic despre nici o demisie.

Woodhouse încercă fără succes un zîmbet superior.

— Singura ocazie cu care băiețu de rangul tău ajung să aibă o întrevvedere cu directorul general este o strângere de mîină de "la revedere", după ce li se aprobă demisia; iar asta o face prin mine. Hai, fii băiat de treabă, David, și pleacă un timp să-ți limpezești creierul. Și, David, o să mă supăr foarte tare dacă n-ai să îngropi afacerea cu chinezii. S-ar putea să mă supăr atît de tare încît să te trimit înapoi la Supraveghere. Gîndește-te, un post permanent de observație dintr-o mansardă care dă spre apartamentul lui Ken Livingstone?

De data aceasta Woodhouse reuși să zîmbească, însă fără nici un efect asupra lui Kent Tănărul clătină din cap, luă fotografia lui Jim Morgan și o ridică sub nasul lui Woodhouse.

— În cazul în care nu ai observat asemănarea, spuse el cu calm, acesta este Sir James Morgan pe vremea cînd era cercetas. Acum, după cum știți, este director la MI6. Bea cafea la Royal Worcester, la ultimul etaj al Century House și dă voie unora să îl numească "C". Vreau să vorbesc cu el, e urgent și după ce voi fi vorbit cu el, voi accepta și invitația dumneavoastră de a merge să string mîina lui Mighty Mouse al nostru de la etaj.

— Nici nu poate fi vorba David.

— Aș dori permisiunea de a vizita Arhiva Ministerului Afacerilor Externe.

— Nici de asta nu poate fi vorba.

— Atunci du-te dracului!

Kent ignoră privirea perplexă a lui Woodhouse și îi luă fotografia cu teroriștii morți dintre degete. Nu zîmbi, nu afișă nici o altă expresie, nu spuse nimic. Doar luă fotografia se răsuci pe călcîie și ieși din birou.

Woodhouse rămase cu privirea perplexă încă alte cîteva secunde după ce ușa s-a închis, pentru cazul în care Kent s-ar fi gîndit să se întoarcă și să se strîmbe la el. Apoi se relaxa și își zîmbi în barbă, rotindu-și scaunul astfel încît să-și poată vedea imaginea reflectată în geam. Se privi astfel cîteva minute. Avea o înfățișare infatuată și mulțumită. Corabia înainta pe apă fără nici o ezitare, iar el ținea ferm în mîină timona și îndeplinea ordinele căpitanului. Mai așteptă puțin, după care ridică receptorul și ceru telefonistei să sune la Century House. După ce răspunse la cîteva întrebări test, i se dădu legătura cu James Morgan, directorul MI6. După ce a vorbit cu el, Woodhouse așeză receptorul în furcă și se întoarse la imaginea sa reflectată în geam. Kent nu făcu efortul de a se uita pe biroul său, nu îl interesau kurzu; avea alte lucruri în minte, iar Woodhouse, în loc să îi satisfacă curiozitatea despre Fylough și Ministerul Afacerilor Externe, i-o adîncise. Nu își făcea griji, Forțele Poliției Regale din Hong Kong se aflau încă în căutare de tineri valoroși.

Ieși rapid din clădire, luă un autobuz spre Piccaddy și coborî în fața Galeriei Naționale. Nu se uită în jur și nici peste umăr,

dacă îl urmărea cineva, era bine venit să îl urmărească pînă la capăt Totuși, pentru orice eventualitate, traversă piața Trafalgar, coborî prin Northumberland Avenue în piața Whitehall, după care se așeză la rindul format în fața cabinelor de telefon. Când îi veni rindul, trecu pe lîngă cabină și se întoarse pe drumul de la venire, pe Northumberland Avenue. Nu îl urmărea nimeni. Se întoarse în Whitehall, traversă strada și se prezentă la biroul de recepție din clădirea Ministerului Afacerilor Externe. Polițistul de la intrare 1-a privit fără curiozitate; era interesat doar de irlandezi cu sacoșe burdușite. Kent zîmbi spre femeia de la birou și îi arătă legitimația. Ea înălță sprîncenele, dar nu zîmbi și nici nu spuse "bună dimineața".

— Aș vrea să vorbesc cu domnul Fylough, spuse el politico.

Femeia citi în gînd lista de nume lipită pe birou dar ferită de privirile vizitatorilor, se uită în ochu lui Kent și clătină din cap. Apoi, într-un moment de slăbiciune, privi iarăși spre listă și strînse din buze.

— La Ministerul Apărării, spuse ea arătând cu pixul către ușă, pe partea cealaltă...

— Știu unde este. La ce cameră?

— Întrebați acolo.

Funcționara își coborî privirea pe o foaie albă din fața ei, pentru a-i arăta că acesta este sfîrșitul conversației, iar polițistul dădu aprobator din cap.

— Mulțumesc pentru ajutor, spuse Kent și ieși la soare, între oamenii obișnuiți.

La Ministerul Apărării, și-a arătat din nou legitimația și a primit un formular pe care a trebuit să-1 completeze. Formularul i-a fost luat, apoi adus înapoi și înmînat polițistului care stătea aparent fără rost în holul mare, aglomerat Acești polițiști erau selecționați probabil pentru atitudinea lor politicoasă:

— Nu-i aici.

— Și cînd aș putea să îl găsesc? întrebă Kent uitîndu-se în ochu de Neanderthal.

Polițistul îl privi și el, dar nu scoase nici un sunet.

— Pot să vorbesc cu secretara?

— Știți cum o cheamă?

— Nu, pentru ce?

— Dacă nu știți cum o cheamă, nu puteți să vorbiți cu ea.

— Mulțumesc. \

Kent ieși din nou la soare. Se gîndi o clipă să-și spună povestea lui Sir James Morgan și să îi ceară sfatul, dar renunță la idee în aceeași clipă. Dacă nu putea să schimbe două vorbe cu secretara lui Fylough, ce șanse avea să se iute în ochii albaștri deschis ai directorului MI6? Hotărî să se consoleze cu o halbă debitter.

King's Head era exact opusul clădirii din Horseguards. Nimic excepțional, doar un local obișnuit din centrul Londrei, fără pretenții. Atât doar că era plin de civili care se plîngeau de condițiile de muncă și amenințau cu grevă pentru mărirea salariilor

cu șaizeci la sută. Kent își luă halba de Watneys și se așeză într-un colț lângă singurele două persoane fără costum și fără cravată din bar. Cei doi nu l-au luat în seamă și nici nu și-au ridicat privirile. Nu și-au âncetat conversația, oprindu-se doar pentru a ridica la gură paharele înalte de bere.

— Tîmpiții de la Ammers, ticăloși buni de nimic! spuse

unul din ei.

— O iei de la capăt? replică celălalt, un bărbat mai bătrîn care avea pe dosul palmelor și sub unghu urme roz dintr-o substanță de consistența lutului. Dacă vrei fotbal, fotbal adevărat, lasă-i dracului pe ăștia din Upton Park, în următorii cinci ani, și du-te la meciurile Gunners-ilor.

•— Dă-i la dracu' de tîmpiți! Ȃia au sînge negru...

Barbami mai în vîrstă se uită la ceas și goli paharul.

— Bea-ți berea, fiule, spuse el, și hai să ne întoarcem la amărîtele noastre de conduite. Azi terminăm mai repede, să te poți duce diseară să fii singurul care vede cum West Ham ia bătaie de la Accrington sau nu știi de la cine.

Colegul său nu știa cine sînt cei de la Accrington, așa că nu comentă nimic.

— Dar boderul de la Departamentul de Război? Fred a zis...

La auzul cuvintelor "Departamentul de Război", Kent ciuli urechile, dar continuă să își bea berea și să citească ziarul de pe masă. Era un număr vechi din Sun, dar nu conta.

— Știi ce-a spus Fred, dar el nu-i aici. O să mergem, o să facem cîteva măsurători, o să ne lăsăm acolo cîteva scule și o să începem lucrarea mîine dimineață la prima oră. Să-mi spui și mie cum e să mergi la un meci de divizia a treia.

— Divizia a doua

— Hai să mergem.

Cei doi bărbați au plecat, iar Kent i-a urmat la scurt timp. I-a urmărit pe strada Scotland Yard, iar apoi pe sub arc pînă la Whitehall Place. Pe camioneta lor scria Dixon Insulation and Maintenance Ltd. I-a văzut apoi intrînd pe intrarea principală a Departamentului de Război. Nu a mai rămas să se uite în urma lor, ci a intrat imediat într-o cabină de telefon eliberată chiar atonei. A sunat în Gower Street, unde se afla sediul Sectorul A, o secțiune specializată a MI5, și a cerut să vorbească cu John Mainwaring. Acesta lucra la un birou al secției administrative. Specialitatea lui era "recuzita", adică putea oferi orice, de la trusa unui spărgător pînă la nasuri false; dacă nu avea, căuta pînă găsea, dacă nu știa un lucru, îl afla și te suna peste cîteva secunde. Era indispensabil și nu se arăta niciodată prost dispus. Era prietenul tuturor.

— John, sînt eu, David Kent. Poți să-mi dai un sfat fără să scrii în registru?

— Depinde, David. Care-i problema ta?

— De ce are nevoie un muncitor pentru a intra în sediul Departamentului de Război?

Mainwaring nu trebui să se gîndească prea mult

— Clădirea aceea ca multe altele din Whitehall, se află sub egida Departamentului pentru Mediu. Contractele de muncă se rezolvă prin Agenția de Serviciu Publice, care dă muncitorilor permise să intre și să iasă cînd vor.

— Permise individuale cu fotografie, chestii din astea?

— Nu, doar cu numele. Dacă cineva aruncă birourile în aer după ce a intrat, contractorul trage ponoasele. De el depinde să aibă acces în clădire doar cine trebuie. Altceva?

— Cum pot să obțin un astfel de permis?

— N-ai nevoie de așa ceva. Arată-ți legitimația. Cei din securitatea clădirii îți vor introduce numele în calculator și vei rămîne în memoria computerului fără motivul pentru care ai vrut să intri. Floare la ureche.

— Mersi, John.

— Și altădată.

Se întoarce la camionetă și încercă portiera fără să se ascundă. Era încuiată. Bătu exasperat în tablă, gîndindu-se că poate cineva îl urmărește, și se apropie de intrarea principală. Urcă treptele cîte două o dată, deschise ușa și îi întrebă pe cei de la birou:

— I-ați văzut pe cei doi oameni ai mei ieșind? Au încuiat camioneta și au luat cheile cu ei.

— Cei de la Dixon? Întrebă polițistul sprijinindu-se de semnul "Zonă de securitate maximă; accesul interzis fără autorizație". Cine sînteți?

— Dixon, Danny Dixon, răspuse Kent, sperînd că Danny Dixon nu a murit acum zece ani.

După toate aparențele, Danny Dixon încă nu murise.

— Știți la ce lucrează?

— La conductele din tunel, chiar eu i-am trimis.

— Poate îi prindeți înainte de a se depărta prea mult. Tunelele astea au kilometri întregi, zîmbi polițistul cu gura pînă la urechi.

— Mulțumesc, spuse Kent și intră pe ușile batante, dincolo de care era un coridor.

Nu zîmbi și nici nu sări într-un picior de încîntare. Devenise infractor. Întîlni un indian îmbrăcat într-o salopetă maro, cărînd o cîrpă mare. Cîrpa era uscată și muncitorul nu avea găleată, dar părea că știe exact ce face. Kent l-a întrebat dacă nu a văzut cumva doi oameni lucrînd la niște conducte.

— Bineînțeles, jos aici, cam la jumătate de kilometru. Ești din echipa lor?

Dar Kent pornise Tepede în direcția indicată de el și nu mai răspuse la întrebare. Cînd auzi voci în pasajul gol și prost luminat, încetini pasul. Subiectul conversației era tot fotbalul și tot Ammers. Bărbatul mai în vîrstă era urcat pe o scară, iar celălalt, supporterul echipei West Ham, stătea la baza ei și îi dădea plăcile izolatoare. Cînd Kent se apropie de ei, cei doi se opriră din lucru și îl priviră suspicioși.

— M-am rătăcit, spuse el vesel.

Dar vocea lui nu era convingătoare. Cei doi schimbă o privire scurtă și continuă să se uite la el. Muncitorul de pe scară îl întrebă:

— Unde vrei să ajungi, amice?

— La Ministerul Afacerilor Externe, spuse el și își arată legitimația bărbatului de la picioarele scării, care nu se uită la ea.

Fac o verificare a siguranței clădirii, explică Kent, mă uit la tundele astea. Cred că ar trebui să se pună niște indicatoare, voi nu?

Muncitorul de pe scară izbucni în râs. Se lăsă pe vine, pe vârful scării, și scoase din buzunar un pachet de Senior Service fără filtru. Nu le oferi și celorlalți. Își aprinse o țigară, scoase fumul cu un sunet aproape neuzit și arată cu țigara în direcția din care venise Kent

— Tre' să mergi înapoi cam o sută de metri și apoi o iei la dreapta. Mai mergi vreo jumătate de kilometru și intri pe o ușă cu lumină verde deasupra. De acolo te descurci, nu?

Kent dădu afirmativ din cap.

— Cred că da. Vin de la Arhive, e la același etaj, nu?

— Nu, amice, te-ai cam încurcat. Nici nu mă mir, prin locurile astea parcă ești rimă. Nu, intri pe ușa aia, urci pe scările de beton pînă la etaj și pe urmă intri pe a doua ușă de pe dreapta

— Mulțumesc.

— Dacă ai chef să aștepti vreo jumătate de oră, poți să ne aștepti, mergem și noi încolo; avem de reparat un boiler.

— Nu, mulțumesc. Ne vedem cam pe la anul, dacă nu reușesc să ies.

Cînd se făcu nevăzut în bezna groasă și dădu colțul, auzi rîsetele lor politicoase. Trecu pe lîngă ușa prin care intrase. În tunel și zări o grămadă mare de cutii de carton cu secțiuni izolante pentru conductele de apă. Una din cutii fusese transformată în ladă de gunoi: bucăți de diferite dimensiuni din secțiuni sparte, ghips roz, praf și, aruncată neglijent printre resturi,

o salopetă albă. Ascultă o clipă glasurile celor doi muncitori; erau indistincte. Bărbațu nu se mișcaseră din locul acela, munceau cu conștiinciozitate. Domnul Dixon ar fi fost mulțumit de ei. Luă salopeta și cîteva secțiuni, după care își reluă drumul în direcția ce îi fusese indicată.

O luă la dreapta și se opri lîngă punctul PSI. Își dezbracă jacheta o făcu sul și o îndesă după lada de nisip. Își lăsă cravata, dar o lărgi și își desfăcu primul nasture de la cămașă. Așa se îmbrăcau muncitorii de la Whitehall. Își trase salopeta, luă sub braț secțiunde, își prăfui pantofii și pomi din nou. Parcă ar fi făcut parte din peisaj. Doamne ferește însă de o verificare adevărată.

Tunelul părea fără sfîrșit Fiind claustrofob, încercă să înțeleagă ce simte muncitorul mai băirîn; dar, chiar atunci, tunelul făcu o curbă și Kent văzu o lumină verde licărind la distanță. Intră pe ușă și urcă scările. Era mai civdizat: covor pe jos și multe becuri, toate aprinse. Se auzea bîzîitul unei instalații de aer condiționat - răcoros și plăcut vara, fierbinte și plăcut iama. Pe ușă scria "Arhivă și Registratură". Ezită o clipă, apoi o luă

după două femei tinere și drăguțe. Una din ele îi aruncă o privire interesată, dar apoi întoarse imediat capul. Bărbatul avea

un chip demn de luat în seamă, dar hainele stricau totul. Kent le lăsă câteva secunde să se îndepărteze, apoi le urmă. Era ca orice arhivă necomputerizată: neoane puternice care dădeau naștere la umbre micșorate și făceau locul să semene cu un borcan conținând vreun exponat ce fusese odată viu. Cele două fete erau ajutate de un bărbat cu haine demne de luat în seamă, dar cu un chip care strica totul. Avea o cravată interesantă, cu un nod corect și cu dungi oblice bleu pe negru. Bărbatul dădu privi pe Kent cu ostilitate.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Sînt de la Dixon's Insulation, răspunse Kent, izolăm conductele din partea asta a clădirii. Am fost trimis să verific țevile din interior.

— Nu știam nimic de așa ceva.

— Îmi pare rău, domnule...

Cel cu cravată în dungi afișă un zîmbet stiperior, satisfăcut. Clasa muncitoare știa unde îi este locul. Într-adevăr, "domnule". Ce muncitor de treabă!

— ...șeful meu e în tunel; programul de lucru e la el. Mi-ai zis să vin aici, să verific conductele de la Arhive și să îl aștept. Aici sînt arhivele, nu?

— Bineînțeles. Sper că nu ai de gînd să faci mizerie.

— Numai mă uit, domnule.

— Bine. Ai grijă cum te porți și vezi să nu atingi nimic. Nu muta și nu deschide nimic, nu fă zgomot și nu sta în calea nimănu.

— Mulțumesc, domnule.

Kent înainta de-a lungul primului șir de rafturi și se opri să se uite la tavan. Nu exista nici o țeava, era doar tavanul alb. Instalația de aer condiționat șuiera vesel prin grătarul îngust de la nivelul podelei. Bărbatul cu cravată dungată uitase deja de clasa muncitoare. Își etala importanța în fața a două secretare.

Tinărul ofițer își scoase agenda din buzunarul de la spate și citi notițele pe care le făcuse la Arhiva Poliției din Hong Kong: N - strict secret 3936. Se uită în jur și căută din ochi etichetele cu Utere. Nici A, nici B, nici C... la naiba, chiar nimic? Cum

226
dracu' se descurcau cei ce căutau ceva aici? Dosarele fuseseră aranjate așa din motive de securitate? Sau din imbecditatea vreunui funcționar civil? Mai degrabă ultima variantă. Unde naiba era N, strict secret?

— Am să ți le aduc și ție, dragă: Nu mi-ai spus ce sînt..

Vocea bărbatului se ridică puțin, atrăgînd atenția lui Kent spre partea cealaltă a sălu.

— E un dosar N, se tîngui femeia.

Tînăra vorbea de parcă ar fi învățat la aceeași școală ca și bărbatul cu cravată în dungi. Avea același accent și același glas pițigăiat și isteric, ca și cum s-ar fi aflat la două secunde înainte de orgasm.

— Domnul Robert a spus că știi; e secret sau așa ceva.

Kent ciuli urechile și se întoarse încet. Era mascat de rafturi, dar - dacă s-ar muta la câțiva metri mai la dreapta și s-ar preface că se uită la tavan - ar vedea ce se întâmplă.

— Sigur. Lăsați că vă rezolv eu pe amîndouă. Ce număr are? Vreți un ceai?

Era un serviciu de om singuratic, unde totul era mort sau demodat Dar avea toate binefacerile din punct de vedere social. Tipul cu cravată vărgată trebuie să fi fost foarte cunoscut

— Nu, mulțumesc, dar trebuie să ne întoarcem. Poate altă dată.

— Numărul?

— A, da, ce prostă sînt! Uite, scrie aici.

Kent îl urmărea cu privirea pe bărbatul cu cravată, care se ridică și ieși din cîmpul său vizual. Se dădu imediat după alt raft și se opri exact la timp. Se afla în fața sectorului N, ca și cel cu cravată dungată, care stătea în fața unui teanc de dosare albastre, studiind hîrtia pe care o avea în mîină. Funcționarul se uită încruntat spre Kent, care trecu pe lîngă el cerîndu-și parcă scuze din priviri și cercetă pereții cu degetele. Kent îl privea pe funcționar cu coada ochiului. Omul își cunoștea meseria. Găsi dosarul căutat de "domnul Robert" în doar cîteva secunde și se îndreptă spre cealaltă față, gata să îi rezolve problema.

Kent se uită atent la sectorul N, în timp ce pipăia cu dege tele o altă bucată de perete. Dosarele N începeau de la 1001; el avea nevoie de 3936. Aici era; pe aici, pe aproape. Restul era

227

foarte ușor. WG... F&C... FE... MAF - asta e! "Dumnezeule!" Erau metri întregi de rafturi cu dosare MAF. Făcu cîțiva pași uitîndu-se tot în sus și urmărindu-l cu coada ochiului pe tipul cu cravată. Tînărul găsisese ce căuta; se alătură celor două fete și se îndreptară toți trei spre ușă. Kent îi urmări cu privirea. Poate se duceau împreună la toaletă.

Era clipa lui norocoasă.

— Rămii singur cîteva minute, domnule izolator? Unde ești? Hei, unde ești?

— Sînt aici, domnule. Nu vă faceți griji pentru mine, nu mai am prea mult de lucru.

— Bun băiat. Dacă vine cineva, spune că mă întorc în cinci minute. Am plecat să beau un ceai.

— Lăsați pe mine, domnule.

Dar "domnul" plecase deja, plecase la un ceai. Lui Kent nu îi venea să creadă că are un asemenea noroc.

"Repede! MAF148... Uite-1!" Dosarul numărul 23142. Iată-1: uzat, prăfuit, de un albastru pălit îl scoase și îl deschise repede. Un zgomot de la ușă îl făcu să tresară. Nu avea timp să pună dosarul la loc și nici să se uite prin el.

— Simon? se auzi o voce obișnuită să comande.

Kent închise dosarul și îl presă între două secțiuni izolante. Ieși dintre rafturi uitîndu-se tot în sus.

— Tu cine dracu' ești?.

— Izolator, domnule. De la Dixon s Insulation. Verificăm țevile de apă caldă și...

— Unde e Simon?

— Poftim, domnule?

— Unde e ofițerul de aici?

— Tocmai a ieșit

— A ieșit? A ieșit? Și atunci tu ce dracu' faci aici? Aici e o zonă în care accesul nu este permis. Nu ai voie aici neînsoțit.

Așteaptă pe hol pînă se întoarce domnul Beauchamp. Nu pricep ce i-a venit

— Mă scuzați, domnule.

Kent împinse ușa cu umărul și așteptă pe coridor pînă apăru Simon.

— Am terminat domnule, spuse el.

— Bun băiat.

Kent nu rămase prin preajmă să audă muștrările pe care urma să le primească Simon. Coborî scările și intră din nou în tunel. Își luă haina din spatele lăzilor și se furișă în vârful picioarelor pe calea de la venire. Se apropie cu grijă de grămada de cutii de carton de lingă ușă. Nu se schimbase nimic. Fixă dosarul la pieptul vestonului și lăsă restul lucrurilor în lada de gunoi. Își îndreptă spatele și ascultă. Din locul unde îi lăsase pe adevărații izolatori nu se auzea nimic. Poate că îl așteptau în holul de la ieșire cu vreo cinci polițiști MOD. Parcă i-ar fi făcut cineva vrăji de ghinion! Înainta în vârful picioarelor de-a lungul tunelului, privind atent în jur. Cei doi muncitori stăteau confortabil, rezemați cu spatele de perete, fumau și beau cîte o ceașcă de ceai. Lucraseră o oră întreaga după pauza de prînz și se gîndiseră că și-au cîștigat dreptul la încă trei sferturi de oră pauză înainte de pauza-de ceai.

Kent urcă scările și urcă în holul Departamentului de Război. La ușă era un alt polițist de serviciu; Kent simți că i se strînge inima.

— Îmi arătați permisul, domnule? zise el în timp ce Kent înainta pe podeaua cu dale albe.

— Lasă-1 să treacă, Sandy, e în regulă, interveni polițistul de mai devreme, apărut de după ușă.

Își scosese uniforma și se îmbrăcase cu o haină de tweed. Cu toate acestea, își dădea lesne seama că e un polițist ieșit din tură.

— E domnul Dixon, cu izolatorii. Băiețu lui lucrează jos, în tunel. I-ați găsit, domnule Dixon?

— Da, mulțumesc foarte mult, zise Kent și făcu din mîină de la ușă.

— O clipă doar...

Cuvintele sunaseră ca ordinul unui sergent major strigînd la soldațu lui. Kent îngheță pe loc; își simțea spatele vulnerabil. Ultima dată cînd încercase această senzație fusese cînd un chinez drogat și nebun îl prinsese descoperit și trăsese spre el cu un Sten vechi. Înainte de a apuca să se ascundă, tot încercăto

rul s-a descărcat cu zgomot înfundat în peretele din fața lui. Se întâmpla din nou! Se întoarse lent.

— Doar n-ați uitat pentru ce-ați coborît?

— Poftim?

— Chede, domnule Dixon, chede de la camionetă.

Kent clătină din cap și scoase din buzunar o legătură de chei. Nu trebui să le scuture, ci doar să le țină, în timp ce ele zăngăneau singure.

25

Supraveghetorul chinez era foarte bun. Kent nu l-a observat nici măcar o dată. A așteptat pînă cînd Kent a intrat în apartamentul lui, apoi și-a aprins o țigară și a mers pe jos pînă la o cabină telefonică, fără să scape din ochi intrarea de la scara lui Kent Sună la Ambasada Chineză, lăsă un mesaj și se întoarse la mașina lui, aflată în celălalt capăt al străzii. Se așeză confortabil în scaunul din față, își aprinse încă o țigară și așteptă.

Ofițerul de serviciu de la filiala din Portland Place a CELD înregistra mesajul, consultă lista din fața lui și formă numărul lui Fylough. Englezul. întinse receptorul lui Goh Peng, care ascultă fără să întrerupă.

Unul din cei doi bărbați din apartamentul de vizavi ascultă și el, după ce s-a asigurat că magnetofonul Sony de lângă telefon pornise automat înregistrarea convorbirii. Avea o expresie satisfăcută. Ridică un alt receptor, formă un număr și, după o scurtă convorbire, dădu banda înapoi, apăsă butonul "play" și așeză receptorul lângă difuzor. Apoi ascultă banda încă o dată. Bărbatul de lângă fereastră suflă în ceaiul fierbinte turnat în capacul-pahar al unui termos.

— Ceva interesant?

— Charlie Chan! replică însoțitorul său. N-am înțeles nici un cuvînt din ce a spus. Era un chinez care îi spunea unui tip pe nume Goh Peng că un tip pe nume Kent a petrecut trei sferturi de oră în Departamentul de Război și că acum se îndreaptă spre casă.

Cel de la fereastră scoase un mîrîit și sorbi din ceai. Era tot fierbinte. Înjură, dar nu făcu nici un comentariu. Goh Peng închise telefonul și dădu din cap spre cel de lângă ușă, ignorîndu-l pe Fylough.

— Du-te și adu-o pe femeia West, spuse el dînd la o parte perdeaua cu degetul. Iar tu...

Goh Peng lăsă perdeaua să cadă la loc și se uită la bărbatul de lângă Fylough.

— ...du-te la ușa din față. Cînd sosește tovarășul Kim Cheong, îl conduci aici.

Cei doi plecară împreună. După ce inspecta scurt aparenta lipsă de agitație a lui Fylough, Goh Peng se așeză pe scaun și se cufundă din nou în transă.²⁶

Kent aruncă dosarul albastru pe masa de bucătărie și își

turnă whisky într-un pahar mare. Roti apoi robinetul și umplu paharul aproape ochi, după care deschise frigiderul, scoase o mână de bucăți mici și rotunde de gheață. Le dădu drumul în pahar, una câte una, pînă cînd băutura începu să curgă peste buza paharului. Știa că trage de timp, amînînd momentul. Nu savura, ci amîna. Luă o gură mare de whisky, așeză paharul pe masă, apoi își aprinse o țigară, se așeză și deschise dosarul. Dacă Peter Fyloough nu voia să spună de ce a fost omorît Dixie Dean și tovarășii lui, poate că îi va spune dosarul. Împrăștie foile pe masă și le privi. O recunosc pe prima, o văzuse la Hong Kong. Kent citi introducerea: "...conținutul asociat cu dosarele adiționale secrete N3936, grupul MAF148...". Dar el știa deja acest lucru... Kent fuma și citea în continuare. Clătină absent din cap pentru a împrăștia fumul ce se încolăcea în fața ochilor săi îngustați și citi mai departe "...dosar din Hong Kong replasat: originalul 23141, atașat la 23142 și o copie pentru Grupul 149 (ultrasecret - afaceri chineze)." Se întoarse la copertă, să își amintească numărul, deși nu era cu adevărat nevoie. Al treilea fascicul era de fapt un plic sigilat pe care scria: "Numai pentru persoane autorizate". Era scris cu roșu și subliniat. Scutură țigara și suflă peste hîrtu, să îndepărteze scamele și scrumul căzut mai devreme. "...PM/FS/prin CMI6".

■— Dumnezeu!

Era cît pe ce să se răzgîndească. Persoanele autorizate erau, după cum spuneau literele de pe plic, primul ministru și secretarul Ministerului de Afaceri Externe, la indicația sectorului C al MI6. Pedepsa pentru a fi privit plicul era probabd spînzurătoarea; iar pentru deschiderea plicului - exilarea în Australia. Dar poate că spînzurătoarea era mai puțin dureroasă. Kent nu zîmbi; nu era deloc amuzant să-ți pierzi slujba cu un șut în fund, obligat să mai petreci și optesprezece ani la Parkhurt. Întoarse plicul pe partea cealaltă și se uită la sigdiu. Ceară simplă, fără inscripțd. Ușor. Se duse la bucătărie și puse ceainicul pe foc. Încălzi un cuțit în apă și introduse lama sub sigiliu, care se dezlipi ca o gumă de mestecat Ținu apoi plicul în aburii de deasupra ceainicului și îl desfăcu cu grijă, după care îl scutură ușor pe masă. În fața lui se împrăștiară șase foi subțiri ca niște formulare pentru obținerea unui pașaport.

Kent dădu drumul aerului pe care îl ținuse pînă atunci în plămîni și alinie foile una lîngă alta. Toate erau originale; unele erau puțin boțite, rupte, pe altele scrisul era șters și se vedeau pete de sînge de o culoare palidă, doar cu marginile puțin mai pronunțate. Despre ce era vorba? De hîrtide astea se speriaseră de moarte oamenii aceia și pentru ele sfîrșiseră tăiați în jurul articulațiilor de la mîini? Kent își mai aprinse o țigară și privi documentele. Aici se afla totul: fotografii, detalii (toți erau chinezi cu vîrste cuprinse între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani), nume, nume conspirative, nume contraconspirative, locurile nașterii și - Doamne, imposibil! - introduși de Statele Unite, pregătiți, instruiți și dotați de CIA? Statele Unite! Cū

excepția unuia singur, aflat în sfera de influență britanică. Introdus în zona XX53...

Kent lăsa țigara în scrumiera și luă unul din celelalte documente. Le privi unul lângă altul. Cel englezesc era bine păstrat, curat și lucitor, celălalt arăta de parcă supraviețuise războiului Crimeu. Și datele... Kent se uită de mai de aproape. Implantul britanic avusese loc la aproape un an după operațiunea CIA. Două proiecte total diferite, dar adunate amîndouă într-un plic dintr-un dosar al Arhivei Ministerului Afacerilor Externe, într-o cameră din Whitehall. Se uită din nou la hîrtide din fața lui.

Agentul chinez al MI6 se uita la el, din fotografie, cu o privire placidă. Nu se schimbase prea mult; doar că era cu treizeci și ceva de ani mai bătrîn. Kent simți un fior cunoscut pe șira spinării; soiul acela de senzație rece pe care îl ai pe marginea prăpăstiei. Cunoștea chipul acesta. Se va afla curînd pe mărce de poștale chinezești după ce actualul președinte al Republicii Populare Chineze se va îneca în fumul ultimei sale țigări. Acesta era omul numărul unu, Lee Yuan, următorul conducător al celei mai mari forțe din lume.

27

Pe partea cealaltă a străzii Bellamy Avenue, bărbatul de la fereastră își dezlipi ochiul de la camera video*și spuse peste umăr celuilalt:

— Parcă totul ar deveni o piesă de teatru chinezesc... Au mai intrat doi, un bărbat și o femeie, iar mai încolo a parcat o mașină cu încă doi.

— Să îl informez pe Woodhouse? întrebă companionul său.

Cel de la fereastră continua să se uite pe stradă. Desfăcînd pe rînd degetele de la mîini, numără cîți chinezi apăruseră în zonă.

— Șase în casă, își spuse el cu glas tare, doi în mașină și încă doi la capătul străzii. Zece ticăloși! Sună-1, spuse el privind din nou peste umăr. Cînd prinzi legătura, să mi-1 dai imediat.

În clădire se stinseseră toate luminile, dar Woodhouse era încă la biroul lui. Nimeni din echipa de supraveghere nu părea surescitat

v

— Sînteți conectați? întrebă el. Puteți auzi ce își spun?

— Parcă am fi în cameră cu ei. Avem o legătură prin laser.

Au scos toate aparatele din cameră și au protejat-o cu un sistem de bruiere, dar nu s-au gîndit că pot fi ascultați și prin exterior.

— Dar telefonul?

— Am pierdut legătura telefonică atunci cînd au tăiat firul, dar ne vom descurca, cu legătura exterioară.

— Bine. I-ați verificat pe toți vizitatorii? E ceva ciudat cu vreunul din chinezi?

— Da. E o femeie.

— Nu la asta mă refeream.

— Dar la ce?

— E ceva ciudat la vreunul din bărbați?

— Ca de exemplu?

— Lipsa mâinilor.

— Doamne! E vreo glumă?

— Las-o baltă. Vă trimit ajutoare, plus un om de la Ramura Specială ca să vă ajute. Mai bine ați face o mică plimbare, să așezați oameni în punctele în care credeți voi. Sînteți echipați pentru conversație?

— Da. Mai bine-ar veni cineva să preia camera video. Când vrei să mă duc să iau cadavrele?

— N-o să se ajungă pînă aici. Spune-i omului tău să țină linia deschisă, ca să urmăresc și eu ce se întîmplă. Vă sun după ce trimit echipa. Între timp...

— Vă sun mai tîrziu, se întîmplă ceva!

Supraveghetorul de la MI5 lăasă receptorul «ă cadă pe masă și se alătură partenerului tău, care îl chema insistent la fereastră. Tocmai apăruse o mașină, rulînd încet pe Bellamy Avenue.

Se opri chiar în fața casei. Șoferul ieși și se uită atent de jur împrejur. Nu se vedea nici o mișcare. Se îndreptă spre ușa din spate a celei mai apropiate case, o deschise și pătrunse înăuntru, în mașină se mai vedea o siluetă mișcîndu-se. Supraveghetorii, care priveau prin despărțitura îngustă a perdelelor, văzură două siluete cărînd fiecare de cîte un capăt un sac mare și

negru din plastic și mergînd împleticit, din cauza greutateii, spre ușa lui Fylough. Când au ajuns în prag, ușa s-a deschis și apoi

s-a închis în urma lor.

— Ce-ai dedus de aici?

— E un trup. De femeie.

— Femeie? Ce naiba, ești medium?

— I-am văzut un picior gol cînd au scos-o din mașină. Desigur, ar fi putut fi și un scoțian. La dracu', pînă acum avem toate naționalitățile în poveastea asta!

28

Kent așeză la loc în plic fotografifle și documentele, dar nu lipi sigiliul și nici nu închise plicul. Nu avea rost. Închise dosarul și se așeză înapoi pe scaun, bînd cu înghițituri mici din paharul său de whisky cu apă și uitîndu-se fix la calendarul de perete. Imaginea pe luna aceasta reprezenta Tower Bridge cu cele două jumătăți de pod ridicate, pe sub care nu trecea însă nici un vapor. Dar el nu își dădea seama de acest lucru; de altfel, nici măcar nu vedea calendarul. David Kent se gîndea la cu totul altceva. Comisese o infracțiune, una din cele mai grave. Dar descoperise o slăbiciune în rețea. Ticăloșii îl vor căuta să îi taie gîtul - după ce îi vor fi scos mai întîi testiculele - și nu va putea face nimic pentru a le dovedi că de fapt așa interpretase el regulile jocului, că de fapt fusese curios și căutase într-un fel oarecum copdăros să se distreze puțin. Era mai mult decît atît. Își băgase nasul într-o bucată de brînză împutită și acum știa ceea ce doar trei oameni aleși trebuiau să știe. După ce îi vor

aplica tratamentul pentru voce pițigăiată, îi vor scoate limba ca să nu mai țipe; dacă îl vor prinde. Luă un gît bun de whisky, dar nu îl înghiți imediat, ci îl plimbă prin gură.

Ar fi putut resigila dosarul, l-ar fi putut pune la loc în raftul acela prăfuit și ar fi putut uita că l-a văzut vreodată. Cum? În ghiți băutura și își lăsă obrazii să se relaxeze. "Doar nu crezi că

tîmpiții ăia cretinoizi te vor lăsa să scapi și a doua oară?" Cîți domni Dixon există pe statul de plată? Și Dumnezeu știe ce ar face Simon să îl vadă întorcîndu-se să se uite la un tavan fără țevi... "Dar domnul Evelyn St John Woodhouse? Ce-i cu el? Nimic, în afară că a luat-o în barbă, a izbucnit în plîns și a sunat la pompieri - în ordinea asta Lasă-1 pe Woodhouse. Dă-i un telefon lui Mithers-Wayne și roagă-1 să strecoare dosarul înapoi. Bună idee, dar asta ar însemna adăugarea a încă unui nume pe lista celor care cunosc problema Docamdată lasă-1 și pe Mithers-Wayne... Totuși, de ce nu mi-a telefonat, măgarul? Ce dracu' face cu pozele alea? Am să mă întorc la domnul Mithers-Wayne după ce voi fi rezolvat mizeria asta. Fylough? Nu sînt pe deplin sigur că îl cunosc pe domnul Fylough și, după cîntecul de azi-dimineață de la Ministerul Apărării, e foarte puțin probabil că va dori să mă cunoască. În orice caz, pentru moment pot să și uit de el. Nu știu unde-și atîrnă pălăria și unde-și ține crema de ghete, cel puțin pînă - iar ajung aici! pînă nu-și scoate degetul din fund tîmpitul de Mithers-Wayne și nu-1 bagă în discul unui telefon public. Pe listă nu scria PM, FS și animalul de Fylough; scria doar PM și FS... Nu!"

Kent își focaliza privirea pierdută în spațiu și se uită la do sar. Pe listă scria PM, FS și C de la MI6... "Deci ajung iarăși la domnul James Morgan - să mă scuze - Sir James Morgan, care este aproape la fel de accesibil ca și poșeta doamnei Margaret Thatcher". Privirea lui Kent traversă camera și se opri asupra telefonului. "El e singurul la care pot să ajung și să-i spun ce băiat obraznic am fost."

— Evelyn St John Woodhouse la telefon, îi spuse Kent secretarei șefului SIS. Sir James e liber? E ceva urgent, vă rog. Mă iertați, Sir James, rosti Kent repede cînd auzi răspunsul lui Morgan. Mă numesc Kent, lucrez cu domnul Woodhouse în sectorul K de la..

— Știi de unde, d îtrerupse Morgan.

Avea o voce dură, cu un ușor accent scoțian, dar nu grosolană și iritată; dimpotrivă, se ghicea în ea un dram de curiozitate.

Și acum, că ai pătruns pînă la mine, ce vrei?

Kent îi povesti despre dosar.

— Nu închide, îi ordonă Morgan, iar telefonul amuți.

Tînărul făcu o grimasă. Morgan voia să verifice dacă dosarul a fost într-adevăr sustras. Dar nu a durat mult. Se părea că Simon va mai încasa o săpuneală, probabil ultima. Kent reuși să ajungă la paharul său de whisky fără să scape din mîna receptorul mort. Așteptarea îl călca pe nervi; parcă ar fi stat noaptea în ploaie, așteptînd ultimul autobuz. Dădu pe gît ultimele picături de

whisky cu apă și întinse mîna după sticlă.

După ce își turnă destul de mult, telefonul prinse din nou glas. Va pune mai tîrziu apă peste whisky. Luă un gît bun, tuși puțin și își lipi receptorul de ureche.

Confirmarea faptului că în Ministerul Afacerilor Externe a intrat o persoană neautorizată - care, pe deasupra a mai și furat ceva de importanță extremă - nu avusese nici un efect asupra vocu lui Morgan; era la fel de calmă și de detașată.

— L-ai deschis?

— Da, domnule.

Urmă o pauză, în care Kent mai luă o gură de whisky.

— Și ai înțeles ceva din el?

— Da Pot să vă spun întreaga poveste, domnule?

— Nu la telefon. Unde ești acum?

Kent îi spuse.

— Rămîi acolo. Asigură-te că dosarul se află în siguranță; să nu faci nimic și să nu te duci nicăieri pînă nu te caut eu din nou.

Morgan așeză receptorul în furcă și privi cu ochi mijiți către peretele gol din față. Nu părea înfuriat și nici pe punctul, de a izbucni în lacrimi. Contemplarea lui tăcută dură cîteva minute; dădu din cap pentru sine și se lăsă pe spătarul scaunului din piele; totul părea acum mult mai clar. Afișă expresia pe care o avea Anatoli Karpov înainte cu cîteva mutări de a da mat.

— Vreau legătura cu Woodhouse, îi spuse secretarei prin interfon. Ai pus pe cineva să-1 urmărească pe Kent? îl întrebă pe Woodhouse cînd primi legătura.

— Nu, răspunse Woodhouse. M-am concentrat asupra lui Peter Fylough. Am presupus că, mai devreme sau mai tîrziu, totul se va termina în sufrageria lui, așa că am trimis echipa acolo. Se întîmplă ceva în altă parte?

— Mă bucur că ai întrebat, mîrîi Morgan satisfăcut Kent s-a strecurat în clădirea Ministerului Afacerilor Externe și a șterpelit dosarul. L-a deschis, l-a studiat și știe foarte bine la ce se referă.

— Atunci trebuie să dispară, spuse Woodhouse. Trimit pe cineva la el chiar acum. Crezi că ne-a dat în gît?

■— Nu, nu cred. Dar nu schimba nimic; trimite pe cineva să se asigure că acel chinez care îl urmărește nu are probleme din cauza ofițerului de sector. Las totul în baza ta - dar cred că am face mai bine să vedem ce-i cu Fylough acum, cînd toți actorii și-au găsit drumul spre scenă. Poți trimite pe cineva la el în casă, pentru orice eventualitate.

— E o casă a Companiei; are o gaură pentru pisici prin care se poate ieși, o putem folosi și pentru a intra. Am să bag doi oameni în pivniță; dar chiar crezi că merită riscul?

— Woody, am spus pentru orice eventualitate. N-am chef să tragă nimeni cu vreun Kalașnicov înainte ca principalii jucători să fi plecat din casă și, să sperăm, după ce au obținut toate lucrurile pentru care au venit

— Și dacă sînt descoperiți?

— Din tabăra noastră, ne putem dispensa de oricine, dar nu și de Fylough.

Morgan făcu o pauză, pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale, după care contiuă.

— Îi mai dau lui Fylough o jumătate de oră. Dacă nu îi vor fi tranșat mîinile pînă atunci, va trebui să arunc zarurile chiar eu. Zici că a ajuns și Hilary West la petrecere?

— Omul meu așa crede. Nu știe cine e femeia, dar cum West nu e acasă, am presupus că ea e.

— Asta nu făcea parte din meniu, dar s-ar putea să nu fie chiar așa de rău, admise Morgan. Mă ocup eu de asta. Tu să ai grijă de oamenii tăi să nu sară în apă cu năvoadele înainte de momentul potrivit. Devine complicat, Woody; chiar ești perfect mulțumit că dirijezi spectacolul ăsta din sufragerie? N-ai prefera să fu în bucătărie, cu toți cedalți bucătari?

Woodhouse știa ce vrea să spună celălalt

— Ai dreptate, bineînțeles. Mă duc acolo chiar acum.

— Apropo, Wang a apărut din Malaiezia să ne facă o vizită. Expresia lui Woodhouse nu se schimbă.

— Unde stă?

— La mine; acum e în drum spre tine. Ce ar fi să îl iei cu tine în Bellamy Avenue, să-i vadă și el pe actorii principali și să confirme că sînt cei care trebuie? Eu unul nu i-aș deosebi unul de celălalt. Vrei?

Woodhouse nu vru să promită nimic.

— Păstrăm legătura, James.

29

Fylough se ridică încet de pe scaun și se întinse ca un bătrîn cu oase ruginite. Cei doi chinezi cu pistoale au reacționat instantaneu. Și-au ridicat imediat armele, țintindu-i capul.

— Stai jos, domnule Fylough, spuse Goh Peng fără să ridice vocea

Chinezul nu se mișcă. Se controla perfect. Dar Fylough nu îl băgă în seamă. Băgă mîna în buzunar, lent, fără să se uite la pistoalele masive îndreptate spre el, și scoase un pachet de țigări. Cei doi nu își lăsară pistoalele jos. Aruncară o privire scurtă spre Goh Peng, cu coada ochiului, dar șeful lor nu avu nici o reacție. Fylough băgă celalată mîna în celălalt buzunar și arată chinezilor o cutie de chibrituri. Își aprinse țigara și se așeză pe scaun. Goh Peng dădu din cap către cei doi, care își reluară poziția inițială, punîndu-și pistoalele alături. Fylough se așeză din nou picior peste picior și începu să fumeze liniștit, de parcă ar fi fost singur în cameră. Nu dădea nici cea mai mică atenție celor trei chinezi.

Dar avea să i se testeze cu adevărat sîngele rece. Abia își terminase țigara și o strivise în scrumieră cînd ușa se deschise, lăsîndu-1 înăuntru pe Kim Cheong. Acesta scrută camera și pe ocupanțu ei, după care se așeză liniștit pe scaunul din fața lui Fylough și privi fără nici o expresie chipul acestuia. Englezul îl privea la rîndul lui, fără să d recunoască, iar după o pauză,

ușa se deschise din nou și Fylough se ridică insinctiv în picioare.

Femeia care intrase în cameră era excepțional de frumoasă. Dar ochii ei migdalați, ca de căprioară, nu i-au aruncat decât o privire fugară, fără cordialitate, fără ură, fără dezgust; era mai rău: ochii aceia nu exprimau absolut nimic. Se uită apoi la Goh Peng, care se ridicase și el în picioare. Acesta îi aranjă scaunul. Nimeni nu spuse nimic, nu rosti nici un cuvânt. Apoi femeia dădu imperceptibil din cap spre Goh Peng, permițându-i să se apropie. Gestul semăna cu o invitație imperială. Spuse încet câteva cuvinte în putonghua, limba națională chineză, rar folosită în afara granițelor Chinei.

— Fylough înțelege vreun dialect chinezesc? întrebă ea

Goh Peng îi spuse lui Fylough în cantoneză:

— Ai înțeles ce a spus madame Ah Lian?

Fylough se așază la loc.

— Nu vorbesc chineza spuse el nepăsător. Doar rusa și malaieza, plus puțină engleză, bineînțeles.

Gluma lui nu fu deloc binevenită.

■— Știi cine sînt?

Kim Cheong își atinse de câteva ori cîrligele, ca să fie sigur de toată atenția interlocutorului. ■ O avea. Privirea lui Fylough se încleșta cu cea a lui Kim Cheong. Pe chipul chinezului nu se putea citi nici un fel de animozitate, nici mînie, nici cruzime. Dacă se reflecta ceva era amabilitate și curiozitatea unui om care studiază schimbările pe care le-a adus timpul pe fața unui vechi prieten.

— Sigur, veți spune că nu și la fel aș spune și eu, domnule Fylough, dacă aș fi pus față-n față dintr-o dată cu omul ale cămi mîini le-am tăiat...

Chinezul aproape zîmbea; parcă Fylough i-ar fi făcut un serviciu și parcă ar fi preferat cîrligele lui sclipitoare chestidor diforme și neîndemînatice pe care le avea Fylough la capetele brațelor sale.

— ...deci să sfîrșim cu formalitățile mincinoase și să ne amintim ultima noastră întîlnire.

— Vă deranjează dacă fumez?

— Voi fuma și eu.

Ah Lian se uita de la unul la celălalt. Parcă ar fi înregistrat în minte vorbele și atitudinile celor doi bărbați, dar dacă îi trecea ceva prin gînd, n-o arăta. Se uita insistent la chipul lui Fylough. Englezul n-o luă în seamă; așteptă ca unul din paznici să aprindă țigara lui Kim Cheong, apoi își aprinse și el una, dînd fumul pe nas. Nu își dăduse seama pînă acum cîtă nevoie are de un paleativ. Își dezlipi privirea de pe fața inertă a lui Kim Cheong și dădu din cap spre cîrlige.

— îmi amintesc, spuse el pe un ton egal. Atunci am crezut că sînteți mort. Cum de, hm...?

Kim Cheong își îngustă ochii, ferindu-se de fumul țigării din gură și se uită o clipă la cîrligele sale lucitoare, pe care le

ținea în poală.

— Eram mort, în felul vostru de a gândi.

— Erați mort în felul tuturor de a gândi, replică Fylough Încet Poate doriți să dezvăluiți secretul?

Kim Cheong nu aprecie umorul lui Fylough.

— Ba da, cu plăcere, răspunse el grav. Ce știți despre JnanaMarga?

— Nimic.

— Yoga, îl lămurii Kim Cheong.

Fylough nu răspunse imediat. Ce știa el despre yoga putea fi scris pe unghia de la piciorul unei muște - niște ciudați sfînd în cap în colțul unei camere și pompînd sînge într-un creier inexistent. Dar nu își expuse părerea

— Destul cît să știu că nu oprește gloanțele, spuse el.

— Cît se poate de adevărat, consimți Kim Cheong, dar, aplicată corect, poate evita glonțul final; iar noi știm cu toțu despre gloanțele finale în meseria noastră, nu-i așa?

Nu așteptă răspunsul lui Fylough și continuă fără pauză.

Era mulțumit de cuta ce apăruse pe fruntea de obicei netedă a lui Fylough.

— Cînd am fost prins de rafalele voastre, nu am auzit și nu am simțit nimic; nici durere, nici explozii, doar o teroare intuitivă de o secundă și apoi întuneric. Am avut noroc. Partenerul dumitale își cunoștea meseria, toate gloanțele sale m-au nimerit. Nici unul nu a atins vreun organ vital, dar eram pe moarte, nu am nici o îndoială. Nu știu cît am stat în mîlul acela aburind; mi-am zis că nu puteau fi mai mult de cîteva minute. Nici atunci nu mă durea nimic; aveam numai o stare confuză, dar înțelegeam ce se întîmplase. Nu am deschis ochu. Era o liniște absolută; nici o voce, nici o mișcare în jur. Zăceam exact în locul în care fusesem aruncat. Mi-am căutat Sten-ul fără să îmi mișc mîinile. Erau goale...

Kim Cheong își studie capetele antebrațelor ca și cum și-ar fi amintit cum e să ai mîini, apoi privi din nou în ochii lui Fylough.

— Ideile dumitale occidentale despre yoga sînt puerile, n-ai ajuns nici cu un milimetru dincolo de suprafața celei mai elementare disclipine ale sale. Eu eram încă de pe atunci un maestru avansat în cele mai importante elemente. Raja yoga, hatha yoga erau și încă mai sînt temelule ființei mele; am realizat și samadhi...

Se opri, dîndu-și seama că se află în fața unui filistin din punct de vedere spiritual.

— ...cel mai înalt nivel la care poate ajunge un yogin. Pratyahara - anularea completă a simțurilor, samyama - controlul minții și al corpului... Aceste lucruri nu înseamnă nimic pentru dumneata. Eu pot să îmi opresc bătaile inimii pînă în punctul morțu; îmi pot reduce temperatura corpului pînă la cea a unui mort; îmi pot alunga durerea și îmi pot amorti fiecare simț al trupului. Asta am realizat eu prin yoga. Pentru dumneata și oricine altcineva, sînt mort și în această stare eram în glodul

acela lipicios. Nu am știut nimic altceva pînă am fost scos din ceea ce dumneata ai numi transă și am simțit durerea. În stare conștientă, a trebuit să lupt cu durerea Și, desigur, nu era doar cea provocată de gloanțele pe care le-ați tras în mine...

Ochu lui Kim Cheong se adânciră în cei ai lui Fylough. În ei nu se vedea ranchiună, ci doar examinarea atentă a sufletului unui alt om. Nu era o privire critică. Kim Cheong avea felul său propriu de cruzime, un fel care părea să înțeleagă motivele lui Fylough, chiar dacă motivele pentru care au fost tăiate mîinile unui tînăr nu își aveau originea în cruzime. Probabil considera amputarea mai condamnabilă pentru că fusese făcută în scopul unei mai mari eficiente, fără plăcerea de a provoca durere dușmanului. Fylough nu își feri privirea

— O parte din vină vă aparține chiar dumneavoastră, spuse el dînd din cap spre cîrligele urîte. Dacă aș fi știut că nu sînteți mort, ați fi fost scos din junglă și tratat. Nu ar fi fost nevoie de așa ceva..

Englezul privi din nou spre cîrlige, dar, înainte de a continua, Kim Cheong d

întrerupse cu un zîmbet trist.

— După care aș fi fost dus la Pudu și spînzurat.

Fylough nu îi întoarse zîmbetul. Ridică din umeri și își strivi țigara în scrumieră.

— Acelea erau regulde jocului. Voi ați ucis fără milă. Noi v-am făcut sănătoși, după care v-am omorîL Am fi putut continua așa la nesfîrșit, fără să ajungem nicăieri. Dar există totuși o întrebare foarte mare...

Kim Cheong înălță din sprîncene și îi întinse țigara lui Goh Peng, să o stingă.

— Care e aceea?

— Ați fost îngropat în junglă la o distanță de cel puțin trei zile de mers față de cel mai apropiat sat. Probabil a fost vorba de mai mult decît de cunoștințele dumneavoastră de yoga ca să ieșiți din mormînt și probabd ați ajuns pe mîna cuiva care știa medicină, chiar și numai noțiuni elementare. Și era nevoie de și mai mult decît atît pentru rezolvarea problemelor dumneavoastră.

Kim Cheong nu se simți ofensat de ultima parte a frazei lui Fylough. Simțul umorului îi rămăsese intact Zîmbi chiar cînd englezul se aplecă în față pe scaunul său, să îi mai ofere o țigară.

— Cred că sora mea..., spuse el și făcu o pauză, uitîndu-se peste umăr. Ați făcut cunoștință cu sora mea?

Fylough privi în ochii femeii și clătină din cap. În ei nu exista nimic din amabilitatea lui Kim Cheong. Privea în două diamante negre, necruțătoare.

— Am s-o las pe ea să povestească ce s-a întîmplat, domnule Fylough. Și ea a fost acolo, în junglă, udă, flămîndă și singură; și înfricoșată. Cu toți îi datorăm foarte mult lui Ah Lian.

Se întoarse pe scaun și privi spre chipul lui Ah Lian; în ochu lui se reflecta mai mult decît dragoste.

— Spune-i lui Fylough ce s-a întîmplat

Ah Lian își înfipse privirea în ochii lui Fylough pentru câteva clipe; englezul nu se înfiora, ci răspunde cu aceeași monedă inspecției, fără să își arate reacția. Fără nici o îndoială, era o femeie frumoasă și nu numai pentru rasa mongoloidă. Totul era frumos la ea cu excepția ochilor. Poate că și ei ar fi frumoși, în lumina slabă a unui dormitor roz, dar în acest moment reflectau doar faptul că îl displac pe Fylough. Femeia nu încerca să își ascundă sentimentul. "Cred că mai bine ai uita de dormitoare roz și de tot cu ochii ăștia limpezi, Fylough", își zise englezul, dar nu încetă să se mire cum a ajuns o asemenea femeie să umble singură, flămîndă și înfricoșată în partea lui de junglă. "Mă întreb ce ar fi făcut bătrînul Togom dacă ar fi știut că nu departe de el stă o fată tremurînd în zdrențe?"

Fylough reveni în prezent, pentru că femeia îi vorbea; îi vorbea lui.

— ...eu lucrăm la grădină. Aveam o ascunzătoare secretă în junglă, o groapă pentru salvarea celor ce munceau în perimetre îndepărtate în caz de atac și, în groaza momentului, am fugit acolo. Îmi făceam griji din cauza lui Kim Cheong; voiam să îl văd venind și eram gata să ajut pentru îndeplinirea celui alt plan. Un atac ar fi împins soldații înapoi în tabără..., zise ea și se opri, făcînd o grimasă disprețuitoare către Fylough. Dar dumneata știi toate lucrurile astea

— Nu știam de ascunzătoare.

— Altfel, mi-ați fi aplicat același tratament ca lui Lam Lee?

Fylough o privi în ochi, dar nu spuse nimic. Își amintise de teroristul împușcat de Togom. Avea dreptate; Togom nu se uita între picioarele chinezilor decît după ce îi omora Chinezoaica nu cern un răspuns, ci continuă cu aceeași voce egală.

— Am camuflat ascunzătoarea și am auzit mai multe focuri de armă. După un moment de tăcere, am auzit oameni vorbind. Nu-mi dădeam seama dacă e malaieză sau chineză. M-am străduit să fac o despărțitură în camuflaj, doar atît cît să pot vedea.

Am văzut malaiezu cu mitraliera și pe dumneata, stînd lîngă Lam Lee, care zăcea pe pămînt. Am crezut că e Kim Choeng și am vrut să țip, dar malaiezu a tras atunci încă o dată în cada vru. Mi-am strivit fața în noroi și mi-am umplut gura cu pămînt. Cînd mi-am făcut curaj să mă uit din nou, dumneata și

malaiezu tîrați cadavrul de-a latul grădinii de legume. V-am văzut cum îl aruncați în groapă și era cît pe ce să leșină. Lam Lee părea atît de mic și fragil pe fundul gropii cu bambus... Dar n-am plîns pentru el. Mi-am ascuns pușca în plante și am mers pe urmele lăsate de dumneata și de cei doi malaiezi. Am văzut cum d legați pe Kim Cheong ca pe un porc mort de o creangă și v-am urmărit de la distanță pînă ați ajuns în tabăra voastră. Acolo m-am ascuns și v-am privit de la lizieră. Știam că Kim Cheong e mort..

Femeia se opri o clipă și se uită la Kim Cheong, care dădu trist din cap. Expresia feței lui nu arăta dacă îi place călătoria în trecut sau dacă anticipează durerea ascuțită, de moarte, pro vocată de

cuțitul trecînd fără ezitare prin articulațiile mîindor
lui și pe care o mai încerca din cînd în cînd, trezindu-se trans pirat din
coșmaruri. Ah Lian se întoarse din nou spre Fylough.

Kim Cheong părea să își atribuie rolul de spectator în cele ce
vor urma. Cu sau fără aprobarea lui, Ah Lian și-1 atribuise pe
cel de martor al acuzării.

— ...credeam că e mort, se corectă ea. Dar și așa am leșinat
cînd cei doi malaiezi i-au tăiat mîinile. Nu puteam să cred că
există o asemenea barbarie. Și nici acum nu pot Cînd mi-am
revenit, voi tocmai plecați din tabără. Am văzut locul în care îl
îngropaserăți pe Kim Cheong și cînd ultimul om al vostru a
dispărut din vedere, m-am dus și am dat la o parte pămîntul de
pe fața lui. Nu voiam decît să îmi iau rămas bun și să mă asigur că e îngropat
bine. I-am ridicat din pămînt capul și partea
de sus a corpului, i-am strîns capul la piept și i-am șoptit "la
revedere". În acel moment mi-am dat seama că nu e mort Am
pus capul pe pieptul lui și, după cîteva secunde, am auzit; am
auzit o singură bătaie de inimă. Am țipat și am trecut la un pas
de încă un leșin. Probabd că a auzit țipătul meu; dintre buzele
lui a ieșit un sunet, iar pleoapele i-au tremurat. Nu știu ce-am
făcut atunci. Cred că m-am lăsat cuprinsă de panică și am început să alerg în
cerc, neștund ce să fac într-un moment atît de
terifiant. Jumătatea de jos a corpului îi era încă îngropată, iar
jumătatea de sus era plină de noroi și sînge. După cîteva clipe,
m-am calmat l-am scos din mormînt și l-am tîrît afară din luminiș. Apoi l-am
spălat. Glodul care i se dpise de trup și care i
se adunase în jurul cioturilor nu i-au lăsat sîngele să se scurgă
tot. Dar eu l-am spălat și i-am bandajat rănile și articulațiile cu
fîșu din cămașa mea. Mi-am scos pantalonu și l-am legat cum
am putut mai bine. Am săpat cu mîinde o groapă mică, l-am
așezat pe Kim Cheong în ea și l-am acoperit cu frunze de atap,
pe care le folosiseră oamenii voștri să își facă tabăra. După
aceea i-am umplut mormîntul; mă temeam că v-ați putea întoarce. Am plecat
spre tabăra din care fugisem și m-am oprit
abia cînd s-a făcut prea întuneric. Am pornit din nou a doua zi
dimineață, o dată cu primele raze de lumină. Din vechea tabără
am luat-o pe drumul pentru ieșirea de urgență, spre un loc secret de întîlnire.
Acolo am găsit patru din tovarășii noștri. Unul
din ei a plecat să îi anunțe pe ceilalți, iar restul au pornit pe
urmele patrului voastre. V-au găsit și v-au urmărit pînă ați ieșit
din junglă, spre Cha'ah...

Fylough ridică din umeri. Totul se întîmplase atît de demult.. Dar simțea
încă un fior în ceafă. Știuse că teroriștii tin
uneori legătura cu patrute puternice, dar îl înfiora chiar și acum
gîndul că mersese acasă urmărit de chinezi și că nu u trecuse
prin minte, nici măcar o clipă să organizeze un atac. "Dar", își
spuse el, "totul s-a petrecut cu prea mult timp în urmă".

Ah Lian continuă cu un glas plat, lipsit de orice intonație și
emoție.

— Ceilalți trei s-au întors cu mine și am reușit să îl ducem

pe Kim Cheong într-o tabără mică. Trusa noastră de prim ajutor era primitivă, aproape inexistentă. Am folosit drept bandaje manifestele pe care le aruncau avioanele voastre, spunându-ne ce buni sînt toți din afară și ce bine am fi îngrijiți dacă ne-am preda.

Femeia ridică din umeri. Fylough crezu o clipă că Ah Lian își va îndulci trăsăturile și va zîmbi, dar nu se întîmplă așa

— Am reușit să evităm cangrena; încet-încet, și-a adunat destulă energie pentru a ieși din starea de samadhi pe care și-o impusese. Dar nu ar fi supraviețuit dacă nu l-am fi dus la un doctor bun. Ne-am gîndit la un moment dat să îl scoatem la șoseaua Yong Peng și să îl lăsăm acolo, cu manifeste lipite de el. Dar nu aveam încredere că oamenii ca dumneata... - diamantele negre din ochii ei măriți fulgerau cu ură - ...nu îl vor omorî pe loc.

Fylough refuza să regrete întîmplări dintr-un loc îndepărtat, de acum mai bine de treizeci de ani.

— Și ce s-a întîmplat pînă la urmă?

Ah Lian analiză în minte dacă ce urma să spună ar avea vreo repercusiune și hotărî, ca și Fylough, că torul s-a întîmplat cu mult timp în urmă.

— La capătul satului Cha'ah, după sîrmele voastre ghimpate, se afla un dispensar ținut de un misionar american, soția și fiica lui. Voiau să adune convertiți la o sectă de credință creștină și să îi ajute pe acei țărani chinezi care aveau motive să nu aibă încredere în englezi. Li cunoșteai?

Fylough se încruntă. Li cunoștea, dar nu se gîndise niciodată că ti ajută pe teroriști. Americanii fuseseră întotdeauna un spin în coastă. Dacă un alb care trăia într-un sat de chinezi, în focul unui război comunist, se arăta neutru, însemna că e antibritanic. Dacă ar fi bănuț ce avea să audă, americanul n-ar mai fi pus piciorul jos decît într-un avion din Singapore, cu bilet numai "dus" către pămînturile sale natale.

— Da, zise el. Il cunoșteam. îl consideram un doctor umanitar, contra războiului și contra ambelor părți. Dar spuneți mai departe...

— A consimțit ca, dacă reușim să i-l aducem pe Kim Cheong, să facă pentru el tot ce îi stă în putință. Kim Cheong a rămas la el, chiar sub nasul vostru, zise ea cu o grimasă de superioritate, pînă i s-au vindecat rănile. Americanul a reușit chiar să facă rost de penicilină și de alte medicamente rare prin Crucea Roșie.

Chinezoaica își savura momentul satisfacției de sine, dar nu văzu în ochii lui Fylough nici o scînteie de umilire pentru că se făcuse de rîs; probabil că englezul admira organizația care l-a readus pe Kim Cheong la viață.

— Abia în 1955, la doi ani după ambuscadă, americanul a considerat că Kim Cheong e în stare să plece. Ne-am îndreptat spre nord, dintr-o tabără în alta, pînă am aranjat ca el să fie dus cu o navă în centrul Chinei. Bineînțeles, am mers cu el. A fost foarte simplu.

Femeia se mai uită cîteva secunde la Fylough, apoi își mută privirea. Își terminase partea ei din povestire. Prin expresia feței, făcuse clar că, dacă mai este ceva de spus, nu va fi ea cea care va vorbi. Kim Cheong dădu încet din cap spre ea și luă țigara întinsă de Goh Peng, după care reluă povestirea chiar el.

Vorbea cu o modestie calmă; nu se lăuda, nu acuza Englezul se întreba de ce i se vorbește despre ridicarea unui terorist într-o ierarhie în care terorismul e o premisă obligatorie. Poate că, pentru Kim Cheong, era o formă masochistă de purificare a sufletului - victima care îi spune călăului cît de mult a ajutat-o pedeapsa în reușita sa, unde alțu au dat greș. Fylough află astfel că, prin reabilitarea la Pekin, Kim Cheong a fost numit la Sectorul Malaiez de, Eliberare al Biroului Central de Spionaj din Bow Street Alley, pînă cînd K'ang Șeng, creierul spionajului chinez, a reorganizat centrul din Bow Street Alley și 1-a avansat la noua aripă de Operațiuni Externe de la Departamentul de Afaceri Sociale - TEWA. Dar era singur, nu putea avea încredere decît în Ah Lian; toți cedalți erau suspecti. Era în dilemă. Cunoștea conținutul dosarului de la Singapore, dar nu și detalide; știa că undeva, în structura partidului, a fost infiltrat un grup de agenți politici instmiți în America Se împliniseră opt ani de la accident; iarba însămîntată de americani în

1953 era mare și grasă; erau bine înrădăcinați și se îndreptau în sus; era momentul să facă ceva Dar nu avea nici un indiciu. Nu se putea duce la nimeni să ceară ajutor. Știa că sînt acolo, dar nu știa cine sînt. Și-a menținut focul interior mocnind, a privit și a așteptat. Nimic nu ieșea la iveală. La moartea lui K'ang Șeng, în 1975, Kim Cheong a rămas în funcția de secretar secund al Departamentului de Afaceri Sociale - o funcție aproape inatacabilă. Avea un singur superior, Tang Și, actualul director al departamentului, al treilea după președintele

Republicii Populare Chineze, omul cunoscut ca "zîmbitorul psihopat", prietenul tuturor, precum și dușmanul tuturor. Era șeful și confidentul lui Kim Cheong, singurul om în care Kim Cheong avea încredere. Relată cu mîndrie în glas că, prin succesul lui, loialitatea lui Ah Lian a fost recunoscută și răsplătită.

A trimis-o la școală, apoi la universitate și, înainte ca Revoluția Culturală să închidă porțile spre lume, la Londra, la Facultatea de Științe Economice. Apoi au urmat cursuri de perfecționare la Paris și la Roma. Micuța copilă a nimănu care tremura

în jungla de la Johor s-a transformat într-o femeie frumoasă și înzestrată. Kim Cheong s-a căsătorit cu ea - nu a existat niciodată vreo îndoială asupra acestui fapt, nici pentru el, nici pentru ea - dar, pentru restul Partidului, erau tot frate și soră. Ar fi trăit fericiți pină la adînci bătrîneți, dacă nu s-ar fi renăscut subit dorința lui Kim Cheong de a vedea pachetul cu documentele de la Singapore.

Kim Cheong ridică încet cîrligul drept și trase din țigara prinsă între cele două părți metalice. Pauza îi permise lui Fylough să arunce o privire spre mîinile sale și să spună cu o

nepăsare pe care nu o simțea:

— O poveste fascinantă. Mă bucur că totul a mers pe un făgaș bun pentru dumneavoastră.

Apoi se uită cu o privire ostentativă la ceas. Kim Cheong zîmbi, ceea ce făcea extrem de rar.

— Mă surprinde, domnule Fylough, faptul că ai găsit vreodată răbdarea să pregătești un atac. darămite să faci lucrul ăsta permanent. Cu timpul, ar trebui să căpătăm din ce în ce mai multă răbdare, nu să o pierdem. Nu te mai gîndi la timp; nu pleci nicăieri pînă nu terminăm negocierea.

— Negocierea?

— Da, negocierea. I-am dat lui Ah Lian sarcina de a ne aduce față în față, ca să putem termina afacerea asta care mă frămîntă.

— Și ce afacere anume vă frămîntă? întrebă Fylough.

— Ea a apelat la ajutorul abdului meu coleg, continuă chinezul ignorînd întrebarea lui Fylough, Goh Peng, doctor Goh Peng..., completă el și arată cu cîrligul spre chinezul de lîngă fereastră, ...doctor în medicină. L-a descoperit pe malaiezul dumatăle, Togom, și împreună, prin domnul Kenning, domnul Bendey și neprețuitul colonel Dean, am ajuns la această mică întrunire.

— Ce afacere anume vă frămîntă? repetă Fylough.

— Credeam că e deja clar. Vreau documentele aflate într-un plic pe care l-ai luat de la mine în Malaia, în 1953.

Fylough se uită cîteva secunde în ochu lui Kim Cheong și apoi izbucni într-un hohot zgomotos de rîs.

— Cred că glumiți!

Ceilalți chinezi din cameră îl priveau fix. Faimoasa lor impenetrabilitate dispăruse. Chipul lui Ah Lian era însă la fel de imobd. Femeia nu părea surprinsă; expresia ei rămăsese una de dispreț. Kim Cheong așteptă pînă cînd rîsul lui Fylough se stinse și zîmbi slab.

— Nu e nici o glumă, domnule Fylough.

— Atunci, repet, n-am nici cea mai vagă idee unde ar putea să fi ajuns documentele după intrarea lor în Anglia. V-ați pierdut timpul.

Fylough își îngustă ochu; era ceva ce uitase. Degetele îi tresăriră involuntar.

— V-ar deranja să-mi spuneți ce a fost cu ideea aceea de a-i tăia la mîini pe Kenning și pe ceilalți? Un lucru cam straniu, nu credeți?

— Dar a funcționat, replică Kim Cheong dînd din cap, ați auzit despre ciudățenia morții lor. A fost ideea lui Ah Lian. Femeile par să aibă un simț al cruzimii mai adînc decît noi, bărbatu. Noi tăiem mîinile și gata; ei fac operațiunea și tu suporti durerea fizică și psihică. Dar asta nu înseamnă că ele nu sînt în stare să-și îndeplinească misiunea. Metodele ei ne-au adus față în față. Dumneata nu ai fi luat în seamă morțile obișnuite - și într-adevăr, așa cred acum - dar sînt sigur că te-ai gîndit mult la posibilitatea de a-ți petrece restul vieții cu o pereche de chestii din astea.

Kim Cheong își atinse cârligele lucitoare; sunetul metalic răsună în cameră și provoacă o ușoară accelerare a pulsului lui Fylough.

— Tot nu pot să vă ajut. Nu știu unde este păstrat dosarul.

— Dar cunoști pe cineva care știe?

Englezul clătină din cap și privi încruntat spre Goh Peng, care se aplecase la urechea lui Kim Cheong, șoptindu-i ceva. Kim Cheong și Fylough schimbă o privire, după care chinezul dădu din cap, fără să se uite peste umăr, spre Goh Peng.

Acesta plecă de lângă el și se apropie de ușă. O deschise și zise ceva unui bărbat de afară. Se întoarse apoi lângă Kim Cheong și dădu din cap aproape insesizabil în direcția lui Ah Lian.

Kim Cheong zîmbi trist. Fără să își dezlipescă privirea de pe chipul lui Fylough, arătă cu cârligul drept spre un chinez de la ușă și spuse în chineză:

— Stai în spatele lui; ține-1 dacă devine violent.

Cel de la ușă se apropie de scaunul lui Fylough și se așeză în spate. Fylough îl urmări cu privirea, fără să își miște capul. Singura lui reacție fu o cută între sprincene; nu își mută ochi de la Kim Cheong. Și nici atunci când simți metalul rece al pistolului pe care chinezul i-1 așezase în ceafă. Nu îl împingea, însă îi dădea senzația de moarte iminentă, mai rea decât durerea pe care i-ar fi provocat-o dacă ar fi împins cu brutalitate. Dar nu tresări.

Kim Cheong îi ordonă lui Goh Peng:

— Spune să fie adusă femeia și pregătește-te să îi tai o mână.

Apoi se lăsă pe spătarul scaunului și începu să studieze chipul lui Fylough.³⁰

Cel aflat al conducerea echipei de supraveghere a casei lui Fylough se numea Russell Porter. Îi plăcea ocupația sa și o făcea cu pricepere. I se părea că e mai bună decât munca își scoase haina și cravata, le aruncă pe spătarul unui scaun și își trase pe el un vechi hanorac albastru. Verifică un microemitaor fără fir, cu o capsulă minusculă în ureche și cu microfonul la un nasture al hanoracului și puse restul aparatului în buzunar.

Cîinele îl urmărea cu ochi triști din colțul pe care și-1 alesese. Era o corcitură murdară dar bine dresată; dacă ar fi avut glas, și-ar fi spus corcitură și ar fi fost mîndru de acest nume. În fața lui, pe un ziar, se afla un castron cu o porție mare de Pedigree, turnată de bărbatul care îl adusese. Dar cîinele nu îl lua în seamă. El vedea semnele: va avea de muncă, va fi dus la plimbare.

Russell luă lesa o fixă de zgarda cîinelui și ieși pe ușa din spate. Săltă cîinele peste gardul vecindor, apoi ieși prin curtea lor în strada cealaltă. O luă la dreapta, mai făcu o dată la dreapta și înainta fără grabă spre casa lui Fylough. Așteptă pînă cînd cîinele urină pe roata din spate a mașinii chinezilor, parcată chiar sub postul de observație, și aruncă o privire întîmplătoare

înăuntru. Dădu din cap a scuză către cele trei perechi de ochi oblici care îl urmăreau fiecare mișcare. Totuși, nu păreau suspicioși. Russell trase dînele și traversă strada. Ochii chinezilor

îl urmăreau fără interes. La colțul străzii mai era o mașină, în care stătea un singur bărbat. Din locul în care se afla, Russell nu își dădea seama dacă e chinez sau european, dar nu conta. Fie chinez, fie european, făcea parte din scenariu.

După două sute de metri, Russell o luă la stînga și apoi încă o dată la stînga, ajungînd astfel pe strada din spatele casei lui Fylough. Aici, toate casele aveau mici grădini cu garduri joase, pline de tufe sălbatice care crescuseră printre dalele de beton altădată frumos îngrijite. Toate aveau subsol. Russell se opri în fața uneia din case, o clădire dărăpănată, năpădită de buruieni. În fața se afla o grămadă de nisip, dovadă a faptului că urma să fie renovată, și niște uși vechi, rupte. Bărbatul invită corcitură să își facă nevoile pe nisip, vorbind în acest timp spre microfonul mic din hanorac. După cîteva minute, o mașină greu de identificat se apropie din direcție opusă, se opri o clipă și apoi plecă mai departe, dispărînd din vedere.

— Pe aici, spuse Russell celor doi oameni care coborîseră din mașină și-i conduse pe scările ce duceau la subsol.

Tabla subțire a ușii de la subsol cedă imediat, cu ajutorul unui șut bine plasat. Cei trei bărbați și cîinele își croiră drum spre spatele casei și ieșiră în grădină. Partea din spate a grădinii era și mai părăginită decît cea din față. Russell arătă spre spatele casei lui Fylough.

— Casa din dreapta are subsolul la fel ca cea pe care am văzut-o. Ușa e a noastră. Cei care locuiesc în ea nu pot intra în subsol, dar voi da. Înăuntru e un perete tencuit, adică pare tencuit, se corectă Russell, dar e batant. Se deschide în ambele sensuri și duce în subsolul casei țintă; are aceeași topografie. Aproiați-vă cît puteți de mult, dar aveți grijă, înăuntru sînt mai mulți chinezi tîmpiți care au făcut războiul.

Cel cu funcție mai mare dintre cei doi bărbați dădu din cap.

— Instrucțiunde pe care le-am primit spurt că e un european care nu trebuie eliminat de către chinezoi, și posibd o femeie, tot europeană, de care însă ne putem însă dispensa.

— Cine ți-a dat instrucțiunile, un tip Woodhouse? îl chestiona Russell.

— Așa e, răspuse el mirat că Russell știe cine i-a făcut instructajul. Deci, cînd începe războiul, fluierăm după oamend noștri, dacă cel dinăuntru nu va avea deja un orificiu în plus în cap. Acum explică-ne topografia casei și cum ajungem acolo.

Russell începu să caute prin buzunare și scoase o schemă boțită.

— Mi s-a mai spus să mă ascund dacă năvălește un chinez cu o pereche de cîrlige din oțel. Putem să tragem, dar să nu omorîm. Dacă totul se petrece în liniște, indiferent dacă englezul nostru rămîne intact, putem să facem puțină gălăgie, să-1 facem pe chinez să creadă că ne va fi dor de compania lui, dar trebuie lăsat să scape. Coincide cu instrucțiunde tale?

Dințd lui Russell sclipiră în întunericul tot mai adînc.

— Eu doar supraveghez. Dar aparatele voastre sînt pe frecvența mea, iar eu sînt în contact direct cu Herr Gruppenführer

Woodhouse. Dacă se întâmplă ceva în partea mea, vă șoptesc la ureche; nu e nevoie să spuneți nimic. Ar fi chiar mai bine să nu spuneți nimic; se zice că, dacă își pun mintea, chinezod aud și sforăitul șoarecilor din cămară. Acum plecați, pînă nu se întunecă prea tare.

Russell așteaptă în umbra casei pe jumătate demolată pînă cînd cei doi agenți au dispărut în tufele crescute haotic din grădina de vizavi. Făcuseră surprinzător de puțin zgomot; după cinci minute, își zise că au ajuns la posturile lor și se întoarse în stradă. Becurile de pe stâlpi se aprinseseră deja. De fapt, erau aprinse de cel puțin două ore, dar abia acum începuseră să se vadă halo-urile lor de lumină difuză. Russell își aprinse o țigară și o luă pe drumul de la venit. Nu se schimbă nimic; cele două mașini ale chinezilor erau tot acolo. Înăuntru, în schimb, în încăperea ce dădea spre casa lui Fylough, se aflau noi sosiți — E vreo problemă, Russell? întrebă Woodhouse.

Russell negă cu o mișcare din cap, își scoase hanoracul și privi fără să își îscundă curiozitatea spre chinezul care stătea lîngă fereastră și se uita la casa de vizavi. Woodhouse văzu

direcția privirii lui.

— Domnul Wang Peng Soon, spuse el fără să dea detalu.

Wang se întoarse și înclină din cap, apoi își reluă ocupația de dinainte. Russell înălță din sprîncene, dar mimica lui interogativă nu se adresa nimănui. Cu fiecare minut care trecea, totul semăna din ce în ce mai mult cu un scenariu de film produs în Hong Kong. Traversă camera cu pași ușori și se duse lîngă cel de la telefon.

— S-a întâmplat ceva cînd am fost plecat? întrebă el.

— Sacul de plastic pe care l-am văzut înainte să ieși cu clinele la plimbare...

— Ce-i cu el?

— Înăuntru era o femeie, mai mult ca sigur. Una de-a noastră, așa cred. Cînd conversația a început să lîncezească, a fost prezentată celor aflați la petrecere. O cheamă West..., adăugă el și se opri cu o expresie confuză.

— Asta-i tot? întrebă Russell.

— Nu chiar. Din cîte se pare, i-au făcut ceva. Cred că e folosită drept instrument de șantaj. I-au spus lui Fylough că îi vor tăia o mîină.

— Și? spuse Russell pîlind.

— Nu s-a auzit nici un țipăt. N-am auzit ca fata asta să fi spus vreun cuvînt de cînd a intrat în casă. Poate n-am auzit eu bine; or fi spus că-i taie limba, nu mîina.

31

Hilary West nu suferise deloc din punct de vedere fizic. Totul se petrecuse curat, aproape medical. Cei doi chinezi vînjoși intraseră în dormitorul ei ca într-un cort deschis. Nici ușile și nici măcar încuietorile nu au constituit un obstacol. Iar faptul că femeia că dormea goală nu îi impresionase nici atît. Veniseră pentru că așa le cerea datoria nu pentru sex. În timp ce au

trezit-o și i-au spus să se îmbrace, chipurile lor au rămas ca de piatră. Parcă ar fi fost eunuci.

În vreme ce se îmbrăca, femeia a încercat fără succes să închege o conversație. Unul din chinezi a împins-o pe spate, în pat, și s-a pomenit imediat cu piciorul ei în testicule. Dar când tînăra s-a ridicat din pat, gata să îi mai aplice o lovitură, celălalt, a făcut un pas mic spre ea și a lovit-o în ceafă cu muchia palmei, cu un gest de expert. Hdary s-a prăbușit din nou în pat, iar chinezul s-a aruncat peste ea, ținînd-o cu putere de brațe și presînd-o în saltea cu toată greutatea. Celălalt o privea de sus, masîndu-și testiculele lovite. Trăsăturile lui nu reflectau dispreț; de fapt, nu reflectau nimic. Parcă incidentul i-ar fi făcut plăcere. La un ordin scurt, bărbatul întins deasupra lui Hilary

s-a dat la o parte și i-a ridicat fusta. Femeia a încercat să lovească din nou, dar celălalt chinez i-a prins piciorul între genunchi. Apoi, Hdary a simțit înțepătura unui ac pe coapsa goală. Înainte de a-și da seama ce se întîmplă, și-a pierdut cunoștința

Cei doi au înfășurat-o într-o folie neagră de plastic și, în timp ce unul verifica dacă străduța îngustă și liniștită e liberă, celălalt a săltat-o pe umăr, a coborît scările și a împins-o pe bancheta din spate a mașinu, după care s-a așezat lîngă ea. Au plecat așa cum au venit: neauziți, nevăzuți. Hilary, pe jumătate plutind, pe jumătate urcînd, înainta cu mare greutate în sus, în încăperea conică ce spirala spre lumina strălucitoare de la distanță. Cu toate acestea cînd ajunse la lumină și întinse mîna să se prindă de ceva alunecă înapoi și se pomeni pe podea, într-o beznă de nepătruns. Începu din nou să urce, dar, de data aceasta cînd a ajuns la lumină, s-a agățat și nu a mai alunecat. Atunci s-a trezit

Nu a fost o trezire lentă, ci bruscă, petrecută într-o fracțiune de secundă. Fără dureri de cap, fără amețeli; totul era limpede și clar ca diamantul. Se uită în jur. Era pe jumătate așezată, pe jumătate întinsă pe niște trepte. Încercă să se ridice, dar descoperi că e legată la mîini și la picioare, iar cel ce o legase - chinezul pe care îl lovise în testicule - stătea și o privea cu ochi

inexpresivi de la cîtiva metri. Hdary rămase nemișcată, încercînd să înțeleagă ce s-a întîmplat. De ce se purtau așa cu ea?

Toți știau că e de partea chinezilor, ce se întîmplase? Renunță la a-și mai pune întrebări; nimic nu avea sens. Chinezul care o privea se depărta de perete și, cînd femeia încercă să se ridice și să își frece locul dureros de pe picior, scoase de la centură un mic pistol automat cu amortizor. Apoi dădu din cap spre un alt bărbat, care stătea pe culoar, mai departe, și arătă cu degetul mare spre ușă. La primirea semnalului, gardianul lui Hilary făcu un pas înapoi și îndreptă pistolul spre fața ei, în timp ce partenerul său o dezlegă la mîini și la picioare. O apucă de braț, fără brutalitate,

și o trase ușor în picioare, după care o împinse încet spre ușa deșisă. Femeia se uită o clipă în jur, dar nu se vedea mare

lucru; nu își dădea seama unde e. Abia când Kim Cheong îi făcu semn să se așeze, îl observă pe Fylough.

— Să nu spui ni...

— Nici dumneata! se răsti Kim Cheong și avertismentul lui Fylough se opri în gât

Încercarea englezului de a se ridica din scaun fu zădărnicită de apăsarea bruscă și dură pe umăr a brațului chinezului din spate, care îl așeză înapoi. Amortizorul pistolului din ceafă atinse un nerv; fiorul violent de durere îl făcu să-și siringă buzele. Cu această mică excepție, reușise însă să își ascundă sentimentele și senzația subită de răceală dintre picioare. Nu luase în calcul apariția lui Hilary în această etapă a jocului. Rolul ei intervenea mai spre sfârșit și era mai detașat. Tabloul acesta nu făcea parte din piesă.

— O cunoști pe doamna West desigur, spuse Kim Cheong.

Nu era o întrebare, ci o afirmație ușor sarcastică

— Noi credeam că lucrează pentru noi, dar dr. Goh Peng a concluzionat că, de fapt, e una de-a voastră. Isteață fată, ne-a dus de nas. Este ceea ce voi, cei de la spionaj, numiți "agent dublu", zise el și făcu o scurtă pauză, fără să-și desprindă privirea de pe chipul lui Fylough. Și toți știm ce se întâmplă cu cei care fac joc dublu, nu?

Întrebarea chinezului nu cerea răspuns, iar Fylough nu îi oferi nici unul. Era concentrat asupra noilor implicații și, totodată, responsabilități. Sprâncenele lui Kim Cheong rămăseseră înălțate într-o expresie zeflemitoare.

— Ești cât se poate de sigur, domnule Fylough, că nu știi unde sînt păstrate documentele?

— V-am spus deja., începu Fylough.

— Mulțumesc, replică Kim Cheong cu aceeași mină, dar cu vocea schimbată. Goh Peng...

Doar atît rostise, numele, și aplecă imperceptibil din cap; nu dădu nici o instrucțiune. Cedase astfel conducerea jocului. Cei doi erau ca doi actori ce jucau într-o piesă îndelung repetată.

Goh Peng așeză pe masă o servietă neagră. Hdary, după ce ascultase acuzațiile lui Kim Cheong, îl privise întîi cu înțelegere, apoi cu frică, apoi terorizată. Se gîndea că ar trebui să spună ceva; reuși să arunce o ocheadă furișă spre Fylough, care nu răspunse privirii ei. Era atent la mișcările lui Goh Peng și ale asistentului său.

Servieta se deschise cu zgomot, iar mâinile bărbatului dispărură în ea. Nu bîjbîia, ci știa exact ce vrea și în care parte a servietei se află ce caută. Scoase mîna și se întoarse pe călcîie; ca un om încălecînd un cal, își trecu piciorul peste coapsele lui Hilary, se așeză cu toată greutatea, îi încercui umerii cu brațele și se aplecă în față, așa încît femeia se trezi lipită de spătarul scaunului. Totul fusese atît de neașteptat, încît nu a avut timp să țipe. Goh Peng ocoli scaunul și ajunse în spatele ei. O apucă blînd de bărbie și o ridică pînă cînd capul femeii se rezemă de spătarul de lemn tare.

Hilary simți nevoia să țipe, dar sunetul nu ajunsese mai departe de gât. Ca un magician, Goh Peng luă obiectul din mîna celuilalt și îl așeză cu grijă în gura ei. Era o tijă strălucitoare de crom, folosită de dentiști ca să țină deschisă gura pacienților nervoși sau fricoși și pentru a preveni mușcăturile. Țipătul ei se stinse imediat. Nu putea să facă nimic. Totul durase doar trei secunde.

Din toți, Fylough avea cele mai încete reflexe. Întîi, se uită neîncrezător, apoi oripilat și șocat. Pînă cînd încercă să scape de mîna de pe umărul său și să ridice în picioare, țeava pistolului îi ajunsese în ochi, provocîndu-i suficientă durere încît să îl trimită înapoi în scaun.

— Fii foarte atent domnule Fylough! spuse Kim Cheong cu o voce joasă, plină de grijă. Am văzut oameni pierzîndu-și ochu în felul acesta. Stai jos, taci din gură și...

— Idioților, ticăloși murdari! Asta nu e...

— Sst!... Dacă stai liniștit, s-ar putea să capeți încă o șansă să fii de ajutor; ai putea chiar să o salvezi pe doamna West de la chinuri inutile. Goh Peng i-a tăiat vocea pentru ca țipetele ei să nu deranjeze vecinu. Următorul lucru pe care i-1 va tăia nu va mai putea fi înlocuit

Intr-un fel ciudat, chinezul părea la fel de surprins de turnura lucrurilor ca și Fylough; se uită la Goh Peng. Cei doi nu schimbă nici un cuvînt, ci doar o privire și o înclinare din cap.

Apoi, Kim Cheong se întoarse spre Fylough.

— între timp, zise el și dădu din cap spre bărbatul din spatele lui Fylough, după care adăugă în engleză: Te rog, arată-i domnului Fylough cît de aproape este de a-și pierde ochiul.

Vorbise pe un ton de conversație socială, ca o gazdă sugerînd prestidigitatorului chemat pe bani să arate invitatului de onoare încă un mic truc. Fylough nu avu timp să se smulgă de pe scaun și nici să guste trucul. Chinezul apăsă puțin mai tare pistolul și îl înălță aproape insesizabil. Globul ocular al lui Fylough fu cît pe ce să sară din orbită. Englezul vru să țipe, dar mîna ce i se odihnea pe celălalt umăr îi acoperi gura. Nu se auzi nici un sunet. Kim Cheong întoarse capul spre Hilary. Se întîmplau și alte lucruri în încăpere.

Goh Peng se întorsese lîngă servietă și trăgea cu seringă dintr-o fiolă mică o anumită cantitate de lichid limpede. O ridică, verifică nivelul lichidului și trimise un jet minuscul pe covor. Apoi se întoarse spre Hdary. Din fericire, femeia nu avea cum să vadă ce face Goh Peng. Chinezul cel masiv stătea în continuare pe coapsele ei, apăsîndu-i capul pe marginea spătarului; tot ce putea ea să vadă era tavanul. Tija din gură era presată continuu; gura i se umpluse de salivă. Hilary se temea că se va îneca; în felul acesta, nu se putea gîndi la celelalte lucruri care se întîmplau în jur. Se chinui și reuși să înghită destul încît să nu-și piardă cunoștința. Chinezul de lîngă ea nu părea îngrijorat. Femeia încercă din nou să țipe și vru să îi spună ceva lui Goh Peng, să strige după ajutorul lui Fylough, dar nu

ieși decît un sunet înecat care aproape o sufocă. Închise ochu. Ușurarea pe care o simți fu neglijabilă și extrem de scurtă.

Cînd două mâini îi atinseră fața, ochii i se dechiseră mari.

Se apropia momentul culminant al unei povestiri de groază.

Goh Peng i se uita în gură; îi depărtase buzele cu degetele și îi studia gîtul. Cu o grijă profesională, ținu seringă la o parte, as cunsă de privirea ei, pînă la sfîrșitul inspecției. După o secun dă, îi trase limba afară. Apoi, introduse cu grijă acul în fundul

gîtului; împinse lichidul și apoi scoase seringă afară. Verifică nivelul conținutului și mai făcu două injecții în locuri diferite. Hdary leșină. Era efectul injecțiilor din gît, al fricti de seringă și ororii de a vedea atît de aproape două fețe de chinezi.

Dar leșinul fu prea scurt. Cînd deschise ochu, corpul îi fusese eliberat de greutatea imensă. Și - ce fericire! - tija aceea îngrozitoare îi fusese scoasă din gură. Avea gura închisă. O deschise să țipe din nou, dar nu se întîmplă nimic, iar oroarea se întoarce în toată imensitatea. Gura îi era moartă. Limba îi era moartă. Nu simțea nimic în gură și, cu toate că putea înghiți, nu putea vorbi și nici țipa. îl chemă din priviri pe Kim Cheong, pe tatăl ei, pe Goh Peng. Dar Goh Peng era ocupat; nu asculta vibrații și nu se uita spre ochii ei. își scotea încă ceva din servietă.

Obiectele pe care le așeză pe masă mai fuseseră folosite: un set de cleme de oțel, de dimensiunea încheieturilor, dotate cu șuruburi. Le înmîină chinezului care stătuse așezat pe Hdary și care aștepta atent lîngă ea. Dintr-o dată, femeia își dădu seama că nu poate să-și miște picioarele. Se uită în jos. Picioarele îi erau iarăși legate; funia nu îi oprea sîngele, dar era destul de strînsă ca să o țină pe loc, țipînd tăcut. Privea fără să-i vină să creadă, fără să înțeleagă, cum chinezul înșurubează clemele în masă și îi așază mîinile moi în cercurile metalice. În cîteva clipe, se trezi ancorată de masă.

Hdary se uită din nou la Fylough, cerînd ajutor din priviri. Dar bătrînul era la fel de neputincios ca și ea. Se uita cu singurul său ochi bun într-un punct fix. Din celălalt îi curgea apă pe obraz și pe gît, precum sîngele dintr-o rană deschisă. Cu un efort dureros, clătină încet din cap ca pentru a-și cere scuze, apoi închise ochiul. Hdary nu simți nici o ușurare.

— Ce vreți să-i faceți? întrebă Fylough cu o voce neclară, adresîndu-se parcă tuturor.

Țeava pistolului se așezase din nou pe ochiul lui, dar nu apăsa, ci se sprijinea ușor de pleoapa închisă. Nu îi provoca durere, dar amintea senzațule stinse nu de mult. Fylough stătea nemișcat ca o statuie; chiar și degetele, coborîte acum de la nivelul feței, erau înfipite în stofa pantalonilor, ca să nu tremure.

— Credeam că e destul de clar, domnule Fylough, răspunse Goh Peng. îi vom tăia o mîină și apoi vă vom repeta întrebarea despre documentele de la Cha'ah. Dacă tot nu vă veți hotărî să colaborați, îi vom tăia și cealaltă mîină.

Ochu lui Hdary ieșiră din orbite și femeia leșină din nou.

Lui Fylough îi părea rău că nu poate leșina și el.

— De ce ea? De ce nu eu?

Vocea părea a altcuiva, nu a lui; era uscată, răgușită și avea un fior aproape patetic. Ar fi fost un bun joc actoricesc, dar nu era joc. Fylough văzu scînteierea de o clipă a satisfacției din ochu lui Goh Peng, care se făcură apoi nevăzuți în spatele a două dungii negre.

— Ar fi prea ușor, spuse el. Ai muri ca soldatul Dean, zise el și buzele lui se curbară într-un soi de zîmbel. Voi, englezii, sînteți la fel cu toți; faceți o virtute din mărșul vostru gest. Ai fi fericit cu durerosul dumitale sacrificiu și ai muri cu dinții încleștați, iar noi nu ne-am alege cu nimic. De aceea am ales-o pe ea și nu pe dumneata.

Fylough înălță capul și se uită la Ah Lian, care îi urmărea fiecare gest. Dacă aștepta să vadă consolare, atunci se înșela cumplit. Ochii ei erau îngustați de plăcere; chinezoaica savura tortura: nu a lui Hdary, ci a lui. Englezul se uită atunci la Kim Cheong și îi întîlni privirea. Ciudat, dar Kim Cheong era cumva înfrînt, meditativ. Mișcă ușor din cap, aproape imperceptibil, dar nu avea nimic de spus. Fylough își roti ochiul înapoi spre Goh Peng.

Doctorul luase iarăși seringă, dar schimbase acul lung, delicat, cu unul mai gros, mai bont. Umplu seringă pînă la linia ce indica 4 ml din fiola pe jumătate goală; chinezul folosise prima jumătate cu foștii săi pacienți, iar îndemînarea lui de a bloca nervul ulnar și nervul radial creștea cu fiecare pacient. Făcu două injecții în articulația lui Hdary, o studie atent o secundă sau două, apoi reumplu seringă cu încă 5 ml din aceeași fiolă, îi întoarse mîna și injecta tot lichidul în nervul radial. Goh Peng se uită la Ah Lian și dădu din cap. În cîteva clipe, Hdary nu-și va mai simți mîna; în cîteva minute, nu va mai avea mîna. Fără nici o durere.

Mîinile lui Goh Peng se întoarseră în servieta de pe masă,

de unde scoaseră o cutie mică de piele. O deschiseră și aduseră la lumină un bisturiu lucitor Soligen, lung de cinsprezece cen timetri. Chinezul ridică lama în lumină și privi tăișul. Plescăi satisfăcut din limbă; era primul sunet de mulțumire pe care îl scotea. Dar nu era nevoie de verificare; lama strălucea ca sticla udă. Părea mai în largul lui cu scalpul decît cu acel kukri pe care îl folosise cu Dean și cu cedalți.

Toți cei aflați în cameră d urmăreau cu privirea; toți în afară de Hilary, care își lăsase capul în piept și se afla încă într-un leșin adînc. Ochii lui Goh Peng erau inexpresivi și profesionali.

Ceea ce urma să facă nu îi producea o plăcere prea mare. Dar era deja prea mult pentru Fylough.

■— Lasă jos porcăria aia, rosti el aspru, și spuneți-mi ce vreți.

Goh Peng nu îl luă în seamă. Ținînd bisturiul între arătător și degetul mare, atinse cu el articulația mînu lui Hilary. Proba bil că senzația

semăna cu un șoc electric, căci femeia dechise ochii și privi ca un cățel înspăimântat, depărtându-și buzele ca pentru a țipa. Parcă ar fi fost un film mut, în care frumoasa eroină suferă cele mai cumplite chinuri, fără un cuvânt, fără un sunet. Dar nu dură mult Htiary leșină din nou, în timp ce Goh Peng trasa cu bisturiul o linie în jurul încheieturii, abia tăind pielea. Linia subțire care îi înconjura articulația se transformă miraculos într-o brățară roșie, lichidă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă Fylough, care sărise în picioare.

Dar rămase în poziție verticală numai o fracțiune de secundă. Cel din spate, absorbit pentru un moment de arta lui Goh Peng, își reveni rapid; umărul lui Fylough fu aproape despicat în două de muchia palmei gardianului. Englezul se prăbuși înapoi în scaun, sfîșiat de durere. Nu știa pentru ce plînge: pentru durerea din umărul lui sau de la mîna lui Htiary. Ddema îi fu imediat rezolvată, cînd țeava pistolului își făcu loc în colțul ochiului, provocîndu-i un altfel de plînset: unul țipat. Își înălță capul spre locul în care îl văzuse ultima dată pe Kim Cheong. Din ochi îi curgeau șiroaie de lacrimi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule! imploră el. Te rog,

oprește-1...

Kim Cheong dădu încet din cap, mai mult pentru sine însuși. Fylough nu mai putea vedea nimic. Pentru Ah Lian și Goh Peng, însemna că Kim Cheong a primit compensație deplină; știa că, la o șoaptă a lui, Fylough ar fi în genunchi, implorînd. Era destul; era plata pentru mîintie unui tânăr idealist Kim Cheong se uită peste umăr la Ah Lian. Chinezoaica nu își dezlipea ochu de la Fylough, ochu ei inexpresivi care nu reflectau nici satisfacție, nici mîdă. Fylough ar fi avut mult mai mult de suferit dacă spectacolul ar fi fost regizat în întregime de ea Răspunse privirii lui Kim Cheong cu o ușoară înclinare din cap și o comandă șoptită, adresată lui Goh Peng. Aceasta se îndepărtase de Hilary, dar ținea încă scalpelul în mînă și privea cu un ochi critic brățara tot mai lată de sînge ce izvora din incizia superficială.

— Unde sînt păstrate documentele?

Kim Cheong scoase încă o țigară din pachetul de pe genunchi și acceptă focul întins de unul din gardieni. Nu îi oferi o țigară și lui Fylough.

— La Arhiva Ministerului pentru Afaceri Externe, articula Fylough. Eu nu am acces...

— Cine are acces?

Englezul nu răspunse imediat.

— Domnule Fylough...

Vocea nu era nerăbdătoare, ci conținea doar un mic reproș și totodată un îndemn.

Fylough începuse să vadă prin apa din ochiul neafectat.

Hilary nu își revenise încă; Goh Peng era într-o poziție de par că și-ar fi semnat numele într-un registru; Kim Cheong - îngri jorat, iar sora lui - rece, fără

nici un sentiment.

— Dați-mi voie să dau un telefon.

— Bineînțeles, dar așteaptă o clipă.

Kim Cheong ridică un cârlig spre chinezul care intrase pri mul în casă, cel cu diplomatul negru, după care arătă spre tele fon, în mai puțin de un minut, bărbatul a conectat la telefon o

extensie cu căști, pe care i le-a întins lui Kim Cheong.

— Formează numărul, domnule Fylough, îl îndemnă Kim Cheong, după care se lăsă pe spătarul scaunului și își ridică țigara la buze. Dar, mai întâi, ai ceva să îi spui doamnei West? S-a trezit și cred că i-a revenit și vocea, să-ți amintescă seriozi tatea intențiilor noastre, adăugă chinezul și zîmbi la vederea expresiei de pe chipul lui Fylough. Cu alte cuvinte, să nu faci vreo prostie, domnule Fylough.

Într-adevăr, așa era. Probabil că avea ochi la spate. Hilary se trezise, dar de data aceasta nu mai încerca zadarnic să țipe mut. Banana pe care o simțea în gură relua, încetul cu încetul, forma limbii; femeia recăpăta treptat controlul asupra buzelor. Reuși să își înfrîngă nevoia de a țipa și de a-l îndemna să spună chinezului orice, să spună totul, iar dacă el nu va spune, s-o facă ea. Fylough era complet îngenunheat Operația de la mîna lui Hilary și durerea din ochi îi dăduseră impulsul de a face exact ce i se spune. Își șterse lacrimile cu dosul palmei și for mă numărul lui Morgan.

Nu își pierdu timpul cu introduceri și cu întrebări de com plezență. Trecu direct la subiect.

— Îți amintești de documentele de la Cha'ah, Jim?

— Ești pe o linie protejată?

— Sigur, se răsti Fylough nerăbdător și aruncă o privire scurtă spre chinez.

Kim Cheong, care asculta în căști, aprobă din cap. Părea un Buddha scheletic. Dar Fylough nu se lăsă înșelat de expresia lui; mai văzuse chinezi ca el, cu expresie diabolică, străbătînd luminișurile junglei cu puști în mînă și cu moartea în suflet. La acest chinez, expresia diabolică era numai de suprafață.

— Ce-i cu ele?

— Vreau să văd originalele. Urgent.

Morgan nu replică imediat, iar Kim Cheong se încorda.

— Foarte urgent, adăugă atunci Fylough.

— Să mă gîndesc o clipă, Peter.

— De ce?

— Pentru că e a doua oară în mai puțin de două ceasuri cînd mi se vorbește despre hîrțiile astea. Cred că trebuie să știu puțin mai mult despre intențiile tale, Peter.

— Cine? întrebă mut Kim Cheong, mișcîndu-și doar buzele.

Chinezul stătea drept pe scaun. Uitase de țigara din cârlig, care scotea spirale de fum ce se apropiau periculos de ochii oblici. Fylough îl privea și el.

— Am zis urgent, James. Am să-ți explic detaliile mai tîrziu, zise el și făcu o pauză, ca pentru a da mai multă greutate

cuvintelor sale, după care adăugă ca pe ceva mai puțin important: Cine a mai întrebat de ele?

— Unul din oamenii lui Woodhouse, un tip pe nume Kent, numai că n-a întrebat de ele, ci a întrebat ce să facă cu ele!

— Cum?

Fylough se uită la receptorul din mână, apoi la Kim Cheong. Chinezul mișcă din cârlig, scuturînd peste tot scrumul țigării ce se fumase singură. Gestul lui putea însemna orice, dar Fylough îi știa semnificația.

— Cum adică ce să facă cu ele?

— După toate aparențele, a lucrat din perspectiva chinezilor. A fost în Malaezia și s-a întors cu cheia afacerii. Aflase de ambuscada din Cha'ah și numărul dosarului. Măgarul s-a strecurat în clădirea Ministerului Afacerilor Externe, la Arhivă, și a luat tot dosarul.

— Doamne, Dumnezeule! Și ce-a făcut cu el? Unde naiba e acum?

— Acasă la el, spuse Morgan. Are hîrtille la el. I-am spus să aștepte și să le păzescă bine. Am aranjat să-i trimit o echipă care să-l convingă să predea actele înainte de a fugi cu ele la ziarul Sun.

— Nu pot să cred așa ceva! țipă Fylough și ridică privirea spre Kim Cheong, să vadă ce face.

Dar chinezul reacționase mai repede decît el.

— Du-te acasă la Kent, ordonă el aspru lui Goh Peng. Adu-1 aici; dosarul e la el. D vreau viu. Repede!

Kim Cheong își ridică atunci cârligul și îl opri pe Goh Peng, care ajunsese deja la ușă.

— Să nu te uiți pe acte, nu sînt pentru ochii tăi, zise el și se întoarse spre Fylough. Închide telefonul; imediat Nu mai vor bi. Așază-te și fumează o țigară.

Fylough se supuse recunoscător.

271

— Dar Hilary? întrebă el cînd îi întîlni privirea, apoi dădu din cap cu un gest încurajator.

— Fiecare lucru la timpul lui, spuse Kim Cheong. Vom de cide viitorul fiecăruia după ce vom vedea ce valoare are pentru noi. Nu cred că-mi place acest lucru, domnule Fylough.

În timp ce își așeză între buze țigara, zîmbi trist și acceptă să îi fie aprinsă.

— Așa că stai jos și dă-mi voie să mă gîndesc la acest ele ment neprevăzut.

În vocea lui se ghicea o ușoară nuanță de suspiciune. Chi nezul își întoarse fața către Ah Lian.

În camera de peste drum nu se mișca nimeni.

— Oare n-ar trebui să îl sfătuim pe Kent să-și facă repede bagajul? sugeră Porter după ce ascultă banda cu cele ce se în tîmplaseră pe cealaltă parte a străzii și conversația nu foarte discretă a lui Morgan cu Fylough.

Dar nimic nu a avut efect asupra lui Woodhouse sau a chi nezului cu față plată. Au schimbat o privire, dar nu au spus ni mic din momentul în care operația lui Goh Peng le-a captat atenția. Porter aștepta o părere. Woodhouse conducea spectacolul - el nu avea de unde să știe că nu e așa - și cine era Porter, la urma urmei? Își permise să afișeze o grimasă iritată. Prefera să se afle aici și să privească decît să stea în templul acela chi nezesc în care se auzea sunetul sîngelui curgînd peste tot. Vocea lui Woodhouse îi întrerupse reveria.

— Russell, cînd îl aduc aștia pe Kent în casă, spune-le celor doi de la subsol să se apropie de linia de start. Să ocupe o poziție care să le permită, în cazul unei diversiuni din afară, să intre în cameră și să îl scoată pe domnul Fylough.

— Dar fata?

— Fă cum îți spun. Concentrează-te asupra scoaterii lui Fylough din cameră; dar nu înainte de ordinul meu. Ai priceput?

— Am priceput

— Mai ai contact cu restul echipei?

Potter bătu ușor cu degetul în transmisițător, dar nimeni nu se uita la el. Ridică sprâncenele spre cele două capete care trăgeau cu ochiul printre perdele și spuse:

— Da. Sînt doi într-o mașină parcată pe o stradă laterală lîngă Grant Road.

— Înarmați?

— Da.

Woodhouse se duse spre cealaltă margine a ferestrei, ca să vadă capătul mai îndepărtat al străzii Bellamy Avenue.

— Mașina de acolo e cea în care ai spus că se află un chinez?

— Așa e.

— Spune-le oamenilor tăi să se apropie la vreo zece metri, dar să jiu îi stîmească. Să nu stai la vedere, dar să fii pregătit pentru un val uman de gălbejiți - scuze, Wang! - care va năvăli pe ușa din față și va umple strada, zise el și se opri, întorcîndu-se spre Potter. Imediat după sosirea lui Kent, va fi un

exod general din casă. Vrem să îl transformăm într-o busculadă confuză, să i se pară chinezului că, o dată cu Kent, a pătruns în casă o cavalerie întreagă. Va trebui deci să curgă puțin sînge, ici și colo. Adică sînge chinez, nu altceva. OK, dă-i drumul.

Woodhouse ajunse lîngă fereastră chiar la timp pentru a nu pierde evenimentul semnalat de Wang printr-un fluierat. Pe stradă înainta încet o mașină pe care nu o mai văzuseră, încercînd parcă să găsească un loc de parcare. Wang părea să aibă ochi cu vedere în Rontgen.

— Alți chinezi, spuse el încet și făcu un pas de la fereastră, în timp ce noii sosiți se apropiau tot mai mult. Se pregătesc să iasă.

Doi chinezi din prima mașină ieșiră și înaintară rapid spre cei abia veniți și unul din ei se așeză în față, pe locul din stingă. Celălalt se opri să își aprindă o țigară. Se uită ca din întîmplare în jur și o luă spre capătul străzii Bellamy Avenue.

Woodhouse se uită la ceasul de la mână.

— Cit timp a trecut de când a ieșit din casă chinezul ăla urit?
Nu așteptă nici un răspuns; își dăduse seama singur.

— Unde stă Kent?

— În zona Ranger, spuse Potter. Victoria, adăugă el când Woodhouse întoarse capul și se încruntă. Piața Ebury, pe acolo...

Privirea lui Woodhouse întoarse spre stradă.

— Au avut timp destul să îl scoată pe Kent din funcțiune, să îl ambaleze într-un sac de plastic și să îl aducă înapoi, la serata lui Fylough.

— Cred că vor să-l chinuie puțin întâi, șopti Wang. Să se asigure că... adăugă el, dar nu dezvoltă idee a; nici nu era nevoie.

Woodhouse strânse din umeri și se îndepărtă de fereastră. Wang îl imită. Porter pocni din deget și, când omul lui își ridică privirea, arătă spre fereastră. Nu era nevoie de cuvinte; parcă era un număr de mimi. Wang se așeză pe scaun și își ridică servieta.

— Bei ceva? îl întrebă el pe Woodhouse.

— Ce? făcu Woodhouse fără entuziasm.

Incuitorile solide ale servietei se deschiseră cu un clic și chinezul scoase o sticlă de Teacher s, scutită de vamă.

— Domnule Porter?

— Vă rog să-mi spuneți Russell. Nu, mulțumesc. Eu am să beau o cacao.

— Dar prietenul dumitale?

— Și el va bea tot cacao.

— Mersi, mîrîi cel de la fereastră.

32

David Kent îl aștepta pe Morgan sau pe cineva din partea lui.

— Cine e? întrebă el încet când se auzi un ciocănit în ușă.

Îi răspunse o voce neclară, care rosti ceva asemănător cu "Fylough". Deschise ușa mai mult curios decît intrigat. Apoi îi păru rău că a deschis-o; dar era prea tîrziu. De parcă ar fi vrut să își recapete echilibrul, chinezul gras apucă în mîna dreaptă cantul ușii, se împinse cu toată greutatea și își înfipse adînc degetele de la mîna stîngă în plexul lui Kent. Nici un cuvînt, nici o încruntare, nimic; doar șuieratul aerului care ieși cu viteză din plămîinii lui Kent. Gura i se deschise brusc, iar gîtul i se închise ca o valvă, în timp ce ochii i se dădură peste cap, vrînd parcă să cerceteze creierul pe dinăuntru. Picioarele i se transformată în macaroane, iar podeaua îl lovi în nas.

În încercarea de a-și deschide valva din gît, simțea că horcăie ca un cîine bolnav. Apoi, cineva îl apucă de guler, îl luă pe sus și îl duse de lîngă ușă. După aceea, simți cum este lăsat pe covor, în mijlocul camerei. Goh Peng îl urmă pe însoțitorul lui, în interiorul apartamentului, și închise lin ușa după el. Întreaga operațiune durase cinsprezece secunde.

— Fii atent la ușă, spuse Goh Peng și se aplecă deasupra corpului lui Kent

Așeză lîngă ceafa englezului un Walther 3,2 PPK, deși nu

era necesar. Kent nu își recăpătase răsuflarea. Reușise să deschidă valva dar nu putea să tragă destul aer. În orice caz, nu destul încît să îi pese de Walther-w\ care îi împungea ceafa.

— Unde sînt documentele? șopti Goh Peng în urechea lui Kent

Kent nu dădea nici un semn că ar fi auzit sau că ar fi înțeles. Nu se prefăcea - suferința lui era reală - dar se gîndi să dea pentru o clipă mai multă importanță creierului decît plămînilor. Văzuse numai un chinez, pentru o fracțiune de secundă, dar erau probabil mai mulți; erau ca boabele de orez - nu veneau niciodată singuri. "Unde sînt documentele", parcă așa zisese vocea aia unsuroasă.

"Documentele? Dumnezeu! Cum

de...? Glasul de la ușă spusese «Fylough». Fylough? Ce naiba se întîmplă? Morgan spusese că va veni el pentru documentele de la Ministerul Afacerilor Externe... O, Doamne! Dar cum...?"

Exista o singură explicație: îl trădase Morgan. Lucra pentru gălbejiții de la Pekin și îl trădase, ticălosul! Nu va veni după blestematele de hîrtii; de fapt, nici nu avusese de gînd să vină. Îi trimisese pe scîrboșii aștia de chinezi; voia ca dosarul să ajungă la ei, împruțitii dracului! Mînia și groaza îl ajutară să își recapete respirația și revenea, încetul cu încetul, iar durerea se estompa. Kent simți că ochii îi revin în poziție normală; reuși să își stăvdească lacrimde.

Goh Peng înțelese greșit atitudinea lui Kent. Se feri din cîmpul vizual al englezului și i se așeză în spate, la o lungime de braț de ceafa lui. Țeava micuțului PPK îi făcu cărare în păr și presa dur cutia craniană. Kent scînci ca un cîine speriat.

— Nu te mișca de aici, spuse vocea.

Din locul în care zăcea, Kent vedea picioarele, coapsele și partea de jos a celui care îl lovide cu degetele în plexul solar. Era tot lîngă ușă. Îi vedea mîinile flexîndu-se mereu; degetele păreau dinții unei greble care se pregătea să muște din nou din pămînt.

— Te-am întrebat unde sînt hîrțiile.

Glasul venea de undeva din spate. Kent clătină din cap; era o greșeală. Țeava Walther-ului aproape îi strivi pielea subțire a capului și vocea se auzi din nou:

— Mișcă-ți numai limba Unde sînt documentele?

— Ce documente? sughiță el și îi păru rău că vorbise, pentru că vocea lui părea cea a unui copil care făcuse o poznă.

— Documentele de la Cha'ah, răspunse Goh Peng răbdător.

Așa le numise Fyloygh. Dar cuvîntul acesta nu însemna nimic pentru Kent

— Nu știu despre ce vorbești...

— Sim, zise Goh Peng fără să ridice tonul.

Pe trăsăturile lui de țaran nu se citea nimic. Parcă ar fi fost la masa de operație și ar fi cerut asistentei un forceps. Cei doi mai lucraseră împreună: nu se auzeau instrucțiuni; doar un cuvînt, numele. Iar numele știa exact ce i se cere. Picioarele se îndepărtară de ușă, pășind peste trupul lui KenL Englezul strînse din ochi, apoi îi deschise și privi în sus. Se simțea ca unul

dintre prietenii lui Gulliver. Goh Peng vorbi din nou.

— Nu îl omorî.

Cei doi nu puneau la cale o cacialma Kent clipi și înghiți în sec. Goh Peng vorbise în cantonază - o conversație particulară între el și celălalt chinez. Nu știa că englezul înțelege cantoneza. Dumnezeu mare! "Să nu mă omoare?" Kent voi imediat să se arate dispus la negocieri, dar era prea târziu.

Unul din picioare reveni în câmpul său vizual; se încorda și se năpusti cu toată forța în locul în care Kent fusese lovit cu degetele. Kent vru să strige, dar nu se auzi nici un sunet. Când deschise gura, Goh Peng u împinse țeava pistolului între dinți, pînă în fundul gîtului. Chinezul celălalt se așeză cu amîndouă picioarele și cu toată greutatea ca un gimnast la Jocurile Olimpice, pe brațul lui Kent. Secundele treceau una după alta și nimeni nu spunea nimic. Scena era ca un film mut în care doi chinezi fără expresie pe chip urmăreau un englez schimonoindu-se în agonie. După cîteva clipe, cînd devenise clar că englezul nu va sări în picioare ca să-i ia la bătaie, Goh Peng îi scoase pistolul din gură, se îndreptă de spate, traversă camera și se așeză cu fundul pe brațul singurului fotoliu cu o înfățișare mai puțin șubredă. Făcu semn ajutorului său să se dea la o parte, ca să-l poată vedea pe Kent revenindu-și.

Kent nu simțea nimic. Cînd scăpă de greutatea de pe braț, mușchii lui erau morți. Total morți. Nu mai putea face nimic cu brațele. Încă vedea picioarele, dar nu îl deranjau. Celălalt era undeva, în spate, dar nici asta nu conta. În agonie, se rostogoli pe o parte și își aduse genunchu la piept, în poziția fătului, concentrîndu-se asupra respirației. Își simțea gura ca o banană goală pe dinăuntru și avea un gust sărat, care amenința să reverse pe covor întregul conținut al stomacului; de fapt, era oricum la jumătatea drumului, pe esofag. Kent scuipe amestecul de sînge, salivă și vomă și încercă să își readucă plămîrui la viață. Nu avea nici timpul și nici dorința de a se gîndi la chinezii din apartament, la documentele de la Cha'ah sau la conexiunea trădătoare Fylough/Morgan. Nu a auzit ordinele pe care Goh Peng le-a dat posesorului picioarelor din raza sa vizuală.

— la camera de la un capăt la altul. Caută peste tot un dosar sau un plic mare, probabil ticsit, poate oficial... Nu te uita în interiorul lui. Doar găsește-l și adu-mi-l.

Își lăsă corpul să alunece în fotoliu și puse mîna peste pistolul cu țeava scurtă de pe genunchi. Arma țintea exact în ceafa lui Kent. Nu voia să riște, chiar dacă prizonierul lui părea mai mult mort decît viu. Aprinse o țigară și îl urmări pe celălalt cum distruge apartamentul lui Kent.

A durat o jumătate de oră. Toată mobila era făcută grămadă în mijlocul camerei. Kent a fost tîrît dintr-o parte a încăperii în cealaltă, iar chinezul cel masiv a ridicat covorul, s-a uitat să vadă dacă e ceva sub el și l-a lăsat să cadă la loc. Apoi a tăiat cîteva perne, iar conținutul lor s-a împrăștiat în aer ca un roi de confetti. Nu era nici un document și nimic care să semene cu

un document Chinezul nu dădea semne că și-ar pierde răbdarea sau că s-ar simți frustrat Trecu la obiectele care își așteptau rîndul la inspecție. Goh Peng fuma calm, privind dezastrul. Ajutorul său a dat jos trei tablouri de pe pereți, le-a analizat spatele și le-a aruncat pe podea. Ramele s-au rupt, iar sticla s-a spart în zeci de cioburi. Nici un act. Au urmat patul, salteaua, dulapul, valiza lui Kent și în final hainele. Chinezul împrăștie pe podea costumele, cămășde, după care răscoli cu piciorul maldărul de rufe. Nici o hîrtie, nici măcar o bancnotă de cinci lire. Goh Peng se ridică încet de pe fotoliu. Celălalt căută și în cizmele lungi, pe care le apucase de parcă ar fi fost făcute din hîrtie igienică folosită. Nimic. Abia atunci Goh Peng dădu frîu liber celor mai josnice instincte ale sale.

— Adu-1 aici, zise el arătînd cu privirea către Kent după care se întoarse în fotoliul său Wbidsor.

Kent fu ridicat ca o păpușă și trinitit în fața fotoliului; încă nu-și recăpătase respirația Goh Peng se aplecă spre el, îl apucă de păr și îi ridică brutal capul.

— Deschide ochii..., zise el cu o voce rece, fără nici o emoție, și ascultă cu atenție.

Englezul simți că materia amară i se scurge pe la colțul gurii. Poziția ciudată - întins ca o haină veche pe spătarul unui scaun răsturnat - nu îi ajuta la exercițiile de respirat și nici nu-i dădea încredere în forța pentru o luptă (verbală, nu fizică), dar rămășițele mîndriei sale îl forțară să ignore ordinul. Își ținu ochii închiși pînă cînd țeava scurtă a pistolului PPK își făcu loc în colțul ochiului său sting și cătarea mică îi deschise pleoapa

Prin ceața roșie și printre lacrimi, văzu trăsăturile nepăsătoare ale lui Goh Peng. Clipi de două-trei ori și privirea i se focaliză asupra chipului mongoloid. "Nu-1 omorî". Cuvintele de adineaori ale chinezului îi răsunau în creierul amortit ca o muzică de Mozart. Nu-1 voiau mort; ce consolare! Dar cit timp se putea baza pe lucrul acesta? Spusese "nu îl omorî" și în nici un caz "nu îl tortura". Trebuia să reziste; ar fi timpul ca tîmpitul de Mithers-Wayne să își facă apariția... Poate că așteaptă afară, la ușă, pînă cînd el se va opri din plîns? Poate.

Renunță să se mai gîndească și se uită printre gene la nasul lui Goh Peng. Acesta spunea ceva - pierduse prima parte ceva care suna cam așa:

— ...dacă nu încetezi să te prostesti, kwai lo, ai să te trezești mîncare la pești, minus testiculele! ...hîrtide?

Aceași veche poveste.

— Ce hîrtii?

Goh Peng îl privi cîteva secunde în ochi. Ce păcat că șeful îi spusese să nu îl omoare! Fără să își dezlipescă privirea de la Kent băgă mîna în buzunarul de la haină, scoase o bucată de hîrtie și i-o întinse celuilalt chinez.

— Sună la numărul ăsta, apoi dă-mi telefonul, spuse el.

Kent se uită și el în ochii chinezului, după care coborî privirea, concentrându-se asupra gândurilor sale. Dintr-o dată, Goh Peng îi dădu drumul la păr, iar Kent, luat prin surprindere, își lăsă capul să cadă pe parchetul tare. Pentru prima dată, englezul își pierdu cunoștința.

Se trezi când își simți obrazul plesnit de o palmă; degetele lui Goh Peng îi masau pielea din spatele urechii, apoi obrazul și bărbia. Senzația era destul de plăcută, parcă ar fi fost legată de sex. Într-un târziu, își aminti cine e, deschise ochii și încercă să își recompună trăsăturile. Apoi simți că i se împinge un receptor în ureche.

— Vorbește, rosti Goh Peng.

Vocea slabă de la capătul firului vorbea probabil de ceva timp. Avea un aer de nerăbdare, deși nu părea iritată.

— Dumneata ești, Kent? Vorbește tare, să te aud...

Kent clipi spre Goh Peng, care înțelese mesajul.

— Domnul Fylough, zise el.

— Alo..., articula Kent.

— Știi cine sînt, se răsti Fylough.

Nu era o întrebare și nu oferea promisiunea unei prezentări oficiale; nici nu lăsă timp pentru a fi întrerupt.

— Ai niște hîrtii care nu îți aparțin. Le vreau. Omul care e la tine acționează în numele meu. Se numește dr. Goh Peng și l-am împuternicit să ia hîrțile și să le aducă, o dată cu dumneata, la mine acasă, chiar acum. Te rog, fă cum îți s-a spus.

— Ce hîrtii, domnule Fylough?

Kent se simțea ca un disc vechi de gramofon. Acul, în forma pistolului PPK al lui Goh Peng, se înfîgea cu cruzime în urechea sa liberă. Chinezul avu bunul simț de a îndepărta receptorul în timp ce suprima notele acute ale țipătului. În vocea lui Fylough nu exista nici un fel de milă.

— Ascultă, prostul dracului, e vorba de vieți omenești, nu te mai învîrți în jurul cozii și predă blestematele alea de documente înainte să moară cineva! Am vorbit cu C..., zise el și făcu o pauză, ascultînd respirația greoaie a lui Kent. Știi la cine mă refer cînd spun C?

Fără să aștepte vreun răspuns și fără să mai asculte răsuflarea dificilă, continuă:

— E de acord, fără nici o rețineră. Dă-i actele și vino încoace imediat

Receptorul fu smuls din mîna lui Fylough chiar în momentul în care Goh Peng luă receptorul de la urechea lui Kent, preluînd conversația Vorbea în cantoneză. Kent nu făcu efortul de a asculta, auzise destul. Dacă Fylough voia să dezvăluie chinezilor un secret vechi de treizeci de ani, așa să fie. Goh Peng înapoie telefonul gorilei și bătu ușor în capul lui Kent cu țeava pistolului.

— Documentele, vă rog, spuse el pe un ton politic.

— În frigider.

Goh Peng nu păru surprins. Transmise mesajul omului său și Kent auzi ușa frigiderului deschizîndu-se. Se făcu liniște pentru aproape un uminut, după care se auzi vocea chinezului

gras:

— Nu e nici un document aici.

Kent așteaptă ca Goh Peng să traducă

— în congelator, spuse el și înălță brațul, ca să vadă în partea cealaltă a camerei.

Dăduse frigiderul la temperatura minimă și micul congelator era înghețat pînă la margini. Dar acest lucru nu îl opri pe King Kong. Apucă minerul mic, puse un picior pe marginea frigiderului și trase. Ușița ieși din balamale, de parcă ar fi fost din hîrtie. O aruncă pe podea și privi în interiorul congelatorului, înăuntru parcă venise Crăciunul: totul era alb, dar nu era nimic altceva decît două tăvi cu cuburi de gheață. Și, așezată deasupra lor, stătea proprietatea Arhivei Ministerului Afacerilor Externe, dură, rece și foarte casantă.

— Scoate-le cu grijă, îl sfătui Goh Peng pe asistentul său, care avea amîndouă mîintie în congelator, încercînd să desprină tăvde cu cuburi de gheață. Nu voiau în nici un chip să iasă, iar dosarul Cha'ah stătea frumos lipit deasupra lor.

— Foarte bine, domnule Kent, spuse Goh Peng, acum poți să te ridici. Încet, cu atenție. Să nu faci vreo greșeală. Vom merge acasă la domnul Fylough. Mașina e afară, ne așteaptă. Dacă ai de gînd să nu te porți cum trebuie, tovarășul meu ți se va urca pe picioare și ți le va rupe. Alegerea e a ta.

Kent nu dădu nici o replică. Știa că Goh Peng vorbește serios; pe fața de țăran a celui altă luci un zîmbet de încîntare. Îi plăcea să rupă picioare, nu putea ascunde acest lucru. Kent nu se comportă altfel decît trebuia. — Vine o mașină!

Ajutorul lui Russell Potter lărgise despărțitura dintre perdele cu vreo cîțiva centimetri și șoptise avertismentul fără sâ-și ia ochii de la stradă.

Era întuneric, o beznă aproape de nepătruns, iar felinarele vechi, cu geamurile opacizate de cîteva straturi de mizerie, dădeau un cerc galben pal de lumină în jurul stîlpilor. Unul se afla chiar în fața geamului - noroc orb — și își răspîndea razele slabe pe trotuarul din fața ușii lui Fylough. În spatele celui de la fereastră era Evelyn St John Woodhouse, suplu și îmbrăcat elegant. Se întinsese confortabil într-un scaun moale, în timp ce impenetrabilul Wang Peng Soon stătea pe un taburet de bucătărie, așezat lângă echipamentul electronic de supraveghere. Wang nu se mișca, și nici Potter.

Dar, pentru Woodhouse, evenimentul era binevenit. Cu cana de cafea în mînă, se ridică din scaun și veni lângă asistentul lui Potter, lângă fereastră, să tragă cu ochiul peste umărul lui, sorbind din Teacher s-ul scutit de vamă al lui Wang.

— Nu arată prea bine băiețașul nostru Kent, spuse el pe un ton de conversație, privind spre Goh Peng și luptătorul de Sumo, care îl duceau pe Kent fiecare de cîte un braț.

— Nici la telefon nu părea într-o formă prea grozavă, replică Wang, cu ceva mai multă îngrijorare în glas. Mă întreb de ce l-au adus aici. Probabil că a făcut ce i s-a spus și le-a dat documentele. Il au

aici pe Fylough, care poate confirma autenticitatea lor, și pe tînăra Htiary, care le sporește puterea de convingere... Nu înțeleg de ce îl vor și pe Kent; nu e logic.

Se uită în cană, ca și cum ar fi căutat răspunsul pe fundul ei, după care, negăsind nimic, își mai turnă trei degete de whisky și privi spre ceafa lui Woodhouse. Apoi își roti ochii spre Potter.

— Nu auzi nimic în căști?

Potter clătină din cap. Stătea rezemat de perete, cu o cască lipită de ureche.

— Doar fîșîitul chibriturilor pe stiastră. Ori pun poște la picioarele domnului Fylough, ori se afumă cu toții pînă la moarte. Nu vorbesc deloc. Ciudat... Stai o clipă!

Potter ascultă o fracțiune de secundă, apoi întinse căștile lui Wang.

— Acum vorbesc în chineză.³³

Kim Cheong se întoarse încet în scaun și îl cercetă cu privirea pe noul sosit. Făcu un semn cu brațul spre chinezul care îl

ținea pe Kent să îl elibereze și întinse cîrligul spre Goh Peng, să ia dosarul. Îl privi cîteva secunde, de parcă și-ar fi adunat curaj să îl deschidă, să atingă din nou documentele pe care le avusese în mînă acum peste treizeci de ani, să simtă din nou oroarea ambuscadei și durerea sfișietoare care i-a urmat Savura încă puțin momentul. Fără să deschidă dosarul, îl felicita din priviri pe Goh Peng și spuse:

— Avionul mai așteaptă?

— Da, dar nu prea mult. Un avion al companiei Air China așteaptă la Gatwick pentru a pleca spre destinația Pekin. Au făcut încărcarea ieri, dar au reușit să simuleze o pană de motor.

Nu pot întîrzia prea mult fără certificat de prelungire a șederii. Să le transmit că venim?

Kim Cheong aprobă din cap.

— Dar numai doi pasageri, fata și cu mine. Este vreun avion britanic la care să putem găsi btiere fără rezervare?

— De ce, Excelență?

Expresia lui Kim Cheong se schimbă, dar furia lui nu explodează. Amenințarea era mai înfiorătoare în trăsăturile lui reci și calme decît într-o voce ridicată.

— Răspunde la întrebare, strecură el printre dinți.

Goh Peng își recompuse expresia surprinsă de pe față și replică:

— Nu s-a făcut nici un aranjament.

— Fă acum. Doi pasageri spre Hong Kong, în seara asta sau mîine dimineață devreme.

— Și cine sînt cei doi, Excelență?

— Omul ăsta, Kent, și madame Ah Lian.

Kent se încruntă, privind ceafa lui Hilary. Abia atunci se aplecă în față și văzu mîinile femeii întinse pe masă, cu încheieturile prinse în cătușe. La început nu îi veni să creadă, apoi se simți invadat de mînie. Fără să se uite în jur, lovi cu cotul în stomacul celui care îl ținea și se roti, încercînd să îl doboare.

Fusese un act prostesc, dacă nu chiar idiot. Chinezii săriră în picioare. Cel de la ușă nu afișă nici o expresie, dar făcu un pas înainte, în vârful picioarelor, și prăvăli o lovitură năprasnică în ceafa lui Kent, cu patul automatului, urmată de un pumn puternic sub ureche. Înainte ca totul să devină roșu și negru, iar genunchii să i se înmoaie, Kent avu timp să recunoască celălalt chip european care îl privea cu ochii ieșiți din orbite, din latura opusă a încăperii: locotenentul Peter Fylough din instantaneul lui Togom alias domnul ă-Smith de la mica serată cu gin tonic a lui Evelyn Woodhouse, la clubul Pig & Eye. Apoi se prăbuși pe podea cu un zgomot surd.

În clădirea de vizavi, Wang Peng Soon traducea conversația pentru Evelyn Woodhouse și Russell Potter. Woodhouse se gîndea la cele auzite.

— De ce desparte o echipă cu rezultate atît de bune?

— Pentru asigurare, spuse Wang, după care se încruntă și întinse mîna. Stați o clipă! Cred că se întimplă ceva înregistrează convorbirea asta, Russell, șopti el, nu vreau s-o pierd.

Ah Lian ieși din umbra colțului în care se retrăsese pentru a asculta. Fața ei, ca și a lui Kim Cheong, era lipsită de orice expresie, dar - spre deosebire de doctor—ea nu se temu să dea glas nedumeririi sale.

— Nu așa ne-am înțeles, spuse ea ferm. Ce înseamnă această schimbare de plan?

— Am să-ți zic la momentul potrivit, răspunse Kim Cheong.

Bătrînul nu își luase ochii de la Kent; englezul zăcea ghemuit cu genunchii lîngă cap, care atingeau podeaua. Parcă era un prizonier de război britanic, pe punctul de fi victima unui exercițiu japonez de sabie.

— Sper, pentru binele tău, că nu e mort, îi spuse el chinezului musculos și nu se arătă mulțumit cînd Goh Peng dădu din cap spre el în semn că totul e bine.

Dar Ah Lian nu terminase.

— Insist să aflu acum, spuse ea la fel de ferm.

Kim Cheong se roti în scaun și o privi lung în ochi, de parcă atunci ar fi văzut-o prima dată. Femeia nu își ferî privirea.

El își împlînzî ochii, apoi deschise dosarul de pe genunchi. Ca și cum ar fi fost deja familiarizat cu conținutul lui, nu se arătă mirat cînd frunzări fode cu cîrligul pe jumătate desfăcut Scoase apoi fotografia care îi cauzase lui Kent o sincopă în respirație.

O ferî de privirile celorlalți chinezi, dar o ținu în așa fel încît Ah Lian să poată vedea imaginea nezîmbitoare a unui bărbat de aproape patruzeci de ani, secretarul general al Partidului Comunist Chinez, al doilea politician ca importanță, moștenitorul tronului, cel ales să ocupe scaunul actualului președinte, cînd acesta - fumător înrăit - se va îneca în fumul ultimei sale țigări. Ah Lian privi fotografia. Femeia nu mai era o chinezoaică cu chip impenetrabil; ochii i se făcură mari și, ca și în cazul lui Kent plămînu i se goliră cu un mic șuierat de neîncredere. Kim Cheong

lăsă imaginea să se întipărească bine pe retina ei, apoi strecură fotografia la loc, după care o avertiză cu o atingere pe braț și cu o încruntare.

— Agent britanic? Începu ea.

— Sst!

— Credeam...

— Sst! repetă Kim Cheong. Deci, continuă el cu o voce perfect normală, crezi că o să-mi permită să cobor în aeroportul de la Pekin cu fotografia asta sub braț?

Ah Lian făcu un pas înapoi. Nu încercase să-și reia expresia dezinteresată și continuă să privească fix spre dosarul de pe genunchii lui Kim Cheong ca spre o cobră iritată, gata de atac.

— Înțeleg, pronunță ea cu greutate. Nu vreau să aflu nimic mai mult

— Dar vei afla, reluă Kim Cheong. Ai cerut să știi de ce a intervenit schimbarea de plan. Acesta e motivul, explică el bătînd cu cîrligul în dosar. Pot să continui?

Chinezul nu așteptă încuviințarea ei. Toți cei din cameră erau interesați. Wang își lipi urechea de vocile aspre care veneau prin microfonul de mare putere.

— Eu voi lua două locuri în avionul Dynasty, cu doamna West; fără documente, fără dosar. Doar bătrînul director al TEWA și fiica unui vechi prieten englez, profitînd de zborul unuia din avioanele proprii ale TEWA de la Londra. Doamna West va fi garanția mea.

— Pentru ce? întrebă Ah Lian.

— Garanția mea că domnul Kent va avea grijă de hîrtii și mi le va aduce la granița Noilor Teritorii, zise el și ridică repede cîrligul drept, pentru a-i opri din start obiecțiile. S-a aranjat.

Tu și cu domnul Kent veți călători cu Brittiș Aipvays, folosindu-vă de pașapoarte englezești de Hong Kong. În calitate de ofițer al Serviciilor Britanice de Informațu, nu va avea nici o problemă cu autoritățile la trecerea prin aeroportul din Londra.

Va fi în interesul lui să se asigure să nu va exista nici o problemă. Nu va fi controlat, oprit sau interogat, iar tu vei fi cu el tot timpul, să te asiguri să jocul se joacă după regulile mele.

— El știe? întrebă Ah Lian privind cu coada ochiului spre Kent

Englezul fusese ridicat de pe podea și trîntit pe un scaun. Nu era perfect conștient de ce se întîmplă în jur. Respira cu dificultate și durerea din ceafă rivaliza cu junghiurile ca de cuțit din mușchii stomacului. Nu urmărise nimic din conversația lui Kim Cheong cu Ah Lian, dar presupunea - judecînd după expresia ei animată — că discută despre conținutul dosarului de pe genunchii lui Kim Cheong. După toate aparențele, în Republica Populară Chineză se pune la cale o mare lovitură. Dar nu era problema lui. Se uită pe sub pleoapele pe jumătate închise spre Fylough, dar nu găsi nimic încurajator în direcția aceea; bătrînul englez părea la fel de nefericit ca și el. Problema era Hilary. Nu-i putea vedea fața, ci doar spatele capului aplecat și

nu știa dacă e conștientă sau nu. Știa însă cum ar fi fost dacă el ar fi avut mâinile întinse pe fundul de tranșat came. La urma urmelor, el văzuse câteva din efectele unui tratament similar, Dumnezeu știe ce era în mintea ei. Își orienta atunci atenția către Kim Cheong, dar înțelegea prea puține din cuvintele rostite de bătrînul chinez.

Kim Cheong îi zîmbi lui Ah Lian.

— Nu încă, șopti el, dar, ca mai toți englezii, va pune binele unei femei, mai ales al uneia pe care o dorește, înainte de binele securității țării sale. Acesta, adăugă el bătînd iarăși în dosar, nu înseamnă nimic pentru el. Dar ea înseamnă, așa că va face exact ce îi spun.

Și, pentru a dovedi ce afirmase, ridică bărbia spre chinezul din spatele scaunului lui Kent. În replică, acesta atinse cu țeava automatului ceafa lui Kent și, apucîndu-1 de păr, îi înălță capul. Tînărul englez se trezi privind în ochii celui fără mâini.

— Domnule Kent, spuse Kim Cheong în engleză.

Sunetul limbii materne îl readuse pe Fylough la viață. Încercă să-și scuture de pe umeri mâinile chinezului și băgă mîna în buzunar, de unde scoase un pachet de Rothmans și o cutie de chibrimri. Nimeni nu îi dădea vreo atenție. Fylough își puse o țigară între buze, dar nu scapără chibritul pînă cînd Kim Cheong nu ajunsese destul de departe cu instrucțiunile.

— ...cînd ajungi la Kowloon, vei fi dus la hotelul Orchid din Nathan Road și nu te vei mișca de acolo pînă cînd Ah Lian nu va stabili o întîlnire între noi doi. Ai înțeles?

— Cară-te, gălbejiture!

Fylough trase adînc din țigară și dădu încet fumul pe nas. Era mult mai calm și mai relaxat decît ar fi trebuit să fie. Se uită lung la Kent, după care aruncă o privire piezișă spre Kim Cheong. Dacă a înțeles cuvintele, chinezul nu a arătat-o; ex1 - Oraș în posesiunea britanica Hong Kong, situat la granița cu China (n.t.)
presia sa era una de amuzament blînd.

— Presupun că asta înseamnă că nu vrei să ne ajuți, domnule Kent?

Kent privi sfidător în ochii lui Kim Cheong, dar nu dădu nici un răspuns. Chinezul continuă de parcă nu ar fi pus nici o întrebare.

— Dar ești foarte pripit, nu ți-am spus care e pedeapsa dacă nu vrei să ne ajuți.

— Răspunsul e același.

— Mă întreb dacă doamna West ar aproba atitudinea dumitale agresivă.

— Ce legătură are ea cu toate astea?

Era o întrebare prostească, și Kent o știa. Știa perfect ce legătură avea doamna West cu întreaga situație. Dar a pune întrebări prostești nu va ajuta cu nimic. Ea era aici, iar Kim Cheong murea de nerăbdare să-i spună ce se petrece în mintea lui.

— A, nu ți-am spus? zîmbi Kim Cheong. Va veni cu mine în regiunea cantoneză de la graniță și dacă dumneata nu vei apărea cu dosarul acesta..., rosti el și atinse ușor dosarul cu cîrligul, ...atunci doamna West va fi depusă în pragul apartamentului dumitale, fără mîini. Va

putea atunci să îți netezească sprâncenele încruntate cu o pereche de chestii ca astea.. - zîmbetul pieri și chinezul, înfuriat, își închise cu zgomot cîrligele ...în timp ce dumneata te vei felicita pentru că mi-ai făcut viața puțin mai complicată. Dar nu te îngrijora vom reuși, cu sau fără dumneata.

Hilary deschise ochii și privi, fără să vadă, la mînile sale frumos manichiurate, prinse în fața ei pe masă. Degetele îi fre mătară nervos, trădîndu-i gîndurile. Fără să își dea seama, sus pină încet, cu frică și dezgust, și gemu disperată:

— David, te rog...

Kent nu se uită la ea. își dezlipi o clipă privirea de la Kim Cheong și se uită la Fylough. Fața lui Fylough nu reflecta ni mic; nici încurajare, nici condamnare. Kent își întoarse ochii spre chinez.

— OK, spuse el iritat. Cînd plecăm?

Hilary se înecă într-un suspin, iar Fylough, în partea cealal

J

tă a camerei, coborî ușurat umerii; sau poate dezamăgit.

— Cred că..., începu el.

—• Taci! se răsti Kim Cheong și chinezul din spatele lui Fylough își lovi prizonierul peste ureche cu pistolul. Fylough își încleșta dinții și înghiți restul propoziției, ferindu-și capul de teama unei noi lovituri. Kent, acum mai stăpîn pe sine, privi fix undeva deasupra capului lui Fylough. Acum nu va mai ști niciodată dacă Peter Fylough ar fi vrut să îl felicite pentru o asemenea decizie înțeleaptă sau dacă. ar fi vrut să-i reproșeze că a minat întreaga operațiune. Wang înapoie căștile lui Porter și îi ceru să pună înregistrarea convorbirii telefonice a lui Goh Peng. Era în chineză. Woodhouse ridică ochii spre Potter și luă sticla scutită de vamă a lui Wang, în timp ce sdabele agresive ale chinezilor, sacadate ca rafalele unei mitraliere, se întretăiau în cameră. Urmă o pauză lungă, destul de lungă ca Wang să își toarne whisky în cana sa aproape uscată, și apoi un răspuns al celui de la capătul firului.

— Ambasada Chineză a cerut două locuri pentru Hong Kong prin Brittiș Airways, spuse Wang. Primul zbor ce le stă la dispoziție este avionul de mîine dimineață spre Australia; face escală la aeroportul Kai Tak. Poți să aranjezi ceva și pentru mine, Woody? Ceva care să ajungă la Hong Kong înaintea avionului lor?

— Să vedem, zise Woodhouse zîmbind slab pentru sine, apoi pocni din degete de parcă ar fi cerut nota de plată. Russell, te rog, dă-mi telefonul.

■ Părea puțin infatuat, dar numai la suprafață; în adîncul inirtii, era stăpînit de o mare îndoială, care i se reflecta în glas.

— James?

Woodhouse formase numărul personal al liniei ce ducea direct la fotoliul lui Sir James Morgan, din fața televizorului. Morgan aștepta telefonul. Dădu mai încet sonorul emisiunii Newsmgth și mai tare sonorul telefonului.

— La opera chineză se coboară cortina. S-ar părea că spectacolul a fost destul de apreciat; de fapt, a fost un mare succes.

— A apărut vreo complicație?

— Nimic semnificativ. Doar Kent s-a agitat puțin. Le va duce pachetul și îl va arunca peste granița chineză. O folosesc pe West ca garanție.

— Mi-e frică să întreb ce ar însemna la tine complicații semnificative, Woody! S-auzim detaliile.

Woody îi povestește. Când, în sfârșit, termină, Morgan spune:

— Și, bineînțeles, ai grijă ca tânărul Kent să valseze prin Heathrow ca o zână bună?

— Voi avea grijă de tot, James. Wang spune că i se va face un pașaport nou. Sper că nu se vor strădui prea tare. Să vorbesc la Ramura Specială cu...?

— Nu, Woody! Lasă-i pe oamenii tăi să se descurce cu el. Anunță-mă când populația chineză a Londrei revine la normal.

— Doar o clipă, James. Wang vrea să ajungă urgent la Hong Kong. Cred că vrea să se întâlnească cu ei și să supravegheze pachetul pînă ajunge la graniță.

— Dă-mi-l să vorbesc cu el.

Woodhouse pasă receptorul lui Wang și se întoarce la fereastră. Nu ascultă conversația; avea destule probleme ale sale la care să se gîndească. De altfel, nici nu ar fi avut ce să asculte; aportul lui Wang, la conversație se limita la cîteva mormăieli afirmative și la scurte înclinări ale bărbiei sale plinuțe. Când așează receptorul în furcă, se duce lîngă Woodhouse, privind în tăcere prin despărțitura îngustă. Era o liniște lugubră. Bellamy Avenue arăta ca o străduță laterală de lîngă un cimitir, într-o noapte de Halloween: goală, tăcută, nemișcată, dar cu un sentiment că în apropiere se întîmplă ceva. Wang risipi vraja.

— Morgan e de acord, spuse el foarte încet, temîndu-se parcă să nu-l audă cineva din camera Aranjează ca un pasager plătit să fie dat jos din primul avion spre Orient, să facă loc unui bătrîn chinez pe nume Ah Bee Yong, care călătorește cu pașaport malaezian spre Hong Kong.

Woodhouse își îndepărtă degetul de perdea și schiță un surîs. Dar surîsul lui semăna mai mult cu rînjetul unui cap de mort. Evelyn St John Woodhouse nu era niciodată în largul său și nici într-o dispoziție amuzantă cînd urma să se joace cartea finală.

— A mai spus și altceva?

— Nimic care să te intereseze, Woody. Vrea ca tu să ne dai drumul la toți în concediu; tot ce se întîmplă în rest, zice el, e jocul tău. Spune că știi ce să faci. Chiar știi?

Wang glumise, dar gluma lui sunase sec. îl cunoștea pe Woody de destulă vreme ca să nu glumească înainte de atac. Woodhouse îl privi o secundă, ca și cum s-ar fi întrebat cum de a ajuns și ce făcea acolo, apoi clătină încet din cap.

— Pașaportul tău e bun?

— Nu-ți fă griji cu pașaportul meu, spuse Wang vesel.

Chinezul își arată dintele de aur; nu era un zîmbet, ci un avertisment să nu i se mai pună întrebări. Dar nu apucă să își dezvolte mimica Russell Porter întinse căștile spre Wang și zise:

— Se întâmplă ceva Wang...

Chinezul ascultă o fracțiune de secundă.

— Se pregătesc să plece, anunță el.

Cuta de pe fruntea lui Woodhouse se dizolvă. Părea aproape fericit.

— OK, Russell, spuse el grăbit, e rândul tău. Kim Cheong dădu mulțumit din cap.

— Doamna West și cu mine vom ieși în curînd, îl anunță el pe Kent, apoi permise unei scînteii de îngrijorare să îi răzbată în privire, cînd se uită la capul căzut în piept al lui Hilary. Sper că n-ai de gînd să faci vreo prostie, doamnă West, așa e?

Hilary nu își ridică privirea. Era în stare de șoc, incapabilă să facă ceva, prostie sau nu. Eliberată din cătușele de pe masă, privea fix linia de sînge care îi încercuia articulația mîinii, flexînd mereu degetele, de parcă ar fi vrut să se asigure că are încă legătură cu ele și că funcționează normal. O deranja gustul din gură, un amestec de medicament și fiere, iar limba, încă imobtilă, stătea pe fundul gurii, pufos și ireal; cu toate acestea fără nici o îndoială - ar fi făcut orice și ar fi spus orice ca să iasă din camera aceasta și din atmosfera de oroare chirurgicală.

— Sigur că n-ai să faci, continuă Kim Cheong și se întoarse din nou spre Kent. Și dumneata, domnule Kent, vei pleca imediat înaintea noastră. Vei pleca împreună cu Ah Lian...

— Unde? îl chestiona Kent.

— Nu e nevoie să știi, replică Kim Cheong. Ne vom întîlni cu toții într-o parte mai civilizată a lumii.

Zîmbi subțire, ca un jucător de cărți care a cîștigat mai mult decît a licitat, dar nu pentru mult timp. Își înclină capul spre Ah Lian și se duse într-un colț al camerei. Femeia îl urmă și purtă cu el o conversație în șoaptă, neauzită de ceilalți.

— Să nu apari la aeroport decît în ultimul minut. Evită Ambasada; englezii au un post de supraveghere la Portland Place și unul la Lancaster Gate. Du-te acasă la Chin Xan, în spatele Noii Agenții de Știri Chineze; apartamentul nu e pe lista englezilor și e disponibil pentru urgențe. Ei știu de la Agenție, sună-i.

Chinezul își așează cîrligul drept pe cotul ei și o trase spre el.

— Nimeni nu trebuie să vadă dosarul pînă îmi va fi predat la graniță și ai grijă ca David Kent să nu ia legătura cu nimeni.

Dacă mi se întâmplă ceva, te duci tu la Pekin și înmînezi personal dosarul lui Hu Bang - nimănui altcuiva - și explici totul.

— Dar..., șopti ea.

— Fără nici un "dar", o opri Kim Cheong iritat, fă așa cum ți-am spus. Vă voi da trei minute, după care vă voi urma. Mașina voastră e pe partea opusă a străzii. Nu facem nici un compromis: te duci la Hong Kong și nu lași să-ți scape dosarul din ochi nici măcar o clipă.

Kim Cheong se întoarse și se îndepărtă. Nici un sărut, nici o

atingere a obrazilor, nici un zîmbet, nici o strângere de mîini; parcă ar fi fost doi străini despărțindu-se după o scurtă conversație despre vremea îngrozitoare. Se uită la Kent și făcu semn cu capul spre ușă.

— Du-te, ordonă el.

Kent nu spuse nimic. Se ridică în picioare și se uită intens la Fylough, apoi înclină din cap ușor spre el; nu fusese un gest prietenesc, nici măcar respectuos. Fylough strînse din umeri și își aprinse încă o țigară.

Kim Cheong așteptă ca ușa să se închidă în urma lui Kent și Ah Lian, apoi întinse un cîrlig spre Hilary.

— Și el? întrebă Goh Peng arătând cu privirea spre Fylough.

Chinezul bătrîn se uită cîteva clipe la fostul luptător din junglă și zîmbi spre ochii lui nepăsători.

— Omoară-1, comandă el în engleză. Totul se întîmplase ca o repetiție prost orchestrată; o de monstrație de genul "așa nu".

Kim Cheong stătea pe trotuar, în fața ușii lui Fylough, și aștepta ca Hilary să se așeze pe bancheta din spate. Ușor învăluit de cercul de lumină gri-portocalie a felinarului, era perfect vizibil pentru supraveghetorii de vizavi. Nu era în largul lui. Englezii îl văzură cum privește în stingă și în dreapta, ca și cum ar fi așteptat ceva, apoi cum se uită critic la Ah Lian și Kent, așezați deja în mașina parcată chiar sub postul de observație al echipei de la fereastră. Mașina încerca cu zgomot dar fără succes să demareze. Trebuia să fi părăsit strada de cîteva minute; în schimb, huruitul și tușea înecată a motorului se reverbera între zidurile caselor, făcînd strada altfel tăcută să pară locul de start al unui concurs de graiul prix. Pe chipul lui Kim Cheong se vedea clar neliniștea.

În momentul acela, se întîmplă ceva. Cu un șuierat metalic și cu un scrîșnet de cauciucuri torturate, de după colț se aproie năvalnic un Volvo. Mergînd mult prea repede ca să se poată redresa se ciocni de mașina parcată a paznicilor chinezi. Motorul suprasolicitat urlă, iar halogenele puternice ardeau ca doi sori gemeni la amiază; bolidul bloca drumul mașinii lui Kim Cheong, scoțînd la toate geamurile bărbați cu puști în mîină.

Dar șoferul lui Kim Cheong nu își pierdu cumpătul; aproa pe că se așteptase la așa ceva împinse pînă la refuz pedala accelerației și motorul urlă ca o panteră furioasă. Kim Cheong atîma jumătate afară, jumătate în mașină, care țîșni cu portiera balansîndu-se la fiecare variație de viteză și se strecură prin spațiul strîmt lăsat de Volvo. Manevra îl amncă pe chinez peste Hilary. Văzuse doar o imagine distorsionată a bărbatului de la volanul Volvo-ului: un englez cu trăsături aspre, al cărui țîpăt de groază și durere acoperit zgomotul motoarelor cînd, izbit de bara de protecție a mașinii din față, a fost săltat și aruncat spre parbriz. Era lipit de scaunul mașinii care se deplasa cu viteză tot mai mare, cu o mîină încleștată încă pe tocul metalic al

pistolului și cu cealaltă ridicată instinctiv pentru a-și proteja fața. Expresia lui se schimbă din agresivitate în groază pură, dar numai pentru o clipă. Șoferul chinez nu se uită la el; readuse mașina pe toate cele patru roți și dispăru spre capătul străzii.

Kim Cheong își reveni imediat. Se retrase de deasupra lui Hilary, apucă cu cârligul minerul portierei deschise și o trînri cu zgomot. Farurile mașinii Volvo luminau strada Bellamy Avenue ca o arenă sportivă; chinezul se întoarse și amncă o privire prin geamul de la spate. Doi oameni târau bărbatul rănit de pe stradă pe trotuar. Dar nu era timp pentru detalii. De la nivelul bordurii, în spatele Volvo-ului izbucni fulgerul intermitent al unei mitraliere. Gloanțele și-au ratat ținta, iar șoferul nu s-a intimidat. Se feri instinctiv, apoi apăsă mai tare pe accelerație, dar pedala nu mergea mai departe; era deja lipită de podea. Kim Cheong își întoarse capul spre parbriz. Nu avea timp să își facă griji din cauza focurilor de armă.

Se ridicară pe două roți, evitând în ultima clipă coliziunea cu mașina parcată a celor două gărzi chineze și șterseră latura unei camionete greoaie ce venea spre ei din direcție opusă, cu farurile stinse. Au evitat ciocnirea la un strat de vopsea și s-au îndreptat spre mașina staționată. Doi oameni ieșiră brusc din spate, țintind cu mitraliere spre interiorul mașinii. Kim Cheong văzuse destul; s-a aplecat imediat, să iasă din câmpul lor vizual.

— Aeroportul Gatwick, țipă el șoferului, pentru că sunetul motorului ar fi acoperit o conversație normală. Intră pe șoseaua principală și apoi redu viteza; nu avem voie să riscăm!

Șoferul nu dădu de înțeles că a recepționat mesajul, dar nu era nevoie. Cu ochii lipiți de oglinda retrovizoare, întîlni privirea lui Kim Cheong.

— Am scăpat de urmăritori, spuse el.

Kim Cheong privi scurt în jur, cercetă șoseaua în spate, se întoarse și aprobă cu o mișcare din cap. Apoi se cuibări în scaunul său. Nu părea cîtuși de puțin surprins de absența Serviciilor Britanice de Informații pe urmele lor.

— Ai pățit ceva, doamnă West?

Vocea lui era neobișnuit de îngrijorată; nu era vocea bărbatului care dăduse ordine, care stătuse calm pe scaun și privise pregătirile pentru o dublă amputare ce urma să fie executată de chinezul cu față urîță, pătrătoasă, cel cu servietă neagră.

Femeia nu răspunse. La celălalt capăt al străzii Bellarriy Avenue, șoferul lui Ah

Lian, căruia îi stătea pe limbă toată gama de înjurături chinezești, renunță la manevrele precaute; împinse schimbătorul de viteze în marșarier, parcurse cîțiva centimetri și se opri în mașina din spatele său. Apoi făcu la fel cu mașina din față și adă ugă lumina farurilor sale la răsăritul anticipat provocat de halo genele Volvo-ului, își urcă mașina pe trotuarul celălalt, evitând

la milimetru un stîlp de beton, întoarse din nou și, cu un scrîș net însoțit de mirosul cauciucului ars, demară în viteză, urmărit de rafalele sălbătice ale mitralierelor și de pocniturile seci de

pistol. Nici un glonț nu atinse mașina.

O dată ce și-a regăsit ecrtilibrul, fără să se gîndească, Kent încercă să profite de confuzia creată. Apucă minerul portierei și se pregăti să se arunce din mașină. Dar portiera refuză să se deschidă. Izbi cu cotul în geam, dar nu reuși nici măcar să-1 facă să vibreze. încercă din nou; scîrțîitul asurzitor al frânelor reuși să înghită țipătul de durere care îi ieși din gît.

— Stai jos! zise Ah Lian cu o voce alterată de spaimă.

Era primul semn al naturii sale umane pe care îl arăta. își completă ordinul cu împingerea țevii unui automat 3,2 în car nea moale de la subsuoara lui Kent.

— Și nu mișca. Ia-ți mîna de la portieră și pune-ți-o între picioare, zise ea și apoi adăugă, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile: Nici să nu încerci. Vei crăpa înainte de a-ți rupe gîtul pe stradă.

Nu vorbea așa în mod deliberat Spaima îi schimbase modul de obicei sec de a folosi limba engleză. Dar își reveni.

— Ai uitat deja pericolul în care ai pus-o pe West?

Kent se îndreptă și încercă să se îndepărteze de arma înfiptă la subsuoară, care se mișcă însă o dată cu el.

— Am zis să nu te miști! strecură femeia printre dinți în urechea lui.

Ah Lian avea dreptate, uitase de noua problemă a lui Hilary West Rămase țeapăn, nemișcat, recunoscător pentru faptul că întunericul din mașină îi ascunde trăsăturile de privirea chinezoaicei.

Clipi repede, să alunge ultima imagine a lui Hilary, înfrîntă și speriată, și se concentra asupra prezentului și viitorului. Cine trimisese echipa care a tras? Ca de obicei, prea târziu. Puse la încercare degetul de pe trăgaci al lui Ah Lian și întoarse capul, privind peste umăr. Dăduseră colțul și ieșiseră din cîmpul de luptă. Văzuse bărbatul rănit, dar nici urmă de Kim Cheong sau Hilary. Probabil că erau deja departe. Kent privi iarăși în față. Acum ieșiseră în "cîmp deschis!" și încetineau, strecurîndu-se în trafic, spre est Mai era o singură problemă. Se uită spre capul greoi al șoferului și se întrebă ce s-a întîmplat cu Peter Fylough.

Cea mai mare parte a echipei chineztior ieșise din cameră și dispăruse în urma lui Kim Cheong și a lui Ah Lian; un singur chinez rămăsese să îl ajute pe Goh Peng. Fylough nu era văzut ca o amenințare. Goh Peng făcu un semn cu bărbia spre celălalt chinez, care se duse în spatele lui Fylough și îi atinse ceafa cu țeava unui pistol greu, un Browning belgian.

Fylough se supuse, încercînd să îi cuprindă cu privirea pe amîndoi chinezii în același timp. Era greu. Goh Peng traversă camera și se apropie de el din spate. Fylough știa că nu poate să facă nimic. Sau poate să lupte? își încorda mușchii și își ridică de pe podea călcîiele. Goh Peng plecă din spatele lui, iar Fylough îl putea vedea acum cu coada ochiului. I se păru că vede lucirea grea a pistolului scurt Tokarev al lui Goh Peng ridicîndu-se lîngă tîmplă. Cînd se întoarse cu un milimetru, să

vadă mai bine, în stradă se auzi țipătul unor frîne, apoi răpăitul continuu al unor mitraliere, care îl făcu pe Goh Peng să înmărmurească.

Fylough se destinsc brusc, fără s-o arate. Privirea i se lipi de Goh Peng; pe omul din spate nu îl putea vedea, îl simțea.

Uitîndu-1 o clipă pe Fylough, Goh Peng întoarse capul, se răsuci rapid pe călcîie și se repezi la fereastră. Celălalt chinez slăbi pentru o clipă apăsarea pistolului în ceafa lui Fylough, urmărind cu privirea mișcările lui Goh Peng.

Nici chinezul și nici Fylough nu au văzut ușa deschizîndu-se fără zgomot. Oamenii lui Potter lucraseră foarte atent. Șeful "miniechipei", ascultînd în căști instrucțiunile lui Potter, așteptase pînă cînd zgomotul din stradă a urmat un crescendo și abia atunci a intrat în cameră. Părea prost dispus; probabd că așteptase mult în pivnița umedă și inconfortabilă. Rămase în prag, ridică brațul și trimise scurt două gloanțe în capul chinezului mătăhălos din spatele lui Fylough.

Sunetul gloanțelor lovind osul 1-a făcut pe Fylough să tresară. Amncă o privire omului de la ușă; un chip alb, ochi obișnuiți - unul de-al lor! Se amncă pe podea spre Goh Peng, dar știa că face o prostie.

Goh Peng se simțea mai bun din toate punctele de vedere: mai bine antrenat, mai tînăr, mai rapid. Dintr-o dată, creierul său înregistra un instantaneu: detunătura pistolului; partenerul său, încă în picioare dar legănîndu-se, cu două gloanțe în față; bărbatul în treci de la ușă; Fylough, năpustindu-se spre el. Iar el era gata de înfruntare. ■■.

Fylough îl lovi stîngaci și îl împinse pe chinezul gras care stătea încă în bătaia armei omului în treci. Nu auzi șuvoiul de obscenități care îi erau adresate, în timp ce Goh Peng se trînti pe trupul său firav, aducîndu-și pistolul în poziție de tragere. Fylough era complet neajutorat. Goh Peng își reveni primul. În timp ce omul de la ușă înainta în cameră, căutînd un unghi bun din care să tragă, Goh Peng își regăsi echilibrul, se ridică pe un genunchi și apăsă pe trăgaci. Prea devreme. Glonțul s-a înfipt inofensiv în perete. Înainte de a apuca să tragă încă o dată, în cameră intră al dodea englez. Se strecură în spatele celui în treci, căutînd un loc în care să tragă fără să nimerească brațele și picioarele vlăguite ale lui Fylough. Aproape lipit de perete, se apropie de cei doi de pe podea din spate. Goh Peng încercă să se arunce pe spate, dar era prea tîrziu. Cel abia sosit îi trase un glonț în spatele urechii, săltîndu-1 de pe Fylough. Englezul făcu un pas la dreapta, privi o secundă la chinezul care se chircea pe podea și îl lovi brutal cu muchia palmei în ceafa descoperită. Goh Peng tuși înecat și căzu cu fața la podea, ca o vită ucisă.

— Nu v-ați grăbit deloc!

Nimeni nu luă în seamă cuvintele de felicitare ale lui Fylough. Al doilea sosit zîmbi vesel în timp ce tîra chinezul mort în mijlocul camerei, aliniîndu-1 lîngă Goh Peng, căzut într-un leșin greu. Împinse cu vîrfurile pantofului în coasta lui Goh Peng, mulțumit că nu e

mort, se aplecă și îl întoarse pe spate. Se uită fix la fața lui Goh Peng.

— Sfinte Dumnezeule? Ce chinezoii urîți! îi spuse el lui Fylough. Nu cred că mi-ar plăcea să stau la masă cu el!

Fylough nu era deloc amuzat. Adrenalina crescută după atâtea întâmplări începea să-și facă efectul asupra nervilor lui. Cel de la MI5 înțelese, Dădu din cap în semn de aprobare și își alungă zâmbetul de pe chip.

— Unul din voi, păziți-1, ordonă aspra Fylough, și dacă își mișcă chiar și un fir de păr, trăsniți-1 unde-1 doare mai tare. O să am multe să-i spun ticălosului când îmi recapăt, răsuflarea.

Se ridică cu greu în picioare, își scutură nervos și fără rezul tat genunchii pantalonilor, apoi aprinse o țigară și inhala fumul cu sete; parcă ar fi început o viață complet nouă.

— Cine e șeful vostru? întrebă el.

— Russell Potter, răspunse cel cu căștile.

— N-am auzit niciodată de el.

Fylough se duse la telefon și începu să formeze un număr, dar nu făcu mai mult de două cifre.

— Te distrezi bine, Peter? se auzi vocea lui Woodhouse. Nu cumva mă sunai pe nune, din întâmplare?

— Poți să faci ceva pe planul tău, Woody...

Respirația lui Fylough revenise aproape la normal, iar acidul din stomac se mai liniștise, ca și senzația de aisură din piept, dar tot nu se simțea bine.

— ...mi-am pierdut simțul umorului pe covor, continuă el, lîngă împutitul ăsta de cîtinez care a tot încercat să-mi scoată ochii și să-mi remodeleze ceafa cu un Browning încărcat; așa că ai grijă cum vorbești, Woodhouse!

— Dar, în afară de asta, ai mai pățit ceva?

În vocea lui Woodhouse nu se simțea nici o urmă de îngrijorare. Fylough ignoră întrebarea.

— Aveți acolo un timpit incompetent pe nume Potter?

Prin legătura laser, glasul lui Fylough se auzea clar ca sunele tul unui clopot. Woodhouse zîmbi cînd auzi efectul stereo. Dar

nu și Potter. Clipi spre aparat, apoi făcu o grimasă către noul său prieten chinez, Wang Peng Soon, care - încă rezemat de perete, lîngă fereastră - îi zîmbea drept răspuns cu toți dinții.

Conform aparențelor, cel puțin, totul mersese ca pe roate; Fylough nu făcea decît să își descarce nervii. Era o reacție normală după un interogatoriu ca acela; Wang auzise deseori chi cote pițigăiate în celulele "prăvăliei" sale. Woodhouse se uită

la cei doi însoțitori ai săi, dar expresia lui rămase neschimbată și lipsită de îngrijorare.

— Da, Russell Potter regizează spectacolul, Peter. Vrei să schimbi o vorbă cu el?

— Auzi, să schimb o vorbă cu așa un idiot! Să-i tai gîtul poate! Trebuie să-i trimită în cameră pe măscăricii ăștia doi cu zece minute înainte. Puteau să găsească în locul meu doar o baltă de sînge.

— Peter, totul e bine cînd se termină cu bine...

— Nu-mi debita mie platitudini din astea, Woody! țipă Fylough, care - cu siguranță - nu mai avea nici o problemă cu respirația. Cum merge?

Woodhouse îi povesti ce se întîmplase în stradă, apoi îl în trebă:

— Au mușcat momeala?

Dintr-o dată, Fylough se simți foarte, obosit Vîrsta îi apăsa umerii și îl deprima. Se lăsă să alunece în scaunul lăsat liber nu de mult de Kim Cheong. Încă era cald.

— Parcă aș fi dat dulciuri unor copii. Fiecare și-a jucat rolul, iar Kim Cheong a plecat acasă, la Pekin, cu Hilary la braț și cu un zîmbet fericit pe față.

— Și dosarul?

— Il va lua undeva între Kowloon și granița cantoneză.

Acum, cu tîmpitul ăla de Kent...

— O mică deviere de la plan, îl întrerupse Woodhouse.

Dar pe Fylough nu ti inetresa; continuă de parcă nu l-ar fi auzit. Voia să spună cît mai multe, pînă nu îi trecea enervarea

— Era cît pe ce să strice tot planul. Nu trebuia să ajungă atît de departe; cum dracu' de-a pus laba pe dosar?

— E o poveste lungă, Peter. O să ți-o spun altă dată, da? Altceva?

Goh Peng zăcea nemișcat ca un mort. Dar nu era mort; nici măcar inconstient nu era își ținea ochii închiși și-și lăsa creierul și urechile să facă toată treaba. Avea un auz extrem de fin; fără să și-l încordeze, auzea scîrțîitul aproape insesizabil al parchetului sub urechea sa, fîșîitul trendului, cînd englezul își lăsa greutatea de pe un picior pe altul... Ghicise aproape exact poziția celui de deasupra și știa perfect ce urma să facă. Dar mai întîii... Se gîndi la cuvintele lui Fylough; englezii intenționaseră de la bun început ca documentele de la Cha'ah să ajungă pe mîna lui Kim Cheong. Dar de ce? A fost cît pe ce să izbucnească atunci cînd a auzit de complotul lor revoltător, dar a rămas nemișcat. Înjură în gînd și începu să-și flexeze încet mușchii. Dar nu putea scăpa de gîndul acela. Cum de a pemtis - cum de au permis - englezilor să își bată joc de ei? Chiar și Kim Cheong s-a lăsat păcălit de trucul lor! Trebuie avertizat, el și Ah Lian; mai alea Ah Lian. Dar cum? Lui Goh Peng îi părea rău că nu poate auzi cuvintele de la celălalt capăt al firului. Oricum, ce auzise îi era suficient

— Intrusul ăsta, Kent s-a băgat pînă în gît iar noi nu putem face nimic. Nu ne rămîne decît să ne rugăm fierbinte să nu-și bage coada mai mult decît a făcut-o deja. Dacă ar conti nua să joace rolul unui idiot care nu știe nimic...

— Ar trebui să-i vină foarte ușor, șopti Woodhouse, pentru că e într-adevăr un idiot care nu știe nimic.

— Tot ce are Kim Cheong de făcut este să ia dosarul de la Kent să îl ducă la cine trebuie și să lase evenimentele să-și ur meze cursul. Totul - cu excepția "devierii" tale - a mers bine.

Am surclasat KGB-ul, mizerabdul de KGB, Woody, l-am făcut

pe propriul nostru om șeful unui stat străin...

— Nu, încă nu l-am făcut în atenția Woodhouse privind cu coada ochiului la Potter și Wang. Kent trebuie să-și joace rolul mai departe.

Intervenția lui Woodhouse nu reuși să-l potolească pe Fylough.

— Kent nu are nici un cuvânt de spus în toată treaba asta, continuă el repezit. Animalul știe totul. E singurul tip din piesa asta care are un rol clar. Amantul nu poate să iasă acum din joc; pedalele bicicletei lui nu se vor opri pînă cînd nu se va zdrobi de zidul de la capătul străzii. Ori dă dosarul lui Kim Cheong, ori încearcă să facă pe deșteptul și o ia peste cap; în cazul ăsta, altcineva o să predea dosarul. Lui Kim Cheong nu-i pasă nici cît negru sub unghie cine îi bagă dosarul în cîrlig, dacă i-l bagă. Și dacă tot vorbim de asta, zise el privind peste umăr la timpul aparent mort al lui Goh Peng și trimise un nor de fum în direcția lui; avem pe cineva în Hong Kong de partea noastră, să aibă grijă să nu cîștige Kent?

— Se duce Wang Peng Soon. El știe ce să facă.

— Wang...?

Fylough nu apucă să spună mai mult Goh Peng trimise un șut exact, la timp. Marginea pantofului său solid de piele îl nimeri pe omul de la MI5 care stătea deasupra lui chiar sub rolulă. Picioral se îndoi, iar englezul se prăbuși pe podea cu un țipăt care sparse timpanele celor din camera de peste drum. În timpul prăbușirii, degetul lui se încorda instinctiv pe trăgaciul pistolului pe care îl ținea la șold, cu piedica trasă și gata pentru eventualitatea puțin probabila ca acel chinez inconștient să atace, împușcătura răsună asurzitor, dar nu îl nimeri pe Goh Peng, ci dislocă o bucată din perete, lîngă capul lui Fylough. Aceasta se feri și, în mișcare, se întoarse cu spatele la Goh Peng, care sări ca un șarpe din cutiile-farsă. Un al doilea șut aproape desprinse de pe umeri capul celui de la MI5; cînd își recăpăta echilibrul, Goh Peng se aplecă și smulse arma dintre degetele moi ale agentului.

— Ce dracu' se întîmplă acolo?

Vocea lui Woodhouse se auzea încet din receptorul care se legăna, atîmînd de pe masă. Dar nu așteptă nici un răspuns. Amnă aparatul lui Potter și se repezi la fereastră, împingîndu-l din cale pe Wang și zvîrlind perdeaua la o parte. Și ei auziseră împușcătura. Woodhouse privea prin fereastra murdară. Toți cei din stradă auziseră focul de armă, dar nici unul nu se mișcă măcar cu un centimetru. Apoi răsună încă un foc, ca o pungă de hîrtie umflată și apoi spartă pentru amuzament. După o pauză scurtă, se auziră încă două focuri, unul după altul.

— Dumnezeu!

Cu o mișcare rapidă, Goh Peng se izbi în bărbatul în treni, care se întorcea îngrijorat în cameră. Îl lovi cu amîndouă picioarele în piept și îl împinse înapoi, pînă cînd îl strivi de peretele holului. Nu îi lăsă timp să își revină. Goh Peng se ridică, se sprijini de peretele opus, apoi sări cu amîndouă picioarele pe

testiculele celuilalt Parcă ar fi fost lovit de două ciocane pneumatice. Un nou șut puternic opri țipătul sfișietor care stiernea ecouri pe scară și în stradă.

Goh Peng se răsuci pe călcâie și se uită în cameră. Fylough era tot pe podea, acolo unde se prăbușise. Goh Peng se apropie repede de el, deși nu trebuia să se grăbească. Era o chestiune de onoare. Se aplecă, îl apucă pe Fylough de un braț, îl întoarse pe spate, apoi îl plesni cu putere peste față.

— Deschide ochii!

Fylough privi spre fața chinezului unt. Avea tot timpul din lume. Își dădu seama ce se va întâmpla, dar nu tresări. Goh Peng îndepărtă pistolul de fața lui Fylough, să îi vadă mai bine expresia Nu era necesar; ce văzu îl dezamăgi: în ochii englezului nu era nici o urmă de teamă care să îl bucure. Fylough ridică din umeri și întoarse fața dinspre pistol; Goh Peng apăsă pe trăgaci chiar în momentul acela

Glonțul greu îi intră prin obraz, omorându-l pe loc. Goh Peng îi mai trase un glonț în cap; apoi, fără să se mai uite la timpul scuturat de convulsii reflexe al lui Fylough, Goh Peng năvăli spre ușă, coborî scările spre bucătărie și, spera el, spre ușa din spate a casei.

— Doamne, Dumnezeule! repetă Woodhouse blasfemia.

Peter! Ai pățit ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, să-mi spu nă cineva ceva!

Pe fir se auzi ceva, dar nu era vocea lui Fylough. Nu se în țelega prea bine.

— La dracu', vorbește clar!

Vocea încercă din nou:

— Chinezul a scăpat... 1-a omorât pe Fylough..., articula glasul și se stinse într-un horcăit, în timp ce capul omului doar pe jumătate conștient de la MI5 căzu din nou pe podea.

— Cum adică? Ce vrei să spui... ce dracu' vorbești acolo? Treziți-vă, animalele dracului!

Se uită o clipă la aparatul tăcut, după care, pierzându-și cumpătul, urlă în microfon:

— Spuneți-mi dracului ce se întâmplă!

Dar nu așteptă nici un răspuns.

— Potter!

Întoarse capul și se uită pe cealaltă parte a străzii, încercând să zărească fereastra întunecată a casei lui Fylough. Nici măcar chinuindu-și imaginația nu putea înțelege ce naiba se întâmplase acolo. Focuri de armă! Țipete! Chinezul scăpat... Fylough omorât... Dumnezeule atotputernic!

Dar Potter avea reflexe bune. Ieșise deja în stradă și se afla la jumătatea drumului spre treptele de la intrarea casei lui Fylough înainte ca Woodhouse să își dea seama că nu mai are asupra cui să-și reverse nervii, în afară de Wang, asistentul lui Potter și câine. Iar câinelui nu-i păsa deloc; ridică ochii somnoroși, privi în direcția lui Woodhouse câteva secunde, apoi își lăsă pleoapele să alunece la loc. Woodhouse se întoarse iarăși

spre stradă. Potter își împrăștiase oamenii, iar singurele mișcări erau cele ale rănitului peste care dăduse mașina lui Kim Cheong. Parțial învelit cu o pătură, se străduia acum să se tragă, o dată cu pătura, în afara cercului luminos răspîndit de felinar și în afara razei de acțiune a oricărui nebun care s-ar putea năpusti spre el cu accelerația lipită de podea și cu o mitralieră încărcată.

— Ce idiot! spuse Woodhouse spre Wang.

Chinezul dădu trist din cap. Ar fi vrut de fapt să schițeze un surîs jenat, dar - văzînd trăsăturile dure ale lui Woodhouse își spuse că gestul său ar putea fi interpretat greșit, așa că strînse din buze și pufni scurt pe nas, în semn de aprobare. Era o risipă de compasiune; Woodhouse nu era interesat decît de ce se întîmplă peste drum.

Goh Peng isi găsi drumul spre ușa pivniței, lăsată deschisă de o persoană neglijentă, ieși în grădina din spate și descoperi grămada de resturi lîngă care stătuseră mai devreme agenții lui Potter. Luna qețoasă îl ajuta să-și aleagă calea printre casele dărăpănate, fără geamuri la ferestre, ca niște orbite fără ochi. Se opri o clipă, în umbra grădinii din față, și ascultă. Liniște. Mai stătu cîteva secunde prețioase; era o decizie înțeleaptă. În spatele lui se trînti o ușă, după care se auzi o înjurătură spusă printre dinți de cineva care se împiedicase și căzuse în prundiș. O voce zise "Taci din gură!" - o voce autoritară - și apoi se aprinse o lanternă. Mîna se îndepărtă de sticla lanternei și cercul luminos, mare cît al unui reflector de război, se proiectă pe peretele casei care îl adăpostea.

— Asta e casa., spuse o voce în șoaptă.

Lumina mai întârzie puțin pe perete, după care cei doi bărbați plecară. Goh Peng ieși din umbră și, în vîrful picioarelor, alergă cîteva sute de metri pe șosea. Apoi se opri și pătrunse în altă curte. Casa avea ziduri solide și era locuită. Așteptă; ajunsese chiar la timp. La colțul străzii se auzi scîrțîitul unei frîne; o mașină cu faruri orbitoare se opri lîngă casa pe care tocmai o părăsise. Din ea coborîră trei bărbați care se așezară în fața intrării, în timp ce un altul se întinse pe capota mașinii și ținti cu o mitralieră spre ușa prin care ieșise Goh Peng. De la o fereastră de sus veni o voce care încerca să se facă auzită:

— E înăuntru, pe undeva, ticălosul. L-am zărit o fracțiune de secundă înainte de a urca Bob s-a dus spre casa de alături, pentru orice eventualitate. Să te uiți de zece ori pînă tragi o dată. Vezi să nu ne împuști pe noi.

— Dă-i drumul, spuse unul din cei trei. Și nu mai fă atîta zgomot. Caută la parter și apoi trimite-1 pe Bob la altă casă. Afară, tot perimetrul e acoperit. Poți să tragi în orice mișcă, pa tru case de aici înainte.

Așezat la volan, Potter privea încruntat prin parbriz, ascultînd instrucțiunile șoptite care se intersectau prin aer, de la un agent la altul. Farurile tăiau o felie îngustă din întunericul total al străzii pustii și făceau umbre bizare în tufele crescute prea

mult. Nimic nu se mișca. Se uită spre intersecția cu șoseaua principală, aflată cam la trei sute de metri. Acolo exista viață, se întâmplau tot felul de lucruri... Semaforul se schimbă de la roșu cu galben la verde. Dincolo de bătaia farurilor, unde întinericul devenea stăpîn, se văzu o mașină a poliției, cu girofarul rotindu-se tăcut, care trecu pe galben; apoi, un autobuz luminat ca un vas de croazieră în Caraibe, alunecă încet pe un orizont negru. Dintr-o dată, tresări. Își duse 'emițătorul la ureche și spuse fără să-și coboare vocea:

— Ce faci, Willie?

— Am grijă de câinele ăsta tîmpit, veni răspunsul iritat.

— Dar domnul Woodhouse?

— A plecat cu chinezoiul peste drum, să-i ducă apă vie lui Fylough. Woodhouse a scos legăturile cu casa de vizavi înainte de a pleca; a zis că e ceva particular.

— Bine. Ascultă-mă, lăsa totu și du-te în Shepherd's Buș, după care te plasezi lîngă stația de metrou. Dacă se apropie un chinez în fugă, urmărește-l și spune-mi ce metrou ia.

— În care?

— Cum adică în care?

— În care stație? Sînt două stații în Shepherd's Buș: una spre Uxbridge Road și una la ieșirea din Shepherd's Buș.

— La naiba! OK, la cea mai apropiată.

— Și câinele?

— Dă-l la dracu' de câine!

Porter aruncă emițătorul pe scaunul de alături și scoase capul pe geam.

— Voi continuați aici, zise el celui cu mitraliera. Cred că ticălosul a șters-o, dar continuați căutarea. Mă duc în stația de autobuz. Sunați-mă dacă se întâmplă ceva.

Fără să aștepte vreun răspuns, stinse farurile și demară în viteză. Parcă mașina într-o stardă laterală, o luă rapid pe jos pe lîngă semafor și ajunse la șoseaua principală.

Aici era ca ziua; toate vitrinele erau luminate orbitor, iar becurile de pe stâlpi erau mult mai puternice decît felinarele de pe strada din care tocmai ieșise. Găsi un fast food lîngă cea mai apropiată stație de autobuz; intră, cumpără cartofi prăjiți de cînsprezece pence și rămase lîngă fereastra aburită, aruncînd cîte o feliuță de cartof în gură, timp în care studia trecătorii. Erau de toate naționalitățile, dar nu și chinezi. Stația era pustie; nici pasageri, nici autobuz. Poate că era grevă. Se uită la ceasul de la mînă; era unsprezece și jumătate. Oare autobuzele merg așa de tîrziu? Se uită la bărbatul slinos din dosul tejghelei din imitație de marmură, apoi ridică privirea spre ceasul de deasupra capului. Vînzătorul părea îngrijorat. În fast food nu mai era nimeni; se temea probabil că e un jaf.

— La ce oră e ultimul autobuz? întrebă Porter. >.

Omul ridică din umeri și își depărta buzele, arătînd un șir de dinți de culoarea cartofilor pe care îi vindea. Dar nu se auzi nici un sunet. Porter repetă întrebarea și primi același răspuns.

— Nu vorbiți englezește?

Bărbatul afișă încă un zâmbet nervos.

— Numai cartofi prăjiți.

Potter lăsă pe tejghea punga neterminată și se întoarse în mașină. Când se așeză la volan, emițătorul radio începu să pîrîie.

34

— Ce s-a întîmplat a fost o mostră de incompetență! îi zise Woodhouse lui Wang. Incompetență crasă, totală! Cum dracu' de-a putut să-ciripească atît cînd lîngă el era un chinez care, pe deasupra, a mai și luat afacerea în mîinile lui?

Cadavrul lui Peter Fyîough fusese așezat într-un sac gri în chis de plastic rezistent, cu fermoar, la fel s-a întîmplat și cu timpul chinezului. Părea straniu că cei doi - al chinezilor și al englezilor - au sfîrșit în saci de aceeași culoare. Dar, pentru Wang, acesta a fost doar un gînd trecător. Se uită fără interes la chinezul mort și îl etichetă imediat drept "măcelar necalificat".

— Nu poți să-ți păstrezi remarcile pentru altă dată, Woody? îl rugă Wang. Tipul cu cap mare e cît se poate de sigur că cel de pe podea era Goh Peng? întrebă el și se uită pe covor, de parcă ar fi vrut să se asigure că timpul nu mai e acolo. Doar îl împușcase, n-ar fi putut să greșească?

Woodhouse dădu din cap și întinse mîna spre sticla de whisky ce se golea rapid.

— Era cît se poate de sigur, spuse el. Fylough i-a spus cine e și i-a ordonat să îl păzească la fel ca pe un șarpe veninos. Păcat că nu l-a păzit și încă și mai păcat că gloanțele l-au omorît pe Peter și nu pe el!

Lui Wang nu-i plăcea să regrete fapte consumate. Nu era în caracterul lui. Morții cu morții, viii cu viii, aceasta era filozofia lui.

— OK, spuse el. Deci trebuie să ținem cont de faptul că Goh Peng a fugit cu capul plin de dezvăluirile, lui Peter Fylough. Trebuie să facem ceva. Imediat.

— Ca de exemplu?

— Trebuie omorît și asta foarte repede.

— Ai dreptate, dar cred că e prea tîrziu, spuse Fylough. Îmi închipui că a ieșit prin ușa din spate și a alergat la un telefon înainte ca noi să apucăm să ieșim din casă.

Woodhouse se uită meditativ la ultimele picături de whisky din paharul său; dar acolo nu se găsea nimic care să-i ușureze povara.

— Toată afacerea s-a dus de rîpă. Cred că va trebui să recunoaștem că am spulberat munca de șase luni de zde și șansa de a remania conducerea Chinei dintr-o lovitură. Morgan nu va fi deloc mulțumit, ți-o garantez...

Își umplu din nou paharul și reuși să dea impresia unui zîmbet lugubru. Era rîndul lui Wang să își toarne whisky. Chinezul apucă sticla și, în timp ce lichidul gîlgîia în pahar, spuse fără să își ridice privirea:

— Unde crezi că a sunat Goh Peng?

Zîmbetul lui Woodhouse se dizolvă. Se uită la Wang ca la

un copil idiot

— La Ambasada Chineză, bineînțeles. Unde altundeva?

— Greșești, replică sumbru Wang. Goh Peng e omul de legătură al lui Kim Cheong. În afară de asta, nu se va expune dînd jocul la iveală, pentru că el va trage ponoasele. Așa face afaceri TEWA. Dacă stăpînul își face nevoție pe trotuar, cîinele primește șutul în fund. Stăpînul scapă de obicei doar cu o apostrofare.

— Asta ce înseamnă? întrebă Woodhouse.

— înseamnă, explică Wang, că dacă bătrînul Kim Cheong a vrut s-o facă pe-a durul, Goh Peng se va trezi cu spatele la zid,

pentru că a permis să se întîmple așa ceva.

Woodhouse uitase de paharul lui. Repeta în gîrid cuvintele lui Wang; îi plăceau.

— Cred că ai dreptate în privința asta.

Dar Wang nu avea nevoie de încurajări.

— Va încerca să îl prindă pe Kim Cheong* înainte de plecare, pe Gatwick, nu va reuși, așa e?

Woodhouse înțelese aluzia. Ridică receptorul și sună la Oficiul de Vamă din Curzon Street. Cînd se întoarse spre Wang, inima părea să-i fi venit la loc.

— Avionul de marfă al Air China e cu motorul pornit, gata de decolare. După toate aparențele, i s-a permis să mai aștepte zece minute pentru o ultimă livrare specială.

— Kim Cheong și Hilary?

— Exact, confirmă Woodhouse. Nu există legătură telefonică exterioră cu un 727 sau cu vreun alt avion gata de plecare de pe Gatwick. Acolo, drumul e închis.

— Dar la Heathrow?

— Toate ieșirile sînt blocate, replică Woodhouse mîndru. Filtru total pentru securitatea națiunii. Au dat alarma și nimeni cu înfățișare de chinez nu va ieși din țară fără o percheziție completă, începînd..., zise el și se uită la ceas, urmărind atent secundarul, după care ridică triumfător privirea, ...de la și un sfert.

Wang se uită automat și el la ceasul de la mîină.

— Acum e și un sfert.

— Așa e.

— Dar diplomații?

— De ce ești atît de sceptic, Wang? se arată Woodhouse ofensat. Am spus că nimeni nu iese fără percheziție completă, deci nici oamenii de la Ambasada Chineză, explică el și se lăsă pe spătarul scaunului. OK, cu asta am rezolvat o problemă. Ce ne mai rămîne de făcut?

— Va încerca să o contacteze întîi pe Ah Lian, spuse Wang.

Va încerca să o prindă la telefon și, dacă nu reușește, va face tot posibilul să spargă filtrul tău de securitate de la aeroport, ca să ajungă la Hong Kong sau la Pekin.

— De ce să o caute întîi pe Ah Lian?

— Din conveniență, îl lămuri Wang. Dacă suflă un cuvânt la urechea ei, totul ajunge direct la sursă. E o fanatică și - nu uita! - ea are zarurile în mână. Nu-1 va trăda pe Kim Cheong oricui, nici la Londra și nici la Pekin, dar va opri jocul și va negocia răscumpărarea lui cu el, în intimitatea căsuței lor din Pekin, zise el și făcu o pauză, pentru a se gândi mai bine; expresia lui nu se schimbă. Sau, dacă vrea cu adevărat să fie rea, într-o celulă din Țao-Lan-Tze.

— Ce-i asta? întrebă Woodhouse suspicios.

Wang îi răspunse fără măcar să se oprească pentru a-și trage răsuflarea.

— I se spune "groapa verde", e închisoarea din Pekin pentru deținuți politici. Dar nu cred că o să se ajungă pînă acolo.

Dacă Goh Peng ajunge cumva la urechea ei și îi șoptește rezumatul celor aflate, Ah Lian va băga cuțitul în coastele lui Kent și va scrie pe dosar cu ruj vișiniu: "Am fost trași pe sfoară!". Apoi îl va transporta la Șenzhen și îl va înmîna personal lui Kim Cheong!

Woodhouse clătină din cap neîncrezător.

— Asta e teoria ta Wang. Ești chiar atît de convins că nu va contacta Ambasada?

Englezul ar fi vrut să creadă acest lucru, dar avea nevoie de asigurarea celui alt. Iar Wang încercă să i-o ofere. Depărta buzele și își arătă incisivul de aur.

— Woody, tu nu m-ai ascultat? Abia ți-am explicat cum fac chinezii cu pionii echipelor lor. Pune-te în pielea lui Goh Peng. Te-ai duce să tai testiculele cuiva dacă ai ști că, imediat după aceea vei fi supus aceluiași tratament? Liniștește-te, Woody. Sînt convins.

Dar, imediat anulă efectul încurajării sale:

— Însă nu m-aș opune dacă ai așeza doi trăgători de elită lîngă porțile Ambasadei. Mai știi, poate i s-a făcut dor de vocea subțire din copilărie.

Încîntarea de pe chipul lui Woodhouse se topi; englezul puse din nou mîna pe telefon.

— Și nu uita de Lancaster Gate; și la Centrul Comercial există tentacule ale CELD, zise Wang după ce își goli paharul, ridicîndu-se în picioare. Încă un lucru, Woody, înainte să plec' Mai știe cineva în afară de Goh Peng că am vopsit cioara pe care o trimitem la Pekin?

— Vrei să spui în afară de Kim Cheong? întrebă Evelyn Woodhouse.³⁵

Goh Peng își ținu capul aplecat cît timp urmări farurile mașinii lui Porter depărtîndu-se în josul străzii. Îi văzuse deja pe cei trei agenți care păzeau partea dinspre stradă a caselor. Și-a făcut griji din cauza lor, dar - după plecarea mașinii-- le rămăsese doar lumina slabă a felinarelor în care nu se vedea mare lucru. Dar, chiar și așa, hotărî că ruta aceea e prea periculoasă.

Omul de la MI5 simțea o încurajare în mitraliera grea Browning; o îndreptă spre o nișă vizibdă în peretele casei vecine, care era

locuită. Făcu câțiva pași și își dădu seama că e o casă doar parțial renovată. Își făcu drum prin ușa de fier a subsolului și începu să bîjbîie prin jur. La ieșire, se împiedică de un prag, se opri și ascultă. Nu trebui să aștepte prea mult. În față îi apărură umbra unui cap, proiectat pe cerul roșu care reflecta milioanele de lumini ale Londrei, înseninată de luna aflată la al treilea pătrar. Goh Peng își mișcă puțin capul și privi intens cu coada ochiului. Conturul umbrei deveni mai precis. Apoi, omul se depărta și se făcu nevăzut în umbra caselor. Mai așteptă câteva minute. Cei care îl vîneau erau buni; nu făceau deloc zgomot.

1 Leși pe ușă și înainta lipit de peretele casei, apoi se apropie de ușa din spate, pe care o pipăi cu degetele. Era încuiată cu un lacăt. Se întinse în vârful picioarelor și apăsă ușa sus, apoi se aplecă și o împinse jos. Ușa se mișcă mdimetric. Nu avea ce face aici.

Fără zgomot, se întoarse și sări peste zidul ce împrejmuia casa de alături. Ascuns în umbră, îi analiză structura și se uită apoi la ferestre; perdelele erau trase, iar pe lîngă ele scăpau fascicule de lumină. Pipăi ușa din spate, cum făcuse și la cealaltă casă. Pe trăsăturile lui răsări nu un zîmbet, ci un rînjit sarcastic. Se afla într-o curte comună, lîngă o ușă comună, în fața unei broaște simple cu cheia în ea, prin interior, ultimul care intrase nici măcar nu făcuse efortul să o încuie! O deschise încet și intră într-un coridor gol, care se transforma într-o sală micuță, curată. Apartamentul 1 era pe dreapta; ușa era bine închisă, ca pentru noapte. Scările care duceau spre celelalte apartamente erau prost luminate de un bec din perete. Reuși să ajungă din câțiva pași la ușa din față, o ușă masivă. O deschise puțin; se auzi un scîrțîit destul de puternic, dar nimeni nu îl luă în seamă. Se strecură prin deschizătura îngustă, apoi închise ușa și așteptă în umbră pe prima treaptă de la intrare.

Întinse capul și se uită de-a lungul străzii, spre casa lui Fylough. Urmări lumirile din spate ale unei ambulanțe aflată cam la două sute de metri, care dădu colțul cu viteza unui dric. Nu era nici o urgență; paralticul stătea probabil pe un pat moale, savurîndu-și injecția gratuită de morfină. Goh Peng băgă capul între umeri, așteptă câteva secunde și apoi privi din nou.

În fața casei lui Fylough era parcată o Granada a poliției. Auzea fără să își încordeze auzul pîrîitul indescifrabil al emițătorului lor, reflectat de zidurile caselor. Își așeză Browning-ul în buzunarul de la spate, cobori treptele, o luă la dreapta și porni repede dar nu grăbit către șosea. Nu se uită în jur. Știa ce are de făcut. Wang Peng Soon îi prevăzuse modul de a gîhdi de parcă i-ar fi fost frate geamăn.

Nici Russell Potter nu îi anticipase greșit acțiunile. — Aici Willie, Russell, se auzi în emițătorul de pe scaunul din stînga, de lîngă șofer.

În vocea lui Wdlie transpărea o bucurie pe care paraziții din

eter n-o puteau bruia.

— Un gălbejit foarte grăbit tocmai a cumpărat un bilet de cinsprezece pence la Shepherd's BuŞ şi acum aşteaptă pe peronul pentru Metropolitan o legătură spre sud...

Potter gonea deja pe Wood Lane, spre Shepherd's BuŞ. Ridică de pe scaun aparatul şi spuse:

— Care e următoarea staţie?

— Goldhawk Road. Ai putea să ajungi; unde eşti?

Potter trecu a doua oară pe roşu şi vira la stînga.

— Acum intru pe BuŞ Green; e bine? ţipă el.

—Nu pe acolo!

Willie îşi înfrinse impulsul de a ţipa la superiorul său, dar nu-şi putu masca panica din glas.

— Ia-o imediat la dreapta! Apoi încă o dată la dreapta.

Mergi tot înainte şi trebuie să ajungi în Shepherd's BuŞ Road. O iei la dreapta şi cauţi Goldhawk Road. Trebuie s-o iei din loc urgent, metroul intră chiar acum în staţie.

— Nu închide! Cum arată chinezul?

— Îndesat, păr negru, ochi oblici.

— Mersi, Wdlie! Câţi oameni sînt pe peron?

— Doar el şi cu mine.

— Eşti înannat?

— Nu.

— El e înarmat Nu-1 agasa, stai doar cu ochii pe el.

Potter mai trecu o dată pe roşu şi văzu ca într-o străfulgerare, cu coada ochiului, o tăbliţă pe care scria "Uxbridge Ro...".

"Prea departe, la naiba!" Frîna brusc, făcu o întoarcere în U, cu un scrîşnet de frîne, şi văzu doi agenţi de circulaţie ieşindu-i în cale.

Potter calcă frîna, iar cei doi se apropiara alene. Aprinse lumina din interior, ca agenţu să vadă că e un om respectabil, apoi înainta în întîmpinarea lor. Erau doi tineri solizi, deloc speriaţi de un bărbat alb cu înfăţişare firoasă care a încălcat legea. L-au lăsat să coboare din maşină şi i-au analizat legitimaţia la lumina unei lanterne. Unul din poliţişti era încîntat de ocazia care i se ivise, celălalt nu. Pînă la urmă, cîştigă primul.

— Unde mergeţi? întrebă el.

— La staţia de metrou din Goldhawk Road, se răsti Potter.

E o chestiune de securitate naţională şi sînt foarte grăbit! Trebuie să prind un metrou anume.

— Atunci urcaţi în maşina noastră! Lăsaţi rabla asta aici, avem noi grijă de ea.

— O clipă...

Potter scoase cheile şi i le înmîină poliţistului, apoi deschise portiera din spate. Dintr-o ascunzătoare de sub mecanismul de fixare a centurii de siguranţă scoase un pistol masiv cu ţeava scurtă, un Webley 3,8.

— Doamne sfinte! făcu unul din poliţişti, în timp ce urca în maşina de patrulă. Sper că aveţi permis pentru așa armă!

— Iar eu sper că asta nu-i decît o glumă proastă! mîrîi

Potter, care n-avea chef de nici un fel de glume. Poți convinge rabla asta să fugă mai repede?

Roțile mașinii de poliție scârțâiră ascuțit la câțiva metri de intrarea în stația Goldhawk; Potter și noul său prieten săriră peste barele de metal și pătrunseră pe peron.

— Duceți-vă! Îl îndemnă polițistul. Pentru Metropolitan, la dreapta, chiar acolo. Mă descurc eu cu cei de la bdele. Noroc, colega!

Potter ajunsese deja la jumătatea drumului când se auzi țipătul asurzitor al frânelor trenului. Sări înăuntru cu o fracțiune de secundă înainte ca ușile să se închidă în spatele lui cu un zgomot surd. Urcase în primul vagon, în care erau ocupate toate scaunele. Se ridică în vârful picioarelor și se uită prin geamul micuț din spate la vagonul următor. Și în celălalt vagon erau oameni în picioare. Potter își regăsi echilibrul și se uită în jur. Willie nu se vedea nicăieri. Și nici Goh Peng nu era în capătul acela de vagon. Își croi drum prin mica mulțime adunată lângă ușă și înainta spre celălalt capăt. Pe două scaune alăturate stăteau doi chinezi, umăr lângă umăr, le întâlni privirea, după care întoarse capul și văzu un indian inexpressiv uitându-se insistent la el; indianul își ținea mîna pe genunchiul gol al prietenei lui, care stătea pe locul de vizavi. Unde naiba era Willie? Se agăță de bara de sus și se aplecă puțin să verifice locurile de pe partea stingă. Toți călătorii păreau cât se poate de obișnuiți, ca și cei de pe partea dreaptă. Dar, o clipă... Se uită din nou. Toți, în afară de unul... încă un animal de chinez. Acum ce naiba tre buia să facă?

Se legănă o dată cu mișcarea metroului și mai privi o dată. Iată-1! Trebuia să fie el! Un chinez îndesat, cu față plată și nări largi. Un individ urît, dar un urît bine îmbrăcat, cu costum gri deschis, cămașă și cravată. Oare el era?

Ca și cum s-ar fi simțit privit bărbatul întoarse dintr-o dată capul și se uită direct în ochii lui Potter. Dar în privirea lui nu era nici o urmă de suspiciune; de ce ar fi fost? Potter își feri privirea și citi lista stațiilor de metrou, lipită chiar în fața lui. Apoi îi căzu fisa. Pantofii - blestemații de pantofi! Se aplecă puțin și, mascat de capul unui ins scund, se uită spre picioarele chinezului.

Te-am prins, ticăloșiile!

Pantofii negri erau înconjurați de un strat de un centimetru de noroi și nisip pentru construcții, de parcă ar fi străbătut curțile din strada Bellamy Avenue. Potter se uită în jos, cu o privire vinovată, la propriii lui pantofi.

"Te-am prins, ticălosule", își mai zise el o dată. Dedesubtul lui se auziră roțile frînând, iar trenul intră în stația Hammersmith. Toți înaintau și se împingeau spre ușă, de parcă trenul ar fi luat foc. Potter rămase agățat de bara de deasupra și, la un moment dat, se trezi umăr lângă umăr cu chinezul cu față plată. Il lăsă să avanseze, după care simți că cineva îl împunge cu degetul în spate. Era Willie.

— Te-ai descurcat de minune, șopti Willie pe la colțul gurii.

— Ala-i chinezul tău? întrebă Potter fără să întoarcă capul.
Ăla în costum gri?

, — El e.

— OK. Ia-ți picioarele la spinare, coboară imediat, pune mîna pe primul telefon care-ți iese în cale și sună la numărul ăsta, spuse el și îi dădu numărul lui Fylough. Vorbește cu Woodhouse și spune-i că l-am prins pe Goh Peng. întrebă-1 dacă vrea să i-1 aduc înapoi sau dacă să-1 uninăresc mai departe. Ne întîlnirn...

— Nu cred c-ai fost vreodată..., începu Willie, dar Potter nu-1 lăsă să termine.

— Las-o moartă, Willie!

Potter înainta încet spre Goh Peng, urmărindu-1 doar cît să nu-1 piardă din ochi, pînă la scara rulantă. Se așeză cam la zece pași în spatele lui și privi distrat spre reclamele de pe sus. Ajuns la intrare, Goh Peng se îndreptă țintă spre șirul de cabine telefonice. Potter se uită pe harta traseelor de metrou, trîgînd cu coada ochiului spre Goh Peng, care își număra fisele. Potter spera că are destule. În a patra cabină de la chinez spre stînga, Willie așeză receptorul în furcă. Chipul lui de obicei destins afișa o expresie sumbră cînd întîlni privirea lui Potter. Pentru a ajunge lîngă el, urmă un traseu care îl ocolea mult.

— L-ai pierdut pe chinez? întrebă el.

— E acolo, vorbește la telefon, răspunse Potter clătînd din cap. Ce-a spus Woodhouse?

Willie. îi evită privirea; se uită la chinezul de lîngă telefon.

— ■ A spus să-1 omori...

— Termină cu prostiile, Willie! Ce-a spus?

Bărbatul nu era deloc încîntat; îl fixa pe cel de la telefon cu o privire bolnava. Ca și Potter, nu avea chef să vadă sînge. Să omoare el? Cu siguranță, nu.

— A spus că trebuie omorît, repetă el.

— Doamne!..., exclamă Potter și înghiți în sec. Altceva?

— Da..

— Ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu trebuie să ajungă la telefon. Trebuie ucis înainte de a suna pe cineva.

Potter se holbă înnebunit de nervi la Willie.

— Tîmpitul dracului! explodă el. Uită-te la el; ce naiba crezi că face? Vino-ncoace! »

Strînse pumnul, ca să nu-i mai tremure degetele, apoi scoase pistolul de la centură și îl puse în buzunarul de la pantaloni.

Reuși să își controleze tremurul din voce.

— Fă exact cum îți spun.

Goh Peng băgă un pumn de fise în telefon și formă numărul de la Ambasada Chineză.

— Dați-mi numărul de la Noua Agenție de Știri Chineză, cern el.

Telefonistul nu îl întrebă nimic; îi recunoscuse vocea și îi dădu fără ezitare numărul solicitat. Cel de la Agenție era membru CELD; ezită la

început și îi cern să se identifice, neștund că face o greșeală. După ce ascultă zece secunde cuvintele rostite printre dinți ale lui Goh Peng, simți că i se strânge funia în jurul gâtului. Goh Peng ceru încă o dată numărul de acasă al lui Chin Xan și îl formă imediat. Ii răspunse Ah Lian.

— Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră, spuse Goh Peng grăbit. E vorba de dosar...

— Sst! făcu ea Nu mai spune nimic, liniă nu e protejată. Sună..., zise ea și făcu o scurtă pauză. Sună la 62...

— Nu vă supărați...

Iritat, Goh Peng se întoarse încruntat spre englezul care îl bătuse pe umăr. Nu îl văzuse pe celălalt așezându-i-se în spate. Când simți țeava revolverului Webley împingând ușor în porțiunea de grăsime flască de sub clavicula stângă, încercă să se întoarcă cu spatele la zid. Bărbatul era transpirat, scrîșnea din dinți și părea că mai are un pic și vomită. Îi evita privirea Auzi vocea lui Ah Lian, care continua să îi dea instrucțiuni.

— ...e o linie sigură, spuse ea

Omul din spate se înghesui în el. Cu un braț îi bloca mîna cu receptorul, iar cu celălalt îi împingea în coaste obiectul dur. Primul englez îl ținea tremurind și el.

— Ține-1 bine! mîrîi cel din spate, în timp ce Goh Peng trăgea aer în plămîni ca să strige.

Apoi se auzi un pocnet înfundat, ca zgomotul unei cărți grele de telefon scăpate pe podea. Strigătul i se înecă în gît Pentm o secundă prelungită, ochii lui măriți priviră fix fața asudată și îngrozită a lui Willie și aproape ieșiră din orbite. Ceața roșie se făcu din ce în ce mai întunecată, pînă cînd îl învălui pe dinăuntru și totul se transformă în beznă. Se lăsă cu toată greutatea în brațele lui Willie.

Russell Potter nu știa dacă trebuie să mai apese o dată pe

trăgaci. Hotărî că nu e nevoie. Goh Peng era mort și aluneca pe podeaua cabinei, deși Wdlie se străduia să îl susțină.

— Dă-i drumul, prostule, îi aruncă el, și cară-te urgent de aici. Du-te-acasă, lasă totul în seama mea. Hai, du-te repede, dispari!

Receptorul, balansîndu-se ca un pendul, îl lovea încet lîngă tâmplă. D apucă în mână și îl duse la ureche. O tăcere absolută; la capătul firului era cineva care asculta. Îl mai ținu o clipă, după care d așeză în furcă. Mîna nu îi mai tremura; bucuria eclipsa frica. Se uită de aproape la chipul mort al lui Goh Peng.

— Sper din tot sufletul că tu ești chinezul pe care îl căutam.

Scoase Browning-vX de la centura mortului, se ridică și se repezi spre primul trecător pe care îl văzu.

— Cred că omul ăsta a suferit un atac de cord, spuse el agitat. Vreți să stați puțin cu el pînă chem Salvarea?

Samariteanul nici nu se uită la Porter, toată atenția lui era orientată spre bolnavul întins pe jos.

— Duceți-vă, strigă el. Văd eu ce are, am făcut cursuri de

prim ajutor.

Era deja cu mîintie pe buzele chinezului, gata să readucă mortul la viață prin respirație gură la gură. Nu ridică privirea cînd Potter se făcu nevăzut. Sir James Morgan și Evelyn St John Woodhouse stăteau

confortabil în fotolide din apartamentul lui Morgan, care dădea spre Regent's Park. La ora cinci fără un sfert dimineața, erau amîndoi epuizați. Dar își alungau oboseala cu cîte un pahar mare de whisky Macallan s, vechi de optprezece ani. Lui Woodhouse îi venea mai greu să se relaxeze decît lui Morgan. Fuma țigară de la țigară, ceea ce nu îi stătea în obicei, făcînd pauze doar ca să soarbă înghițituri lungi din paharul său umplut jumătate cu whisky, jumătate cu apă.

— Trebuie să-ți scoți pălăria în fața lui Russell, zise Morgan. Dacă ținem cont că nu e treaba lui să ucidă, s-a descurcat fantastic cînd a fost vorba să îl elimine pe chinez. Foarte profesional, fără greșeli.

320

Woodhouse vedea altfel lucrurile.

— Totul s-a făcut foarte neprofesional și cu un car de greșeli, James! se răsti el.

Fumatul în exces îi uscăse gura. Whisky-ul Macallan 's pierduse bătălia cu țigările.

— Nu-i suficient că l-a omorîl Chinezul nu trebuia să se apropie nici la zece metri de telefon. Trebuia să îi taie limba, de asta a pornit după el; trebuia să riște și să îl împuște în metrou. Ar fi scăpat ușor și așa; în Londra, nimeni nu dă importanță crimelor din metrouri. Noaptea, la ora aia, nimeni nu s-ar fi uitat la un chinez cu-o gaură-n cap!

Morgan se uită la el pe deasupra paharului. Pe fața lui nu se vedea dacă aprobă sau nu teoria lui Woodhouse. Acesta îl privi la rîndul lui, cu ochii săi înroșiți de nesomn, și luă o gură mare de whisky. Nu căuta aprobarea celuiilalt.

— Vreau să știu ce a spus la telefon. Și cu cine vorbea. Oare cu Ah Lian? Și dacă femeia a aflat că duce o cioară vopsită în Bow Street Alley?

— Va trebui să așteptăm și să vedem ce se întîmplă, rosti Morgan. Dar vom afla, desigur, nu-i așa?

— Cum?

— Dacă apare singură la Heathrow, cu un dosar de o nuanță delicată de bleu pal sub braț, vom ști că tot jocul nostru s-a dus dracului, iar tânărul David Kent zace sprijinit de un perete, într-un colț întunecat, Dumnezeu știe unde, cu beregata ferfeniță. Așa vom afla.

— Puțin îmi pasă mie de Kent! spuse Woodhouse fără milă. E plină strada de soldați dornici să cîștige un ban. Mă tem să nu se aleagă praful de munca noastră!

Strivi în scrumieră o țigară pe jumătate fumată și își aprinse alta; apoi se uită la ceas. Parcă atît așteptase telefonul. Cei doi încetară să se uite unul la celălalt și priviră amîndoi spre telefonul fără fir aflat pe măsuta de lîngă scaunul lui Morgan. Acesta

Îl ridică, îi întinse antena și îl duse la ureche. Ascultă atent, fără să isi întrerupă interiocutorul. Apoi, după un "mersi" scurt, împinse antena în locașul ei și apăsa butonul "off". Pe chipul său nu intervenise nici o schimbare. Luă o gură bună din pahar și agită lichidul între dinți, ca și cum s-ar fi spălat Woodhouse

321

21

Îl urmări pînă cînd răbdarea i se sfîrși.

— Ceva interesant?

— G anume madame Ah Lian, însoțită de un tînăr pe nume David Kent, tocmai a trecut prin vamă pentru a se îmbarca într-un avion spre Hong Kong.

În atitudinea cu care întîmpină Woodhouse cuvintele lui Morgan nu exista satisfacție, ci doar neîncredere.

— De unde are Kent pașaportul?

— I-a făcut Ambasada Chineză unul nou. N-ar fi trebuit să facă un asemenea efort. Omul nostru de la raze X a spus că singurul bagaj al lui Kent era o pungă de plastic în care se aflau chiloți, o cămașă nouă, o perie de dinți și un aparat de ras...

— Dar dosarul?

— ...și un dosar albastru, cu aspect oficial. Kent nu a încercat să îl ascundă și nimeni nu l-a întrebat nimic. După ce au urcat la bord, un chinez în vîrstă pe nume Ah Bee Yong a trecut prin vamă pentru un zbor fără escală Londra-Hong Kong.

Buzele lui Woodhouse se întinseră în ceea ce semăna cu un suris, care însă nu dură mai mult de o secundă. Nici măcar nu ajunsese la nivelul ochilor.

— Acela e domnul Wang Peng Soon.

Obosit, Morgan dădu din cap. Totul se așeza pe făgașul cel bun.

— Deci se pare că jocul continuă, mulțumită lui Potter.

— Potter pe dracu', James! Mulțumită norocului.

36

David Kent se așază confortabil în scaunul său și urmări elicea cum se rotește tot mai repede, în timp ce două motoare Rolls-Royce ridicol de mari se apropiau încet-încet de turația maximă. Cînd avionul se ridică în aer, închise ochii. Era cel mai simplu mijloc de a evita discuțiile cu femeia de lingă el.

Ah Lian nu avu nici o obiecție. Nu schimbaseră mai mult de zece cuvinte de cînd au plecat de la Fylough, cu o seară în urmă. Ei îi convenea acest lucru. Păreau companiile ideale pentru călătorii. Dar femeia trebuia să îi spună ceva înainte de a se închide, la rîndul ei, în propria cochilie.

— Unde e dosarul? E în siguranță?

— Suficient, răspunse Kent fără să deschidă ochu.

Știa ce vrea chinezoaica. Voia dosarul la ciorapul ei sau undeva unde să îl poată vedea să îl poată atinge. Mai încercase și

înainte, când au urcat la bordul avionului, să îi ia dosarul, ca și cum Kent, o dată ce l-a trecut prin filtrul de la aeroportul britanic, și-ar fi încheiat misiunea. Nu reușise. Dar Ah Lian nu avea nimic de câștigat dacă pierdea cooperarea englezului. Mai bine să își economisească nervii pentru idiotul cu cârlige. Kent stătea cu capul spre fereastră, dar nu putea să doarmă.

Nu din cauza durerii de cap, nici din cauza mușchilor striviți de către blîndul asistent al doctorului Goh Peng, ci din cauza vocii care îi repeta mereu în minte că el pare singurul om din întregul joc care are de suferit și singurul om care nu are nici cea mai vagă idee despre ce se întîmplă! Presimțirile sumbre nu îi făceau nici o plăcere, iar în avioanele companiei Brittiș Airways nu puteai dormi pînă nu ți se dădea voie.

— Doriți o ceașcă de cafea, domnule, sau suc de portocale? Dejunul va fi servit peste un sfert de oră, spuse stewardesa, înclinată politicos spre scaunele lor.

Ah Lian clătinase deja rece din cap, dar tînăra aștepta răspunsul lui.

— Nu, mulțumesc.

Kent deschise ochii și își îndreptă spatele. Știa ce dorește; nu suc de portocale, ci somn. Însă nu putea dormi fără să bea întîi ceva care să îi calmeze durerile. Stewardesa făcuse deja un pas spre rîndul următor.

— Dar aș vrea un whisky mare cu apă, vă rog.

Tînăra își reprimă grimasa și îi aduse băutura într-un pahar opac, ca să nu se vadă că e whisky. Nu voia ca ceilalți pasageri să renunțe la dejun în favoarea băuturii. Dar, înainte de a se îndepărta, se uită insistent la el.

Kent dădu lichidul pe gît, mulțumit. Nu mai dormise de cînd căzuse pe mîna luptătorului de Sumo; băutura își făcea efectul: durerea și nevoia de somn se difuzau într-o stare confortabilă de semiconștientță. Cînd ajunse la a treia gură de whisky, avionul pătrunse în stratul de nori negri, ca de fum, ce se afla tot timpul deasupra Londrei, și soarele ca un bec își trimitea razele prin hublou. Refuză dejunul și mai ceru un pahar de whisky cu apă. Acum, iritarea stewardesei deveni evidentă și tînăra își arată dezaprobarea în privire. Chipul lui Ah Lian era în continuare la fel de impenetrabil. Chinezoaica luă pentru dejun un croissant fără umplutură și o ceașcă de cafea neagră, fără zahăr.

Cînd toți pasagerii începură să-și mănînce ouăle, crenvurștii, șunca și ciupercile, Kent îndesă ziarul Telegraph în buzunarul de plasă de pe scaunul din fața sa și, sub ochii atenți ai lui Ah Lian, se îndreptă legănat, ca în ritm de samba, spre toaleta de la capătul culoarului, cu tot cu sacoșa de plastic. Se opri și purtă zîmbitor o scurtă conversație cu stewardesa, după care intră pe ușa îngustă și o trinti în urma lui.

Se dezbracă și își privi în oglindă vînatăile. Unele erau roșii, altele vineții, altele negre. Se întrebă ce ar spune stewardesa dacă i le-ar vedea. Clătină din cap, să își alunge gîndul, și începu să se bărbierească; dar momentul efemer de euforie i se

risipi curînd. Cînd se întoarse la locul său, îi oferi lui Ah Lian, pe fața proaspăt bărbierită, o expresie acră, de cooperare forțată

Dar mai avea de făcut un lucru: scopul pentru care făcuse deplasarea pînă la toaletă și conversase cu stewardesa Scoase din sacoșa de plastic un plic mare și, sub privirea consternată a lui Ah Lian, introduse dosarul bleu, lipi plicul și scris pe el cu litere groase, ferite cu mîna de ochii femeii: David Kent

C/O American Express

New World Tower

Queen's Road Central

Hong Kong Sus, în stînga, adăugă: Păstrat pentru colecție personală

de

către destinatar, subliniat de trei ori. Lăsîndu-și mîna pe adresă, arătă lui Ah Lian mențiunea subliniată.

— Nu așa ne-am înțeles, îi șopti ea nervoasă Ți s-a spus să porți dosarul asupra dumatăle. Unde îl trimiți? Ți dai seama că, în felul acesta, pui în pericol viața doamnei West? Nu pot fi răspunzătoare...

— Nu contează unde îl trimit, replică Kent. Să nu uitați, se va afla undeva unde nu-1 veți putea atinge pînă în momentul în care o văd, vorbesc cu ea și număr cîte mîini are, zise el și tremurii imperceptibil din voce nu se răsfrînse și asupra trăsăturilor. Așa că mai bine v-ați hotărî acum care vă sînt responsabilitățile. Dacă n-o primesc pe Hilary West, nu primiți mei voi dosarul.

Kent întinse mîna și apăsă butonul care chema stewardesa.

— Cafea, domnule?

Englezul zîmbi și îi întinse plicul.

— Nu, mulțumesc, dar aș vrea să știu dacă n-ați putea pune plicul ăsta în sacul de corespondență'al avionului, să fie pus la poștă în Hong Kong.

Zîmbi mai larg, pe jumătate ridicat din scaun, băgă mîna în buzunarul de la pantaloni și înălță sprincenele.

— Cît mă costă?

Femeia îi zîmbi și ea. Se părea că englezul nu-i va face totuși nici jumătate din necazurile de care se temuse ea.

— Va fi din partea firmei, domnule.

— Mulțumesc. Și, între timp, puteți să-mi mai aduceți un whisky mare?

Surisul ei se stinse brusc. Avionul 747 survola golful, coborî periculos de jos deasupra

blocurilor de beton și a«trăzilor supraaglomerate din Kowloon și se apropie rapid de pista aeroportului Kai Tak. Se auzi un suspin colectiv de ușurare; roțile avionului imens țipară ca un ponei speriat de propria imagine reflectată în apa murdară a Golfului Kowloon. Într-un sfîrșit, mașinăria enormă se opri.

37

Taxiul, care gonia nejustificat de repede pe Nathan Road, lîlnă brusc în fața intrării nu foarte impozante a hotelului

Orchid. Nu era nici pe departe cel mai rafinat hotel din Kowloon, ci se afla undeva între limita acceptabilului și inacceptabilul. Nu roia de clienți nerăbdători să își ocupe camerele.

Ah Lian nu se mișcă.

— Ai aici o cameră rezervată, zise ea.

Femeia nu se uită la Kent și nici la hotel. Kent se întreba de unde știe ea acest lucru; nu îl scăpase din ochi de când au plecat din apartamentul intim de la biroul Xinhua- Noua Agenție

— Iliri Chineză - din Londra

— Hotelul, domnule Kent, aparține organizației TEWA.

Asta era! Cît de simplu...

— Nu pleci nicăieri și nu pui mîna pe telefon, continuă ea. Instructajul. Vei fi contactat mîine. Te avertizez: responsabilitatea predării în siguranță a documentelor îți aparține exclusiv.

1. Iuzi probabil că ai fost foarte ingenios ascunzîndu-le în felul

în care ai făcut-o, dar - în timp ce te feliciți în gînd - adu-ți aminte care e

cauza pentru nerespectarea neînțelegerii; nu ai nici o alternativă. Dacă nu dai documentele, te întorci la Londra cu o păpușă de cîrpe. Gîndește-te bine, domnule Kent.

Englezul nu arată că are de gînd să coboare din taxi. Privi în ochii reci ai lui Ah Lian pentru cîteva secunde, dar nu spuse nimic. Șoferul își pierdu răbdarea și începu să privească în jur, la sutele de clienți potențiali, și bombăni ceva Ah Lian se folosi de acest pretext pentru a-și feri privirea de ochii lui Kent și rosti aspru două cuvinte care l-au pus la punct pe șoferul lipsit de tact. Apoi se întoarse din nou spre Kent

— Ai ceva de spus? articula ea pe un ton rece și perfect controlat.

Părea că se simte la ea acasă și că se apropie cu pași repezi de scopul său.

— Da replică el.

Kent însuși fu surprins de glasul său neșovăitor, chiar sigur. Psihicul omului rămînea pentru el un mister de nepătruns.

— Așa cum am spus și în avion, reluă el, vreau să o văd întîi pe Hilary West pe picioarele ei, zîbind fericită și făcîndu-mi din mîină, și abia după aceea veți vedea dosarul. Dacă nu apare, afacerea e anulată, puteți să vă luați "la revedere" de la acte. Așa să-i spuneți prietenului dumneavoastră, și să i-o spuneți înainte să mă invite la o plimbare.

— S-ar putea să nu fie posibil, spuse ea fără să se scuze, fără să regrete.

— Atunci, adio dosar.

Kent nu așteptă răspunsul. Ținînd strîns sacoșa în mîină, coborî din mașină și intră fără să se uite în jur în holul hotelului. Cei doi așteptau de mult timp. Primiseră instrucțiuni precise. Doi bărbați, amîndoi îndesați, de tipul țăranului chinez, se

dezlipiră de tocurile ușu și îl apucară fiecare de cîte o parte.

Fără nici un cuvînt îl escortară pînă la etajul trei, unde unul din ei deschise ușa cu numărul 87 și îi arătă încăperea ca un competent agent imobiliar. Încă nu se rosdse nici un cuvînt.

Era o cameră mare, cu două paturi de o persoană, un șifonier imens și o baie

cu duș, destul de luxoasă. Unul din cei doi, care vorbea o engleză de Hong Kong, îi explică lui Kent că va sta cu el, împreună cu prietenul său, pînă va sosi mesajul de la madame Ah Lian. Nu avea voie să contacteze pe nimeni din afară, iar solicitările de orice fel vor fi făcute prin el și prin partenerul său. Fereastra va rămîne închisă, iar instalația de aer condiționat—în funcțiune.

— Ai înțeles?

Kent înțelesese. Intră în baie, se dezbracă și făcu un duș lung. Apoi își înfășură un prosop în jurul taliei și se înapoie în cameră, aruncîndu-și hainele pe un scaun. Știa că asta așteaptă cei doi. Din nou tăcuți, chinezii ridicară fiecare haină, întoarseră buzunarele pe dos și, curios, la sfîrșit le împăturiră cu grijă și le așezară la loc pe scaun.

— Vrei să-ți fie spălate hainele? zise unul din gardieni, care îi ținea în mînă cămașa murdară.

— Nu, mîrii Kent și se trînti pe pat.

Cei doi l-au privit pînă a închis ochii, apoi unul din ei a ieșit din cameră și, lăsînd deschise amîndouă ușde, s-a culcat pe patul din camera de vizavi. Celălalt se apropie de un scaun de lingă perete, se așeză picior peste picior și își fixă ochii pe un punct de deasupra patului lui Kent, ca și cum ar fi meditat adînc. Dar acest lucru nu îl deranja pe Kent. Adormise înainte să ajungă cu capul pe pernă. Pe partea cealaltă a străzu Nathan Road, un tânăr chinez cu

nimic deosebit de mii de alți chinezi ca el, îmbrăcat cu cămașă albă apretată, cravată, pantaloni închiși la culoare și pantofi negri, lucitori, a coborît dintr-o mașină, a mulțumit șoferului printr-un gest cu mîna și a dispărut în răcoarea unui bar întunecat și gălăgios. Dar nu pășii mai departe de draperia care separa holul de baiul propriu-zis; rămase în umbră, cu brațele la piept, urmărind cu privirea persoanele care intrau și ieșeau din hotelul Orchid.

Însoțitorul lui rămas în mașină urmări taxiul lui Ah Lian, care făcu o curbă interzisă în prima intersecție. El îl urmă de aproape pe Nathan Road. Cînd s-au oprit la semafor, în intersecția Jordan Road, își așeză telefonul pe genunchi și, cu ochii pe o bucată de hîrtie boțită, formă-un număr. Umbla stîngaci cu acesta nouă jucărie și nu părea deloc încîntat de situație.

Wang Peng Soon răspunse înainte ca semaforul să își schimbe culoarea. Tocmai își scosese pantofii și stătea pe marginea unui pat nu foarte confortabil dintr-un hotel nu foarte confortabil, la care fusese lăsat fără menajamente de șoferul mașinii.

Din fericire, avusese precauția, ca de obicei, de a-și cumpăra o sticlă scutită de vamă de Teacher's; era deja deschisă și începută bine. Starea sa de spirit se ameliora cu fiecare înghițitură.

— L-a lăsat la hotelul Orchid din strada Nathan Road..., zise o voce distorsionată și cu ecouri, o porcărie de hotel. „Sonny Chew ține intrarea sub observație, dar să nu vă așteptați la prea mult; locul aparține de TEWA și de Guojia Anquanbu. Toți intră și ies ca niște marinari beți. Chiar și camerista are o funcție în

organizație.

— Ce înseamnă Guojia Anquanbu?

— E locul de baștină al ultimului șef al consiliului de spionaj - un arnărit de la Gonganbu, din Sectorul IX de pe Șehuibu. Acum toți au învățat să poarte pantofi și să siringă mâini în același loc - Nunyuen.

— Bine, făcu Wang nerăbdător. Am să citesc toate astea în avion, în drum spre casa. Vrei să-mi spui că nu pot să îl contactez?

— Eu nu v-aș sfătui.

— Dar ce m-ai sfătui?

— Să supaveghez hotelul și, dacă e vreo mișcare, să încerc să schimb o vorbă cu el.

— Bine, dar nu forța nota. Unde e femeia acum?

— Taxiul a intrat pe sens interzis și a ajuns pe Gascoigne Road...

Conversația se opri și se auzi o respirație înăbușită. Telefonul fu aruncat pe scaun și, printre sunetele instalației de aer condiționat și ale motorului, Wang auzi un torent de înjurături în cantoneză. Cît timp așteptă, își depărta receptorul de ureche și bău o gură de whisky. Nu dură mult.

— Ce șofer tîmpit mai are și ea! OK... I-am prins. Au oprit pe Chatham North...

Fîșîitul și pîrîiturile ținură cam un minut, după care se auzi:

— Asta e. A ajuns acasă. Taxiul a intrat, pe; o alee îngustă și s-a întors fără pasager. Frumoasă casa; cred că are prieteni bogați.

— Vezi casa? Întrebă Wang. Poți s-o ții sub observație?

— Sigur. La ce trebuie să mă aștept?

— Poate că nu se duc la graniță, poate că s-au răzgîndit.. Dumnezeule! Să nu-mi spui că porcu au de gînd s-o facă aici, în Kowloon!

— Ce să facă?

Wang se încmîntă spre paharul aproape gol și își alungă din minte speculațiile.

— Gîndeam cu voce tare. OK, vezi dacă apare un tip cu cîrlige în loc de mâini și o femeie europeană. Ești în legătură cu omul tău de lîngă hotel?

— Nu tocmai. O să mă sune el de la telefonul din mașină dacă se întîmplă ceva.

— Și tu mă suni pe mine?

— Exact.

Wang așeză receptorul în furcă și își mișcă cu voluptate degetele de la picioare în timp ce se lăsa pe spate între pernele pufoase de pe pat. Închise ochii și adonni în cîțva secunde. Sergentul Sonny Chew rămase în holul barului din fața hotelului Orchid pînă cînd începură să îl doară picioarele. Stătea de aproape două ore și nimeni nu se uitase la el. O luă pe Nathan Road, uitîndu-se în jur ca un turist japonez, apoi se întoarse pe același drum, cu ochii lipiți de intrarea hotelului. După trei ore, isi dădu seama că îl așteaptă o noapte foarte, foarte lungă. Intră într-unui din hotelurile mici care se înșirau pe strada Golden

Mile, din care se putea vedea hotelul. Cel de la recepție miroși Bfi e polițist. În următorul hotel, recepționarul nu miroși că e l fol ițist și spuse că are o cameră liberă.

— Pe tennen Scurt? Pe termen lung? Nici o problemă.

Dar exista o problemă: camera nu avea geamul spre hotelul < kchid. Merse mai departe pe strada Nathan Road și, la primul poț, găsi ce căuta: salonul de masaj Wai Lee Suan. Plăți pentru p ședință prelungită într-o cameră de la mansardă, cu fereastră spre strada zgomotoasă.

— Nu, mulțumesc; nu vreau nici masaj, nici companie feminină, ci doar un pahar de tărie și am să stau la geamul ăsta toată noaptea...

Și asta a fost totul; un prosop curat acoperi masa destul de înaltă pentru ca un chinez firav, de 1,65 m, să poată sta cu picioarele întinse sub ea Sonny Chew își lăsă bărbia într-o mână, cu cealaltă își turnă în pahar o bere San Miguel și se strădui din răspuțeri să nu-și dezlipească ochii de pe strada gălăgioasă, luminată ca de sărbătoare. La ora trei dimineață, se ridică cu greutate și coborî la parter. Și de acolo se vedea Nathan Road, dar nu la fel de bine. Formă numărul telefonului din mașina comisarului Tan Siew.

— Dacă aș fi sectorist aici, aș fi foarte suspicios cu privire la hotelul Orchid, își spuse el în șoaptă în timp ce aștepta ca Tan să îi răspundă.

Salonul de masaj era departe de a fi pustiu; era cît se poate de viu și de activ și părea să aibă și alte destinații decît masajul. Proprietăreasa drapată într-o vestimentație tradițională de un roșu aprins și cu un șliț care îi ajungea pînă la subsuoară, stătea picior peste picior pe un scaun înalt de la bar, pe care partenerul ei, îmbrăcat într-un maiou alb, se sprijinea cu coatele goale și își rodea o unghie, privind spatele lui Sonny Chew. N-o făcea din curiozitate, tînărul plătise deja.

— E ceva ciudat cu el, zise bărbatul fără să-și miște buzele și fără să-și scoată degetul din gură.

— Eu nu cred, replică femeia

— Ba e chiar foarte ciudat! Nici fele, nici masaj... Și ai observat cum își ține vîrfurile pantofilor spre interior?

— Te-ai uitat bine la el, nu glumă! Eu zic că nu e decît un polițist amărîl

— Polițist pe dracu'! E un animal de pederast și acum sună pe vreunul de teapa lui!

În clipa aceea Sonny Chew întoarse capul; femeia îi făcu din ochi, în timp ce soțul ei își suspendă ședința de manichiură, pentru a apuca o sticlă de San Miguel. Sonny dădu din cap, apoi se întoarse din nou spre telefon și îi spuse comisarului Tan:

— Geamurile dinspre stradă de la etajul trei al hotelului Orchid sînt aprinse, dar înăuntru nu e nimeni. Am văzut întrînd trei perechi înlănțuite și ieșind trei perechi tot înlănțuite; în seara asta, hotelul nu mai dă camere.

— Să nu te lași păcălit de lucrul ăsta, Sonny. Stai cu ochii

deschiși și așteaptă-1 pe englez. Vezi bine intrarea?

— Sigur. Lumina de la recepție e stinsă, nu-i întâmpină prea frumos pe turiștii de noapte.

— Au ieșire prin spate?

— Am verificat. Au o curte închisă și singura ieșire e o alee care dă în Nathan Road.

— Bine. Acum ascultă-mă, Sonny. Rămîn aici pînă cînd femeia iese din nou. Nu prea am acoperire și sînt destul de expus, așa că ar fi bine să nu mă mai suni decît dacă se întâmplă ceva, OK? Pot să te sun acolo?

— Bineînțeles, confirmă Sonny și citi numărul de la baza telefonului. Cere cu tipul din camera de sus, cel fără fete! Pe curînd... Pa!

Tan închise telefonul, se uită fără țintă în jur, spre strada întunecată și pustie, și studie împrejurimile tăcute și nemișcate. Cobori geamul cîțiva centimetri și aruncă o țigară fumată pe jumătate. Deschise din nou telefonul și formă numărul lui Wang, la hotel. Recepția răspuse destul de greu. Vocea somnoroasă a portarului de noapte mormăi numele hotelului. Nu era prea încîntat să fie trezit la ora trei dimineața.

— Te rog să transmiți un mesaj domnului Wa., începu el și se opri, amintindu-și la timp numele pentru Hong Kong al lui Wang. Domnului Ah Bee Yong.

Vocea lui suna sec, artificial și prea tare în mașină. Ii veni să se uite peste umăr, nu cu frică, ci cu o conștiință de sine sporită subit

— Nu-1 trezi special pentru asta; spune-i cînd apare jos, în hol. Te rog să-i transmiți să îl contacteze pe Sonny Chew dacă intervine vreo schimbare de plan.

— Bine.

— O clipă. Cum adică bine? N-am terminat. E la Wai Lee Suan, un salon de masaj de pe Nathan Road, vizavi de hotelul Orchid și..., mai zise Tan și se opri.

1.7 — Și? ;

— Acum poți să spui bine.

Tan închise telefonul fără să aștepte vreun răspuns. Apoi îl aruncă pe scaunul de alături, se frecă la ochi, se gîndi să-și mai aprindă o țigară, dar abandonă imediat ideea. După ce se mai uită o dată în jur, se lăsă să alunece în scaun, așa încît din afară i se vedeau numai ochii și fruntea; apoi își permise să cadă într-o ațipeală controlată. Următoarele trei ore au fost lungi, reci și dificile. Nu s-a întâmpînat nimic; nu s-a mișcat nimic. Tan se gîndi să aprindă radio-ul, să nu se mai simtă singur, dar se răzgîndi. Își relaxa corpul și privi soarele care își făcea drum printre frunzele copacilor ce străjuiau aleea spre casa de alături. Își aprinse a paisprezecea țigară și se rugă să se întîmple ceva Coborî puțin geamul să aerisească mașina plină de fum, scrumă prin deschizătura îngustă și

se întoarse din nou spre volan. În perimetrul pe care îl cuprindea cu privirea, nu se mișca nimic. își miji ochii și se uită la capătul străzii. Nimic. De fapt, nu chiar nimic; un om care făcea jogging dădu colțul și se îndreptă spre el.

Alergătorul își lua corvoada în serios. îmbrăcat într-un trening gri deșis și cu o pereche de teniși alb murdar, sărea în vârful picioarelor de-a lungul șoselei late, luminate de razele zorilor, iar mâinile i se bălăngăneau pe lângă corp la fiecare pas, de parcă i-ar fi fost prinse de brațe cu elastic.

Tan răspunse fluturării lui din mână cu o înclinare ușoară din cap, după care îl urmări cu privirea prin oglinda laterală. Bărbatul se opri, alergă înapoi pînă ajunse în dreptul portierei și atinse caroseria cu degetul. Tan se încruntă, dar nu spuse nimic. Sportivul zîmbi, mimă cîteva cuvinte și făcu o grimasă. Lipsa de entuziasm a lui Tan nu îi micșoră entuziasmul; continua să sară de pe un picior pe altul și să arate ceva cu degetul. Tan înjură, își strînse buzele, apoi se întinse peste scaunul din stînga și coborî geamul cam zece centimetri.

— Ce înseamnă asta?

Nu se știe cum, alergătorul își adusese în mîna prinsă cu elastic un Browning 9 mm masiv. Tot ce a văzut Tan a fost amortizorul ridicîndu-se și ochindu-i fața. Expresia mirată îi stăruia încă pe chip cînd glonțul greu i-a împins capul spre spate și l-a lipit de portieră. Agresorul și-a strecurat pistolul prin despărțitura geamului și, privind prin sticlă, a tras din nou, de data aceasta în inima celui mort. Totul s-a petrecut rapid și eficient.

Dar alergătorul nu terminase; se uita în josul străzii tăcute. își înfipse pistolul la centură și își trase bluza de trening peste el. Apoi mai aruncă o privire victimei sale. Nici o mișcare. Ridică mîna deasupra capului și se duse în partea dreaptă a mașinii.

Semnalul său a fost recepționat. De pe aleea pe care așteptase Tan, dintre tufe ornamentale ieși încă un bărbat, îmbrăcat tot în trening, care își strecură cu greu mîna pe fereastră și deschise portiera. Nu a schimbat cu celălalt nici un cuvînt, nici un gest. Era ca un duo de zburători la trapez; făceau total în tandem, automat. Formau o echipă de asasini de înaltă calificare și aceasta nu era prima lor misiune. Tan nu avusese nici o șansă de scăpare. Al doilea bărbat urcă în mașină și îndepărtă picioarele lui Tan de la pedale, în timp ce primul îl trăgea pe trotuar. Ucigașul deschisese deja portbagajul mare. Tan nu era chiar atît de voluminos - vechea lui claustrofobie nu l-ar fi deranjat — și încăpea chiar confortabil în el; rămînea destul spațiu liber. Nimeni nu a văzut, sau dacă a văzut nu i s-a părut important, o mașină cu doi oameni în trening alergînd pentru un jogging marinai în aerul pur de munte de la Tan Mo Șan. — A fost eliminat, îi spuse ucigașul lui Ah Lian. Era de la Ramura Specială.

Așeză pe masă, în fața ei, revolverul lui Tan, o legitimație eliberată de Poliția Regală Hong Kong, portofelul și alte cîteva

lucruri personale. Dar nici unul din acestea nu o interesa pe Ah Lian; abia dacă le-a aruncat o privire, după care a pus punct întrevădem printr-un semn cii mâna

334

335

— Un moment...

Bărbatul de lângă ea, un chinez în vîrstă, cu înfățișare rea, îmbrăcat într-un costum care nu îi venea deloc bine și care părea să fi fost cumpărat dintr-un magazin naționalizat second hand din Șanghai-ul anilor '50, se uita la cel în trening printr-o pereche de lentile mari și groase, ce îl făceau să semene cu un contabil pensionar, miop și cam senil. Sau, cu părul lui scurt și țepos, de culoarea oțelului, cu trăsăturile lui palide și străvezii, cu un supraviețuitor din Laogai - gulagul Tatamutu.

Dar Hu Bang nu era nimic din toate acestea. Era fostul bodyguard și prieten intim al lui Mao Tzedun; de asemenea, unul din fondatorii TEWA și, în zilele tinereții sale, cel mai activ asasin al organizației. După o viață de crime politice și intrigi, a rezistat restructurărilor din perioada postmaoistă și era încă prietenul cel mai apropiat, confidentul și consilierul fostului său coleg din Comisia Centrală Militară, în prezent președintele Republicii Populare, de neclintit din funcția sa dar foarte suferind. Hu Bang era un om de temut; un om de care ascultau toți; un om ale cărui judecăți nu erau puse la îndoială de președinte. Unii îl numeau "creatorul de regi", iar el nu îi contrazicea.

Din dosul lentilelor, ochii ținteau fără să clipească fața bărbatului în trening.

— Unde l-aî dus?

Celălalt încercă să nu răspundă privirii și găsi un punct asupra căruia să se concentreze, lângă urechea bătrînului. Nu dădu un răspuns precis. Nici nu i se ceruse; era suficient să îi aducă la cunoștință că îl dusesese într-un loc sigur. Mai tîrziu, va veni răsplata pentru lipsa de securitate a acțiunii; pină atunci însă... Se adresă lui Ah Lian:

— Nu va exista nici o ripostă, Excelență.

Ea dădu absent din cap. Ca și bătrînul asasin, își pierduse deja interesul pentru operațiunile unui polițist curios. Ancheta se va face mai tîrziu; mai întii trebuia aflat răspunsul la altă întrebare: ce îl făcuse curios pe polițist? Cine îl făcuse curios? Se uită cu coada ochiului la superiorul ei, de parcă i-ar fi cerut încuviințarea să dea liber servitorilor. Dar el le dăduse deja.

Nici un cuvînt, nici un gest; doar pleoapele zbîrcite ca două pergamente vechi clipiră în spatele lentilelor groase. Celtii în trening i se transmisese că întîlnirea a luat sfîrșit. Înainte să ajungă la ușă, se auzi vocea răstită a bătrînului.

—Scapă de chestia asta și lasă-ne singuri. Ai grijă să nu ne deranjeze nimeni, nici aici, nici afară.

Amenințarea rămase plutind în încăpere și după ce ușa s-a închis. Își întoarse capul spre Ah Lian, iar ochii săi reci, lipsiți de viață, ca de pește, se uitau la ea din dosul sticlelor mari.

— Cine e mai prost, Ah Lian, cel care s-a lăsat urmărit sau cel care a urmărit și a murit din ignoranță?

— N-a fost..., începu ea, dar bărbatul o opri printr-o privire încruntată.

— Vei putea să îți expui scuzele mai târziu. Ce vreau acum să aud e continuarea poveștii aceleia strănii pe care mi-ai șoptit-o la ureche. Să nu omiți nimic.

Cu cât vorbea mai mult, cu atât vocea lui devenea mai puternică; o voce adâncă, aspră, vocea unui om care și-a petrecut o mare parte din viață vorbind în conspirație. Era o voce potrivită pentru intrigi.

— Spune-mi ce e cu dovada aceea despre care ai afirmat că se referă la loialitatea secretarului general al Partidului Comunist Spune-mi, cum poți să acuzi succesorul ales al tovarășului președinte de a fi agent britanic? Și, ai grijă, doamnă, se întâmplă deseori ca cel ce acuză să sfârșească cu gâtul tăiat

Pe Ah Lian o trecu un fior interior, dar rfu tresări în fața bărbatului cărunț. Ca și bodyguard-ul în trening, evita o confruntare directă cu ochii lui.

— Doriți niște ceai? sugeră ea

Voia parcă să întârzie momentul în care trebuia să își joace cartea, dar manevra ei nu a prins.

— Nu; vorbește.

Ah Lian se lăsă pe spătarul scaunului. Stătea mîndră, cu genunchii acoperiți și strins lipiți, cu ochii ațintiți asupra unui punct de pe fata bătrînului, și îi relata despre primele suspiciuni ale lui Kim Cheong. A început prin a vorbi despre activitățile lui în Malaia și incidentul din timpul ambuscadei de la Cha'ah, dar Hu Bang ridică mîna într-un gest ferm. Femeia se opri la mijlocul propoziției și așteptă într-o atitudine politicoasă.

— Știi toate aceste lucruri, rosti el aspru. Intoarce-te la bănuiele despre originea lui Lee Yuan.

Ah Lian își reorganiza gândurile și continuă. Ii spuse bătrînului cum, împreună cu Goh Peng, a dat de urma lui Togom, malaiezu din Pontian, și cum a obținut numele celor care s-au făcut vinovați de luarea documentelor emise de CIA de la Kim Cheong. I-a spus despre procesul care a dus la depistarea a trei dintre ei, aflați în Anglia. Ochii de după lentilele aproape mate au scînteiat cu interes cînd chinezoaica a explicat metoda aplicată pentru a fi conduși de la unul la celălalt: psihoamputarea mîinilor. În timp ce ea vorbea, bătrînul dădea din cap. Metodele lui ar fi fost mai directe; ar fi tăiat mîinile de tot. Dar considera un avantaj faptul că tînăra generație apela pentru infonnații mai mult la creier decît la trup. Femeia a explicat cum primii

doi au contribuit la găsirea conducătorului patrului, cel care deținea secretul dosarului, și cum căutarea a încetat o dată cu moartea celui de-al treilea om. A amintit în trecere despre implicarea Serviciului Britanic de Informații și despre felul în

care ea și Goh Peng l-au manevrat pe agentul britanic, Kent, care a fost nevoit în cele din urmă să acționeze în interesul lor. I-a povestit despre excursia lui în Malaezia și cum i s-au oferit fragmente disparate de informații care, coroborate, l-au ajutat să îl identifice pe șeful patrului ce a organizat atacul.

— Și documentele? șopti Hu Bang când Ah Lian făcu o pauză să își tragă sufletul. Vorbește-mi despre documente.

Dar femeia nu trebuia zorită. Chinezoaica i-a spus despre rolul lui Hilary West și apoi a relatat în detaliu evenimentele ce au urmat după invadarea casei din Londra a lui Fylough, care au dus la cooptarea forțată lui David Kent, cel ce a adus asupra sa dosarul. În acest punct al povestirii, Hu Bang s-a așezat mai bine în scaun, și-a scos ochelarii, a suflat pe lentile și a început să le șteargă cu o batistă albă. Subit privați de scutul lor, ochii îi ieșiră din orbite ca la o șopîrlă speriată și se umplură cu un lichid; nu lacrimi, ochii săi nu mai izvorîseră lacrimi de când sugea la sânul mamei sale. Lichidul începu să curgă în jos, de fiecare parte a nasului. Își șterse fața cu batista și își așeză ochelarii înapoi pe nas. Era dintr-o dată cu simțurile treze și foarte atent; nu se întâmplase nimic cu procesul gândirii lui.

— Omul ăsta, Kent, e ofițer cu un grad înalt în Serviciul Britanic de Informații? întrebă cu o nepăsare dezamăgitoare.

— Nu, e chiar cu grad mic.

Ochii cu privire fixă o țintuiră riementos. Femeia era ca un fluture gata să își deschidă aripile și să fie înțepat; nu avea scăpare. Chinezoaica îl privea la rindul ei.

— Cum a ajuns un ofițeraș al Serviciului Britanic de Informații să descopere locul de păstrare al acestor documente necunoscute și cum a reușit, fără autorizație, să le scoată de acolo unde erau extrem de bine păzite?

Asta a fost tot. Două întrebări simple.

Ah Lian înfruntă efectul de claustrofobie pe care i-l creau ochii lui și inspiră adînc. Vocea îi rămăsese sigură, sub control.

— În primul rind, spuse ea pe un ton egal, a avut acces la vechi dosare de poliție din Kuala Lumpur; acolo și-a început căutările...

— Și dumneata ai avut acces, o întrerupse el, la dosarele din Kuala Lumpur. De ce nu te-au condus pe o pistă mai scurtă?

— Așa cum am explicat, ne-am folosit de ele. Goh Peng i-a oferit, un fir în Malaezia și, cu ajutorul lui, Kent a făcut o conexiune între Kuala Lumpur și Hong Kong. Sîntem siguri că acolo a descoperit veriga care l-a condus la documentele Cha'ah, zise ea accentuînd cuvintele prin strîngerea buzelor, după care adăugă: A avut acces și la Arhiva Poliției Hong Kong.

Metodele ei nu funcționau cu Hu Bang.

— Și oamenii noștri au avut acces la Arhivele Poliției din Hong Kong, spuse el și închise ochii, pentru a se gândi.

Ah Lian se simți ușurată. Dar bătrînul nu se opri din vorbit

— Ai cerut să se verifice exact ce lucm anume l-a făcut să se întoarcă în Anglia?

— Nu, recunosc ea. De aceea a fost acolo: să descopere aceste lucruri pentru noi. Planul nostru era ca el să își întoarcă nasul în direcția corectă, să îl urmărim, să îl ajutăm când s-ar fi împiedicat și să ne luăm recolta, când ar fi descoperit ce ne interesa.

Femeia ridică privirea și se încruntă spre tăieturile negre de după lentilele ca două lupe.

— Îmi permiteți să întreb de ce dumneavoastră...

Bâtrînul nu-i dădu voie să continue. La mijlocul întrebării, ochii i se făcură mari și o țintuiră din nou. Cu toate acestea, în ei nu se vedea mînie; nici chiar la șaptezeci și șase de ani, Hu Bang nu-și pierduse încă receptivitatea față de o femeie fru moasă. Iar Ah Lian, așezată în scaun, cu ochii reflectîndu-i neliniștea, era cît se poate de frumoasă. Își apropie sprîncenele și se pregăti să o critice pe femeia aceasta care nu încerca să ascundă cît de greu îi era să își domolească impetuoșitatea.

— De ce? făcu el. Dumneata întrebi de ce?! Nu te-ai gîndit la posibilitatea ca englezii să fi aranjat totul? Nu crezi că e ne obișnuit ca un simplu ofițeraș britanic să descopere într-un timp atît de scurt lucruri pe care dumneata, cu toată puterea Departamentului pentru Afaceri Speciale, TEWA, a Ministerului Securității de Stat și a organizației Guojia Anquanbu la dispoziție, nu ai putut să le descoperi?

Ah Lian îl lăsă să se descarce. Făcu o pauză scurtă, politi coasă, după care explică pe un ton dulceag:

— Însuși faptul că am putut să ne folosim de acest Kent anulează orice posibilitate de înșelătorie. Fylough nu știa nimic despre capacitățile lui Kent pînă cînd a aflat că ajunsese în posesia documentelor. Nu cred nici că Fylough îl cunoștea măcar.

Mai mult, eu am fost cea care l-am recunoscut pe Fylough drept agresorul lui Kim Cheong și chiar Kim Cheong a fost cel care, suspicios deja față de secretarul general Lee Yuan, a inițiat acțiunea de recuperare a documentelor, pentru a ajunge acolo unde trebuiau de mult să fie: în mîinile dumneavoastră.

Se opri pentru o scurtă pauză și se gîndi la ce spusese. Ochii lui Hu Bang nu mai erau două sfere statice. Se mișcau în spatele geamurilor lor groase, dar el nu spuse nimic. Încurajată, Ah Lian continuă:

— Întreaga operațiune a fost începută de la Pekin de către noi, nu de către britanici. Dar, pe de altă parte, de ce ar vrea britanicii să-și deconspire agenții din Republica Populară? Ce ar avea de cîștigat?

Hu Bang nu răspunse; parcă n-ar fi auzit nici un cuvînt.

— Au făcut vreun efort să recupereze documentele?

Chinezoaica se gîndi puțin.

— Am fost atacați de forțe puternice cînd am părăsit casa în care l-am interogat pe Fylough și pe ceilalți.

— Și?

— Nu știu. Cu siguranță, Kim Cheong și femeia au scăpat; altfel, n-ați fi aici.

— Așa e.

— Goh Peng m-a sunat la casa de siguranță de la Xinhua, din Londra, dar n-a spus nimic. Îmi închipui că a fost omorât.

— Așa e.

— Deci asta a fost! Sînt convinsă că, dacă ar fi încercat să implanteze un set de documente false, nu ne-ar fi pus obstacole în cale; n-ar fi încercat să îi omoare chiar pe oamenii de care aveau nevoie pentru a le duce misiunea la îndeplinire.

— Depinde. Iar englezoaica asta...?

Ah Lian își permise să zîmbească imperceptibil. Nu era un zîmbet adevărat, dar era totuși o ameliorare a expresiei săpate în stîncă pe care și-o păstrase încă de la sosirea bătrînului asasin. Chinezul văzu atunci în ea femeia, dar nu destul pentru a simți ceva de natură sexuală. Prin colțul gurii îi scăpă o șuviță fină de salivă; cu această excepție, fața lui rămase complet inexpresivă.

— Nu are nici o alternativă.

— Și englezoaica asta are o asemenea valoare pentru Serviciul Britanic de Infonnații Secrete, încît sînt gata să o schimbe nu doar cu propriul lor agent, ci și cu oamenii de la CIA, infiltrați în poziții importante ale Partidului Comunist? E posibil așa ceva?

Ah Lian se stăpîni cu greu la auzul tonului său batjocoritor.

— Afacerea nu are nici o legătură cu spionajul britanic. E un aranjament între Kim Cheong și agentul Kent. N-ar fi prima oară cînd un englez pune sentimentele înainte de datorie!

Hu Bang nu replică imediat. Cîteva minute lungi, își lăsă mintea să lucreze. Ah Lian nu îl deranja. Fără să ceară permisiunea, se ridică și apăsă un buton din perete, de lîngă o tapiserie mare de mătase. Imediat sosi ceaiul, frumos aranjat pe o tavă neagră. Ah Lian turnă în două cești fără toartă și așeză una în fața mîinilor noduroase dar suple și elegante ale lui Hung Bang. El nu se uită în jos, ci doar înconjură ceașca cu degetele : bine manichiurate și o ridică la buze.

— Cîteodată, englezii dau impresia unei prostii totale, remarcă el. De aceea trebuie să ne păzim de ei... Undeva, ceva scîrțîie, spuse el și sorbi cu plăcere din ceai. Ai fost urmărită.

Chinezoaica nu negă.

— Ceea ce înseamnă că și omul cu documentele a fost urmărit. Dacă cel de la Ramura Specială a apucat să raporteze superiorului său înainte să fie omorît, e posibil ca locul acesta să fie deja înconjurat de poliție. Dar nu e. De ce nu au intrat în hotelul Orchid, să recupereze dosarul?

— Femeia? sugeră Ah Lian.

Hu Bang clătină încet din cap, apoi se opri și mai gustă puțin din ceai. Ah Lian continuă ofensiva:

— Ei nu știu că documentele sînt în Hong Kong, afirmă ea pe un ton mirat. Singurul om care știa ce intenții are Kim Cheong, cu excepția femeii, West, care acum e cu el, și a agentului Kent, era Fylough. Kim Cheong urma să îi ordone lui Goh Peng să îl ucidă.

— Cum poți fi sigură că și-a îndeplinit ordinul?

— Nu avea cum să greșească. În cameră nu se afla nimeni care să îl oprească. Atunci când am plecat, dinspre casă s-au auzit împușcături. Goh Peng și-a riscat viața să mă sune... telefonul lui trebuia să confirme moartea lui Fylough. Nu mai știa nimeni altcineva că venim aici.

Pe fața bătrînului nu se citea nimic încurajator.

— Atunci de ce te-a urmărit Ramura Specială de la Hong Kong și de ce a ținut casa sub observație?

Ah Lian nu voia să se dea bătută.

— Control de rutină? se hazarda ea. Soția unui înalt demnitar chinez rămîne o noapte cu un bătrîn prieten din Kowloon înainte de a lua expresul de dimineață către Republica Populară Chineză? Sau poate că v-au urmărit pe dumneavoastră de la Șenzhen?

Era o insinuare periculoasă, dar el nu se simți ofensat. Probabil Că nici nu a auzit.

— Să fie adus englezul, spuse el. Cu tot cu documente. După ce voi fi vorbit cu el și voi fi deschis dosarul, voi ști care este adevărul. E posibil să ai dreptate: am putea avea în mină materialul pentru evitarea unei grave crize din viitorul politic al țării noastre. Nimeni nu este prea sus sau prea puternic. Dacă Lee Yuan este ceea ce pretinzi dumneata că este, trebuie vorbit cu el, apoi luat la o parte și examinat.

Ah Lian fu scuturată de un fior, dar Hu Bang nu observă; "examina" mental viitorul conducător al Republicii Populare, viitorul trădător Lee Yuan. Apoi spuse cu un aer absent:

— Știi, bineînțeles, cine trebuie să ia locul lui Lee Yuan, lângă președinte?

Surprinsă, femeia răspunse precaută:

— Tang Și?

Bătrînul aprobă din cap. Ah Lian știa totul despre Tang Și; era, la urma urmelor, cel mai apropiat asociat al lui Kim Cheong, era superiorul lui. Dar lui Ah Lian îi inspira mai curînd frică decît dragoste. Tang Și era un reprezentant de seamă al valului de tineri ariviști în politică, ce voiau să obțină un loc la putere în anturajul actualului președinte. Fără șapca obișnuită a țăranilor, elegantul Tang Și era la antipodul conducătorului tradițional al Republicii Populare. Nici nu ația obișnuita expresie posacă, fără sentimente, rece și impenetrabilă a chinezilor, își găsea mai curînd locul în pleiada de conducători zâmbitori și exuberanți ai celeilalte lumi. Dar sub zîmbetul lui și sub costumul elegant se afla un gentleman devotat de la școala Heinrich Himmler a farmecului. Tang Și venise de nicăieri, purtat pe umerii serviciilor chineze de securitate al căror "coordonator suprem" era - titlu pus de mentorul său, însuși președintele, în calitatea sa de coordonator suprem al Departamentului pentru Afaceri Sociale, Șehuibu, avea la degetul mic cele mai mari forțe de securitate din lume și controla numeroasele facțiuni și ramificații care compuneau rețeaua din țară și de

peste granițe. Era un om foarte puternic, dar constituia abia a doua alternativă pentru funcția de conducător suprem al Republicii Populare Chineze. Prima alternativă era Lee Yuan, un om mai tânăr, fără putere, dar care avea sprijinul majorității celor care se mișcau mai încet și gîndeau mai ortodox din Zhonnanhai - Kremlinul Pekinului. Nu era nici o îndoială că, o dată ce își va fi așezat fundul pe tronul Chinei, Lee Yuan va ramine în fruntea Partidului Comunist Chinez pentru totdeauna, iar "totdeauna" este un interval enorm, vorbind în termenii comuniștilor chinezi. Tang Și va ajunge cel mai bătrîn om din China dacă - în circumstanțe normale - va trebui să aștepte ca Lee Yuan să ia drumul lui Mao, al lui Deng și al altor președinți împăiați în atelierul de prelucrat ceară din Pekin, alias mausoleul Zhonnanhai.

Dar acestea nu erau circumstanțe normale; Kim Cheong le schimbuse. Și nu era o coincidență faptul că cel ce se va bucura de beneficiile noilor circumstanțe era superiorul și stăpînul lui Kim Cheong; cînd stăpînul urcă treptele spre tron, există întotdeauna loc lîngă el și pentru servitorul loial care l-a ajutat să ajungă pînă acolo... Ca arbitru, Hu Bang nu era cu totul nepărtinitor. Se afla printre pușinii care ridicaseră glasul împotriva numirii lui Lee Yuan. Părea o mană cerească faptul că puteau fi ridicate dubu și chiar dovezi împotriva originii lui Lee Yuan, chiar și acum, în al doisprezecelea ceas; căci, o dată așezat pe poziție, nimic nu îl va mai clinti.

Hu Bang încetă, să mai dea din cap și își concentra din nou privirea asupra femeii care stătea cu pieptul scos pe scaunul din fața sa. Se părea că micul războinic, patronul și stăpînul lor, le face tuturor o favoare ținîndu-se cu dinții de viață și de putere - cu condiția, bineînțeles, că acele documente despre care vorbea femeia să fie autentice și să aibă puterea unui cutremur, așa cum spunea ea. Îi părea rău că nu putuse vorbi mai mult cu Kim Cheong, cu care schimbuse cîteva cuvinte discrete, cu o zi în urmă, cuvinte care îl aduseseră tocmai la Kowloon, într-o călătorie lungă, făcută incognito, Kim Cheong fusese nervos și pe bună dreptate. O singură șoaptă la urechea cui nu trebuie și amicul Kim Cheong ar sfârși cu o pereche de picioare de tinichea, să se asorteze cu mîinde.

Vocea lui o făcu pe Ah Lian să revină tresărind din reveria în care se adîncise.

— Să nu mai pierdem timp, spuse el răgușit. Vreau să văd documentele în dimineața asta

— Nu cred că e posibil, replică ea Englezul a pus plicul la poștă din avion. E singurul care știe unde au fost trimise și cine le poate ridica Nu vrea să predea dosarul pînă nu vede femeia în siguranță. Va dura ceva timp.

Hu Bang nu reacționa prost la aflarea situației; își dresese gîtul. În concepția lui, afacerea urma să se deruleze în felul-acesta: ia spionul, îl ține ostatec, recuperează documentele, nu dă nimic în schimb. Nu dură mult pînă cînd gîndurile i se cristalizară.

— El nu știe unde e femeia?

— Nu.

Ah Lian se ridică și luă cu blîndețe ceașca goală dintre mîinde bătrînului, după care o umplu din nou. Hu Bang o duse la nas, îi inspiră aroma și o așeză la loc pe tavă.

— Nu e destul de fierbinte, se răsti el. Mai adu.

Femeia se supuse. Pînă cînd i se puse în față o ceașcă nouă, aburindă, gîndise totul. Era de o simplitate elementară.

— Îl contactezi. Stabilești, o întâlnești. Îl lași să o vadă pe femeie, întîi de la distanță și apoi, cînd va insista, îi vei permite să vorbească cu ea și să o atingă...

— Oare e bine?

Privirea bătrînului îi dădu lui Ah Lian un fior rece în stomac, își lipi buzele și cobori ochii. Hu Bang continuă ca și cum n-ar fi fost întrerupt. Parcă ar fi vorbit unui perete.

— Englezul pare cam naiv. Dacă totul se aranjează corect, va apărea la rendezvous într-o mîină cu dosarul și cu cealaltă întinsă ca să își îmbrățișeze femeia. După efectuarea schimbului, pot fi omorîți amîndoi. În această manieră, problema rămîne între pereștri noștri și vor fi doi englezi mai puțin care știu despre afacerile noastre particulare, spuse el și o privi cu un aer de nesiguranță. Responsabilitatea pentru recuperarea dosarului rămîne a lui Kim Cheong; responsabilitatea uciderii celor doi îți revine dumitale.

Pentru Ah Lian, mesajul era clar. "David Kent și Hilary

West trebuie să moară; dacă nu mor ei, mori tu." Se înfiora și își coborî supusă privirea. Pe Hu Bang nu îl mai interesa această parte a operațiunii. Terminase cu Kent și cu Hilary West erau morți.

— Demarează imediat procesul de recuperare, spuse el în sfîrșit, după care se lăsă pe spătarul scaunului, pentru a se întoarce la ceaiul verde, fierbinte.³⁸

Wang Peng Soori se ridică de pe pernă și se așeză în capul oaselor. Renunță la încercările de a-și relua somnul adînc ca moartea din care fusese smuls în zori; un muezin începuse să urle în minaretul moscheii din parcul Kowloon, mformînd comunitatea musulmană că e timpul să își Șpună rugăciunile. Nu era prea departe de fereastra de la dormitorul lui Wang; părea chiar că se află afară, în parcare hotelului. Wang se frecă la ochi și își așeză o pernă la spate. Era timpul Să facă prezența. Dar mai întîi... Comandă ceai și îi spuse cameristei să aștepte încă o comandă, cea pentru dejun. Observă că femeia are brațe puternice; și va avea nevoie de ele, căci Wang se trezise cu o poftă de mîncare substanțială. După ce îi dădu bacșișul, muie două fursecuri în cană, le supse și înghiți cu ajutorul unei guri mari de ceai dulce și vîscos. Apoi coji o banană mare și o ținu în mîină cît timp fomiă numărul din mașina comisarului Tan.

Nici un răspuns.

Mîncă jumătate din banană și formă numărul din riou. Nimic. Mîncă și cealaltă jumătate, tufli coaja pe tavă și sună' iar.

Tot nimic.

Chipul lui nu exprima nimic. Stînd, turcește pe pat, Wang semăna cu un Buddha obez, cu ochii umflați de somn. Bătu de cîteva ori cu degetul în furca telefonului. Cînd i se răspunse de la recepție, spuse:

— Dați-mi vă rog numărul de la poliție, pe Arsenal Road.

— Vă vom suna noi, replică o voce feminină, nu obosită ca a lui, ci ca un ciripit vesel, fericită că a avut o noapte bună, într-un fel sau altul. Ăă..., este un mesaj pentru dumneavoastră, domnule Ah Bee Yong.

— Poftirn?

Wang făcu ochii mari, surprins. Cine dracu' era domnul Ah Bee Yong? Apoi își aminti.

— Vărdg să mi-1 trimiteti o dată cu dejunul.

— Imediat Am să vă trimit și numărul pe care l-ați cerut

— Nu, n-o să mai am nevoie de el chiar acum.

Tați a ieșit din mașină sau cine știe ce a făcut... Poate că telefonul lui e deranjat... În timp ce se gîndea la problemele lui Tan, Wang curăță încă o banană, după care se lăsă pe perna boțită și așteaptă/dejunul.

Wang citi biletul mîzgălit cu hieroglife și luă capacul metalic de pe farfurie. Fără să se atingă de conținut, așeză capacul la loc și duse tata pe masă. Expresia anticipativă cu care întâmpinase sosirea tăvii dispăruse; în locul ei se instalase ceva ce semăna cu o încruntare perplexă. Ceva mirosea ciudat, și el nu își dădea seamă ce. Se spală pe față, pe dinți și se îmbracă repede. Nu era nevoie să se bărbierească; nu avea păr pe față și nu avusese niciodată. Pe fața lui, lama ar fi mers pe teritorii neexplorate. Își fixă pistolul mic în centură și îl acoperi cu un veston ușor. La zece minute după ce a citit mesajul inspectorului Tan, se ^fla pe trotuarul din fața hotelului.

Hotelu/ Orchid se afla pe partea opusă a străzii, se vedea imediat -j dacă îl căutai - dar unde naiba se afla prăvălia Wai Lee Suan? Se vede din fața hotelului, așa scria în mesaj. Picioarele lu/scurte și plinuțe se grăbiră de-a lungul străzii Nathan Road./Nu dădea impresia că se grăbește; se înscria neobservat în masa de oameni care roia pe stradă. Mergea într-un ritm controlat care dădea la o parte oamenii din cale și care l-a adus

348 :

repede în fața salonului Wai Lee Suan. Nu îl mira să vadă ca ajutoarele lui își petrec noaptea în locuri atît de exotice; îi invidia pentru această abditate.

— Aveți aici un domn Chew? întrebă el pe femeia de după teighea.

Chinezoaica stătea în același loc, pe același scaun și arăta exact la fel ca noaptea trecută; posibil să își fi pus un nou strat de machiaj - ruj și tuș de pleoape - dar hainele erau neschimbate, ca și manierele. Soțul ei nu mai sprijinea barul, dar asta

nu avu nici o influență asupra răspunsului ei.

— Cine întreabă?

Wang își îngustă ochii și băgă mîna în buzunarul de la piept al hainei. Nu avea nimic în el, dar femeia nu știa, iar mișcarea dezveli patul micului pistol. Era destul. Nu mai voia să știe cine întreabă. Încercă să zîmbească, dar ar fi dizlocat fardul, așa că se rezumă la a-și țuguia buzele.

— A plecat, spuse ea. Bărbatul meu credea că e homosexual, dar eu am zis că e polițist

— A spus unde se duce? A lăsat vreun mesaj?

— Ești cam bătrîn pentru asemenea jocuri, nu crezi? făcu ea încercînd încă un zîmbet.

— Doamnă, răstorn barul ăsta peste dumneata dacă nu îmi răspunzi la întrebare acum.

Wang nu ridicase tonul, dar femeia îl privi pentm prima dată în ochi și ce văzu în ei o tulbură; se părea că vorbise foarte serios. Întoarse repede capul, își descrușișă coapsele pline și arătă cu privirea către ușă.

— N-a spus unde se duce; a luat-o la dreapta. După părerea mea, s-a dus să mănînce ceva.

— Cînd a plecat?

Femeia întoarse din nou capul și privi ceasul montat pe perete, în mijlocul unei oglinzi în formă de stea

— Cam acum zece minute. Dacă vreți să...

Dar Wang plecase. De data aceasta, se grăbea cu adevărat și nu-i păsa dacă îmbrîncește trecătorii. Devenea din ce în ce mai clar: se întâmplase ceva rău.

L-a găsit pe Sonny Chew pe o terasă, cu trei pungi diferite

de dim știm pe masă și jumătate de cană de ceai, dar ochii îi erau tot spre intrarea în hotelul Orchid. Cînd Wang se așeză lîngă el, Sonny continuă să mănînce. Se întreba dacă să spună sau nu bună dimineața, dar Wang îi rezolvă dilema.

— Ai încercat să îl contactezi pe comisarul Tan?

Înainte de a răspunde, Sonny înghiți din gură, sorbi din cana de ceai fierbinte și dulce și îl agită printre dinți.

—r L-am sunat/ azi-noapte și mi-a spus să nu îl deranjez, pentru că e expus. Am sunat azi-dimineață să îi zic că nu s-a întâmplat nimic vizavi, dar n-am reușit să-l prind. Cum m-ați găsit?

Mîna lui dispăru într-una din pungile de hîrtie și scoase un chun kuen crocant

— Vreți unul? întreabă el. ,

Wang Peng Soon își pierduse apetitul; clătină din cap.

— Tan mi-a lăsat azi-noapte un mesaj în care mi-a spus unde pot să te găsesc. De dimineață încerc să dau de el, dar nimic.

Sonny mușcase dintr-o bucată mare de carne prăjită și dură cîteva secunde bune pînă să poată vorbi.

— Să încercăm de la telefonul de aici, zise el mișcînd capul spre magazinul din spatele lor. Poate că s-a dus să se ușureze...

Wang se uită la el deloc impresionat

— Du-te și sună, plătesc eu aici. Mișcă-te repede.

Sonny mai luă un chun kuen și dispăru cu el în magazin. Ieși destul de repede, clătinînd din cap.

— Sună, dar nu răspunde. Unde era cînd v-a sunat?

— Nu știu, n-a spus, mormăi Wang posac. Supraveghea femeia. Se dusesse la o casă, nu știu unde. Vreau să știu neapărat ce pune la cale și cu cine se întîlnește. Dar vreau să fie supravegheat și Kent Tan nu are cod de localizare la telefonul lui?

— Ba da, zise Sonny confînînd din cap. Să ne întoarcem la salonul meu de masaj, e mai liniștit acolo. Poate că ați vrea să supravegheați hotelul Orchid cît timp eu dau niște telefoane.

Tînărul se întoarse după cîteva minute și spuse:

— Îl caută acum. Va dura ceva timp. Parcă văd că telefonul lui e stricat, iar el moare de nervi că nu îl sună nimeni.

Dar nu credea ce spune. Și nici Wang nu credea.³⁹

David Kent băuse trei cești de cafea și fumase cinci țigări; acesta fusese dejunul lui. Apoi făcuse un duș. Cei doi chinezi făcuseră cu schimbul în cursul nopții; unul dormea, celălalt veghea. Cu toate acestea, chinezii au dormit mai mult decît Kent.

Fusese o noapte chinuitoare, în care s-a întors mereu de pe o parte pe cealaltă, luptînd cu imaginea lui Hilary, care întindea spre el brațele fără palme... Dacă ar fi avut suficientă energie, s-ar fi trezit țipînd, nu tresărind cu ochii mari și întorcîndu-se recunoscător pe perna tare și udă. Nu fusese decît un vis. Apoi a mai urmat unul. O săruta, iar ea îi răspundea cu pasiune, mîngîindu-i fața cu mîna. Dar nu era mîna; îi mîngîia fața cu un ciot însîngerat. De data aceasta s-a ridicat cu un geamăt care a murit brusc cînd lumina s-a aprins și l-a văzut pe chinezul ce stătea lîngă el și îl privea bănuitor prin deschizăturile înguste ale feței. Nu mai putea fi vorba de somn, nici pentru el și nici pentru gardienii lui.

Întâmpinase cu bucurie zorile și lumina slabă care pătrundea prin ferestre, ca pe un prieten de mult pierdut. Abia cînd s-a ridicat din pat și a fumat prima țigară din zi și-a dat seama că

350

mBBSBBa&m

nu avusese nici măcar un coșmar în care să apară ticălosul acela despre care se vorbea în dosar. Dar alta fusese greșeala lui; dacă voia să se joace de-a spionii, își putea găsi propriile coșmaruri. Cu Hilary era altceva.

Cînd sună telefonul, se afla încă în baie. Era Ah Lian, cu o voce de comandant de pluton care face instrucția de dimineață.

— Cei doi care sînt cu dumneata au ordine să te însoțească oriunde ar fi dosarul și, cînd îl vei fi ridicat, să te aducă undeva unde te voi aștepta. N-ai să le faci nici un fel de necazuri și n-ai să încerci să contactezi pe nimeni. E clar?

Starea de spirit a lui Kent era o consecință a coșmarurilor.

— Greșit, spuse el.

— Poftim?

— Am spus "greșit". Nimeni nu merge nicăieri pînă cînd nu apare Hilary West, la distanța de un braț de mine.

Urmă o pauză lungă. Prea lungă. Kent puse receptorul în furcă, aprinse o țigară, dar rămase lîngă telefon. Cînd sună din nou, nu răspunse. Al doilea chinez intră în cameră și rămase într-o atitudine agresivă, rezemat de perete, lîngă ușă, Dădu din cap spre celălalt, să răspundă la telefon. Primul chinez ridică receptorul și îl puse în mîna lui Kent.

— Ai făcut un lucru prostesc, spuse Ah Lian. Cred că ai uitat ce importanță dăm noi acestor documente. Și am schimbat regulile. Dosarul trebuie adus aici, pentru examinare. Dacă refuzi, doamna West va fi predată Departamentului 5, dusă la Laogai, în Pekin, și executată.

Vocea monotonă a lui Ah Lian zgîria timpanul lui Kent ca un bisturiu, dar el nu arată acestuicru nici pe față, nici în glas. Femeia îl mai îfășă cîteva secunde să se gîndească, după care adăugă:

— Unde e dosarul?

Kent privi spre cele două chipuri seci care se uitau la el din părți diferite ale camerei. Se întrebă ce ordine primiseră, apoi își dădu seama că nu are nici o importanță. Se întoarse cu spatele la ei și spuse în receptor:

— Tocmai v-ați supraapreciat forța și poziția, doamnă. M-am răzgîndit; am hotărît că dosarul trebuie să ajungă înapoi în Arhiva de la Londra. Un simplu telefon și îi schimb direcția; dacă nu, rămîne unde este. Un lucru e sigur: nu-1 veți vedea niciodată. Sper că Kim Cheong are încredere în judecata dumneavoastră și nu vrea să piardă capitalul cîștigat atît de greu. La revedere.

În calitatea sa de cacialma, discursul fusese patetic. Totul depindea acum de concentrația patosului. Imediat ce chinezoaica începu să vorbească, Kent și-a dat seama de rezultat

— Doar o clipă. Te porți foarte prosteste. Nu închide telefonul.

Englezul își aprinse o țigară ca să își mascheze ușurarea ce amenința să îi taie respirația. Dacă n-ar fi fost în cameră cei doi chinezi, ar fi căzut în genunchi.

— Ești gata să o sacrifici pe doamna West?

Acesta era rezultatul șoptelor pe care Kent încercase din toate puterile să le desifreze prin palma ei așezată peste microfonul receptorului. În vocea ei răzbătea o undă vagă de neîncredere. Slavă Domnului că era condusă de un bărbat; ea, cu intuiția feminină care îi releva slăbiciunile bărbaților, ar fi numit această situație un pariu, dar trebuia să facă ce i se spune.

Kent nu dădu nici un răspuns.

— Ce propui? articula ea cu greutate.

— Vreau să vorbesc cu Kim Cheong.

— Nu e aici.

Englezul își zîmbi în barbă. Kim Cheong avea grijă de Htiary.

Nu spusese el acasă la Fylough "...ne vom îndlni la graniță"?
"Să încercăm", își zise el.

— îi voi înmîna dosarul numai lui.

— E impo...

— Nu-mi spuneți că e imposibd, faceți să fie posibd. Unde e?

Ah Lian.acoperi din nou receptorul cu palma, dar șoaptele au durat mai puțin; instrucțiunde pe care le-a primit de data aceasta au fost mai scurte.

— Atunci rămîi unde ești, domnule Kent, îi zise ea printre dinți, și Kim Cheong te va suna.

— Nu, soluția asta nu mă satisface.

Kent își revăzu în minte cărțile. Putea licita mai mult.

— Sunați-1, acolo unde se află, și spuneți-i să stea lângă telefon pînă îl sun eu. Cînd veniți la hotelul Orchid, aduceți numărul lui.

— Poftim?!

■— Ați auzit. Sunați-1 pe Kim Cheong. transmiteți-i mesajul meu, apoi urcați într-un taxi mic și roșu și veniți la hotel. Singură.

— Dar...

— Nici un "dar". Faceți cum am spus. Dar mai întîi vorbiți cu una din gorilele astea și spuneți-i că voi coborî în holul de la recepție să vă întîmpin. Nu vreau să fiu nevoit să le mp picioarele pentru ca să trec de ei. Poftim.

Arătă cu degetul spre chinezul de lîngă ușă și îi întinse receptorul. Nu așteptase să vadă dacă Ah Lian îi acceptă invitația sau dacă supralicitase cu două perechi de cărți mici.

Dar nu trebuia să-și fi făcut griji. Ah Lian își respecta cu sfințenie ordinele. Nu trebuia să fie de acord cu ele; n-avea de ales. Aprobarea lui Hu Bang pentru fiecare solicitare a lui Kent era ca un glonț în ceafa lui Ah Lian, dacă femeia risca oricît de puțin șansa de schimbare a Chinei. Hu Bang preluase din mers calul în galop; tot ce putea ea să facă era să asculte instrucțiunile pînă cînd prietenul lui Kim Cheong se va așeza confortabd pe tron și Hu Bang se va întoarce la cabana primită la pensionare, ridicată la marginea unui cîmp de padi.

Chinezoaica se scuză și se duse în camera ei. Cînd s-a întors, taxiul aștepta deja la ușa din față. Era îmbrăcată într-o fustă lungă, bluză și un taior ușor. Cînd atinse clanța, Hu Bang o opri pentru instrucțiuni de ultim moment. La ieșirea ei, bătrînul era tot pe scaun; nu se mișcase nici un pic, nici măcar capul nu și-1 rotise.

— Nu mă surprinde că englezul nu mai e interesat de tîrgul cu femeia, mormăi el pârînd să nu sesizeze aerul grăbit pe care îl afișa Ah Lian. Puține femei fac cît secretele unei națiuni.

Ah Lian nu spuse nimic.

— Dar, din moment ce face încă parte din tîrgul nostru, e extrem de important ca el să fie convins să facă ce am sugerat mai devreme; încă este posibil să folosim femeia pentru recuperarea documentelor. Nu uita, te vrea lîngă el ca garanție a schimbului, dar trebuie omorît cînd actele apar și nu mai există riscul să fie distruse sau trimise la Londra E clar?

— Foarte clar, aprobă Ah Lian înclinînd din cap. Veți transmite mesajul lui Kim Cheong? Trebuie să sune...

r— Știu, știu! se răsti bătrînul. Du-te și fă-ți treaba. Fă tot ce vrea englezul; nu îi refuza nimic, fă-1 să creadă că totul se află sub controlul lui. Asigură-te că va preda dosarul. Acum du-te.

— Rămîneți aici?

Ah Lian refuza să fie zorită în felul acesta. Voia să știe unde vor fi comasate tîmpe și unde va începe bătălia.

— Voi fi cu Kim Cheong și femeia la Șenzhen.

Taxiul claxona, semnaliza în ultima clipă și opri într-un unghi incomod în fața hotelului Orchid.

Cînd Ah Lian coborî din mașină și dispăru în hotel, Wang se întoarse repede spre Sonny Chew și îl întrebă răstit:

— Ai la dispoziție un taxi al Departamentului prin comandă?

— Sigur, spuse Sonny, care privea atent în toate direcțiile.

Unde îl vreți?

— Cheamă două, solicită aspru Wang. Unul din partea aia și unul din partea aia arată el cu un deget bont întîi într-o direcție a străzii Nathan Road, apoi în cealaltă. După aceea, traversezi strada și ieși o cameră dublă la Orchid pentru unchiul

tău, care vine de la Londra. În timpul ăsta, te uiți bine împrejur

și vezi ce fel de conversație duc femeia și englezul. Dar să nu

stai prea mult; să nu te remarce nimeni. Rezervi camera, vezi

cîți oameni are echipa ei și te întorci aici. Cei doi gardieni stăteau deoparte;

unul era la recepție, altul

acoperea liftul și scările. Ochii lor nu se dezlipeau de spatele

lui Kent. Englezul stătea perfect relaxat în zona recepției și

privea intrarea. Cînd Ah Lian coborî din mașină și se îndreptă

spre ușă, Kent reuși să studieze imediată vecinătate a hotelului

și strada din față, fără să iasă practic din hotel,

Cînd femeia trecu pe lîngă el, se prefăcu că nu o observă,

iar ea îl imită. Englezul urmări plecarea taxiului, se aplecă în

față și se uită în stînga și îndreaptă de-a lungul străzii Nathan

Road. Mișcarea și traficul erau neconținute; nimeni nu părea ieșit din comun și nu staționau nicăieri taxiuri cu șoferi care să se uite bănuitori la intrarea hotelului; nimeni nu se oprea fără rost și nimeni nu se uita în vitrinele magazinelor de alături. Ah Lian respectase regulile jocului. Era singură; trebuia să creadă acest lucru.

Se întoarse de la ușă, trecu pe lîngă femeie și, ignorînd liftul deschis ce aștepta, o luă pe scări. La jumătatea drumului, auzi respirația greoaie a unuia din cei doi gardieni ai săi care, în vîrful picioarelor, venea repede în urma lui, să nu îl piardă din vedere. Kent se opri și se uită în jos, printre bare. Cel din urma lui se opri și el, bîgă mîna sub haină, după care o scoase și rămase nemișcat, uiuridu-se prosteste spre englez. Ah Lian și cealaltă gorilă urcau și ei sările. Kent așteptă pînă ajunseră la etajul lui, apoi continuă să urce cu pași rari, o luă pe coridor și se îndreptă direct spre ușa întredeschisă de la camera sa; apoi

se așeză pe marginea patului. Chinezul care îl urmărise de aproape intră și așteaptă, privindu-l fix pînă la sosirea lui Ah Lian și a bodyguard-ului ei. Apoi, fără un cuvînt, ieși din cameră și se postă în partea opusă a holului.

Kent se uită peste umăr și făcu semn din cap spre gardianul ce rămăsese înăuntru.

— Scoate-1 de aici, îi spuse el lui Ah Lian. Și închide ușa după tine, adăugă el în cantoneză spre chinez, care, fără să își modifice expresia, își mișcă ochii spre Ah Lian și așteaptă. După o clipă de gîndire, femeia înclină insesizabil din cap; gardianul ieși din cameră și închise ușa după el. Dar nu se îndepărtă prea mult; probabil se rezemase cu spatele de perete, cu urechea ciulită spre ce se întîmplă în cameră, gata să năvălească înăuntru și să îl doboare pe Kent. Englezul era surprins de ușurința cu care se petrecuse totul; poate că ar fi trebuit să se uite mai bine la cărțile pe care le avea în mînă. Dar, mai întîi, o privire obrazni că spre chinezoaică.

În liniștea încăperii, chibritul pe care Kent îl scapără de marginea curiei răsună ca un foc de armă. Femeia se îndreptă spre fereastră, probabil să se depărteze de fumul țigării lui, și se uită la gunoiul din curtea din spate a hotelului. Rămase cu spatele la el cînd privi furiș spre ceasul de la mînă.

— I-am lăsat lui Kim Cheong mesaj să mă sune aici, spuse ea privind pe fereastră.

Kent nu spuse nimic.

— Sper că îți dai seama că ai semnat certificatul de deces al doamnei West. Am primit ordin să îți spun că, dacă va exista și cea mai mică bănuială că vrei să trișezi, nu va exista în schimb nici o ezitare: va fi ucisă.

Ah Lian întoarse capul, să nu îi întîlnească privirea, dar vorbi destul de tare ca englezul să audă foarte bine cuvintele care au urmat

— Și dumneata la fel.

Îi făcuse plăcere să o spună, mai mult decît plăcere, un sen timent de satisfacție la gîndul că ce spusese nu erau doar sim ple vorbe. Se întoarse cu spatele la fereastră și studie efectul veștii. Însă nu era de natură să o bucure.

Englezul era liniștit și părea în largul lui. Privirile li se inter sectară. Cu țigara între buze, își ridică picioarele pe saltea, se rezemă de tăblia patului și, cu mîinile sub cap, o privi de sus în jos. Femeia nu tresări. Kent își scoase o mînă de sub cap, o ridică și întrebă:

— Poftim?

— M-ai auzit.

Ah Lian îl privi cîteva secunde și apoi, surprinzător, cedă. Își scoase de pe umăr cureaua poșetei, mișcîndu-și numai brațul, și o legănă în direcția lui. Țintise prost. Poșeta căzu cu zgomot pe podea, lîngă pat. Kent nu trebuia să se miște ca să o ridice, dar cînd o făcu, își dădu seama că e pierdere de timp. Cu toate acestea, începu să o inspecteze. Deschise fermoarul și

goli poșeta fără menajamente pe podea. Femeia îl privea fără interes. Gura ei de obicei frumoasă dispăruse într-o linie subțire, semn al unei mâinii stăpînite, dar chinezoaica rămase calmă și nu făcu nici un comentariu cînd el se întoarse pe o parte și se uită la grămada de pe covor. Nu atingea nimic, doar privea; luă din nou poșeta, inspecta interiorul, o scutură în sus și în jos, după care o aruncă pe podea.

— Ai terminat? întrebă ea.

Era o anumită demnitate în atitudinea femeii, cînd se lăsă într-un genunchi să își adune lucrurile. Poate că n-ar fi trebuit să întrebe.

— Nu chiar...

Mîinile lor se aflau una lîngă alta, la același nivel. Cînd ochii ei căutară privirea bărbatului, acesta își scoase țigara din gură. Întrebarea rămase nerostită pe buzele ei — Dezbracă-te.

Chinezoaica rămase în genunchi; părea sculptată în fildeș, iar ochii ei de forma migdalelor îl priveau fix, de parcă n-ar fi auzit sau n-ar fi înțeles, după care expresia li se transformă într-o neîncredere inocentă. Imaginea dură doar cîteva secunde. Revoltată, făcu ochii mari, ca două bucăți de marmură neagră, și strînse furioasă buzele.

— Ce-ai spus?!

Dar Kent nu îi luă în seamă indignarea

— Și, înainte de a începe, îți sugerez să încui ușa, ca nu cumva să între gorilele dumitale și să le vină vreo idee.

— Refuz categoric!

— Mi se pare destul de cinstit închide ușa cînd ieși și ia-i și pe ăia doi. La revedere.

Femeia nu se mișcă. Mintea ei lucra cu repeziciunea celei unui supraviețuitor și, încă în genunchi și cu ultimele cuvinte ale lui Hu Bang răsunîndu-i clar în urechi, încercă să ia o decizie. Kent nu se mai uita la ea dar acest lucru n-o ajuta deloc.

Englezul privea spre tavan, urmărind un fir de fum care urca în căutarea unei ieșiri inexistente. Supraviețuitoare sau nu, Ah Lian știa că se va zdrobi de zidul de cărămidă de la capătul drumului. Încercă să recapete puțină demnitate.

— Ticălos englez libidinos!

Kent îi ignoră izbucnirea

— Să nu dureze prea mult, spuse el liniștit.

— Porcule!

Bărbatul nu spuse nimic.

— Ticălos mizerabil!

— N-o lua de la început

Pomeții înalți ai chinezoaicei se evidențiau ca două urme roșii de bici pe trăsăturile ei ca de porțelan. Învingîndu-și umi lirea, își scoase sandalele micuțe cu toc jos și își lăsă taiorul pe spătarul unui scaun. Au urmat la rînd bluza și fusta, lăsînd-o într-un jupon scurt cu șliț și un sutien de dantelă albă, care mai mult etala decît ascundea sau susținea. Femeia înălță capul și-1 privi pe Kent cu ochi reci, îngustați, apoi ridică brațele, cu pal mele în sus.

— Ai văzut tot ce te interesează, porcule? rosti ea încet.

Kent își coborî din nou privirea din tavan, se răsuci pe un cot și își strivi țigara în scmmieră. Apoi studie chinezoaica din creștet pînă în tălpi, întîrziind cu privirea asupra abdomenului suplu, după care se uită în ochii ei. Femeia nu își feri privirea, ci se uită la el cu aceeași intensitate.

— Scoate-ți și restul, ordonă el.

— Nu e necesar, zise ea ridicînd din umeri.

— Ba da este.

Ah Lian ar fi trebuit să știe. Acesta nu era un gentleman en glez cu bujori în obraji, ci un bărbat care cunoscuse peisajul

colțurilor de stradă din Hong Kong; fusese polițist și știa exact despre ce e vorba. Femeia cedă și se întoarse cu spatele.

Își duse mîinile la spate și desfăcu sutienul. Apoi își trase juponul peste șoldurile subțiri, ca și inexistente, lăsîndu-1 să cadă pe podea; nu avea bikini. Era dezbrăcată. Sau aproape dezbrăcată.

— întoarce-te.

Chinezoaica se supuse, modestă și cu un sentiment de vino văție. Ah Lian avea un corp minunat, neatins de vîrstă. Totul

părea perfect nou, nefolosit; total era distinct și frumos proporționat Sîinii, deși mînci, aveau o formă perfectă și sfîrcuri bine

definite, ca doi muguri de trandafiri îndreptați spre el, înșelați de senzația că ce se petrece e legat de sex. Stînd cu coapsele strâns lipite, suportă inspecția lui fără să tresară. Nu făcu efortul să urmărească reacția lui Kent; știa exact ce ar arăta ochii

lui și ce expresie i-ar găsi pe față: nu una lascivă, ci una cinică.

' Avea dreptate. Englezul o chemă cu degetul.

— OK. Nu e" prea original, dar adu-1 încoace.

Femeia își coborî ochi asupra trupului ei gol, spre zona dintre picioare, unde - în locul unui triunghi pufos de mătase - se

afla o pemuță carnoasă lipsită de păr, ca un fund de copil, și

plină ca o piersică bine coaptă. Dar, deși era feminină și senzuală, nu asta voia Kent. Femeia își ridică disprețuitoare privirea

și începu să dezlege banda îngustă care îi înconjura talia.

— Nu; am spus să-1 aduci aici.

Obiectul la care se referea el era un săculeț mic de mătase care atîrna de banda din jurul taliei și se potrivea perfect în locul

în care ar fi trebuit să fie triunghiul negru. Era fixat ca centura unui pistolar, prin două panglici înguste de dantelă care porneau de la fundul săculețului și se prindeau în jurul fiecărei

coapse netede, dar pietroase. Din deschizătura minusculă a săculețului se ivea patul unui mic pistol.

— Nu fi timidă, o încuraja Kent

Ah Lian își cobori capul.

— Nu, lasă-1 acolo unde e, zise el, iar femeia luă mîna de pe săculeț.

Jena ei se evaporase, fiind înlocuită de furie. Kent înainta pe gheață extrem de subțire și o știa, o gheață care nu va mai rezista sub el la drumul de întoarcere.

— Așa. Acum adu-1 aici, cu tot ce are în el.

Femeia traversă camera în vârful picioarelor. Pentru o chinezoaică, avea picioare foarte lungi și bine proporționate; probabd din cauza fugii prin junglă, în adolescență. Când ajunse lângă pat, se lăsă pe călcâie și rămase supusă în fața lui, nemișcată ca o statuie, când Kent scoase mica armă din ascunzătoarea sa intimă, între arătător și degetul mare.

Pistolul era cald și emana un parfum slab. Kent îl ținea în palmă, în fața ochilor, și îi admira lucrătura fină. Arăta obraznic, sexy, și era mortal. Degetul lui era prea mare ca să intre în locașul trăgaciului, dar, ca și Ah Lian, pistolul era frumos construit îl recunosc; mai văzuse unul la fel, deși nu avea o teacă tot atât de plăcută. Era o armă americană, un Bauer 2,5, făcut din inox și cu un pat frumos de sidef. Încărcătorul avea șase gloanțe de plumb învelite în nichel, cu calibrul de 2,5 mm. Cântărea mai puțin de trei sute de grame și avea mai puțin de opt centimetri, dar era mai mult decât suficient pentru a-1 omori pe el și pe oricine altcineva care ar fi stat în calea lui Ah Lian. Kent aruncă o otheadă critică spre pelvisul fără păr al lui Ah Lian și simți că se enervează.

— Acum poți să te îmbraci, spuse el aspru și lăsă încărcătorul să-i cadă în palmă.

Femeia nu se mișcă.

— Aș vrea să ni-1 dai înapoi, spuse ea politicoasă. Poți să păstrezi încărcătorul.

Părea să nu mai aibă nici o rețineră stînd goală în fața lui Kent doar cu un săculeț de mătase care să îi apere feminitatea. Kent se uită atent la ea. Poate din cauza pistolului fusesse atât de timidă și de pudică.

— Nu fi tîmpită, îi aruncă el grosolan.

Își aprinse încă o țigară și se ridică în picioare. În drum spre baie, aruncă pistolul argintiu dintr-o palmă în cealaltă*- ca pe o minge de cricket. Chinezoaica nu se mișcase; părea vrăjită.

— Am spus să te îmbraci, repetă el și se opri la ușa băii. Și scapă de paznicii ăia ai dumitale. Dă-i afară din hotel; nu vreau să-i mai văd nici pe Nathan Road.

Sentimentul de superioritate al lui Kent era aproape copleșitor. O femeie mîndră, rece și dominatoare - redusă la supunerea unei fetișcane? Avea dreptate; cineva trebuie să o fi înspăimântat de moarte și îi ordonase să aducă documentele cu orice preț. Încercă să nu lase euforia să îi înece rațiunea.

— Când sună Kim Cheong, îi spuse el, răspunde la telefon și zi-i să-ți dea numărul la care pot să-1 sun..., adăugă el și se uită la ceas, ...peste jumătate de oră - exact.

Ah Lian își acoperise goliciunea și săculețul cu juponul și acum își așeza sînti încă tineri în sutienul sumar. Nu se opri și nici nu ridică privirea

— Am să vreau să vorbesc cu Hilary West, continuă Kent, și după aceea - numai după aceea - spune-i că voi aranja totul pentru schimb.

Nu așteptă aprobarea lui Ah Lian. Intră în baie și trase ușa în urma lui, lăsînd însă o deschizătură suficientă pentru a auzi orice schimbare a atmosferei din cealaltă încăpere. După ce se spală pe dinți, deschise ușa de tot și ieși în prag, ștergîndu-se

pe față cu un prosop. Nu se șimbase nimic.

— N-a sunat încă?

Era o remarcă deloc necesară și ea o știa. Nu se obosi să răspundă; în schimb, strînse din umeri și continuă să își refacă machiajul. Dar Kent îi captase atenția Ținea în mînă Bauer-al, așa încît Ah Lian să îl poată vedea și, urmărit prin oglindă de ochii ei, se întoarse în baie, săltă capacul rezervorului și aruncă în el arma micuță. Se auzi un plescăit sonor și apoi o lovitură metalică, atunci cînd atinse fundul.

— Poți să vii mai tîrziu să îl pescuiești, spuse el spre femeia întoarsă cu spatele, cînd nu vom mai fi unul pentru celălalt decît o arnintire urîtă.

Chinezoaica încetă să îl mai privească. Părea să nici nu îl mai asculte. Kent goli încărcătorul de cele șase gloanțe rotunde și strălucitoare și le dădu drumul în apă, unul cîte unul. Apoi aruncă și încărcătorul, după care așeză la loc capacul și se întoarse în dormitor.

Chiar atunci sună telefonul.

40

Afară, Kowloon-ul revenea la viață, iar soarele ieșea de după aglomerarea de clădiri înalte și își împrăștia căldura peste Itrada Nathan Road, deja aglomerată. •

Puțin mai devreme, Wang traversase alene strada și se așeză în fața unei cești de ceai dulce, la un fast food din imediu apropiere a hotelului. Împinse pe gît resturile unei pîrjoale. Im came de porc cu ultima gură de ceai, după care mai eoni.mda o ceașcă. Ceaiul sosi chiar cînd Kent și Ah Lian ieșeau

- lin hotel.

Kent juca inteligent. Rămase în penumbră, la intrarea în hotel, și refuză cîteva taxiuri goale care se grăbiseră în întîmpill in .1 unui asemenea pasager european. Wang se uită pe cealaltă r ii k- a străzii, la Sonny Chew, care dădu discret din cap și se "ic .i spre taxiul pe care îl postase la cîteva metri, cu motorul i ni și cu aparatul de taxat ticăind. Sonny nu se grăbea Treimi, i să urmărească alte lucruri și văzuse ce căuta. Pînă acum, i. • operise două echipe de doi bărbați, tineri chinezi care tre1 >i> ui sa treacă neobservați; se pricepeau la așa ceva. Sonny îi ldi ntificase deja: Gonganbu, fără nici un dubiu. Nu exista nici pe față cu un prosop. Nu se șimbase nimic.

— N-a sunat încă?

Era o remarcă deloc necesară și ea o știa. Nu se obosi să răspundă; în schimb, strînse din umeri și continuă să își refacă machiajul. Dar Kent îi captase atenția Ținea în mînă Baiier-vi, așa încît Ah Lian să îl poată vedea și, unnărit prin oglindă de

ochii ei, se întoarse în baie, săltă capacul rezervorului și aruncă în el arma micuță. Se auzi un plescăit sonor și apoi o lovitură metalică, atunci când atinse fundul.

— Poți să vii mai târziu să îl pescuiești, spuse el spre femeia întoarsă cu spatele, când nu vom mai fi unul pentru celălalt decât o amintire urită.

Chinezoaica încetă să îl mai privească. Părea să nici nu îl mai asculte. Kent goli încărcătorul de cele șase gloanțe rotunde și strălucitoare și le dădu drumul în apă, unul câte unul. Apoi aruncă și încărcătorul, după care așeză la loc capacul și se întoarse în dormitor.

Chiar atunci sună telefonul.

40

Afară, Kowloon-ul revenea la viață, iar soarele ieșea de după aglomerarea de clădiri înalte și își împrăștia căldura peste strada Nathan Road, deja aglomerată.

Puțin mai devreme, Wang traversase alene strada și se așezase în fața unei cești de ceai dulce, la un fast food din imediata apropiere a hotelului. Împinse pe gît resturile unei pîrjoale din carne de porc cu ultima gură de ceai, după care mai comandă o ceașcă. Ceaiul sosi chiar când Kent și Ah Lian ieșeau din hotel.

Kent juca inteligent. Rămase în penumbră, la intrarea în hotel, și refuză câteva taxiuri goale care se grăbiseră în întâmpinarea unui asemenea pasager european. Wang se uită pe cealaltă parte a străzii, la Sonny Chew, care dădu discret din cap și se mișcă spre taxiul pe care îl postase la câțiva metri, cu motorul pornit și cu aparatul de taxat ticâind. Sonny nu se grăbea. Trebuia să urmărească alte lucruri și văzuse ce căuta. Pînă acum, descoperise două echipe de doi bărbați, tineri chinezi care trebuiau să treacă neobservați; se pricepeau la așa ceva. Sonny îi identificase deja: Gonganbu, fără nici un dubiu. Nu exista nici

o îndoială asupra apartenenței lor la anexa Guojia Anquanbu, specialiștii din Hong Kong, echipa instalată confortabil din vreme pentru a dirija circulația începînd din 1997. Urcă pe bancheta din spate și luă aparatul de emisie-recepție pe care i-l întindea șoferul. Se uită la Wang prin geam. Bătrînul nu se mișcase, iar Sonny nu putea să-i spună nimic pînă nu își așeza făptura voluminoasă în taxiul lui și nu apăsa butonul "recepție". Se aplecă în față și spuse ceva șoferului, după care se uită din nou spre Wang. Exact la timp.

Wang stătea în picioare, în umbra magazinului, și îi făcea semn cu mîna. Era ceva frenetic în încercarea lui Wang de a rămîne totuși discret, dar Sonny înțelese mesajul. Sări din taxi chiar când Wang arătă cu degetul spre taxiul care tocmai plecase; apoi, duse la ureche un telefon imaginar. Putea însemna orice, dar Sonny făcu o presupunere și riscă. Băgă capul pe geamul taxiului.

— Ești pe lungimea mea de undă? îl întrebă el pe șofer.

Cel de la volan confirmă cu o mișcare din cap; și el urmărise semnele lui Wang.

— OK, zise repede Sonny. Să mă urmărești cu privirea. Să nu mă scapi din ochi și să pornești imediat când îți dau semnalul. Ai priceput?
— îhî.

<— H vezi pe omul acela gras de acolo?

— Cel care dă din mîină?

— El. Acela e șeful; și el dă ordine. Ascultă ce spune el; se numește... - și Sonny trebui să se gîndească o clipă; Wang își schimba numele așa cum alții își schimbă șosetele - ...ah, la naiba! Wang, spune-i Wang dacă se ivește vreo ocazie. Bine?

Nu așteptă să vadă dacă șoferul poliției a înțeles. Traversă în diagonală Nathan Road și intră pe porțiunea de umbră, lîngă Wang. Bătrînul nu se mișcase. Kent studia încă împrejurimile, iar Ah Lian aștepta cu cîțiva centimetri în spatele lui. Părea nepăsătoare și stăpîină pe sine. Se uita drept înainte; depistase deja echipajul chinez de supraveghere.

1 - Anul în care China va prelua administrarea insulei Hong Kong, guvernată în prezent de Marea Britanie (n.t.) t

— Vedeți taxiul acela? îi spuse Sonny lui Wang, care nu întoarse capul. Doi oameni de la Bow Street se tîrguiesc la preț.

Amîndoi, plus șoferul, îi unnăresc pe Kent și pe femeie.

— Altceva? zise Wang rotindu-șr ochii pentru o fracțiune de secundă, după care se întoarse spre Kent.

— Tipul de pe motocicletă, cu cască neagră și cămașă albastră, e tot al lor.

— L-am văzut. Ai adus emițătorul?

Sonny bătu cu mîna peste buzunar. Se uită o clipă la motocicletă și văzu cu coada ochiului cum Kent iese dintr-o dată pe stradă și fluieră spre un taxi. Șoferului îi plăcu invitația. Claxona optimist și, fără să se uite în stînga și în dreapta, întoarse brusc și opri la cîțiva pași de englez.

Tonul măsurat al lui Wang risipi panica de pe trăsăturile lui Sonny Chew.

— Hai, repede, îi șopti el. Vorbește în emițătorul ăla și spune taxiului meu să le taie calea măscăricdor aia trei și să vină să mă ia Zi-le al or tăi să iasă imediat în stradă și să le blocheze drumul ca din întîmplare, chiar...

Dar Sonny Chew anticipase ordinele. Cu spatele la stradă, vorbea grăbit îh micul său emițător. Partenerii lui erau foarte abili. Cele două taxiuri ale poliției s-au mișcat ca un duo al unei trupe de balet. Din exces de zel, taxiul lui Sonny, în loc să se strecoare în fața mașinii agențdor chinezi, o ciocni puternic în bara de protecție. In ciuda semnului care îi spunea "Nu contează! Numai eliberează o dată drumul!", omul lui Sonny ieși din taxi și, sugîindu-și dinții și clătîinînd din cap, inspecta minuțios pagubele create la ambele mașini. Pentru șeful echipei de pe Bow Street, era prea mult. Înfruntîndu-și emoția, îl împinse la o parte pe șoferul de taxi și, fără nici cea mai vagă încercare

de a fi subtil[^]își făcu loc cu coatele prin mulțimea care începea să se adune. Înșfacă rapid casca de pe șa și sări pe motocicletă care pornise deja Wang, aflat acum cu Sonny pe bancheta din spate a taxiului său, se uită prin geamul din spate chiar la timp pentm a vedea motocicletă demarînd în trombă. Expresia lui satisfăcută se dizolvă.

— Intră în marșarier, urlă el.

Șoferul taxiului reacționa ca un animal înspăimîntat. își înfipse piciorul pe frină și băgă mașina într-un marșarier rapid. Motocicleta, deja gonind, se pomeni în față cu mașina care mergea cu spatele. Nu se auzi scrișnet de frîne, nici strigăte, ci doar o bufnitură provocată de ciocnirea motocicletei cu spatele taxiului și un sunet de mii de conserve căzînd pe asfalt Roata din față a motocicletei devenise un amestec de aluminiu strălu citor și cauciuc. Motociclistul, ca și pasagerul său, a fost arun. cat peste ghidon; s-a izbit cu capul întîi de caroserie, după care a căzut sub roțile din spate și a murit fără un geamăt.

Wang abia dacă îi aruncă o privire.

— Mișcă, îi aruncă el șoferului și, cînd au intrat în trafic, îl băt ușor pe umăr și spuse:

— Ai luat numărul taxiului?

— Da.

— Urmărește-1 și vezi să nu coboare vreun pasager cînd oprește pe la semafoare.

Wang se instala comod pe banchetă și îl lăsă pe Sonny să îl ajute pe șofer în urmărirea celuiilalt taxi. Nu ajunseseră prea departe pe Nathan Road cînd șoferul trase aer printre dinți și apăsă încet frîna. *

— A întors pe Gascoigne Road, observă Sonny. Se îndreap tă spre stație.

— Nu, nu...

Sonny se mișcă mai în față și își sprijini brațul pe umăml șoferului, clătinînd din cap în timp ce înaintau spre pasajul subteran Chatham Road. Taxiul lui Kent după care mai urmau patru sau cinci mașini și abia apoi taxiul lui Wang, ieși din Chatham Road și se înscrise pe banda din dreapta. Aprobato din cap de către șofer, Sonny spuse rar:

— Tunelul... se duc la Hong Kong.

Sonny avea dreptate. Înaintau cu viteză pe Hong Chong Road și, pentru un moment scurt, Sonny și șoferul au pierdut din vedere taxiul lui Kent, dar l-au regăsit curind și au rămas la o distanță de patru-cinci mașini în urmă. La ieșirea în soarele orbitor al insulei, șoferul se apropie de taxiul urmărit și făcu o curbă strinsă spre Gloucester Road. Șoferul și Sonny și-au pus imediat ochelarii de soare, dar Wang se mulțumi să își coboare pleoapele. Sonny se uită o clipă la el, să se asigure că n-a murit în tunel, apoi își reluă urmărirea, cu genunchii chiar în spatele șoferului, continuîndu-și comentariile.

— O duce în subsoluri, pentm o percheziție la pielea goală!

Se apropiau de Harcourt Road, dar zîmbetul chinezului se

stînse cînd taxiul se strecură pe Arsenal Street, trecu nevăzut pe lîngă sediul poliției și intră în traficul tumultuos de pe Queensway. Wang deschise ochii și întoarse capul. O clipă, privi prin geamul din spate; se întoarse din nou și se uită prin spațiul dintre cele două capete din față, ca și cum n-ar fi avut încredere că cei doi nu vor scăpa din ochi taxiul roșu al lui Kent

— Ne-a găsit deja prietenul nostru din Arsenal? îl întrebă el pe șofer.

Sonny vorbise cu încă un taximetrist al poliției să înlocuiască echipajul din Natham Road.

— Ea treia mașină din spatele nostru. A pornit pe urmele noastre cînd am trecut prin Arsenal. Va rămîne în umbră pînă la semnalul nostru.

— Deștept lucrat, Sonny, remarcă Wang și se uită din nou în spate. Ai spus-o fără să te uiți în spate; cred că ai ochi la ceafă.

Sonny nu văzu surîsul lui Wang. își luă o clipă ochu de pe taxiul roșu și explică serios:

— Are emițător radio; sîntem toți în legătură.

Dar momentul de veselie al lui Wang trecuse deja; tot ce văzu Sonny fu o privire seacă. Se întoarse spre Kent, mulțumit că ochu lui Wang, chiar dacă nu și fruntea, împărtășesc neliniștea lui!

La capătul străzii Colton Tree Drive, au virat la stingă și au trecut accelerînd pe lîngă hotelul Hilton, spre Queen's Road Central. Urmînd instrucțiunile lui Sonny, șoferul depăși mașina din față, ajungînd la numai două mașini în spatele lui Kent.

Dar Sonny reacționase prea lent. Dăduse ordinul de accelerare cu două secunde prea tîrziu. Lumina galbenă a semaforului începu să pîlpîie și se transformă imediat în roșu. Șoferul mașinii

din față calcă brusc pe frînă, în timp ce taxiul lui Kent reuși să treacă prin intersecție.

Al doilea taxi al poliției trecu pe banda de alături și șoferul le făcu semn. Sonny îl privea atent. Înțelesese mesajul și se uită repede în față. Totuși, nu era deloc mulțumit de situație.

— Tîmpitul! îi aruncă el șoferului. L-ai pierdut. Acum ce facem?!

Nu îndrăznea să se uite la Wang. își încleștase dinții și aștepta izbucnirea de mînie a bătrînului. Dar nu se întîmplă nimic. Gel puțin, nu o izbucnire; nici măcar o dojana blîndă.

— Cînd se schimbă culoarea, îi spuse Wang șoferului, o iei pe Duddle Street și aștepți la marginea parării. \

— De ce nu în parcare? Ne va împiedica la ieșire?

— Ai mai văzut vreodată taxiuri parcate în parcare? Fă cum îți spun și mișcă-te repede.

— O secundă! Ce se întîmplă?

Sonny era mult prea afectat ca să observe ce se întîmplă pe partea dinspre Queen's Road a semaforului. Nu însă și Wang și nici șoferul.

— Au intrat spre New World Tower, spuse el. Coboară doi pasageri.

— New World Tower? zise Wang, care se aplecă în față și puse un braț pe umărul lui Sonny. Repede, Sonny! Ce e acolo?

Sonny nu trebui să se gîndească prea mult

— La parter e American Express. La primul etaj...

— Destul, îi spuse Wang clipind mulțumit. Se duce să ia ceva Ce are aici American Express? Bancă? Agenție de voiaj? Hai, Sonny!

— Toate astea

— OK, făcu bătrînul și îl lovi amical în umăr. Intră acolo imediat. Ia-ți emițătorul și transmite-ne ce se întîmplă. Hai, mișcă-te.

Sonny sări din taxi, alergă spre Queen's Road și dispăru după colț. Wang se aplecă și luă celălalt aparat de emisie-recepție de pe scaunul din față.

— Are legatară cu cealaltă mașină? întrebă el.

Cînd șoferul aprobă cu o înclinare din cap, Wang spuse "recepție" în aparatul care pîrîia și pocnea întruna. O voce rosti ceva neinteligibil. Wang se uită la aparat și începu să înjure pînă cînd șoferul se întoarse pe jumătate și îi descifra mesajul.

— E pe strada Ice House. Spune că ne vede, dar că se simte expus.

Wang nu luă o expresie compătimitoare. Duse emițătorul la gură și spuse tare:

— Rămii unde ești. Dacă te ia cineva la întrebări, spune-i că ești cu o turistă americană care face cumpărături. Lasă-ți deschis aparatul și așteaptă un mesaj de la sergentul Chew; e pe New World... Ai înțeles?

Șoferul așteptă răspunsul celeilalte mașini, dar nu se auzi nimic. Era cît pe ce să se întoarcă spre volan, cînd Wang îi puse pe umăr aparatul care pîrîia și pocnea și îi spuse:

— Data viitoare vorbești ta cu ei. Fă-mi legătura cu sergentul Chew.

Însă, înainte ca șoferul să apuce să răspundă, aparatul începu să emită, de data aceasta limpede ca sunetul unui clopot.

Era Sonny Chew, pînă și Wang îi recunoscuse vocea.

— Prietenul dumneavoastră englez e la biroul de informații. E la braț cu prietena lui. Rămîneți pe recepție...

Aparatul rămase mort în mîna lui Wang, dar numai pentru cîteva clipe, după care emisia reîncepu, chiar mai clară.

— Aveați dreptate cu Amex. Și-a arătat pașaportul și încă ceva probabd o carte Amex. L-am auzit spunînd "Va fi chiar mai mult decît suficient, domnule"!

Wang își depărta aparatul de ureche și se uită la el.

— Mai bine ar tăia barbologia și ar vorbi exact despre ce vede, mormăi el.

Cînd își apropie din nou aparatul de ureche, Sonny vorbea în continuare.

— I-au dat un plic mare... O cli...

Emisia se întrerupse, după care reveni iarăși:

— A intrat într-o cabină telefonică. Tipa e lipită de el; ce sexy! — Care e numărul? întrebă Kent.

— Il formez eu, replică ea. Dă-mi telefonul.

— Numărul, insistă el.

Femeia i-1 spuse, iar Kent înălță din sprâncene.

— Prefixul Chinei?

Englezul scrisese numărul pe capacul pachetului cartonat de țigări.

— Unde în China? zîmbi el spre buzele strînse ale chinezoaicei. Surprindemă!

— Șenzhen.

Bărbatul formă prefixul și numărul, ascultă răspunsul în pu tonghua și înmîină receptorul lui Ah Lian, care începu să vorbească repede. Cînd făcu o pauză, Kent se grăbi să intervină.

Chinezoaica nu dădu nici un semn că ar fi auzit ce i-a spus el și continuă să vorbească în receptor cu o voce coborîță, grăbită. Lui Kent i se păru că detectează o notă de ușurare în atitudinea ei. Dar nu avu timp să se gîndească la asta, pentru că Ah

Lian îi întinse receptorul.

— Domnule Kent?

Era Kim Cheong, îi recunoscuse vocea. Bătrînul vorbea în engleză. Nu așteptă ca celălalt să se identifice și continuă imprevizibil.

— Să ți-o dau pe Hilary West.

Kent își încorda auzul să prindă sunetul de metal pe plastic, dar trecerea se făcu rapid și fără zgomot

— Alo, David...?

Hilary nu reuși să spună mai mult

— Ai pățit ceva?

Kent se simțea într-un fel timid și stîngaci, ca un adolescent pus față în față cu mult așteptată realizare a fanteziilor sale sexuale. Dar reuși să nu-și arate nesiguranța. Evită privirea lui Ah Lian, știind însă că femeia îl studiază de aproape și că îi analizează fiecare cuvînt. Încercă o abordare detașată:

— Mai poți să numeri pînă la zece fără să-ți scoți pantofii?

— Nu e nimic de rîs, David!

Englezul aproape că îi auzi fiorul și îi dădu dreptate. Nu era nimic de rîs, dar fusese un mod de a începe conversația.

— Ai lucrurile pe care le-a cerut Kim Cheong?

Kent își cobori instinctiv privirea spre punga de plastic și constată cu surprindere că degetele i se albiseră, atît de tare o strîngea. Ah Lian urmări privirea englezului dar, ca și el, își păstră gîndurile pentru sine.

Ah Lian privi nepăsător în jur, întrebîndu-se unde s-a plasat echipa de supraveghetori pe care o organizase. Fusese convinsă că englezul este escortat pînă în New World și a trebuit să se lupte cu tentația de a se uita prin gemul din spate. Se întoarse spre Kent; în ochii lui se citea neliniștea. Cu siguranță, și Hu Bang și-a trimis oamenii. Privi din nou cu coada ochiului și, instinctiv, își dădu seama că e singură; sentimentul o îngrijoră.

Se întoarse iarăși spre Kent și ascultă. Vocea lui Kent avea

în ea ceva liniștitor, încurajator și, cu toate că i-ar fi părut rău să întrerupă fragilul contact cu Hilary, avea un vag ton de nerăbdare, ca și cum ar fi vrut să termine mai repede o dată cu toată această afacere.

— Totul merge foarte bine, îi spuse el. Nu ai nici un motiv să te îngrijorezi; nu se va întâmplă nimic rău, ai încredere în mine, adăugă el nelăsându-i timp să spună și ea ceva. Te rog, dă-mi-1 pe Kim Cheong. Dacă ați vrea s-o aduceți pe doamna West la aeroportul Kai Talc, continuă Kent când Kim Cheong luă receptorul, vom face schimbul în sala mare.

Răspunsul lui Kim Cheong sună exact cum se așteptase Kent '.

— În scurta noastră asociere, domnule Kent acesta este primul semn de umor pe care îl arăți! zise chinezul și rîse scurt, ca o expirație. Dar să nu fim caraghioși; și nici proști.

Rîsul se înecă într-o tuse seacă și fu înlocuit de o voce aspră, autoritară.

— Ai de gând să faci o sugestie rezonabilă sau ascuți propunerea mea?

— S-ascultăm propunerea dumneavoastră, acceptă Kent cu ostilitate.

Nu avea nici o îndoială de partea cui va fi avantajul. "Dar", își zise el în gând, "nu am de ales". Nu putea să lupte împotriva lor, decât dacă voia să fie obsedat tot restul vieții de imaginea tranșării mâinilor lui Hilary sau, mai rău, de îndeplinirea amenințării lui Ah Lian că o va da pe mina maseurilor păroși de la Gonganbu. Și, totuși, de ce? De ce se întâmplau toate acestea? Voiau documentele pentru a face un nou aranjament al scaunelor din jurul mesei președintelui. Nu voiau o englezoaică oarecarer cu sau fără mâini, aruncată în Laogai, la Pekin, sau frământată de luptătorii de Sumo ai lui Kim Cheong. Acest lucru

o transforma într-o garanție, nu într-o valoare în sine. Deci ce le oferea acest lucru? Creierul lui Kent fir cît pe ce să se oprească. Le oferea un ticălos care ar fi putut foarte bine să zică

"noi nu avem nimic de pierdut" sau "dacă nu vreți să ne dați cele de trebuință să mutați fundul nebunului vostru de pe al doilea scaun al țării, cineva anume va trebui să plătească pentru dezamăgirea pe care ne-ați provocat-o..." Cineva? Hilary

West era cea întinsă pe masa de tranșat a măcelarului. Când Kim Cheong dădu glas propunerii sale, Kent era într-o stare de spirit puțin diferită.

— Ne vom întâlni în vamă, la gara Lo Wu. îmi dai dosarul și eu ți-o dau pe Hilary West plus două bilete la clasa I pentru primul tren spre Hung Horn. Apoi...

— Nu, interveni brusc Kent, nu trec podul. De acord, în gara Lo Wu, dar în partea noastră.

Atitudinea sa belicoasă dezmințea sentimentul de nesiguranță pe care i-l indusese Kim Cheong. Faptul îl miră. Kim Cheong continuă negocierea.

— Nici nu poate fi vorba Lo Wu e înconjurată de turnuri de supraveghere ale armatei britanice și în perimetrul gării sînt

forțe de securitate; riscul ar fi în întregime al nostru. Înconjurat de personal militar și de poliție, ai putea fugi cu fata și cu documentele mele.

Vocea lui Kim Cheong îi trăda nerăbdarea; chinezul părea să-1 creditat pe Kent cu o putere de a realiza contacte și cu o influență care erau, grație propriilor sale mașinațiuni, practic inexistente. Kim Cheong își lăsase imaginația să îi micșoreze avantajul. Într-o stare pentru el neobișnuită de anxietate, imposibilul devenea posibil. Omitea faptul că englezul fusese lipsit în mod absolut de comunicare din momentul în care Goh Peng îl ridicase din casa lui de la Londra și că Ah Lian stătuse cu el tot timpul, exact pentru a-i bara orice contact.

Kent intui nehotărârea lui Kim Cheong.

— Bine, consimți el. Vă voi aștepta pe peron, în gara Lo Wu, în partea care aparține de Hong Kong. Ah Lian va sta cu mine. Vă voi suna la numărul acesta și dumneavoastră veți trimite o persoană împuternicită să facă aranjamentele necesare. Vom face totul față în față Sînteți de acord?

— Înainte de a lua orice decizie, voi dori să văd dosarul. Documentele trebuie verificate întâi.

— Apoi vă veți asigura că persoana trimisă știe ce trebuie să caute. O singură persoană, nu mai mult.

— Foarte bine. Ce tren vei lua?

— N-am spus nimic despre nici un tren, se răsti Kent și luă inițiativa. Am spus că vă voi suna din gara Lo Wu. Să nu faceți nici un aranjament pînă nu sun eu; s-ar putea să constatați că ați făcut eforturi mari pentru nimic.

Kent închise telefonul fără să aștepte răspunsul lui Kim Cheong.

— Iar dumneata ai face bine, îi spuse el lui Ah Lian după ce ieșiră din cabină, să le spui tîrîtoarelor pe care le ai instalate la Hung Horn să se uite în altă parte cînd trecem noi.

Femeia nu făcu nici un comentariu. Prima persoană cu care vorbise la numărul din Shenzhen fusese Hu Bang. Dacă urma să se implice în predarea documentelor, atunci șansele acestui Kent de a se întoarce în Kowloon erau extrem de reduse. Ah Lian ridică imperceptibil din umeri. De ce ar face efortul să se contrazică cu un om deja mort? Cînd îi văzu pregătindu-se să iasă din cabină, Sonny Chew

ieși din clădire și așteptă în umbra unei coloane imense din imitație de marmură Apăsă pe un buton al aparatului și vorbi grăbit cu Wang.

— Puteți să schimbați taxiurile? Repede!

Vocea lui era doar cu puțin mai puternică decît o șoaptă. Nu așteptă răspuns; nu era timp pentru așa ceva.

— Celălalt șofer nu știe pe cine să urmărească, al dumneavoastră da. Ieșiți cît puteți de repede din taxi și pregătiți-1 de

plecare cînd Kent ridică mina. Nu-mi răspundeți. Kent ținu deschisă ușa Biroului American Express și o urmă pe Ah Lian afară, sub soarele fierbinte. După douăzeci de

minute de stat în acel iglu american cu aer condiționat, arșița ce se ridica din betonul din fața clădirii New World Tower dă lovi pe Kent ca o pală de foc. Aproape instantaneu, cămașa i se lipi de spatele ud; înaintind pe Queen's Road, ridică mâna într-un gest leneș către un taxi liber. Era norocos. Pe Queen's Road Central, taxiurile își alegeau cliențu după bunul lor plac; acesta sărise ca un cal pocnit cu cravașa, tăind calea unei benzi întregi, ca și cum clientul european ar fi urmat să îi salveze viața.

— O, Doamne! Ce nai...

Sonny se opri în mijlocul propoziției. Taxiul nu era al lor. Cum dracu' de intrase în jocul acesta? Sonny o luă la fugă, transpirat și speriat, și se aruncă în taxiul intrus chiar în fața lui Ah Lian.

— Pornește! strecură el printre dinți șoferului. Mă grăbesc al dracului de tare.

Reuși să arunce o privire prin geamul din spate, în timp ce taxiul, cu un scrîșnet de cauciucuri, țîșni de pe loc și dispăru între celelalte mașini. Apucă să vadă cum taxiul gol al lui Wang oprește lângă bordură, în fața lui Kent, care rămăsese întins spre taxiul ce se îndepărta. "Ah, Doamne, fă-1 să urce", se rugă Sonny.

Ah Lian văzu acest al dodea taxi și îl reținu cu un gest din vârful degetelor.

Imediat ce Ah Lian și Kent s-au instalat pe bancheta din spate și taxiul a pornit de-a lungul străzii Queen's Road, Wang, așezat în taxiul de rezervă, comandă șoferului să iasă din Ice House Street și, după câteva încercări nereușite de a intra în trafic, a reușit să pornească, urmîndu-i pe cei doi la o distanță de patru-cinci mașini. Tocmai cînd începuse să își facă griji din cauza lui Sonny Chew, aparatul de emisie-recepție tuși, scuipă și hîrîi, după care se auzi vocea clară a lui Sonny.

— Ii am, spuse el. Sînt chiar în spatele mașinii țintă. Șoferul nostru spune să nu stați în cale și să lăsați totul în seama mea.

— Roger, spuse Wang iritat.

Cinci minute mai tîrziu, glasul lui Sonny umplu din nou ta xiul.

— Se întorc în Kowloon.

— Roger, repetă Wang.

Înaintau cu viteză de plimbare de-a lungul străzii Harcourt. Kent comandase șoferului să facă de câteva ori la dreapta și de câteva ori la stînga - pentru orice eventualitate - dar, așa cum spusese Sonny, renunțase repede. Șoferul lui Sonny fusese capdvat de acest joc după ce sergentul își arătase legitimația.

— Aproiați-vă, cern Sonny taxiului lui Wang. Vreau să schimb mașina, dar nu vreau să-i pierd pe amicii mei. Luați-mă chiar înainte de a intra în tunele. Voi fi pe partea...

— Roo-geer, intona Wang. Taxiul care îi avea la bord pe Kent și pe Ah Lian înainta

încet spre gara Hung Horn. Viteza era redusă, dar nu atît de redusă încît să

suscite bănuiala lui Kent. Ochii șoferului, ce evita contactul vizual cu Kent prin oglinda retrovizoare, rămăseseră lipiți de oglinda laterală pînă cînd văzură taxiul lui Wang, la cîteva mașini mai în spate.

Kent și Ah Lian coborîră și se făcură nevăzuți în mulțime, dar nu înainte ca Sonny Chew să țîșnească din taxiul său aflat încă în mers și să se strecoare după ei. Wang, care luase startul mai tîrziu, folosi metoda probabilităților calculate și se îndreptă cu pași rari spre casa de bdate. Sonny îl văzu de la distanță, își croi drum spre el, îl luă de braț și îl trase la o parte.

— Au cumpărat două bilete dus-întors la Guangzhau; deja s-au așezat în tren.

— Un tren direct?

— Asta m-a surprins și pe mine. Nu, au luat un tren perso nal spre China! zise Sonny zîmbind cu gura pînă la urechi.

Dar nu primi nici un răspuns de la Wang și zîmbetul îi pieri.

— Presupun că nu merg mai departe de Șenzhen; probabd coboară la Lo Wu și traversează podul.

. — Și de ce presupui așa?

— Pentru că acceleratul nu oprește nici măcar la Lo Wu.

Nu cred că omul dumneavoastră ar vrea așa ceva: Cred că va dori să joace pe teren propriu; dumneavoastră nu ziceți la fel?

Dar Wang nu îl asculta cu atenție; avea alte lucruri în gînd.

— Chiar acum mi-am amintit, spuse el încruntat. Kent are pașaport contrafăcut și are pe el viză pentru China Și eu am, dar tu?

Sonny zîmbi din nou.

— Am un frate în unitatea mobilă a vămii de la Hong Hum. Fruntea încrețită a lui Wang se destinse.

— Nu cumva.. Fratele tău...

— ...călătorește frecvent între gara asta și Lo Wu, îi termină el propoziția. Sîntem doi tipi plini de noroc, nu?

— Atunci nu sta aici să-mi arăți dinții, aruncă Wang. Du-te și pupă-1 sau ce fac de obicei frații!

41

Gara Lo Wu arăta ca strada Petticoat Lane într-o dimineață de duminică, numai că erau mai mulți oameni.

Kent coborî din tren la brațul lui Ah Lian. Parcă s-ar fi aruncat într-un torent năvalnic, din care nu exista ieșire. Au intrat amîndoi pe podul ce traversa rîul Șam Chun. Aceasta era calea spre China și zgomotul celor cîteva mii de saboți de lemn stîrnea ecouri ce se înecau în zumzăitul neîncetat al glasurilor. Ah Lian se potrivea în acest decor. Femeia înainta în direcția cea bună: de la jumătatea podului încolo, se afla Republica Populară, iar puțin mai departe se găseau birourile vămii, construite în noul stil arhitectural chinez, sec și rece, în care răsunau deja ordinele strigate ale membrilor Gonganbu, deghizați în ofițeri de vamă. Inșă David Kent nu se potrivea în acest

decor.

Ca un om pe punctul de a se îneca se dădu la o parte din șuvoiul de oameni, dar fu luat de val, fără a se putea întoarce pînă cînd toți vor fi fost ordonați pe rîndurile spre birourile de control vamal, ca vitele ce urmează să fie însemnate. Ah Lian nu îl ajuta și nici nu îl încurca Cînd mulțimea se mai rări, găsiso bancă lungă de lemn, neocupată. Oameni nu veneau în gara Lo Wu ca să stea pe bănci de lemn și să admire peisajul; banca era o rămășiță a obiceiului britanic de a face din toate băncde coloniale copii ale gării Tunbridge Wells. Kent se așeză recunoscător. Wang și fratele lui Sonny Chew, Rodney, stăteau într-un vagon de la coada trenului, în timp ce Sonny, agățat de ușă, aștepta apariția lui Kent. Cînd fu în măsură să raporteze că englezul și femeia au supraviețuit coborîrii din tren, o făcu răsufîind ușurat. Înainte de dispersarea mulțimii, cei trei coborîră și ei, traversară peronul spre complexul vamal Hong Kong, de unde, printr-un geam cu jaluzele de aluminiu, Wang îl văzu pe Kent și pe însoțitoarea lui. Englezul, după ce își roti privirea ca din plictiseală, se duse agale la o cabină telefonică.

— Nu cred, remarcă Wang supărat, că există vreo posibilitate să ascultăm ce zice. Și cui îi zice. Așa e?

Nu trebui să aștepte vreun răspuns; aproape că auzea cele două capete din spatele său clătînîndu-se. Apoi Rodney spuse:

— Ce-ar fi să întrebăm?

— Nu fi ere..., începu Sonny, dar se opri în mijlocul cuvîntului cînd îl văzu pe Wang întoreîndu-se brusc.

— O idee excelentă!

— Cum așa?

Rodney se apropie de Wang, la fereastră, depărta două segmente ale jaluzelelor și se uită spre peronul deocamdată gol.

— Cînd termină de vorbit la telefon și se întorc pe banca lor, mă duc și îi întreb de ce stau acolo și strică aspectul gării, zise tînărul și privi inocent în ochii lui Wang. Ceva de genul acesta, domnule Wang?

Bătrînul zîmbi îneîntat și dădu din cap spre Sonny.

— Slavă Domnului că tatăl tău a fost binecuvîntat măcar cu un fiu inteligent. Vreau să vorbești cu el, Rodney, dar femeia să nu bănuiască nimic. Ce-ai zice să le controlezi pașapoartele și să le găsești ceva în neregulă?

Nu-i spuse lui Rodney Chew că pașapoartele nu sînt deloc în regulă, ca nu cumva tînărul să își amintească brusc cine și ce e.

— Ea ar putea fi dusă la sectorul femedor, pentru verificare. Iar el..., dar nu cred că e nevoie să te învăț eu. Așa e, Rodney?

— Lăsați totul în seama mea, îl asigură Rodney, după care se lansă într-o dizertație ca un comentariu sportiv. Priviți, au terminat de vorbit Se vor așeza din nou sau se vor îndrepta spre Paradisul Popular? S-au așezat la loc. Bărbatul se uită la ceas. Cred că au fixat vreo întîlnire.

— Dii-te și fă-ți treaba, Rodney. Rodney rămase în fața ușii pe care scria "Accesul pennis

numai ofițerilor de vamă" pînă cînd capetele celor doi de pe bancă se întoarseră cercetător spre el. Atunci, tînărul pomi di rect spre ei, dar Kent și femeia își feriră privirea.

— îmi permiteți să vă întreb de ce nu ați trecut granița?

Rodney i se adresase în engleză lui Kent dar o studia în același timp pe Ah Lian. Femeia privi drept înainte. Era ulti mul lucru de care avea nevoie. Zîmbi, dar nu înainte ca surîsul ei să își facă efectul asupra vameșului.

— Nu cred că e treaba dumitale, mîrîi Kent

Atitudinea agresivă a lui Kent nu fusese deloc necesară și acum era prea tîrziu ca Ah Lian să mai poată repara ceva Ex piră încet, dar destul de tare ca s-o audă Kent; pe englez însă nu îl interesau nervii ei. Bunele maniere ale lui Rodney răma seră intacte. Își scoase mîna din buzunar, ținînd între arătător și degetul mare o legitimație plasticată. Cei doi nu aveau nevoie să o privească atent; era oficială și avea într-un colț fotografia lui Rodney.

— Departamentul vămii, spuse Rodney și, după o pauză în care îl privi pe Kent și dădu politicos din cap spre Ah Lian, adăugă: E datoria mea, domnule; deci aș putea să vă văd pașa portul? Mulțumesc. Și al dumneavoastră, doamnă?

Rodney luă pașapoartele, dar nu le verifică imediat Le răsfoi distrat privind nepăsător spre Kent. În atitudinea sa nu exista ostilitate. Rodney Chew era un vameș perfect, bine instruit, iar șeful lui Sonny, Wang, îi spusese să pară natural, mai mult pentru ochii femeii decît pentru ai englezului.

— V-aș putea întreba din nou de ce așteptați aici?

Kent se înjură în gînd. Un răspuns simplu l-ar fi trimis pe animalul asta insistent înapoi la ceaiul lui și la dini sum, în loc să stea aici să își dea importanță și să îl bage pe el în bucluc. Nu îi rămăsese decît să spere că nu va verifica pașapoartele cu aparatură specială. Afișă o expresie rezonabilă și respectuoasă.

— Așteptăm un prieten care ne va lua la Șanghai, prin Șenzhen. Mergem în vacanță.

Rodney dădu din cap încurajator, iar Kent zîmbi trist.

— Dar, din păcate, a fost reținut de niște treburi. Ne-am gîndit că ar fi mai plăcut să așteptăm aici decît în adăposturile acelea, zise englezul arătînd cu privirea spre pod și spre noii zgîrie-nori ai Șenzhen-ului, care se înălțau dincolo de el. Va sosi cam peste o oră.

Kent se uită peste umărul lui Rodney, măsurînd unghiul dintre cabina telefonică și ușa de pe care ieșise vameșul - ar fi putut să-1 vadă - și-hotărî să dea amănunte.

— Am sunat la el acasă, acum cîteva minute, și a spus că va ajunge într-o oră...

Rodney zîmbi mulțumit și se uită la cele două pașapoarte pe care le ținea în mînă- D deschise pe cel de deasupra, al lui Kent, falsificat în Portland Place, se uită fugitiv la fotografie și la pagina următoare; răsfoi rapid celelalte pagini, după care se opri la viza de intrare în Republica Populară Chineză. Tînărul

repetă operațiunile cu pașaportul lui Ah Lian. — Hai, hai o dată, pentru numele lui Dumnezeu! șopti

Wang de lângă fereastră. Ce dracu' face frate-tu? spuse el fără să se uite la Sonny. Ce crede, că dă probă pentru wayang? De ce naiba nu-i dă bătași și nu-i aduce încoace?

Sonny zîmbi spre chinezul gras, care stătea cu spatele la el.

— Trebuie să treceți prin asta, domnule Wang, dacă vreți să faceți afaceri cu partea inteligentă a familiei. A uitat că noi sîntem polițiștii; crede că el e.

— Sst! Uite-i că vin. — Cred..., spuse Rodney fără să se uite la Kent, privind filigranul ușor difuz de pe prima pagină, ...cred că aș vrea să mă

uit puțin mai mult la pașapoartele acestea.

Înainte ca englezul să poată face vreo obiecție, închise pașapoartele și le strînse în mină. Dar jocul trebuia continuat.

— Puteți să îl sunați din biroul meu pe prietenul dumneavoastră din Shenzhen, să nu se îngrijoreze dacă veți întârzia puțin.

— Nu cred că e necesar, mulțumim, replică Ah Lian cu buzele strînse, hotărînd să preia departamentul de relații publice.

Nu se uită la Kent; îi venea să scuipe. Rodney îi conduse într-o sală de așteptare goală, sinistră. Înăuntru nu era decît o masă, patru scaune șubrede, un calendar de perete și un afiș cu colțurile îndoite care înștiința călătorii despre consecințele trecerii frauduloase a graniței. Afișul părea de pe vremea redeschiderii graniței, în 1979.

— Și bagajele dumneavoastră?

Kent își ridică punga de plastic, iar Ah Lian spuse ofițerului că are o garderobă întreagă la Shenzhen. Rodney nu insistă asupra acestui subiect.

— Vă rog, luați loc, îi invită el. Nu va dura mult, adăugă vameșul și îi lăsă singuri.

Gestul lui Ah Lian de a ridica degetul la buze nu fusese necesar. Kent nu avea intenția să converseze. Încă se înjura în gînd pentru că fusese atît de prost încît să și-1 pună împotrivă pe omul care le controla acum actele false. Rămaseră în tăcere, dar nu pentru mult timp.

Rodney se întoarse în sală. Oriunde ar fi fost, nu a stat mai mult de zece minute. Dar Kent nu era suspicios. Poate că Ah Lian era, dar nu o arăta, deși ridică sprîncenele cînd o chinezoaică musculoasă în cămașă kaki, cu trese argintii și lucitoare de sergent pe mîneacă, intră după vameș în încăpere.

— Vă rog, doamnă, vreți să o urmați pe sergent? spuse Rodney.

Era posibil ca propoziția să fi sunat ca un ordin, dar Rodney nu-i dădu timp lui Ah Lian să riposteze în vreun fel.

— Sînt anumite formalități, explică el și se dădu la o parte, ca Ah Lian să o poată vedea pe cealaltă femeie.

Pentru o chinezoaică, femeia era masivă, iar pe fața ei sănă

toasă dar rece și neprietenoasă se vedeau trăsături țărănești.

— Vă rog să o duceți pe... - Rodney se uită fără să fie nevoie la pașaportul chinezoaicei - ...pe doamna Ah Lian la sectorul femeilor. Când termin cu domnul Kent vin și eu.

Se întoarse și zîmbi cu o compasiune neșrucată spre Ah Lian. Rodney Chew era bărbatul femeilor mult mai în vîrstă, iar în fanteziile lui neîmplinite predominau cele frumoase și elegante. Exact ca cea din fața lui. Ce păcat!

— E mult mai confortabil acolo și este și o toaletă, adăugă el cu o preocupare în voce care îi depășea cu mult atribuțiunile.

— Toate asta sînt chiar absolut necesare? Iovă Ah Lian în punctul sensibil al lui Rodney.

Glasul ei vibra de promisiuni, suna chiar ca o dare de mită, dar Rodney nu răspunde.

— Vin și eu imediat ^sergent, spuse el și închise ușa după cele două femei. Domnule Kent, adăugă ofițerul, vreți să veniți cu mine, vă rog?

Kent îl urmă pe Rodney într-un coridor și, acceptînd invitația lui, păși pragul unui birou confortabil ce contrasta puternic cu încăperea pe care tocmai o părăsise.

Într-un fotoliu de piele stătea o versiune mai tină și mai zveltă a celui care îl adusese înăuntru. În cameră mai era un om, care stătea cu spatele la fereastră, pe un scaun inconfortabil cu spătar drept de lemn; soarele care intra prin fereastra acoperită doar de jaluzele deschise îi crea un halo în jurul capului, estompîndu-i trăsăturile. Cu toate acestea, omul era inconfundabil; restul trupului îi trăda identitatea. Kent încercă să își ascundă mirarea.

Wang se ridică în picioare și traversă încăperea, astfel încît soarele îi bătea acum în față.

— Sonny, trage jaluzelele; e om bun. Te sfătuiesc să te duci să bei o ceașcă de ceai cu Rodney. Am eu grijă să nu fugă domnul Kent!

Cei doi Chew din cameră riseră politicos și ieșiră.

— Nu vrei să bei ceva, David?

Kent continua să se uite fix la chinezul gras, ceea ce nu îl descurajă pe Wang.

— Whisky îți convine?

Pe măsuta de lîngă birou era o cană mare de apă. Wang turnă două porții medii din inevitabila sa sticlă scutită de vamă Teacher 's, apoi înconjură biroul și se așeză pe scaunul de lîngă Kent ^

— D vrei cu apă, David?

Englezul încuviință din cap și se așeză și el, urmărind cum Wang toarnă apă în pahare. Când fu mulțumit de nivelul lichidului, Wang împinse un pahar spre Kent.

— Evelyn Woodhouse e foarte supărat pe tine, David.

Wang luă o gură de whisky și plescăi satisfăcut din buze.

— Ai șterpelit un dosar de la Arhiva Ministerului Afacerilor Externe. Toată lumea se agită în sus și în jos; după cîte se

pare, pierderea e irecuperabilă: dosar Y, de culoarea oului de rață și toate astea! Ai fost foarte neastâmpărat, David. Ei - adică Evelyn și prietenii săi - cred că vrei să sari de pe pod. Sau că vrei să vinzi totul și să te refugiezi în Tazmania.

Kent se uită în ochii invizibili ai lui Wang. Nu știa dacă să rida, să țipe sau să alerge pe șinele de cale ferată și să-și golească vezica dintr-o dată prea plină. Dar rămase liniștit, cu mâna strânsă pe minerul gros al scaunului, și clătină din cap. Era un efort să rămână calm, dar reuși să se stăpânească.

— Mai tai-o, Wang! se răsti el și se simți puțin mai bine.

— Cum ai spus?

— Am spus s-o mai tai. Nu e vorba de bani; e un troc curat

Depășise șocul de a-1 fi văzut pe Wang la conducerea serviciului de vamă de la Lo Wu și groaza că Rodney îi va descoperi pașaportul fals. Acum era furios și simțea un alt fel de spaimă. Își bău paharul de whisky cu apă din trei înghițituri și îl împinse înspre Wang. Automat, chinezul i-1 reumplu și îi întinse cana de apă.

— Și dumneata o știi, spuse Kent în timp ce își turna apă peste whisky. Și la fel de bine o știe și Fylough sau cum își mai spune când nu face cuplete teatrale cu Woodhouse. Era acolo, în cameră, când am fost adus cu forța

— Fylough n-o să te poată ajuta, David, e mort.

Vestea nu îl afectă pe Kent în mod deosebit. Nici măcar nu

S8£

raij,, inds n is §1109113 mT% nSj muajaud ad iuns ji bobq —
JBnupUOQ —

■toqzBJ BJ3 punre iEASOip Big —

•3IS3ldX3 ISB333B BJJSBd ISI jnUJJreg

•3uoai{3 un^ mj rerei b-sj 1 basuiq

-mireunu arruijui Brei ba nu luoui

"IN "P!ABG 'aapeurerp 3jurqs3§ aBjd qu 'lojrzaurqa 'Bnofsj —

•ajspurtjq no iquiiz mzaiiq^

^iBsurujtp 3UIIUI sp uaii jnuiud

no isos joa n ojiuijui jbi 'bjsb Bress urp uan muram no bsiuiui

g ba jsa^ ajbHH '^uoairj UJTM aumire mun reuraiui ajsa nu

jobjui rnjnuiiuoo no— - opsBjd op bsoobs aids BaiiAud no bjbib

is - —JBSop jsoob ?oBp bo arias 'nutifed jnsof is Binreuiias 3XIUI

'Buxm bj JBtqo 'is mz?A ure-j na ljrjoB-nuoo jnz?A re-fj •=8uba\

'Baii bjbj ui ajnqreq urunas p-BS is pre rajs ijs isoq are-^ —

•sajajui ire

no rep 'ruanj iSBjaaB noBi jua^["dBO urp isbibi Bupi?jo Subm.

•pure nss jaj un-ijui 'Sraui ?s

inqan ba na jbq -pod ad B&resui r^s bsbj jcoa o-u i?o ajsoj,—=

•isbssob asBurei juajf rnj Bisaidxg

•noqzSuBno

aids uaii mpurud bjbi ui Arejgjj ad ?ounre o umo izaA ?s anp

aj 'xesop ad Burui snd nB ao i?rep q -aqaain BJ jc xfiug un na is

jBjd ui msBU na psazaq ai. bs re is pod ad arequiqd bj isaj -uoig

B{ ap jjoſ ap ajunuaiaj ad aiaieuei apunq rejijAUj nB nu BjqBi
muj uvzba g gs Bxex ires ra pof umo ?pba bs ^jdBajsB area bib
riuaureo "JOjiuSif aopp uoj un ad p BſnBpB jajSazajSua ajreoj

•dBa uip putup^ja Sire^y ijurejaja jpuoisajord ayBoj —
liAtnod pjuara

-oui bj jnpod zasi3AB.ii ?s ureapuiS tjat -aps nazauuinrj —
žpBj o-s puiſ ap IB3AB uma iſ —

■na is ureapmS i>ui bjsb bjububa bj joBxg —
•8uba^ ad BaiiAud na Tij9ſ?s u raa^
•mmpod b aj

-xed iSBaaaB ap uiotj 3unf{ aids puari ui Barn BjBod t^s nap jru
-BSOp IS BJBj IPUI BSB 'AJBpfl ad pre UiaonpB O-S - duin ISBpDB
ui - is 'aurj ad iruireuuaqop b^iuisb is-nu ?s bo 'asnoqpooAA. in\

-nuuiop pacp! ad tjuodbj bs ainqai^ uosn aopp g ba n^ —
•ppz b aired BaaB

raraad uiind ps ubz iz b3db nnuad asisrgs as inppaiooa bjo bo
Bared ag -bsbui ad jaouj bzsSb \i iS preired goS isi jnuureg

•iiunj apqure

ui IP!80^ rafuds unq rem pa ijBredBa bs jnfe ?a bs ure 'ibubi
ui gBaunre gnſBip U3up lop p?A bs aaBp1 run nu mno is 'p^s
'B3 ap iS jbsbjb uib-jai •XjBjg-j ad is bo 'req^J uj iBaunre nB-aj
bo paro 'jdBj ap '.3ug 3p usopj nB-s m\ irasjsud iS ssnoqpoo^
S3 paio '^ui-Biposy "gsaqBiS ai bo ngs -bui-biibi 'yo ^s
-iiA v\ apadai uremiq^aguui ?ui is reuij?d^oui urera ns iE —

■jBsuajo guns as nu ſubm
laaiqns v,\ pari is

BiBp o Buruuai 'ſuba\ "BaisB spgsojd ^ZBSsaiami ?m n^ —
—piABQ 'pep!

iuui -b;s? jnzeo ui ?oujs ?o paio nu rep 'nps 'nsui inprapBiBO
b aunpiqsjs o g -msureo op spadai osadg bui 'n3 mis bsb isug
ap resBjE ure-ui xep 'rei gasmn 3d gnui B3rd jsnj re bo paiQ "Sini
ap Bpui isoj B-rai Bopurg 'piABQ 'pre Buid jUBUiin lue-ajL —

•Sunj Bgo

lrerepo pup ijuid n?s piBqed ug> mpprtpg BrdnsB re-iiuaouoo
asBuiBj pzajSus 'iU3^{ 3d usqSugs \ nu xep 'jpui 3p pissp
BrnQ -sznos bsjsi is; sored areo jaquiiiz un no ?xg \ ſub^y

•Bju3ppupo o 3 bo sunds rai-nu 'Sor

si žj^murB^u^zIB5j gareq lop no 'm|m^-reduii "-o ui 'pre gnBO
so apji is mds iuii bs is 'Sub^ 'paiqns bj pari ?s g re-33 —

•Sbj m asu it nu iua^[

•Bjpuoq bj pdBUt onp a[?s is amaixg

ropjsoBjv mpjajsiuijAj bj 3p ropjuamnoop BJBaod ap zainsn
3j ^s sraruj b-ui is aug ap jiuinipui Baid 3 nu ApooA^ "Bsdg mj
-nresop BareopA are nu ?S3A\ ^retTH T!ABa <"n\$1 oie(^ Wl —

•dBO ug5 jsgi npip area

'ſuba^ bj rorepjs B^in as is ^5jsriJA\ ap arem EinS o Bnj rej/^
•Bniz

Bunq bo njduijs -j?dmnos?r o xesop isoob n3 -purq^ Bijoaitp ui
jma^ap no bibib iS jo 3snds 'buiui ui jsaA^ atbjit-t ad nB o —

•arsSsjnosj 3p ;u3moui un tuiudad 'iiqoA urp udo as

pare rău, afacerea se anulează, nu îți mai dau nici un dosar, plecăm cu toți acasă", cel mai rău lucru pe care-l pot face este s-o arunce pe Hdary în "groapa verde" de la Pekin, iar noi, ăă... adică Woodhouse și prietenii lui vor negocia trocul.

— Nici gând.

Kent dădu peste cap ultima gură de whisky și împinse paharul pe măsută, lovindu-l cu un clinchet sonor de cana cu apă.

— Nu cred că Evelyn St John Woodhouse sau vreunul din prietemi lui ar negocia pentru mine măcar o trecere pe zebră.

Și, dacă nu te deranjează exprimarea mea, nu cred că te interesează! De ce nu stai în banca durnitale?

Wang nu se supără nici de data aceasta. Se aplecă, luă de jos o servietă și o așeză pe masă. O deschise și scoase din ea un pachet învelit în hîrtie de ziar, pătată cu ulei. Parcă ar fi fost o pungă de cartofi prăjiți cu pește; dar nu era. O trînti cu zgomot pe masă și o împinse fără un cuvînt spre Kent.

Kent nu se atinse de pachet

— Desfă hîrtia, îl îndemnă Wang.

Englezul se aplecă în față. Era un ziar de Hong Kong, datat cu o zi înainte. Cu siguranță, în el nu se aflau cartofi prăjiți. Desfăcu ziarul cu gesturi lente. Era un Special 3,2, ușor, cu țeava scurtă. Kent se uită mai de aproape, fără să îl atingă. Apoi îl luă în mînă și îl studie atent. S&W adaptat fără număr, fără serie - imposibil să îi dai de urmă. Desfăcu încărcătorul; era plin: șase gloanțe lucitoare. îl fixă la loc, așeză revolverul la centură și îl acoperi cu vestonul; nu se vedea nimic. Dar mulțumirea lui era infimă. Arma constituia un avantaj mic, ce nu îi dădea un as în plus. Ii ameliora situația, foarte puțin, dar nu i-o rezolva.

— Vei avea nevoie de el.

Wang privi cîteva clipe fața lui Kent, ca și cum s-ar fi gîndit ce argument să își aleagă în continuare, apoi se hotărî.

— Bine, David, dacă ești decis să aplici planul tău și să încerci să îi păcălești pe pod, am să te ajut

— De ce?

— Ti-am spus: îmi placi. E ca și cum aș trăi o a doua copilărie. În primul rînd, dacă vrei să joci cărți cu chinezii de la

Pekin, vei avea nevoie de sprijin. Vei avea nevoie de cineva care nu numai să-ți acopere spatele, ci și să-ți țină o mînă pe umăr și cealaltă în buzunar, ca să nu-i lase să-ți fure portofelul. Știi cu cîți oameni ai de-a face?

— Kim Cheong a spus că vine numai el, plus Ah Lian, care care va fi cu mine.

Wang oftă și clătină din cap.

— Poti să înmulțești numărul ăsta cu zece. Și, dacă aștepti să sosească următorul tren și te uiți de aici, ai să înțelegi ce vreau să-ți spun. Vor fi mii de chinezi pe peron. Încearcă să numeri cîți sînt de

partea ta și câți fac coadă la ușa din spate a Gonganbu Dong, intrarea din strada Chanon Avenue, să își ia salariul! îl suni pe Kim Cheong de acolo? zise Wang fără să precizeze ce înseamnă "acolo". Presupun că era în Shenzhen.

— Asta e numărul pe care mi l-ai dat când eram în Hong Kong. Din întâmplare...

— Da, îl întrerupse Wang. Te-am ținut sub observație la Orchid și am fost în spatele tău când ai mers pe Queen's Road. Dar vom discuta toate acestea altă dată. Până atunci, spune-mi ce aranjamente ai făcut deocamdată

— Trebuie să aștept pe peron pînă cînd vor coborî toți pasagerii din următorul tren și mă va contacta un bărbat care se va prezenta Bang.

— Doar Bang? îl întrerupse Wang. Nimic altceva?

— N-a spus nimic mai mult

— Continuă

— Acest Bang va controla conținutul dosarului și, dacă îl va considera autentic, îmi va propune o metodă pentru predarea lui.

Wang aruncă o privire spre ceasul de perete, apoi la cel de la mîină, de parcă nu ar fi avut încredere în unul sau în celălalt, după care spuse:

— Presupun că în felul ăsta, avem cam zece minute să ne organizăm. Nu-ți lăsa pistolul ăla la vedere. Trebuie să îi atragem atenția asupra altui lucru, să-i demonstrăm că nu ești un tinerel cu cașul la gură. Rămîi un moment unde ești.

Se ridică în picioare și se duse la ușa. Chiar după colț se afla cineva. Unul din cei doi Chew nu voia să riște.

— Il cunoști pe sergentul Sonny Chew? îl întrebă Wang despre gardianul nevăzut. Bine. Du-te și-l adu. Repede, te rog.

Sonny intră în încăperea, dar nu se așeză pe scaun. Conversația lui cu Wang fu rapidă; de altfel, partea lui s-a rezumat la doar cîteva sunete afirmative și la cîteva înclinări din cap. Cînd plecă, Wang se așeză, se uită cu jind la sticla de Teacher 's, dar se împotrivi ispitei. Chew se întoarse în cîteva minute și așeză cu grijă pe masa dintre Wang și Kent o grenadă cilindrică albă cu dungi verzi; la fel de delicat, așeză lîngă ea dar fără să o atingă, un focos în formă de U. Apoi făcu un pas înapoi; pentru prima dată, Sonny Chew afișa o expresie nefericită.

— Vopseaua e încă udă, îl informă el pe Wang, dar e cu uscare rapidă. În cinci minute, va fi uscată perfect.

— Mulțumesc, spuse bătrînul și privi zîmbind spre Kent, care, instinctiv, se lipise de spătar ca să se îndepărteze fie și cu cîteva centimetri de grenadă. Cred că a depășit puțin termenul de garanție, adăugă el nepăsător, dar că e destul de bună. E o grenadă cu fosfor din dotarea Armatei Chineze, sînt sigur că știi.

Kent nu știa mai mult, nu-i plăcea nici cum arată și nici să stea lîngă ea

— Dar nu e ce pare a fi. E fumigenă, scoate un fum greu, dens; poate o să ai nevoie să dispari în ceață. Să sperăm că

domnul Bang cunoaște totul despre grenadele cu fosfor. Spu ne-i că o arunci cu tot cu sacoșă pe calea ferată; va ști ce se va întâmpla cu conținutul - va fi transformat în scrum - ca să nu mai vorbim de ce se va întâmpla cu părul de pe fața lui!

— Sau a mea! sugerează Kent.

— E doar fum, îi aminti Wang, iar dacă vrea să ți-o ia prin violență, ai tot ce îți trebuie ca să scapi de el. Lucrul important e să se uite bine la grenadă, ceea ce îl va face să uite că ar fi vrut să te împuște și să fugă pe pod cu actele lui Woodhouse.

Wang zîmbi vesel, cu toată fața

— Dar, orice ai face, asigură-te că fermecătoarea ta însoți toare nu vede.

Nu vrem să se întrebe cam în ce companie te-ai

aflat în timp ce ea răspundea la întrebări despre pașaport, nu-i așa? Înainte de a începe conversația cu domnul Bang, scapă de ea, spune-i să se ducă la o plimbare.

Kent întinse mîna și atinse grenada Era încă lipicioasă, dar se usca repede. Părea mult mai relaxat acum. își băgă degetul în inel, apoi o răsuci în mîna, studiind-o din mai multe unghiuri.

— Și accept orice propunere cu care va veni?

Lui Wang îi pieri zîmbetul de pe chip.

— În limitele rezonabilului, David, în limitele rezonabilului.

N-aș vrea să te văd dispărînd pe pod, în fața domnului Wang. Ascultă-i propunerile învîrtind grenada de inel, ca să îi vadă însemnele, după care spune-i, orice ar sugera el, că ai nevoie de jumătate de oră să te hotărăști.

— Și dacă nu e de acord? Dacă vrea să facă schimbul atunci și acolo?

— Spune-i să se ducă la dracu'.

— Dar Hilary?

— Nu-ți mai fă griji din cauza lui Hilary. Pentru ei, dosarul valorează mult mai mult decît ea; de fapt, ea nu valorează ni mic pentru ei. Va fi acolo, nu te mai gîndi la asta, îl liniști el și luă grenada în mîna. E uscată și gata de treabă. Vopselele astea modeme sînt lucruri grozave.

O ridică, îi deșurubă fundul și introduse focosul în locașul lui. îl împinse ușor cu degetul și înșuruba fundul la loc. Apoi o ținu cîteva clipe în mîna, de parcă ar fi cîntărit-o, după care, fără veste, o aruncă spre Sonny Chew. Sonny jongla cu ea o secundă, reuși să o prindă și, alb la față, o lipi de piept..

— Doamne Dumnezeule!

— Freac-o de ceva, Sonny. Arată de parcă acum ar fi fost scoasă dintr-un magazin de jucării pentru farse. Ce s-a întâm plat? Nu te simți bine? Ah Lian a fost tratată cu o politețe ireproșabilă. Dar era fu rioasă. Din fericire. Furia îi estompa orice supiciune pe care ar fi putut-o avea cu privire la felul în care fusese luată de pe peren și despărțită de Kent, cu privire la așteptarea aceasta lungă alături de grăsanca îmbrăcată în polițistă, în timp ce i se verificau actele false. Așteptarea părea să nu se mai termine

niciodată. Auzi trenul următor sosind în gară, într-o cacofonie

de zgomote și şuierături de sirene și de roți, și apoi liniștea înghețată ce a urmat când mulțimea a eliberat peronul. Pe fondul acestei tăceri sosi ofițerul de vamă, care îi întinse pașaportul. Ah Lian așteptă să fie privită cu sprâncenele ridicate, să i se zâmbească ironic și să fie arestată. Dar nu se întâmplă nimic din toate acestea. Un surâs politicos, o scuză și țărâna mătăhăloasă îi deschise ușa și o conduse pe coridor spre camera în care stătuse mai devreme cu KenL

Kent era tot pe scaun și, în fața lui, pe o masă pliantă, se afla o scrumieră ce nu fusese acolo. În ea să găseau câteva țigări fumate pe jumătate, din care una mai scotea încă fum - un fir subțire, albastru, ca de bumbac, ridicându-se perfect vertical pînă la intrarea ei, când aerul se involbură. Femeia nu spuse nimic. Nici englezul nu vorbi pînă când se întoarseră pe banca lor izolată de pe peronul principal.

— Ți-au pus vreo întrebare? întrebă Kent din colțul gurii.

— Mi-au luat pașaportul, dar nu m-au întrebat nimic. Tâmpiți incompetenți!

Părea cît se poate de fericită că a scăpat. Întoarse capul și își întinse buzele în obișnuita lor poziție încordată. Când își roti din nou capul, să se uite spre pod, îl văzu lîngă ea pe Hu Bang. Apăruse parcă de nicăieri.

Cu un minut în urmă stăteau încruntați, doi străini dușmănoși ce fuseseră aruncați împreună într-o gară străină, iar acum erau trei. Hu Bang se uita prin ea. Atenția lui era concentrată numai asupra lui Kent; fără să fie invitat, se așeză lîngă englez și privi spre riul nemișcat al șinelor de cale ferată, după care spuse pe un ton neutru:

— Mă numesc Bang. Dumneata te numești Kent Ai vorbit deja cu Kim Cheong.

Kent se uită întâi la Ah Lian. \

— Du-te și te plimbă puțin, îi spuse el. Vom avea o conver sație particulară.

\

Femeia nu se ridică imediat ci privi spre bătrîn, care înclină ușor din cap; cu o mină nemulțumită, se ridică și se îndreptă spre celălalt capăt al gării. Abia după îndepărtarea ei, Kent s-a uitat atent la noul sosit Nu știa la ce se așteptase, dar cu sigu ranță nu la un pensionar de optzeci de ani. Își lăsă mirarea să i se reflecte pe chip, dar Hu Bang nu se âncruntă. Nu îl interesau reacțiile curierilor, de la orice agenție de spionaj ar fi fost

însă pe Wang Peng îl interesau.

Ochu lui, care priveau prin fereastra cu jaluzele, erau mijiți de curiozitate la vederea'noului companion al lui Kent.

— Știi cine e? îl întrebă el pe Sonny, care stătea în picioare lîngă el.

Sonny depărta puțin două fișu de aluminiu.

— Străbunicul lui Mao Tzedun?

Umorul lui Sonny ti înfiora pe Wang, dar bătrînul nu îi re proșa nimic.

— E Hu Bang, unul din ultimii membri ai vechii gărzi, unul din puținii care își mai aduc aminte cum e să mănînci la dejun

rime fierte pe pâine prăjită. Marele supraviețuitor. Trebuia să fie el, nu? El i-a omorât pe aproape toți ceilalți.

— De ce? întrebă Sonny cu interes renăscut

— Era garda de corp a lui Mao Tzedun și asasinul șef din vechea schemă a TEWA. Ai auzit de Pol Pot?

— Cine n-a auzit?

— În comparație cu bătrânul Hu Bang, Pol Pot e la fel de sîngeros ca și lăptarul de la grădinița pentru fete.

— Și ce face în gara de la Lo Wu?

— Poți să mai întrebi o dată. Sper că tânărul Kent nu va încerca să se poarte necuviincios cu el.

Dar Wang nu avea expresia unui om îngrijorat; chiar părea mulțumit. Hu Bang se uită în sacoșa de plastic deschisă de Kent Prin lentilele ca două funduri de sticlă de lapte, studie grenada din mîna lui Kent

— E cu fosfor, îi spuse Kent și, ținând încă sacoșa în mîna cealaltă, o întoarse ca bătrânul să vadă însemnele.

Așteptă încordat reacția chinezului. Dar nu meritase efortul: nu veni nici o reacție.

— Ai dreptate, spuse Hu Bang într-o engleză răgușită, dar deloc proastă, și înălță capul.

— Urîtă marfă, fosforul ăsta, îi aminti Kent, și grenada are focos triplu. Dosarul s-ar transforma în cenușă. Iar dumneata nu ai ajunge nici măcar pînă la intrarea pe pod...

Își lăsa amenințarea neterminată. Hu Bang abia dacă ridică din umeri și se uită din nou în sacoșă.

— Arată-mi dosarul. Kent rămase pe bancă și privi în urma bătrînului, care traversă peronul și dispăru pe pod.

— Cine e? o întrebă pe Ah Lian cînd femeia se așeză pe bancă, lîngă el.

— Nu te interesează, ripostă ea. E o persoană importantă, e tot ce trebuie să știi. Ce-a spus? Cum v-ați pus de acord? Cum îi vei preda dosarul?

— Nu te interesează, răspunse Kent fără să se uite la ea

— Unde te duci? îi strecură ea printre dinții lui Kent, care se ridicase în picioare.

Englezul se uită spre șinele care se uneau la orizont, apoi la ceasul de la mîna și răspunse:

— La telefon. Bunicul ăsta dumitale a luat numărul telefonului de acolo. Va discuta scenariul cu Kim Cheong. Ai face bine să vii cu mine; cred că oamenii de aici se întrebă deja ce dracu' facem. Nu vreau să vină iarăși tinerelul ăla tîmpit și insistent cu întrebările lui idioate, așa că vino în cabină și fă să pară că vorbești cu o rudă.

Dar nu a fost nevoie ca Ah Lian să se prefacă. Telefonul a sunat o singură dată, chiar la intrarea lor în cabină. Ah Lian vorbi puțin și întinse receptorul către Kent, care îi spuse să aștepte pe peron, puțin mai departe. Femeia păru pe punctul de a se revolta dar, după ce stăm nemișcată cîteva secunde, se îndepărtă la cîteva

metri, sub copertina gării, și citi cele mai recente oferte ale Agenției de Turism Hong Kong. Când îl văzu pe Kent ieșind din cabină și privind din nou la ceas, citise deja toate ofertele și le revizua în memorie.

— Mergem pe pod? întrebă ea cu speranță în glas.

Kent clătină din cap.

— Atunci ce facem?

— Cunoști un anume Fang Longzhen?

— Nu. De ce, ar trebui?

— E ofițer de la vamă; el ne va scoate din gară. S-ar părea că e un agent de-al vostru infiltrat aici. Ești sigură că nu îl cunoști?

— Qt se poate de sigură. Deci ce facem?

— Nu-i nevoie să știi mai mult. Du-te și așteaptă acolo, înăuntru, zise el și arătă cu degetul spre o cafenea bine luminată, dar fără pretenții. Vin și eu într-o clipă.

Femeia nu se mișcă, dar clipi bănuitoare din ochi.

— Unde te duci?

— Nu mai pune atâtea întrebări.

— Repet..

— Mă duc la toaletă, ești mulțumită? Acum intră acolo și așteaptă-mă. Poartă-te natural, dacă poți. Bea o ceașcă de ceai...

— Stai mult?

Kent nu îi răspunse. Sub privirea ei suspicioasă, înainta grăbit de-a lungul peronului. Când trecu pe lângă fereastra cu jaluzele, dădu insesizabil din cap. Nu se uită direct la geam, avea încredere că Wang stă lipit de postul lui.

Și avea dreptate. Wang îl urmă și își desfăcu nasturii de la pantaloni. Pentru o toaletă chinezească, era destul de curată și mirosea puternic a dezinfectant. De acum înainte, lucrurile intrau în linie dreaptă.

— În WC-urile de la Lo Wu cunoști tot felul de oameni interesanți, zise Wang cu un zîmbet pe față și îi povesti tot ce îi spusese și lui Sonny Chew despre Hu Bang.

Interesul politicos al lui Kent era numai de suprafață; în realitate, se grăbea. După un timp, îl întrerupse fără să își ceară scuze.

— Domnul Bang a fost foarte interesat de conținutul dosarului.

— A spus-o el?

— Nu, dar le-a studiat mult l-a plăcut mai ales fotografia și fasciculul Aceasta este viața ta, referitor la Lee Yuan, viitorul președinte al Partidului Comunist și conducător al Republicii Populare. Nu putea să-l mai lase din mină.

— Te-a invitat să te duci în China cu el?

— Bineînțeles. Dar ideea nu m-a încântat. Mi-a sugerat să efectuăm predarea la mijlocul drumului, dar l-am refuzat

— De ce?

— Ai văzut podul ăla? E drept ca o țeava de pușcă. De fapt, e ca înăuntrul unei țevi de pușcă! N-ai unde să te ascunzi. Nu e nevoie decât de un blestemat de chinezoi "distrat" care să-și descarce "din întâmplare" arma T56 și în tot coșul ăsta de fum,

că altfel nu pot să-i zic, va cădea o ploaie de gloanțe 7,62 cu vîrf de cupru.

— Foarte instructiv, David. I-ai arătat bomba ta cu "fosfor"?

— Da. Nu mi s-a părut prea de interesat Si nici n-a făcut pe el.

— Deci cum a rămas?

— Am stat picior peste picior și am continuat să îl refuz pînă și-a prezentat ultima ofertă.

— Care a fost aceea? îl chestiona Wang, care începea să își piardă răbdarea.

— Un rendezvous în afară. Știi zona Muk Wu?

Wang clătină din cap.

— Dar Sonny Chew va... și Rodriey la fel.

Kent își permise să zîmbească răutăcios.

— Muk Wu e o fundătură pe care nu intră nimeni, decît dacă are aprobare oficială; și e pe partea noastră, asta-i secretul. Un loc secret, care nu bate la ochi nici un pic. E ca o autostradă mare, dar pe care nu o observă nimeni. Domnul Hu Bang a spus să nu ne facem griji, va ordona ca eu și cu Ah Lian să fim lăsați să trecem în "zona închisă".

Wang se uită în jos, între picioare, și întrebă:

— Cum va face acest lucru?

— Total va fi aranjat de un ofițer al vămii Hong Kong, pe nume Fang Longzhen. A fost contactat de Kim Cheong, care urma să mă sune apoi pe mine pentru a confirma înțelegerea. Și tocmai a făcut-o. Acum îl aștept pe acest Fang Longzhen să vină să-mi șoptească la ureche idede sale.

Chinezul își îndoi genunchii și își închise fermoarul.

— Acceptă tot ce îți spune. Am să-1 pun pe Rodney să verifice dacă nu există vreo șmecherie. Deocamdată îl vom lăsa pe domnul Fang Longzhen își facă treaba, pentru ca Sonny să aibă cu ce să-1 prindă într-o zi, mai încolo. Deci vei preda dosarul în acel no man 's land chinezesc și te vei întoarce cu Hilary la braț. Asta e? Ai vreun plan să aduci înapoi și dosarul?

Kent clătină din cap.

— O să improvizez ceva pe loc. Ai să fii acolo, nu?

— Sigur, zîmbi Wang. Joacă cinstit cu ei cînd vine momentul. Asigură-te că Hilary stă pe teren sigur, pe partea noastră, dă-le dosarul și lasă restul pe mine, Hai, du-te și întîlnește-te cu noii tăi prieteni. Nu uita, fă cum spune el și să nu te tot uiți peste umăr.* 42

Într-un alt moment și în alte circumstanțe, lui Kent i-ar fi plăcut plimbarea cu mașina pe drumul tăiat prin terenul accidentat de țară. Mașina înainta prin praf spre soarele imens, de culoarea portocalei, care atingea linia orizontului și care, dintr-o dată, ca și cum ar fi muncit destul pentru acea zi, începu să coboare cu o viteză alarmantă spre zorile altor oameni. Șoseaua perfect dreaptă se întindea în amurgul tot mai dens, iar în spate nu era nimic; doar un nor de praf maroniu însoțind un alt Land Rover care înainta încet. Rodney nu se apropia de automobilul vămti decît

atît cît să

nu îl piardă din vedere. Șoseaua nu se intersecta cu alte drumuri; norul gros de praf ce stăruia în aer îl făcea să rămînă cu ochii pe oglinzi mai mult decît o făcea de obicei. Dar putea să stea liniștit: în spatele său nu se întimpla nimic. Wang, care era alături, stătea tăcut, contemplativ. Era mulțumit de gîndurile lui și trăgea încet dintr-o țigară aprinsă tocmai atunci. Sonii tuși, dar tușea lui nu avu nici un efect asupra lui Wang.

— Nu-ți chinui ochii, Rodney, șopti el. Nu e nevoie să dobori recordul Lo Wu-Muk Wu. Lasă-le timp să ajungă și să se pregătească. Mai redu puțin viteza.

Rodney făcu ce i se spusese.

Ca și Wang, Kent își aprinse o țigară. Nu întinsese pachetul și șoferului; țigara nu s-ar fi potrivit eu uniforma Oricum, nici nu ar fi acceptat.

Vameșul nu era deloc încîntat că un kw ai lo —= un alb, un englez, dușmanul - aflase că e agent infiltrat. Fang Longzhen era un adevărat fiu al revoluției; nu fraterniza. Și nici nu vorbea. Conducea cu grijă, așteptând semne numai de el știute.

Trecu pe lîngă intersecția cu șoseaua ce ducea la Man Kam Toborder, unde se afla un post de poliție solid construit, și mai merse un kilometru pînă a o lua la stingă, spre Muk Wu. Ocoli zona construită, intră pe o fundătură și făcu la dreapta, înaintînd pe asfalt cît de mult se putea. Mai departe, drumul era pietruit

Fang opri Land Rover-ul și stinse motorul. Arătă cu degetul prin parbriz și îi spuse lui Kent în engleză:

— La trei sute de metri de aici se află granița Să nu scoateți nici un sunet; sînt soldați din ktiometru în kilometru, gata de atac. Pe o porțiune din gardul de sîrmă de acolo au fost dezactivați senzorii. În iarbă, lîngă acea porțiune, se va afla cineva care vă va deschide o poartă. Vă va duce la o carieră de nisip, pe partea aceasta a riului, unde vă va aștepta Kim Cheong. Acestea au fost instrucțiunile lui. Peste jumătate de oră, întunericul va fi complet Eu voi aștepta aici, să vă duc înapoi.

Bărbatul se uită peste umăr și spuse în putonghua:

— Mergeți cu el, doamnă? Vă întoarceți aici sau rămîneți cu Kim Cheong?

— Nu pune întrebări idioate.

Starea de spirit a lui Ah Lian rămăsese groaznică. Nimeni nu era scutit de neplăcerile ei.

Wang coborî geamul și aruncă țigara pe marginea șoselei.

— De ce ne-am oprit, Rodney? întrebă el uitîndu-se în jur.

În față era un iaz mare, iar la dreapta se afla un drum neas

faltat; nu se vedea țipenie de om.

Rodney nu se uită în jur. Privea fix înainte; din spatele mașinii, Sonny se aruncă în față, cuprinzând cu brațele ambele

scaune, și, ca și fratele său, privi înainte.

— După curba aceea, șoseaua se termină, spuse Rodney co borînd automat vocea într-o șoptă răgușită. Dincolo de ea este un drum îngust care duce spre gard și același drum continuă în Republica Populară. Nu departe de aici este o carieră de nisip. Cred că acolo încalcă prietenii dumitale legea.

Pentru o clipă, Wang nu spuse nimic. Se uita și el înainte, ca și cum ar fi vrut să vadă după colț, dar se gîndea; apoi se hotărî.

— Cît de departe ar ajunge celălalt Land Rover pe drumul de care spui? îl întrebă el pe Rodney.

— Deloc, răspuse Rodney imediat Cred că e parcat chiar după curbă. Vreți să mergem pînă în spatele lui?

— Nu, încă nu. Sonny, du-te și aruncă o privire; vezi dacă cel de la vamă e prin apropiere. S-ar putea să nu fi plecat cu Kent și cu femeia.

— Și dacă n-a plecat? zise Sonny, care se pregătea să sară din mașină. Să-l aduc să vorbiți cu el?

— Nu, replică Wang țintuindu-l cu privirea. Ocupă-te de el.

— Pînă la capăt?

— Pînă la capăt, repetă Wang. Prejudicii maxime!

Bătrînul scoase capul pe geam și îi mai spuse lui Sonny, care se îndepărta:

— Să nu faci zgomot! Nu cred că te-ar deranja, îi spuse el apoi lui Rodney, dacă ar apărea un post vacant în filiala Lo Wu a Oficiului de Vamă, nu?

Rodney nu se gîndea la posturi vacante.

— Ce înseamnă "prejudicu maxime"?

Wang nu îi răspuse; era concentrat asupra curbei.

Sonny ajunse la curbă, se lăsă în genunchi și trase cu ochiul după colț. Land Rover-ul vămii era la vreo optzeci de metri, nu parcat ci staționat acolo unde șoseaua se transforma într-un drum prăfuit și accidentat. Vedea cotul șoferului odihnindu-se pe geamul deschis; din cînd în cînd, pe fereastră ieșea ci te un mic nor de fum de țigară.

Sonny scoase de la centură pistolul său de poliție, un Special cu țeava scurtă, și se așeză în spatele mașinii. Se uită scurt peste umăr, din instinct și parcurse în vârful picioarelor mica distanță pînă la autovehiculul oprit.

Șoferul nu auzi absolut nimic pînă cînd Sonny îi șopti un avertisment în ureche:

— Nu mișca!

Fang nu avea nici o problemă cu nervii; nu sări în sus și nici nu făcu gaură în trapă. Rămase ca o statuie, ca o statuie fumătoare. Țigara, ținută între două degete care nu tremurau, se opri în drum spre gură, foarte aproape de destinație, trimitîndu-i în ochi un fir de fum rătăcit. Dar nu clipi și nici nu își îngustă ochii; singurele lucruri care se mișcau erau lacrimile ce izvorîseră din ochii înecați de fum.

Sonny apăsă mai tare cu țeava revolverului în locul moale din spatele urechii drepte. Apoi vorbi din nou.

— Coboară mâna și aruncă țigara, zise sergentul și făcu un pas înapoi, țintind cu arma spre fața celui alt. Întoarce capul, uită-te la mine. Deschide portiera ușor. Coboară din mașină. Întoarce-te și pune mâinile pe capotă. Desfă picioarele.

Fang făcu tot ce i se spusese. Se aștepta să simtă mâinile celui alt percheziționându-l și își pregătea contraatacul. Dar nu se întâmplă așa. Sonny, cu arma îndreptată încă spre vameș, înconjură mașina, deschise portiera și smulse cu mâna liberă bancheta din spate.

— Stai pe loc, șopti el și se apropie la un pas de Fang, după care se opri.

Fang rămase ca o stană de piatră, cu brațele și picioarele depărtate, dar cu urechile ciulite și cu ochii în alertă. Sonny se aplecă puțin în față, ridică bancheta la nivelul capului lui Fang, împinse pistolul în ea și apăsă pe trăgaci.

Bancheta absorbi cea mai mare parte a sunetului exploziei. Zgomotul fusese puternic, dar nu destul încît să răzbată la mai mult de o sută cincizeci de metri. În orice caz, suficient cît să ajungă la urechile lui Wang și Rodney.

Amîndoi au apărut imediat de după colț: Wang, cu un pistol în mână, Rodney neînarmat, privindu-l cu un amestec de oroare și fascinație pe fratele său mai mic, care se pregătea să mai tragă un glonț în șoferul muribund. Dar nu mai era nevoie. Sonny își scoase pieptul înainte și cobori pistolul. Înlocui glonțul pe care îl folosisese și înfipse arma înapoi în teacă. Rodney era uluit. Era pentru prima oară cînd îl vedea pe fratele său la muncă; Sonny nici măcar nu tremura.

Wang nu își pierdu timpul cu trupul de lîngă Land Rover. Dădu din cap spre Sonny, în semn de aprobare, și îl luă de umeri pe Rodney, după care arătă spre cadavru:

— La asta m-am referit cînd am spus "prejudicii maxime", explică el. Kent aproape lipit de Ah Lian, coborî panta pietroasă și se opri lîngă un gard de sîrmă ghimpată.

— Așteaptă aici, șopti el și făcu cîțiva pași spre dreapta.

Studie atent sîrma, fără să o atingă. Era foarte bine întinsă. Nu exista nici o despărțitură, nici o poartă, cel puțin în zona aceea și nici o călăuză surîzătoare din Republica Populară. Așteptă cîteva secunde, ascultînd liniștea și uvertura la concertul din acea seară al broaștelor, după care se întoarse în punctul din care pornise.

— Ce e? Ce se întâmplă? șopti Ah Lian.

Pentru prima dată, detecta în vocea ei o nuanță de neliniște. Dar acest lucru nu îl ajuta; simțea exact la fel. Nu răspunse, ci își continuă explorarea în direcția opusă. Înainta cinci sau șase metri și așteptă iarăși.

— Psst!

Sunetul venise chiar de lîngă gleznele lui. Se uită în iarba de la picioare și, după o clipă, zări o siluetă ghemuită. Gardul de sîrmă de lîngă el era dat la o parte.

— Pe aici, șopti el și dispăru.

Vorbise în engleză. Cărarea era distinctă, iar podul de peste rîu era solid și sigur. În timpul traversării, nu au făcut nici un zgomot. Apoi, ca un spirit supărat pe cei vii, călăuza dispăru. Kent rămase pe loc și duse mîna la revolver, dar înainte de a apuca să îl scoată, capul omului apăru din nou, de data aceasta la nivelul pămîntului. Coborîse într-o carieră de pietriș încă folosită, cu excepția porțiunii pe care stătea Kent, unde iarba reușise să redevină stăpînă. În dreapta lui se afla o mică întindere de apă ce reflecta norii negri, un heleșteu artificial încrețit sub adierea slabă.

Kent se opri iarăși brusc. Încercă să își mascheze privirea insistentă cu care cerceta împrejurimile, în căutarea sursei unei străfulgerări de o clipă pe care o prinsese cu ochiul adineaori. Nu venise dinspre apă. Pe partea mai ridicată din dreapta se vedea capota plată a unui automobil ascuns fără prea mare abilitate. Ar fi putut fi parcat un metru mai departe și atunci ar fi fost complet invizibil din unghiul lui. Dar răul se produsese deja. Zări din nou licărirea cu coada ochiului. Un parbriz? Nu. Un binoclu? Nu, nu... Iată, se vedea din nou. De data aceasta, imaginea era mai limpede; ultimul licăr al soarelui dispărut se reflecta într-o pereche de lentile în forma fundului de sticlă de lapte și era orientat spre un păr țepos și cărunt Hu Bang studia locul crimei printr-un binoclu militar.

Și cine va trage? Kent își urmă ghidul la cîțiva metri, după care se opri. Un unghi nou;.. Se ghemui și își legă mai bine șiretul de la pantof, apoi privi din nou; acolo era! La picioarele bătrînului, ca o minge de fotbal ce așteaptă șutul, se afla forma rotundă a unui cap descoperit și, chiar sub el, o mică lunetă neagră montată pe o mitralieră.

— Așteaptă aici.

Călăuza chineză continuă să meargă spre marginea carierei, unde terenul începea să urce spre o zonă neexploată. Dintr-o altă mașină apărură încă două siluete. Această mașină, o limuzină neagră sau blumarin, era parcată fără nici o încercare de a fi ascunsă.

Una din siluete era o femeie. Purta pantaloni, dar părul ei lung și bogat flutura la fiecare pas. Cînd tînăra îl văzu pe Kent stînd în mijlocul platoului, fu cît pe ce să alerge spre el, dar Kim Cheong întinse un cîrlig și o prinse de cot. Femeia scoase un țipăt mic, nu de durere, ci de oroare la senzația pe care i-o dădea metalul apăsător pe pielea ei fină.

Erau la numai cîțiva metri depărtare. Kent își dezlipi ochii de la Htiary și Kim Cheong și, fără a întoarce capul, se uită rapid la mitralieră. Arma stătea fixă precum o stîncă, îndreptată direct spre el. Se întoarse cu spatele la Hu Bang și la trăgător, după care, cu mîna stingă apărută de sacoșa de plastic, apucă grenada și îi scoase încet cuiul. Se întoarse așa încît trăgătorul să îi vadă fața. De asemenea, se asigură că Hu Bang îi vede grenada din mină.

— David...? se auzi vocea perfect stăpînită a lui Hilary.

Kent nu își dădea seama dacă tînăra e bucuroasă că îl vede sau furioasă că lăsase lucrurile să ajungă atît de departe. Hilary făcu un pas spre el.

— Doar o clipă..., zise Kim Cheong și își întinse și celălalt cîrlig. Dosarul, te rog.

Kent trecu sacoșa în mîna dreaptă și își lăsă cealaltă mînă lîngă corp. Întinse punga spre Kim Cheong, cu brațul ridicat la nivelul bărbiei, în așa fel încît dosarul să se afle între capul lui și lunetă. Kim Cheong îi dădu drumul lui Htiary și întinse cîrli guL ca englezul să îi agate sacoșa de el.

În momentul acela, Kim Cheong parcă a citit gîndurile lui

Kent Pentru un om trecut de șazeci de ani, avea reflexe exce lente. Strigă un cuvînt de avertisment pe tonul cel mai înalt al

vocii sale, înșfacă dosarul și se aruncă la pămînt Exact la timp.

Kent nu mai ținea atît de strîns grenada și se auzea un șuierat înspăirnîntător. O ținu puțin, după care o arunca deasupra ca pului. Nu era cea mai bună aruncare pe care o făcuse vreodată, dar era suficientă să o trimită cam la cinsprezece metri; grena da căzu cu zgomot între Kim Cheong, Hilary, trăgător și el în suși. Numără în gînd; trei secunde se scurseseră deja

O luă pe Htiary de talie, o trase lîngă el și o trînti la pămînt

Țipătul ei ajunsese abia la jumătatea esofagului cînd un zgomot asurzitor îi împinse timpanele spre interior.

BUUUM!

Instantaneu, după fulgerarea unei lumini, se ridică un șuvoi compact de fum alb, bolborosind ca un gheizer furios. Din cealaltă parte a perdelei de fum se auzi o detunătură și chiar lîngă capul lui Kent fu dizlocată o porțiune de pietriș, care îi ricoșa

în obraz. Apoi urmă încă o împușcătură, una mai ușoară, mai rafinată, de pistol, venind din aceeași direcție. Glonțul fusese țintit destul de bine; trecu șuierînd între capul său și umărul lui Htiary. Cel care apăsase pe trăgaci știa să ochească. Hu Bang scoase și el un Luger cu țeava lungă; putea încă să țină o armă în mînă. Apoi răsună o rafală sălbatică de mitralieră, care străpunse ceața tot mai deasă și se înfipse în pietre.

Kim Cheong și-a revenit primul. Se ridică în genunchi și, cu sacoșa ținută strîns în cîrlig, intră în norul de fum, căutînd să se ascundă. Dar era prea tîrziu; Kent era deja lîngă el. Trăgîndu-se peste trupul întins la pămînt al lui Hilary, se zvîrli sălbatic spre umbra tot mai vagă a bărbatului. Îl ajunse și se agăță de el, doborîndu-1 în genunchi. Dar Kim Cheong era sprinten și se mișca precum un atlet Lovea și se zbătea să se elibereze din strînsoarea lui Kent agitîndu-și amîndouă cîrligele în speranța că se va putea prinde de prundiș. O baieră a sacoșei se rupse și nu mai era timp să o apuce pe cealaltă în cîrlig. Se răsuci violent îl lovi puternic pe Kent și aproape reuși să se ridice în picioare. Triumfător, întinse mîna după sacoșă Dar, pentru a doua oară ajunsese prea tîrziu.

Englezul înșfacă punga, se întoarse, pătrunse în norul de ceață și o întinse spre Hilary, care era în genunghi. O ridică repede, o întoarse în direcția gardului, îi strigă în ureche să meargă ghemuită și o împinse afară din fum. Era la un metru în spatele ei, cu mâinile întinse și strigându-i să se grăbească.

Atonei s-a auzit un pocnet și în parbriz apăra o gaură

Totul s-a întâmplat într-o fracțiune de secundă. Hu Bang își cunoștea meseria Ochii săi erau încă fixați pe imaginea mult așteptată

PAC!

Glonțul greu intră în coapsa lui Kent, sfărîmînd osul. Englezul avu timp destul cît să privească unghiul grotesc pe care

îl făcea piciorul lui, după care al doilea foc îl nimeri în partea dreaptă a pieptului. Al treilea glonț își rată ținta Se lovi de pietrișul de lîngă capul lui, ricoșă pe un bolovan și dispăru spre cerul întunecat Apoi, fumul reveni învolburîndu-se în jurul capului său și ascunzîndu-i trupul, pînă cînd se liniști și învăluica o pătură.

Dar nu a murit. Se uita neputincios la fața șocată a lui Hilary.

— Du-te! urlă el. Fugi! Pentru numele lui Dumnezeu! Fugi! Pleacă de aici!

Dar ea nu se mișca; stătea transfigurată, cu sacoșa pendulîndu-i în mîna întinsă spre el. Tremura ca o frunză în bătaia vîntului, fără să își poată controla reflexele nervoase.

Kent nu putea face nimic. Începu să tremure, iar dinții îi clănțăneau neîncetat Era în stare de șoc. Încă nu simțea durere, durere adevărată, dar urma să simtă. Clipi; nu se întâmplă nimic. Încercă să-și ștergă lacrimile cu mîna dreaptă, ca să poată vedea dincolo de fată, dar brațul nu i se mișca. Apoi, într-un scurt, moment de luciditate, ceața roșie care i se așternea pe ochi se rări și văzu în depărtare altă siluetă, care se apropia cu viteză.

— O, Doamne! Hilary, pentru numele lui Dumnezeu, fugi!

Dar era prea tîrziu. Ah Lian fugea desculță ca o fată de țăran, cum fusese probabil cu mulți ani în urmă; cînd ajunse la trei metri de spatele ei, sări ca o panteră asupra țintei sale imobile. O prinse pe Hilary de umeri și, în timp ce englezoaica se prăbușea, o lovi în tîmplă cu o lovitură de karate. Sunetul, ca al unui satir de măcelar spintecînd o halcă de carne, se reverberă pe platoul plin de fum; Hilary rămase acolo unde căzuse, fără viață.

— O, Dumnezeule!

Englezul ar fi vrut să leșine, să adoarmă; simți un deget cald și fin închizîndu-i pleoapele. Apoi se forță să îi deschidă din nou. "Nu încă. Doamne, nu încă." Ah Lian ridicase deja sacoșa. "Nu! Nu încă!" Se luptă cu durerea înnebunitoare și apucă revolverul înfipt în teaca de la centură. Cu mîna stingă; atît de neîndemânatic... "Dar nu trebuie decît să țintești și să apeși pe trăgaciul ăla blestemat. Ochește-o între țîțe! N-ai timp. Țintește oriunde." Și o făcu.

PAC! PAC!

Nimic; femeia nici măcar nu tresărise. Și apoi arma, plină de sânge, îi alunecă din mîna. Dar nu era terminat. Ah Lian se aplecă lîngă el și apucă revolverul. Făcuse o greșeală. Ar fi trebuit să își ridice fusta și să fugă.

Cu un efort supraomenesc, își ridică brațul sting, o prinse de gît și își încleșta degetele. Chinezoaica țipă. Bărbatul o trase peste el, strîngînd tot mai tare degetele. Ah Lian se luptă, lovi cu picioarele, dar el nu îi dădu drumul, ci îi apăsă fața de piept, ignorînd durerea și umplînd-o de sânge, pînă cînd țipătul ei se transformă într-un gîlgîit. Kent ridică pleoapele.

Nu îi venea să își creadă ochilor. Abia vizibil, mai mult ca o umbră în lumina muribundă, Wang Peng Soon se apropia de carieră într-un mers rapid, dar controlat, ca un marș în care picioarele nu se depărtează de pămînt. "Fii binecuvîntat, Wang!"

Continua să se apropie; Kent văzu în mîna chinezului fratele geamăn al revolverului său cu țeava scurtă S& W, acum căzut în mîna lui Ah Lian. "Dragul de Wang!" înălță capul și încercă un zîmbet Wang era aproape deasupra lui; avea fălcie încleștate și afixa o mină gravă. Încetini și schimbă pasul. Apoi, cu o legănare calculată, îl lovi cumplit pe Kent cu piciorul în frunte. Capul lui Kent zbură pe spate, de parcă ar fi avut gîtul din cauciuc, și se uită fix, cu gura căscată. Zîmbetul larg cu care își întîmpinase salvatorul îi impietrise pe chip. Șutul trebuia să îl fi scos din luptă, și așa s-a și întîmplat; aproape. Gîtul refuză să îl mai susțină și capul îi căzu în pietriș. Rămase pe o parte, întrebîndu-se dacă acesta este sfârșitul coșmarului; "vă rog, nu vrea nimeni să mă trezească?"

Kent deschise ochii și văzu pantoful negru și prăfuit al lui Wang. Chinezul se aplecă și ridică sacoșa de plastic cu un deget. Pentru o fracțiune de secundă, privirile li se întîlniră. În ochii lui Wang nu exista mîdă, nici compasiune; nimic. Apoi, Kent privi dincolo de pantoful negru. Wang își făcuse intrarea perfect invizibil pentru echipa de asasini aflată pe un teren mai înalt și neobservat de Ah Lian, care stătea în genunchi, cu fața la cîțiva centimetri de solul nisipos, cu mîncarea servită mai devreme bălțită în prundiș, în fața ei. Se simțea rău și acesta era numai începutul; trupul îi era scuturat de convulsii și spasme. Kent își roti ochii înapoi spre Wang.

Chinezul era ocupat, avea alte lucruri de făcut; nu avea

timp pentru prieteni. Aruncă o privire scurtă spre femeia căzută în genunchi; nu îi acordă mai mult timp decît îi acordase lui Kent. Se întoarse cu spatele la amîndoi și se depărta cu sacoșa fluturîndu-i în mină, atîmată de un deget grasuț, și dispăru în fumul ceva mai dispersat.

Dar durerile tot mai mari ale lui Kent nu se sfîrșiseră. Englezul se uită fără să înțeleagă spre locul în care dispăruse Wang.

Un vîrtej scurt lăsă un gol în ceață, prin care văzu două sduete. Wang și...? Ticălosul acela diabolic cu ochelari stti Himmler?

Nu, nu era el. Fumul se învîrteji din nou prin lumina gri, care nu cedase cu totul în fața nopții grăbite, iar el zări strălucirea efemeră a unui cârlig de oțel ieșind din umbră și apucînd hotărît punga pe care i-o întindea Wang. Apoi, fumul îi înghiți din nou. Întoarse capul și încercă să se ridice în picioare.

Dar regretă imediat încercarea. Ah Lian se ura spre el. Chipul ei, plin de nisip înroșit, era schimonosit urîțit de mînie; în mîna strîngea revolverul ud și lipicios. Se opri și se uită la el, dar numai pentru o secundă. Încerca să îi spună ceva, ceva nu foarte plăcut și cînd femeia văzu că englezul o privește, că e conștient de ce se întîmplă, își așeză și cealaltă mîna pe patul revolverului, ținti spre trupul nemișcat al lui Hdary și, cu ochii lipiți de fața chinuită a lui Kent, apăsă pe trăgaci. Arma detună și nimeri. Barbarul urlă din toate puterile, ca un animal rănit

Cu ochii încă fixați pe chipul lui, Ah Lian continua să se tîrască spre Kent, îndreptînd arma spre el. Bărbatul închise ochii; nu îl mai interesa nimic. Știa ce se va întîmplă.

Auzi o singură bubuitură, dar nu simți nici o durere. Nu a mai auzit a doua explozie.

43K ■ ' ■

■m ■ ■

Acum singur, Wang stătea nemișcat; nu dorea să atragă atenția asupra lui pînă cînd ultima pală de fum nu se va fi ridicat spre norii care atîmau deasupra lui. Aștepta cu urechde ciulite, dar cu o expresie senină.

Auzi primul mașina din vîrful pantei. Șoferul ambreia ca un începător și, după un marșarier nesigur, puțin derapat, se în dreapta vuind pe drumul neasfaltat de deasupra carierei, pentru a parca lîngă mașina din care coborîseră mai devreme Hdary și Kim Cheong.

Fără să își încordeze auzul, prinse o conversație rapidă, guturală, în care interveni o singură dată și vocea subțire și ușor isterizată a lui Ah Lian. Dar un ordin grosolan o reduse la tăcere. Amîndouă mașinile porniră în convoi, fără zgomot și fără complicații. Nimeni nu părea cîtuși de puțin interesat de cele două trupuri întinse pe platoul micuț.

Imediat după ce zumzetul celor două motoare se stinse, Wang se mișcă. Și se mișcă repede. Întîi se aplecă deasupra lui David Kent și îl întoarse pe o parte. Apăsă cu două degete scurte pe gîtul lui, lîngă vena jugulară, și înclină capul de parcă ar fi încercat să audă și nu să simtă pulsul. După cîteva secunde, scoase cureaua lui Kent și o strînsese cu putere în jurul coap sei. Apoi îi scoase cămașa însîngerată și îi făcu un bandaj urît, dar eficace. Reușise să domolească hemoragia, dar nu să o oprească. Se uită rapid la rana din piept și șterse sîngele cu o batistă. În lumina slabă, rana nu părea complicată: o gaură cura tă de glonț în partea superioară a pieptului. Împinse cu degetul batista în gaură cît de tare putu, apoi se ridică în picioare, își scoase vestonul și îl întinse peste omul aparent mort. Îndrep tîndu-se către Hilary, se împiedică de micul revolver aruncat

de Ah Lian. Se aplecă, îl apucă de apărătoarea trăgaciului și îl băgă în buzunarul vestonului întins peste timpul lui Kent. Se întoarse și îngenunche lângă Hilary; își strecură mina sub ume rii ei și o ridică în capul oaselor. Femeia scoase un geamăt care o făcu să tușească. Htiary deschise ochii și începu să țipe, dar Wang îi acoperi gura cu mîna

— Eu sînt, Wang, șopti el, ca și cum ea n-ar fi văzut cine e. Nu fă zgomot. N-am ieșit încă de aici. Am să-mi iau mîna de pe gura ta; nu țipa, stai liniștită.

Chinezul își îndepărtă mîna și tînăra suspină de durere, dar își reprimă impulsul de a țipa.

— David? rosti ea în șoaptă.

— Nu-ți fă griji pentru el..., o liniști Wang mîngîind-o blînd pe spate.

Cînd mîna lui Wang îi ajunse la umăr, femeia nu-și putu re ține un geamăt, care îi aduse lacrimi în ochi.

— Nu e chiar așa de grav, spuse Wang mai mult pentru sine. Cred că ai o claviculă luxată.

— Și

nu-i de-ajuns? suspină ea printre dinții încleștați.

Blestemat să fu, Wang!

— Și două arsuri, din care una pe gît, din cauza focului tras de aproape.

Htiary închise ochii.

— Fă ceva, Wang! Te rog!

— Am să te ridic. O să te doară un pic, la început, dar încearcă să nu faci zgomot. Hai, numai puțin... OK?

— Ah, Doamne, Dumnezeule!

Cei doi tineri Chew așteptau în poziție de luptă la capătul drumului. Wang îi interzisese lui Sonny în mod expres să se apropie de gard, indiferent ce va auzi. Sonny Chew îl cunoștea destul de bine pe directorul Wang Peng Soon încît să nu îi încalce ordinele. Însă împușcăturile, strigătele și țipetele care au urmat exploziei și uierate a grenade i-au pus la grea încercare voința

— Vine cineva! șopti Rodney.

— Sper că nu sînt ticăloșii de gurkha! replică Sonny atinzînd patul pistolului și înainta pe drumul pietruit.

Dar Wang îl văzuse.

— Eu sînt, spuse el răgușit și îi alungă cu un gest iritat cînd cei doi se apropiară în fugă să o ia pe Hilary.

— Amîndoi, duceți-vă în carieră, repede! Mergeți în linie dreaptă de le despărțitura din gard și o să-1 găsiți pe englez. E rănit grav, împușcat... Aveți grijă de piciorul lui, e făcut varză; și mai are un glonț în piept. Dar e viu. Aduceți-1 aici și să nu faceți zgomot! Stați puțin!

Cei doi Chew se opriră din drum. Wang se uită peste umăr la cadavrul ofițerului de vamă, întins lângă roata din față a Land Rover-ului.

— Luați-1 cu voi și puneți-1 lângă balta cu sîngele lui Kent

Vreau să creadă că l-au împuşcat și pe el, din greșeală. Hai, plecați!

L-au așezat pe Kent, încă inconștient, cu multă grijă pe podeaua Land Rover-ului și l-au acoperit cu hainele lor. Englezul părea mort, dar când cei doi chinezi firavi și-au trecut difictia încărcătură prin poarta improvizată și au lovit-o de gard, a scos un geamăt. A deschis o clipă ochii, însă nu a văzut decît întuneric; simțindu-se legănat, s-a relaxat și s-a adîncit din nou în starea de inconștiență atît de plăcută, convins fiind că are unsprezece ani și e în vacanță, în trenulețul roller-coaster de la Yarmouth, cu unchiul Teddy; îi părea rău doar că mîncase prea multe bomboane și înghețată de nucă de cocos, pentru că acum simțea că i se întorc pe gît.. Rodney Chew a spus că există cîte un post de poliție în fie care direcție a șoselei: unul la frontieră, la Man Kam To, și altul pe malul mai înalt al riului Ping Yuen. Al doilea, a mai spus Rodney, era mai ușor accesibil și posibil mai aproape. Dar Wang se gîndea la alte lucruri. Infiltrarea personalului vămii de la Lo Wu era adîncă, nu doar de suprafață. Fang nu era un sim plu pion, un om introdus între trepădușii de pe lîngă vamă, ci era un ofițer cu grad înalt și lucra acolo de mult timp. Și dacă ei se pot dispensa de un om, înseamnă că se pot dispensa de mai mulți. Și pot face același lucru și în poliție... Wang nu își făcea nici o duzie cu privire la puritatea Poliției Regale Hong Kong... Nu voia ca știrea despre rănirea lui Kent și a lui Hilary să ajungă peste graniță, în vîrfurile unei săgeți aprinse.

— Cine are în pază gardul în zona asta? îl întrebă el pe Rodney.

— Gurkha. Și sînt sigur că, în acest moment, jumătate din efectiv cercetează locul cu pricina. Au scos din posturi rtilitarii de pe o rază de cîțiva kilometri. Nu fac nici un zgomot ticăloșii ăștia, nici nu știi cînd sînt lîngă tine. Primul semn al prezenței lor este un kukri ascuțit ca lama, așezat lîngă ureche!

— Au primit anumite ordine, murmură Wang enigmatic. Unde este cel mai apropiat turn?

— Cam la un kilometru și jumătate dincolo de rîu, spuse Rodney zîmbind, încîntat că înțelesese. Eu am să merg în față cu Land Rover-ul nostru, iar dumneavoastră în spate, în cel al lui Fang, adăugă el de parcă ar fi citit gîndurtie lui Wang.

Șoseaua nu ar fi fost niciodată acceptată pentru organizarea unui circuit de grand prix, dar acest lucru nu d descurajă pe Rodney. Htiary bombănea mereu, dar Wang considera acest lucru drept un semn bun pentru o femeie bolnavă. Însă Kent nu scotea nici un sunet, nici măcar un geamăt; chipul lui căpă tase, în lumina reflectată a farurilor, o înfățișare pămîntie.

Hilary ar fi vrut să facă ceva, dar era ținută în loc de Wang, iar durerea îi săgeta brațul și umărul la fiecare hop; pînă la urmă, înțelesese că era mai bine să nu încurce pe nimeni.

Cînd au ajuns la tumul de control, un locotenent tînăr însoțit de trei gurkha cu fețe plate, dar în alertă, se îndreptă spre

ei. Locotenentul, un băiat cam de douăzeci și doi de ani dar cu experiența unui bărbat adevărat, inspecta întâi piciorul lui Kent, apoi pieptul, după care se ridică și privi în ochii lui Wang.

— Ce văd eu aici are vreo legătură cu împușcăturile pe care le-am auzit dinspre Paradisul Popular? Mi s-a ordonat să nu dau nici o atenție incidentului. Știți ce s-a întâmplat?

— Am să-ți spun mai târziu, replică Wang. Pot să dau un telefon în timp ce dumneata te ocupi de cei doi?

Tânărul ofițer își cunoștea bine meseria. Ordonase deja personalului medical să preia situația; Wang văzu cu coada ochiului cum ceilalți gurkha îl ridică pe Kent din Land Rover și îl așează pe o targa.

— N-o să ai nevoie de telefon, spuse tânărul ofițer pe un ton belicos, dar o să ai nevoie de un avocat al dracului de bun dacă nu-mi spui ce se întâmplă.

Se opri, privi peste umăr, apoi făcu semn din cap spre un gurkha cu însemne de caporal pe mânecă, ce stătea lângă ușă. După un schimb de cuvinte în limba gurkhali, ofițerul spuse în engleză, ca să înțeleagă și Wang:

— Am auzit și eu. Mulțumesc, Tulbahadur. E un elicopter, adăugă el întorcându-se spre Wang. Cei doi europeni vor merge la Spitalul Militar Britanic din Hong Kong, iar dumneata și prietenii dumitale veți rămâne aici, cu mine, pînă cînd cineva cu mai multe stele aici... - și bătu ușor cu degetul într-un epo let - ...îmi va spune dacă să vă împușc pe toți trei sau dacă să vă încui în latrina de la subsol. Spune-mi...

Se opri brusc și îl privi pe Wang cum duce mâna la spate și scoate din buzunarul pantalonilor un portofel ros din piele. Bă trînul îl deschise, trase din el o legitimație plasticată de un gri murdar și i-o întinse tânărului ofițer, care o analiză fără nici o expresie. Wang avea câte un grad militar pentru fiecare ocazie. Tânărul se uită în ochii lui Wang și spuse cu un zâmbet ovin:

— Imediat vă aduc un telefon, colonele...

Ofițerul se relaxa dintr-o dată. Acum părea și mai tânăr, cînd știa că se află printre prieteni, dar nu își ceru scuze, deși își dăduse seama pe cine se oferise să încuie în latrina de la

subsol.

— Intre timp, nu doriți o ceașcă de cafea?

Wang îl refuză; deși se grăbea, se opri să tragă cu ochiul pe peluză, unde elicopterul se pregătea de aterizare, ghidat de un gurkha.

— E o vizită programată? întrebă Wang.

— Nu; am ordonat-o imediat ce l-am văzut pe tipul din Land Rover-ul dumneavoastră.

— Aveți o evidență a vizitelor elicopterelor?

— Nu, Doamne ferește!

Locotenentul scutură din cap, șocat de o asemenea sugestie.

— Deci, dacă chinezii ar asculta și ar trage cu ochiul, nu li s-ar părea nimic neobișnuit la elicopterul ăsta?

— Absolut deloc. Elicopterul ăsta, că tot veni vorba, tocmai a sosit de la Sek Kong, zise el arătînd cu mîna spre sud, unde se afla celălalt versant al dealului aflat undeva în orizontul întunecat, nevăzut. Ciudat... Nu păreau surprinși; și, de obicei, nu sînt atît de rapizi. Parcă ar fi așteptat...

Cînd înțelese că nu va primi nici un răspuns, ridică din umeri.

— Vreți să mergeți în oraș cu el, sau plecați tot cu mașina?

— Lasă telefonul, zise Wang și dădu din cap. Mă duc cu elicopterul. Totuși, aș vrea să vorbesc întîi cu cei doi oameni ai mei. Dar, încă un lucru... ăă, cine sînteți de fapt?

— PMO 10, spuse ofițerul tînăr și, interpretând greșit expresia încruntată a lui Wang, adăugă imediat: Princess Mary's Own.

Ridurile de pe fruntea lui Wang dispărură, dar din alt motiv.

— Pot să vă cer să nu pomeniți despre incidentul din seara asta prin radio pînă cînd vorbesc cu cineva de la Poliția Hong Kong? Promit că vorbesc imediat cum aterizează elicopterul la spital. E foarte important

Dar tînărul ofițer gurkha nu era prost.

— Am raportat deja focuri de armă și o mică explozie venind din partea roșie a graniței, domnule. Ar fi fost foarte surprinși dacă nu ar fi primit raportul nostru. Sînt convins că și-au reglat aparatele pe frecvența noastră și așteaptă amănunte.

Wang atinse cu mîna brațul tînărului și spuse:

— Sînt convins că vei fi general înainte să ajungi la vîrsta mea!

Locotenentul nu rise. Nici măcar nu zîmbi.

— Mulțumesc, domnule, spuse el.

Era extrem de bine crescut. Dar nu mai era timp pentru conveniențe sociale. Elicopterul se rotea, iar praful se învîrteja în aer ca o furtună de nisip, aruncînd pietricele mici ca niște gloanțe în picioarele soldaților. Wang și locotenentul coborîră treptele spre elicopterul care aștepta. Bătrînul schimbă direcția și se îndreptă spre Rodney și Sonny Chew. Era greu să faci conversație lîngă motorul pornit al unui elicopter, Wang se văzu nevoit să țipe. Își apropie gura de urechea lui Rodney.

— Rodney, nu știu cum să-ți mulțumesc. Dar vreau să îți mai cer o favoare.

Rodney era dornic să îl ajute, dar părea obosit; munca de peste zi depășise norma obișnuită a unui ofițer de vamă. Își acoperi cealaltă ureche cu mîna și strigă răgușit:

— Spuneți, domnule Wang.

De la distanță, păreau un tablou de fildeș nețuke, prinși într-o conversație eternă.

—tVreau să uiți complet întâmplările de astăzi, strigă el. Orice discuție despre activitățile Ramurii Speciale, despre chinezi grași, despre trecerea frontierei, despre spioni chinezi ucigași, zise el și făcu o pauză să își umezească gîtul, și despre europeni civili răniți duși cu elicopterul va periclita nu numai întregul sens al operațiunii pe care tocmai am îndeplinit-o, dar va

amenința direct viața lui Sonny. Pot să contez pe discreția ta?

— Când se vor întâmpla toate lucrurile astea despre care ați vorbit, domnule Wang? Întrebă Rodney cu o expresie nedume rită.

— Bun băiat! La revedere, Rodney.

Cei doi și-au strâns mâna și Wang s-a întors la Sonny.

— Sonny, urmează-1 pe Rodney înapoi la Lo Wu în celălalt Land Rover și ia apoi primul tren spre Kowloon. OK?

— OK. Călătorie plăcută, șefii'.

— Încă n-am terminat! Vreau să plec din Hong Kong la prima oră mâine dimineață. Du-te la Kuala Lumpur și nu vorbi cu nimeni. Dacă vor fi necesare explicații, le voi da eu. Bine?

— Bine.

— Ne vedem în Kuala Lumpur. Ai grijă, Sonny.

— Și dumneavoastră, șefu'. Locotenentul gurkha îl ajută să urce în elicopter, apoi sări

cu ușurință după el. Studie atent buzele lui Wang, care mimau o întrebare. Wang îl privi intens, apoi se întoarse, în timp ce echipajul elicopterului închise ușa.

Htiary stătea într-uh scaun jos, cu 6 mină dezolată. Brațul îi era bandajat și un alt bandaj, legat strâns, nu îi lăsa umărul să se miște. Pe arsurile de la gât îi fuseseră aplicate niște tampona ne umezite din dotarea armatei, care o forțau să își țină bărbia

în sus, așa încât, ca să îl vadă pe Wang, trebuia să se uite în jos, spre nas. Arăta ca o doamnă provincială într-o piesă de teatru

pe scena satului. Dar ir* mintea lui Htiary nu existau gânduri de

mărire. De fiecare dată când închidea ochii să își alunge oroa rea, îl vedea numai pe David Kent care urla la ea să fugă. Și

când îi deschidea, realitatea era acolo, zăcând la picioarele ei:

David Kent, pe moarte. Acest lucru îi provoca un nou val de

greață și o nouă bătaie cu lacrimi care amenințau să i se

reverse pe obraji. Se întreba dacă merită tot acest efort, dar nu

era în stare să ajungă la o concluzie. Într-un târziu, renunță și

închise ochii - și mintea - pentru tot Nu voia concluzii și ho tăfri; tot ce voia

era un calmant, o baie, un pat curat cu așter nuturi apretate și cinci somnifere...

David Kent zăcea într-o inconștiență profundă. Mîinile nu îi

erau acoperite de pătura grea de armată și păreau singurele

părți ale corpului neatinsse de sînge. Ochii îi erau închiși, fața pămîntie, udă și

desfigurată de durere. Pe frunte îi alunecau bro boane de sudoare și formau

mici rîulețe ce se revărsau pe față,

tăind un canal prin nisipul roșu de pe față și acumulîndu-se în

gaura dintre clavicule. Toți se uitau la el, dar nimeni nu îi ștergea transpirația.

l se făcuse o fiolă de morfină, dar pe chipul lui

nu exista nici un semn că l-ar fi ajutat în această călătorie dificilă.

Wang se apropie încet de el, ținîndu-se de plasa de pe peretele elicopterului,

care se înălța rapid și făcea un viraj. Locotenentul ajunsese lîngă englez înaintea

lui Wang și îi întinse mîna,

să ti ajute să parcurgă ultimii metri.

— Mulțumesc, strigă el și tînarul dădu din cap, uitîndu-se apoi la Kent

Strigătul avusese probabil vreun ecou în mintea lui Kent

care deschise brusc ochii. Nu își focaliză privirea, ci se uită pur și simplu. Apoi îl văzu pe Wang și făcu ochii mai mari. încercă.. disperat să își dea seama ce se întâmplă. Unde era? Ce era blestemata asta de rachetă? Cine era soldatul acesta? Și - Doamne, Dumnezeule! - Wang? Simți în gură sînge și suc gastric. Scui pă și își murdări cămașa îl urmări cu privirea încă încețoșată pe Wang, care se apropie și îngenunche lîngă el. Fața chinezului era seacă; se uita la el și atît. Locotenentul se apropie și șterse gura lui Kent cu o batistă albă ca laptele, dar el se trase înapoi, încordîndu-și trăsăturile. Apoi strigă cît îl țineau puterile, dar nu îi ieși decît o șoptă răgușită, ca și cum ar fi avut gîtul plin de nisip, care nu se auzi aproape deloc în urletul motoarelor.

— Porcule! Ticălos murdar și împutit!

Se strădui să se ridice, însă nu reuși decît să îl apuce pe Wang de cămașă. Pînza se sfîșie cu un zgomot ca de lemn rupt iar Kent izbuti să aducă fața lui Wang la cîtiva centimetri de a lui.

— Ticălosule! Trădător mizerabil! De ce?

Wang apucă ferm pumnul încleștat al lui Kent și îi desfăcu strînsoarea în timp ce îl așeza cu blîndețe pe spate, nu încercă să se apere.

— Animalule, ai lăsat-o pe idioata aia s-o omoare pe Htiary! Ai să plătești cu viața pentru asta, chinez împutit!

Bătrînul nu își feri privirea. Se uita total imperturbabil în ochii lui Kent Dar englezul tăcu subit își alungase toate senzațiile din minte și creierul său își încetă activitatea Uitase ce mai voia să îi spună lui Wang; uitase ce făcea și unde se ducea. Simți o amețeală caldă urcîndu-i din stomac și încercă să nu își dezlipească ochii de pe fața lui Wang, dar încercarea lui nu dură mult Ceva din interiorul lui se strecură către globii oculari, ieși în afară și îi trase pleoapele în jos. Nu se opuse; nu se luptă. Era mult mai plăcut așa

— Nu cred că îi sînteți prea simpatic, domnule Wang, strigă tînărul locotenent gorkha

Părea cît se poate de serios; în ochii săi nu exista nici o urmă de suris. Wang încercă un zîmbet pentru locotenent, dar nu îi ieși.

— Mi-ai adus haina? întrebă el.

Locotenentul i-o întinse. Dar era prea ușoară. Băgă mîna în buzunarul drept, iar vocea de lîngă el îi spuse la ureche:

— Asta căutați, domnule Kent?

Era revolverul murdar de sînge, înfășurat într-o batistă. Locotenentul i-1 întindea cu mîna acoperită de batistă; era tot plin de sînge, lipicios și murdar.

— Desfă-1, ordonă Wang.

Tînărul se supuse. în cilindru erau șase gloanțe, fiecare cu vârful tăiat. Locotenentul le analiză o clipă și, meditativ, roti cilindrul și scoase tuburile gloanțelor folosite. Se uită la ele, luă unul și îi studie mica deformație de la capătul percutat.

Făcu același lucru cu următorul, apoi cu următorul, după care se uită intrigat în ochii lui Wang, înălțînd din sprîncene.

— Oarbe?

Wang aprobă din cap; trăsăturile lui nu exprimau nimic. Apoi arată cu privirea spre David Kent.

— Te duci la spital cu el?

— Ați vrea să mă duc?

— Te rog. Și, cînd se trezește, vrei să-i dai arma înapoi?

— Cu tuburile astea?

— Dacă nu te-ar deranja..

416

44

Wang ieși lipăind din baie, se înfășură într-un halat plușat și se cufundă în pat. Pe masă, chiar lîngă el, era o sticlă de apă Highland Spring, un deget de Teacher 's și un pahar care aștepta să fie umplut cu ceva. Umplu paharul pe jumătate și îl puse alături de sticla de Highland Spring. Se uită la ceasul de mîină, așezat pe masă. Trecuse jumătate de oră de la miezul nopții; la Londra era patru și jumătate. Evelyn Woodhouse își gusta probabd a treia porție de șarlotă. Luă o înghițitură mică din pahar și formă numărul lui Woodhouse din Curzon Street. Auzi clinchetul linguriței lovite de bolul de porțelan.

— Bună, Wangy.

Woodhouse își curăță cu limba firimiturile din colțurile gurii și le înghiți.

— Ce drăguț din partea ta să ne suni și să ne anunți ce se întîmplă acolo! Am avut o discuție cu ofițerul de securitate pentru apărare. Hong Kong-ul mi-a spus multe, dar nimic din ce voiam să aud. Are y ou clean?¹

— Da, mulțumesc, Woody; tocmai am făcut o baie bună și fierbinte.

1 - "Ești curat?", dar și "Vorbești de la un telefon protejat?" (n.t.)

27

417

Woodhouse nu fu deloc amuzat.

— Nu te prosti, Wang, sînt lucruri importante.

Wang își zîmbi în barbă. Woodhouse era atît de previzibil...

— Sînt într-o cameră de hotel din Hong Kong, Woody. De obicei, în locuri ca astea nu se instalează microfoane. Vrei să știi ce s-a întîmplat cu puișorul?

— Ai grijă, Wang!

— A plecat acasă, să se transforme în cocoș.

În Londra, lingurița se lovi din nou de porțelan. În timp ce analiza vestea, Woodhouse mai bău puțin ceai. Dar nu dură decît atît cît să soarbă repede de două ori.

— Cu toate implicațiile?

— Numai timpul ne-o va spune. Hilary și-a jucat rolul, iar David a făcut-o pe idiotul neștiutor. A fost rănit; și ea, dar nu la fel de grav.

Woodhouse nu dădu nici o atenție acestei liste de răniți.

— Ofițerul de securitate mi-a vorbit despre problemele de la graniță. A trebuit să intervină annata, așa mi-a spus. Chestia asta nu compromite operațiunea?

— În presă a apărut o declarație prin care Poliția Hong Kong afirmă că, urmărind niște urme spre zona de frontieră, a recu perat două cadavre. Nu s-au mai dat alte detalii; e o practică obișnuită. Naționalitățile nu sînt niciodată dezvăluite; de obi cei, e acceptată ideea că cei uciși sînt chinezi: ai lor sau ai noștri. Xinhua - Noua Agenție de Știri Chineză - a dat știrea. Ar fi bătut prea tare la ochi dacă ar fi relatat că au fost uciși doi europeni, un bărbat și o femeie.

— Acest lucru corespunde perfect schemei tale - punctul "asasinări", nu? Îmi închipui că vrei ca unchiul și mătuștia tale din Pekin să presupună că au fost eliminați doi oameni importanți de pe lista celor care știu?

Desigur, întrebările lui Wang nu cereau răspuns. Și englezul nu îl așteptă.

— Cît de grav a fost rănită Hilary West?

— A scăpat numai cu niște zgîrieturi, contuzii, chestii din astea. Kent e cel cu probleme; era cît pe ce să rămînă fără picior. Dar nu-ți fă griji, Woody.

Woody nu își făcea griji, ci își umplea din nou paharul cu Royal Worcester. Wang îi dădu cîteva secunde să rostească vreun comentariu, dar cînd nu auzi decît clinchetul sticlei, continuă:

— Cred că trebuie să i se spună toată povestea; părerea mea e că are dreptul să știe ce înseamnă să fii implicat în intrigi internaționale, îl va ajuta să înțeleagă, cînd va șchiopăta pînă la oficiul poștal să își ridice pensia.

Ochii lui Evelyn St John nu înotau în lacrimi.

— Scoate-1 din Hong Kong, ordonă el.

Probabil că s-a uitat la ceas, să vadă dacă mai este timp în acea zi; nu mai era.

— Mîine. Te va ajuta armata; ei au mereu tot felul de aparate care zboară într-o parte și-n alta. Și, Wang, nu; limpede ca bună ziua: N U ! Nu trebuie să i se spună mai mult decît știe deja; oricum, e obligatoriu să își țină gura pînă cînd voi avea timp să îi recit o anume secțiune din Legea Secretului Oficial!

— Pot să îi ofer ceva în numele tău?

— Ca de exemplu...?

— Un post, Woody. Despre David Kent se știe că a fost omorul sînt oameni care au văzut acest lucru cu ochii lor. Dacă îl trimiți înapoi la supraveghere, deasupra magazinului de vizavi de Ambasada Chinei la Londra vei pune pe gînduri anumite persoane, care se vor întreba ce se întîmplă. Or să vomite pușorul, îi vor lipi la loc oscioarele și îl vor analiza la microscop din nou. Kent ar trebui să stea undeva la soaie; ce-ai spune de o sinecură fmmușică în Fiji, de exemplu?

— Îți faci prea multe griji, Wangy. Lasă totul în seama mea. Tot ce trebuie să faci tu acum e să îl trimiți pe amărît încoace și apoi să pleci la căbănuța ta din junglă, în Kuala Lumpur. Și,

Wangy...

— Mda?

— Mulțumesc. Ai făcut o treabă extraordinară.

Wang așeză receptorul în furcă și își termină paharul de whisky. Fusese o zi lungă. Își scoase halatul de baie, trase pes te el un cearșaf subțire și stinse lumina. Înainte de a-și relaxa creierul, se întrebă cum se descurcă David Kent sub luminile ca de rampă din "teatrul" de operații al Spitalului Mtiitar Britanic, unde se afla încă de la ora zece. Era tot acolo, după cum îl informase un soldat de la pază, iar chirurgii ceruseră să li se aducă dejunul la ora șapte dimineața.

Wang adormise buștean înainte ca mintea lui să înregistreze vreun sentiment de compasiune. Hilary făcuse baie pe care și-o dorea, luase somniferele și dormise. A doua zi arăta mult mai bine; părul îi strălucea, dar ochii nu erau luminoși cum ar trebui să fie cei ai unei fete să nătoase; poate că se gândise prea mult la cât de fragtilă este viața.. Wang se așeză pe marginea patului și se uită la ea Tînăra

stătea nu foarte confortabil pe un fotoliu de lângă fereastra franțuzească deschisă. Brațul îi era încă susținut la piept, dar numai de formă; un caporal tînăr și sănătos sărise în sus și în jos pe umărul ei și, miraculos, i-1 vindecase. Cu toate acestea, încă o mai durea

— După-amiază vei fi dusă cu avionul în Marea Britanie, îi spuse Wang. Mă tem că va trebui să îți vopsești părul și să porți ochelari de soare pentru un timp.

— Cît timp? întrebă ea pe un ton inexpressiv.

— Pînă cînd uită Ah Lian că ți-a tras două gloanțe 3,2 în gît Ea crede că ai murit; moartea ta făcea parte din piesă. Cînd lucrurile se mai calmează, poti să te întorci la Kuala Lumpur. Iți vom schimba numele, poate că te vei căsători...

— Las-o baltă, Wang! Am destule probleme pe cap ca să mai iau în spate și un bărbat

Wang strînse din umeri. Ce se întîmplase cu vechea artă chinezească a petirii...?

— Mă voi întîlni cu David, spuse el după o pauză destul de lungă. Cred că ar fi un gest frumos din partea ta să treci pe la el mai tîrziu și să îl întrebi ce îi mai face piciorul.

— Chiar, ce îi mai face piciorul?

— Destul de rău. Medicii s-au străduit toată noaptea și o bună parte din dimineața asta să i-1 repare. Woodhouse a spus că îi va oferi o pereche de cîrje și un baston de mahon, dar eu nu cred că-1 vom vedea printre cîștigătorii maratonului Londrei de anul viitor.

— Am să mă duc să îl vizitez chiar acum.

Îngrijorarea lui Hilary era reală. Wang se gîndi că mai sînt totuși speranțe.

— Nu, încă nu, spuse el încet Trebuie să îi dau întîi cîteva explicații și s-ar putea să dureze ceva timp. E posibil chiar să mă ia la bătaie cu bazinetul. Am să trimit pe cineva după tine...

Stata pe gânduri o clipă, după care se răzgîndi.

— Ba mai bine ai veni și ai aștepta la ușa salonului. S-ar putea să am nevoie de tine ca material probatoriu.

Coborî din pat îterdeschise ușa și trase cu ochiul. La capătul holului, rezemat de pervazul ferestrei, stătea un tînăr în halat alb. Spunea că e de la spital, dar arăta oricum numai a infirmier nu. Era mult prea roșu în obraji, mult prea în formă, iar felul în care halatul alb atîma peste șoldul său sting făcea o umflătură mult mai substanțială decît o seringă hipodermică sau un termometru.

Cînd Wang înclină din cap, se apropie grăbit

— Am să stau jumătate de oră cu domnul..., ăă...

— Jones, se oferi voluntar tînărul.

— ...cu domnul Jones, repetă Wang. Dacă ați vrea, peste cîteva minute să o aduceți pe domnișoara.., zise el și aștepta

Tînărul îi oferi din nou o sugestie.

— Smith, rosti el fără să zîmbească spre chipul de asemenea nesurîzător al bătrînului.

— ...domnișoara..., ăă... Smith la salonul lui și să așteptați semnalul meu? Poate îi găsiți și un scaun?

Un al doilea "infirmier" ce stătea lîngă o ușă pe care nu scria nimic, în secția izolată pentru boli contagioase, se ridică la apropierea lui Wang. Sistemul funcționa. Wang deschise încet ușa și păși înăuntru. Kent stătea pe spate, uitîndu-se fix la tavan. Nu era acoperit cu vreun cearșaf; chiar și cu aer condiționat era prea cald, dar nu conta. Pe trupul lui Kent se vedea mai mult bandaj și ghips decît piele.

— Ai tot ce-ți trebuie, David?

— Cară-te!

Wang zîmbi, închise ușa în urma lui și traversă încăperea.

Lîngă pat se afla un fotoliu; se așeză în el.

— Mă bucur să văd că te simți mai bine, spuse el și așeză pe marginea patului un pachet de țigări Rothmans.

— Vrei și tu o țigară? Îți aprind eu una dacă vrei.

Luă o țigară din pachet, o aprinse și expiră fumul în direcția ferestrei închise. Instalația de aer condiționat supse fumul și îl scoase tușind pe partea cealaltă.

Kent întoarse încet capul pe pernă și trimise o privire îm pietrită spre chinez. Wang răspunse acestei inspecții cu o ușoa ră înclinare din cap. Rămăsese cu țigara între buze, exact în

centru, ca și cum ar fi băut ceva cu paiul; fiecare înclinare din cap tăia un segment din firul subțire de fum albastru care i se ridica prin fața ochilor și se îndrepta spre aerul rece de sub tavan. Wang nu părea intimidat de privirea seacă a englezului.

— În după-amiaza asta mă întorc la Kuala Lumpur, zise el și urmări fumul cu privirea pentru o secundă; expresia lui Kent nu se schimbă. Am vorbit azi-noapte cu Evelyn Woodhouse, după ce ai intrat în operație. I-am spus că sînt lucruri pe care ar trebui să le afli, dar el e de părere că singurele lucruri pe care trebuie să le afli sînt anumite secțiuni din Legea Secretu lui Oficial.

Wang nu zîmbi, dar - în sfîrșit - își scoase țigara din gură și presără scmmul pe podeaua curată, strălucitoare. Se uită o se cundă la el, după care îl acoperi cu pantoful.

— Deci, bucurîndu-mă la gîndul că asta îl va supăra, am hotărît să îți spun exact în ce te-ai băgat, zise el și făcu o pauză. Dar poate că ți-ai dat seama și singur.

Kent gemu, de parcă durerea i s-ar fi întors brusc.

— Te doare piciorul? întrebă Wang fără îngrijorare în glas; parcă ar fi întrebat dacă e destul de dulce cafeaua

— Nu, vorbi Kent într-un final. Capul. Un timpit de chinezoi m-a pocnit cu bocancul în frunte. Mi-a dat o durere groaznică de cap și m-a împiedicat să acționez cînd același animal

de chinez stătea la cîțiva metri de mine și făcea ce făcea.

Totuși, în vocea lui transpărea o unună de interes.

— Ce vrei să spui, dar exact, prin "în ce m-am băgat"?

— Vrei o țigară?

Kent consimți cu o mișcare din cap; Wang îi aprinse o țigară și i-o întinse.

— Ai fost manipulat, David. Din ziua în care Woodhouse a aranjat să fii pus la supraveghere în Portland Place. Tot ce ai făcut de atunci a fost pus la cale și țesut de el, de Peter Fylough și de Sir James Morgan, cu o contribuție mică din partea mea

— Un moment...

Wang știa ce va urma. Se mira doar de ce amînase Kent întrebarea cu cel puțin cinci minute.

— Htiary?

— A, ea e bine, s-a pus pe picioare; la ea nu a fost nimic prea grav.

Wang arăta cu țigara spre șase tuburi de glonț aliniat ca niște soldăței pe marginea mesei.

— Ca și tine, a fost împușcată cu unul din astea

— De ce?

— Îți spun imediat. Să continui? întrebă el, dar nu așteptă aprobarea lui KenL Woodhouse te-a adus în echipa de supraveghere de la Portland Place pentru că erai singurul om la îndemînă care putea să facă diferența între un chinez și un sandviș

cu roșii. Jocul presupunea ca tu să iei o mînă de confetti, să fugi ca un nebun și să le împrăștii în jur, ca să te poată urmări oricine. Dar ai fost la un pas de a strica tot jocul. Acele confetti erau documentele de la Cha'ah și scopul era ca tu să le scoți din Arhiva de la Londra și să le pui în mîna echipei de asasini de la Pekin. Trebuia să creadă că ei au făcut toate cercetările.

Ai merita o medalie sau un Oscar, dar tot ce vei primi e un baston și o amenințare că ți se va tăia limba dacă vei visa măcar vreodată să vorbești despre ce știi sau dacă te va prinde cineva citind Vînătorul de spioni. Hai să îți spun ce s-a întîmplat.

Kent îi întinse lui Wang țigara nefumată și îi cernă o stingă. Apoi închise ochii; dar nu dormea

— Ai citit documentele din dosar, continuă Wang. Știi ce vor să facă și nu e nevoie să îți explic toate detaliile. Omul nostru...

— Viitorul președinte al Chinei, mormăi Kent, Lee Yuan.
Wang clătină din cap.

— Nu. Lee Yuan e omul din fotografie. Pe omul nostru îl cheamă Stanley Booth.

— Stanley Booth! Cine dracu' e Stanley Booth?

— Și-a schimbat numele. Acum e cunoscut ca Tang Și: coordonatorul suprem al Serviciilor Chineze de Informații, al treilea om pentru președinția celei mai mari națiuni a lumii.

— Dar Stanley Booth?

— A fost găsit pe treptele sediului Armatei Salvării într-una din provinciile estice, în 1925. În zilele acelea, China roia de misionari creștini. L-au botezat Stanley Dumnezeu știe din ce motiv și Booth după conducătorul lor. Au luptat împotriva ja ponzilor, în 1937, și l-au adus cu ei și pe Stanley. În 1953, era agent cu funcție importantă și opera în afara Hong Kong-ului. Era foarte bun și, oriunde ar fi fost angajat, ar fi ajuns în vîrf. El a fost cel strecurat de James Morgan peste graniță în mâinile echipei americane deja implantate. Faptul că yankeii au făcut toată munca de jos și că erau instalați de peste un an a fost un avantaj enorm pentru Stanley. În anii aceia, a fost complet inactiv; nu s-a suflat nici un cuvîntel, nici într-o direcție, nici în cealaltă. Dar să mă întorc la ce spuneam. În noua sa calitate de vicepremier, Stanley conducea o delegație care trebuia să stîrnească puțină ură în Africa de Sud cînd - în drum spre casă - s-a oprit la Paris. A fost o escală regulamentară, nu a trezit sus picioni; chinezii și francezii s-au recunoscut întotdeauna frați

de-un sînge în materie de perfidie. În momentul acela, mă aflam și eu la Paris. Era în 1985, în octombrie, pe zece. O dată bună: ziua a zecea din luna a zecea - un zece dublu - auspiciu foarte bune pentru noi, chinezii cei extrem de superstițioși! Omul nostru, Stanley, se descurcase mai bine decît bine. Era stindardul în ascensiune al Partidului Comunist Chinez; în anul acela a fost numit vicepremier. Era deja coordonatorul serviciilor de securitate, cu tot ce implică această funcție. Puteai spune că, avînd controlul celei mai mari organizații de spionaj din lume, era, după președinte, cel mai puternic om din Republica Populară. Dar nu era; mai exista cineva în cale. În orice caz, în timp ce îmi savuram castronul de orez dintr-un restaurant de pe o stradă de lîngă Champs Élysées, am primit un bdețel de la 424

ospătar. Era scris un număr de telefon din Paris. Omul nu mi-a spus decît "sună", după care a continuat să-mi servească restul mesei. Apropo, a fost bună!

Wang stinse țigara în scrumieră și, contrar obiceiului său, aprinse alta imediat, fără să îi ofere și lui Kent

— Am sunat și am fost invitat să stabilesc o întîlnire cu un om care, după cum mi s-a spus, "îmi tăia calea prin junglă, în timpul conflictului indonezian". M-a pus pe gînduri. Am stabilit să ne întîlnim într-o cafenea mică din spatele bulevardului St

Germaine, pe malul sting. Era un loc sigur: proprietarul îmi era rudă. Nu l-am recunoscut, dar scopul întâlnirii nu era să îl recunosc. Era foarte distant și alesese cel mai întunecat colț al sălii. S-a așezat fără să își scoată pardesiul și a stat tot timpul cu mîintie în buzunar. Aveam sentimentul că ascunde un pistol. Nu a mîncat, dar eu da și ce am discutat a fost cît se poate de interesant. Ca rezultat al acestei discuții, era cît pe ce să rămâi fără un picior..., zise Wang și se opri, uitindu-se la fața celui de pe pat. N-ai adormit, nu?

Kent scoase un mârșit dar nu deschise ochii. Wang își schimbă poziția picioarelor și aruncă iarăși scrum pe podeaua lucie.

— Prin metoda lui de a-și întinde pe masă scrisorile de acreditare, m-a informat că e membru al Serviciilor Britanice de Informații și mi-a explicat detaliat care va fi rolul meu în această organizație. Ideea nu mi-a plăcut. Mi-a plăcut chiar și mai puțin cînd am auzit că e înalt ofițer în TEWA, organizația supremă a Serviciilor Chineze de Informații. Dar însemna că ne putem privi în ochi. Mi-a spus că se află la Paris cu delegația lui Tang Și, după care mi-a mai spus că Tang Și e agent britanic. Pur și simplu! Nu pe departe, nu pe ocolite: coordonatorul suprem al securității din Republica Populară Chineză e agent britanic! Am continuat să mănînc. Nu eram sigur dacă se aștepta să leșin, să sar de la masă sau să încep să tremur, așa că am făcut cum mi-a venit. Am mîncat. M-a privit un moment, după care a continuat. Tang Și, a spus el în șoaptă, a împărtășit acest lucru, cu cîtiva ani în urmă, celui mai bun prieten și consilier al său, omul care s-a ridicat practic de la nimic la funcția de secretar secund al Grupului Bow Street, un anume

■I."»

Kim Cheong...

"Și atunci de ce n-a fost împușcat?" a fost prima mea reacție, la care informatorul a clătinat din cap. Kim Cheong, a spus el, datora totul acestui om. Și mai era ceva. Pe lîngă cîștig material, loialitate și prietenie, Kim Cheong a mai descoperit ceva:

cît de îngustă e puntea de deasupra prăpastiei ce separă comunistul și antiimperialistul devotat de conspiratorul și capitalistul devotat. În acest fel, mi-a mai spus informatorul, Kim

Cheong a păstrat secretul și a acoperit spatele lui Tang Și.

"Foarte intim", am remarcat eu, "foarte lăudabil, dar de stăm și vorbim despre ei?"

"Ai auzit", m-a întrebat el, "de recenta numire a lui Lee Yuan în funcția de secretar general al Partidului Comunist și vicepreședinte al Comisiei pentru Afaceri Militare?"

Auzisem și i-am spus-o. Numirea îl făcea succesorul indiscutabil al președintelui. Imediat după Lee Yuan, în ordinea succesiunii, se afla Tang Și. Aceasta era problema lui Tang Și:

Lee Yuan avea numai cincizeci și opt de ani; președintele Republicii Populare avea optzeci și patru și putea muri în orice clipă.

Dacă Lee Yuan apuca să îi ia locul, va rămîne acolo pentru totdeauna. Și, cînd se va așeza pe tron, primul om pe care îl va

sugruma va fi Tang Și, după care urma, probabd la numai cîteva minute, prietenul lui Tang Și, Kim Cheong. începeam să înțeleg mesajul, dar cu siguranță, omul nu făcea toată această istorie doar ca să invite un bătrîn chinez malaiez să îlucidă pe Lee Yuan. Tang Și, sau mai curînd Stanley Booth, ar fi trebuit doar să ridice un deget și ar fi avut zece rruide asasini săritori care ar fi făcut coadă la ușa lui, dornici să preia această sarcină. Dar nu, era prea ușor pentru diabolica minte chinezească. Ce voia Stanley era ca statul să îl elimine pe Lee Yuan, ca statul să apeleze la bunul și supusul Stanley Booth pentru a calma țara după dezvăluirea secretului. Acesta era țelul lui Kim Cheong.

În timpul ultimei părți a recitalului în Wang, Kent deschise ochii și, cu trudă și durere evidentă, se întoarse pe o parte. Wang nu îl ajută; nu se pricepuse niciodată la oameni bolnavi.

— Doamne, David, arăți îngrozitor, vrei o țigară?

— N-ai ceva de băut?

Interesul lui Kent față de povestea lui Wang îl ajutase, pentru un moment, să uite șutul în față și restul purtării ciudate a chinezului.

— Un pahar cu apă?

— Nu fi prost!

— Chiar s-a întîmplat să am...

Wang băgă mîna în geanta mică de la picioarele sale, după care se opri.

— Dar oare whisky-ul face bine la rana din piept?

— Toarnă dracului o dată băutura aia. Și, da, aprinde-mi o țigară.

Salonul steril căpătă pe loc atmosfera din bungalow-\x unuia cultivator de cauciuc.

— Și tipul ăsta și-a spus de ce voia Stanley ca tu să află totul? întrebă Kent cu un glas ameliorat de către alcool; acum suna aproape normal și îl făcu pe Wang să se uite precaut peste umăr, la ușa închisă.

— Ajung și la asta, spuse Wang cu vocea coborîtă. Kim Cheong i-a spus mentorului său, bineînțeles, despre documentele de la Cha'ah. Atunci a auzit Stanley Booth pentm prima dată despre ele. După toate aparențele, cînd Morgan l-a trimis pe Tang Și lîngă camarazii săi yankei, în 1954, nu i-a suflat nici un cuvînt despre documente. Stanley nu știa decît că numele său există într-un dosar, undeva în Anglia, și că al său curriculum vitae este de fapt al unui om de aceeași vîrstă, aceeași talie, aceeași origine, care - firește - a murit cînd el i-a preluat numele. Gîndul că detalii de genul acesta, chiar dacă nu se refereau la el, s-au aflat într-o pungă la brîul unui băiat ce rătăcea pe o cărare din junglă trebuie să îl fi fiert în suc propriu pentm multe zile, dar avea încredere în Jimmy Morgan. Și bine făcea. Morgan știa exact ce face. l-a făcut o acoperire indestructibtiă lui Stanley și a îngropat dosarul într-un loc pe care îl știa numai el.

— Indestructibtiă? zise Kent cu o grimasă. Există ceva în

afacerea asta blestamată indestructibilă sau de negăsit?

Wang ignoră ultima parte a propoziției lui Kent.

— În zdale astea nu e nici o problemă să reconstitui poveș

426

427

tea unei vieți. Din acest punct de vedere, vremurile acelea erau fericite. În China exista acea imensă perioadă albă de timp, între începutul răscoalelor și preluarea puterii de către comuniști, când dovezi ale nașterii, ale vieții și chiar ale morții erau inexistente. O viață înregistrată în acte, în epoca aceea, începea o dată cu înscrierea în partid. În cazul lui Stanley Booth, documentele erau deja făcute când a preluat identitatea lui Tang Și.

Deși exista o diferență de vîrstă între Lee Yuan și adevăratul Tang Și, originile lor erau la fel de obscure și, dacă cineva credea că își amintește de rădăcinile vreunuia dintre ei, Stanley îi aranja o înmormîntare urgentă.

Wang făcu o grimasă. Era greu de spus dacă aproba sau pur și simplu invidia simplitatea acestor metode.

— Kim Cheong i-a sugerat prietenului său Stanley Booth că documentele luate de la el în junglă ar trebui aduse la Pekin, dar cu o adăugire, sau mai precis o inserare: dosarul din 1954 al lui Stanley. Englezul a înțeles ideea. Cum nici el și nici Lee Yuan nu își puteau dovedi originea, tot ce trebuia să facă era să înlocuiască fotografia lui Stanley cu una a lui Lee Yuan la treizeci de ani și să modifice detalii, fără să strice documentele originale, așa încît să corespundă lui Lee Yuan. Dar era necesar ca dosarul să aibă un arbore genealogic impecabil. Și singura cale pentru îndeplinirea acestei condiții era ca documentele lui Kim Cheong să ajungă în mîntie unui neutru, pentru examinare. L-au introdus astfel pe bătrînul gangster și exterminator deviat, Hu Bang. Nu a fost o alegere imparțială. Hu Bang era în tabăra lui Tang Și și îl simpatiza și pe Kim Cheong. În schimb, nu îi plăcea Lee Yuan. Scrisorile lui de acreditare erau deci imaculate!

— Operațiunea nu ar fi periclitat poziția agenților americani? Întrebă Kent.

— Ba da.

— Periculos.

Wang clătină din cap în semn că nu.

— Kim Cheong urma să le aranjeze ieșirea înainte ca documentele să ajungă la Pekin. Urmau să iasă în liniște din țară, pe urmele unui student rebel. Se întâmplă destul de des. Ar fi ajuns

428

în afara granițelor înainte să înceapă rostogolirea capetelor.

— Nu mă refeream la asta.

— Știu. Dar trebuie să te gîndești la mărimea bulgărelui de zăpadă. Intenția era ca viitorul președinte al Congresului Popular al Republicii Populare China, Tang Și alias Stanley Booth,

și coordonatorul său pentru spionaj, Kim Cheong, să își păstreze funcția grație lui Sir James Morgan și lui Evelyn St John Woodhouse. Doi agenți americani bătrini nu contau prea mult. Oricum, s-a decis ca Stanley să rupă tăcerea sa de treizeci de ani și să restațiească legătura cu James Morgan. Și-au ales momentul și omul: eu.

— Nu a fost puțin cam naiv din partea lui Stanley și a lui Kim Cheong să coopteze o a treia persoană care să îți dezvăluie totul ție, la rândul lui?

Wang ridică privirea dinspre paharul său de whisky. Cunoștea destul de bine obiceiurile spitalelor, își ținea sticla în geantă și paharul ascuns.

— Exact așa m-am gândit și eu, David, pînă ne-am despărțit. Cînd am vrut să-i strîng mîna la plecare, atunci și-a scos-o din buzunar pentru prima dată. Nu avea mîna!

— Avea un cîrlig?

— Da. Și cealaltă mîna era la fel; cea în care am crezut că are o armă. Păstrau secretul în familie. Am povestit toate acestea la Londra Cei trei înțelepți, Morgan, Fylough și Woodhouse, și-au pus capetele la contribuție și au hotărît ca Morgan și Fylough să se alăture anturajului reginei, cînd - în timpul vizitei sale în China - a fost dusă să vadă o expoziție. S-au întîlnit în secret în secret cu Kim Cheong; a fost sugestia lui să sădească sămânța intrigii în Ah Lian, acum unul din membrii loiali, dedicați și respectați ai Partidului și ai Comisiei Naționale pentru Apărare. Instruită de Kim Cheong, a acceptat mai mult forțat sarcina O dată ce Ah Lian și-a început cercetările, capul nimănui nu se mai afla în siguranță. A primit însărcinarea să recupereze documentele prin orice mijloace și i s-au dat resurse nelimitate. Dată fiind legătura ei cu Kim Cheong și importanța extraordinară a documentelor, a fost de acord să nu spună nimic pînă cînd actele nu vor fi așezate la picioarele lui Hu

Bang.

— Nu e puțin cam complicată povestea asta? zise Kent ridicîndu-și paharul gol.

Wang ezită, iar englezul agită paharul. Bătrînul i-1 umplu pe jumătate, fără să adauge apă.

— De ce nu a săpat pur și simplu să scoată dosarul din mormînt, să i-1 dea lui Kim Cheong, care să i-1 ducă lui Hu Bang?

— Doamne, David! Credeam că înțelegi mentalitatea chinezilor. Nimic dat pe gratis nu are valoare; sau, cum a spus Deng Xiaoping în gîndurile sale publicate oficial, "să ai încredere doar în informațiile obținute prin furt sau prin alte mijloace asemănătoare. Informațiile oferite grauit sînt automat suspecte". Și ar trebui să știi ce înseamnă spionajul pentm chinezi. Deci documentele lui Kim Cheong, sau de la Cha'ah, au fost nevoite să urmeze aceeași cale. Trebuiau obținute cu greu - cîteva crime, cîteva furturi și, mai presus de toate, dificultăți și complicații; acestea erau sigiliul de autenticitate. Moartea lui Dean, a lui Kenning și a celorlalți a fost considerată drept pierdere acceptabilă

de către Woodhouse și Fylough, comparată cu potențialul dosarului. Woodhouse nu s-a ascuns după deget și nu s-a fândosit. I s-a dat voie lui Ah Lian și locotenentului ei, Goh Peng, să facă regulile. Abia când acțiunea a început să lînchezască, după moartea lui Dean, ai fost introdus ca țap ispășitor (sau ca agent neștiutor) ca să îi conduci înapoi pe calea cea bună.

— De ce nu mi-a spus Woodhouse? întrebă Kent nu revoltat, ci doar curios.

— Ți-ar fi fost greu să joci așa cum ai jucat. Patriotismul tău inocent, de el era nevoie. L-a convins pe Goh Peng și, mult mai important, pe Ah Lian, că totul e condus de ei. Nu ai fi putut să-ți joci rolul, te-ai fi dat de gol. Chiar și așa, ai fost cît pe ce să dai afacerea peste cap.

— Cum așa?

— Woody și Fylough ți-au subestimat tenacitatea. Rolul tău în operațiune se termina o dată ce aflai detaliile despre împlinirea de la Cha'ah și ți se arăta fotografia lui Fylough. După ce ai fi avut totul pe tavă, trebuia să te întorci la Londra, să faci urît în fața lui Fylough și să ceri explicații, arătîndu-i-1 astfel echipei de recuperare a dosarului, condusă de Goh Peng. Nu era planificat să te duci la Hong Kong și să faci pe femeia de serviciu la Arhivă...

Wang se opri o clipă, țintuindu-1 cu privirea pe celălalt.

— Apropo, ce-ai găsit acolo?

— Din neatenție ori din greșeală, cineva lăsase acolo cheia seifului: a scris unde se găsește, la Londra, dosarul cu documentele.

Chinezul îl privi strîmb.

— De fapt, pusesem pe cineva să facă curat acolo. În condiții normale, i-aș da tîmpitului ăla să-și mănînce testiculele la micul dejun mîine dimineață; dar, după cum au decurs lucrurile, ne-a făcut un serviciu.

Kent tot nu era mulțumit.

— Ce s-ar fi întîmplat dacă nu l-aș fi recunoscut pe Fylough?

La urma urmelor, nu era decît o poză proastă făcuta acum treizeci și cinci de ani, timp în care unii oameni se pot schimba mult.

— Woody a avut un motiv întemeiat să te aducă față în față cu Fylough, la Londra: să te uiți bine la el. De bună seamă, nu avea un chip care se uită ușor.

Kent devenea tot mai însuflețit; conversația îi făcea mult mai bine decît statul cu ochii în tavan.

— Mai vreau o picătură din chestia aia din geantă, dacă nu te superi, zise el. Nu știu dacă suport atîtea emoții!

Cu siguranță, whisky-ul își făcea efectul asupra lui Kent; fața lui își pierduse tenta gri și luase o culoare rozie, veselă. Dar ochii îi rămăseseră împăienjeniți; poate că paharul pe care i-1 reumpluse Wang va face ceva și pentru ei.

— Și dacă, totuși, nu mi-1 aminteam? spuse el.

— O aveam pe Hilary West; apropo, știai că e frica lui Fylough? Nu știai? Nu-i nimic, oricum nu mai are nici o importanță acum, nu-i

așa?

Wang ridică sadic din umeri spre ochii mirați ai lui Kent, dar nu îi dădu timp să comenteze. Va avea timp să se gândească la asta când lumina din salon se va stinge, făcând loc durerii din

picioarul rănit.

— S-a întors la Londra cu tine, continuă el, ca un al doilea indiciu pentru chinezi. O dată ce Goh Peng și agenții lui v-ar fi făcut legătura în Kuala Lumpur, ea trebuia să se întoarcă și să intre în acțiune. Dacă nu ați fi realizat contactul, nici ei și nici noi nu am fi putut intra în joc fără anumite bănuieli.

Pe fruntea lui Kent se adânci o cută, semn de suspiciune și scepticism.

— Ce legătură are Htiary cu toate astea? întrebă el pe un ton amenințător, dar Wang se simțea perfect în siguranță.

— Ii fusese împrumutată lui Woodhouse. De fapt, era de-a lui Morgan, de la MI6. Fusese trimisă în China, ca studentă, cu câțiva ani în urmă, cu ordine să se facă remarcată și să fie recrutată de spionajul chinez. Și a reușit; deșteaptă fată, Hilary!

S-a stabilit în Malaezia, ca agent în expectativă al TEWA, dar era de fapt membru inactiv al conglomeratului meu MI5/MI6. Goh Peng a trezit-o din amorțeală și i-a ordonat să te prindă în mreje și să îi raporteze dacă ești chiar așa de curat precum pari. Instrucțiunile mele erau identice, iar ea s-a conformat Cum a fost, apropo?

— Nu e treaba ta! aruncă englezul, fixându-l pe Wang cu privirea. Și vrei să-mi spui că ce s-a întâmplat acasă la Fylough a fost regizat dinainte?

— Așa a fost intenția noastră, dar s-a sfârșit altfel decât am anticipat noi. Și totul din cauza ta Nu prevăzusem că ai să te strecuri ca un șarpe în Arhiva Ministerului Afacerilor Externe și că ai să șterpelești documente confidențiale. Ce ar fi trebuit să se întâmple și s-ar fi întâmplat fără amestecul tău, ar fi fost o negociere ineficientă cu Fylough; Hilary ar fi fost adusă și amenințată - doar amenințată, ține minte! - dacă nu ar fi apărut dosarul. Plin de rețineri, Fylough l-ar fi sunat pe Morgan, care, tot plin de rețineri, ar fi dat dosarul, nu înainte de a cere azil pentru agenții noștri de la Pekin, aflați în pericol. Totul ar fi fost autentic și l-ar fi mulțumit pe Goh Peng. Desigur, Kim Cheong ar fi refuzat această solicitare, dar, și așa dosarul ar fi fost predat. Hilary ar fi fost eliberată, iar Fylough ar fi scăpat cu două tăieturi la încheieturile mâinilor. Acesta era planul lui Kim Cheong. Planul mai prevedea ca Ah Lian să ducă dosamii la Hong Kong, iar Goh Peng să dea lui Hu Bang raportul complet al lui Kim Cheong. Totul era gândit în amănunt și ar fi trebuit să meargă ca pe roate. Numai că a apărut David Kent, care a stricat toată munca celorlalți. L-au pierdut pe principalul martor independent, Goh Peng - un tâmpit l-a ucis din ordinul lui Woodhouse, dintr-un motiv prea puțin important Dar, destul de bizar, agitația ta a întărit, după cum mi-a spus Kim

Cheong pe câmpul de luptă, încrederea lui Hu Bang în veridicitatea afacerii. A fost acolo. Probabd că nu l-ai văzut, dar el a dat ordin să se tragă! Mi s-a mai spus, după bătălie, că moartea ta și a lui Htiary a alungat orice dubiu, dacă exista vreunul. Mulțumesc, David!

— Hai, tai-o!

Cei doi bărbați se priviră în ochi pentru câteva secunde, cât și-au golit paharele.

— Mai dă-mi, te rog, o țigară, ceru Kent și, în timp ce Wang i-o aprindea, își concentra privirea asupra șirului de șase tuburi goale de cartuș.

— Și cu alea ce e? De ce te-ai mai deranjat să îmi dai o armă, dacă era încărcată cu gloanțe oarbe?

Wang își scoase țigara dintre buze, se uită dacă e aprinsă și i-o întinse lui Kent

— Știam că vei verifica doar dacă e încărcat. Nimeni nu scoate gloanțele dintr-un revolver să se convingă că sînt adevărate, nu? De aceea ți-am dat un S& W mic. N-aș fi putut s-o fac cu un pistol.

— Nu asta te-am întrebat. Am spus de ce?

Wang zîmbi timid.

— Aveam coșmaruri în care îi împușcai pe Kim Cheong și pe Ah Lian, iar dosarul ajungea înapoi la Londra Ți-am dat revolverul ca să nu mai cauți alte mijloace de distrugere. Ne arătaseși deja ce ticălos plin de resurse ești; nu puteam să risc. Oricum, ți-a salvat viața și lui Hilary.

Kent se încruntă, apoi - surprinzător - zîmbi, chiar și cu ochii.

— Cred, Wang, Că sînt gata să te iert!

432

433

— Vrei să-mi strângi mîna? spuse el stingherit.

— Nu fi prost Unde e Htiary?

— A rămas aici. A refuzat să se ducă la Londra fără tine, minți el vesel. Vrea să fie cu tine, se simte vinovată.

— Tu nu?

— Pentru un șut în cap, David? Puteam s-o fac și altfel; pistolul meu nu avea gloanțe oarbe.

— Las-o baltă, Wang. Și acum ce se va întîmpla?

— Tu și cu Hilary vă duceți undeva, deghizați, și stați pînă ce se calmează spiritele în Republica Populară. Cînd omul nostru, Stanley Booth, va începe să le schimbe lumea spre mai bine, puteți să vă întoarceți și să ne faceți o vizită. Woody va găsi ceva interesant să-ți dea de făcut.

— Ce? Să țin sub observație Portland Place?

— Doar nu vrei să fu întreținutul lui Hilary? Oricum, n-o să intri în acțiune imediat; iar ea pare să aibă niște intenții foarte

prietenoase.

—: Accept.

— E afară, o s-o trimit înăuntru. Fii blînd cu ea, o doare umărul!

Dar Kent nu rîse. Wang se ridică și își adună puținele sale lucruri, urmărit cu privirea de englez.

— Ce s-a întîmplat?

— Mă gîndeam, Peng Soon...

Era prima dată cînd Kent i se adresa lui Wang pe numele de botez. Chinezul se însenină; cuvintele lui Kent îi făcuseră plăcere.

— La ce re gîndeai, David?

— Mă gîndeam că, dacă mă vezi vreodată venind spre tine, să treci pe celălalt trotuar sau să dispari!

Auzi rîsul lui Wang reverberîndu-se între pereții coridorului, în timp ce Htiary păși pragul zîmbind.

A fost anunțata moartea lui Lee Yuan, care a demisionat anul trecut din funcția de secretar general al Partidului Comunist Chinez și de vicepreședinte al importantei Comisii pentru Afaceri Militare. Avea cincizeci și nouă de ani. Nu s-a dat publicității cauza morții, deși - în momentul demisiei sale subite și în absența unei explicații oficiale - s-a crezut că este grav bolnav. Lee Yuan fusese recunoscut în mod oficial drept succesorul președintelui și fusese numit Director de Stat anterior demisiei sale din funcția de secretar general.

Sucesiunea a stîrnit un mare interes în rîndul deputaților, care au luat parte la o ședință extraordinară a Congresului Popular Național, parlamentul Chinei, în care Tang Și, coordonatorul Serviciului de Informații și vicepremier, a fost numit să îl înlocuiască pe Lee Yuan în calitatea sa de succesor al președintelui suferind.

Deputații care se temeau de o perioadă de nesiguranță sau de o luptă pentru putere sînt scum liniștiți, convinși că alegerea lui Tang Și va avea o influență pozitivă și care va calma membrii mai tineri și mai radicali ai scenei politice.

Este secondat, în postul important și puternic de coordonator al Serviciilor de Informații, de către Kim Cheong, numire salutată de deputați; postul acesta promite alegerea sa în comitetul de conducere a țării.

Tipărit sub comanda 84

S.C. „Dosoftei” S.A. Iași
str. Sf. Lazăr nr. 4